ΑΣ ΓΕΛΑΣΟΥΜΕ!

— Μπαμπᾶ, μπορεῖς νὰ βάλῃς τὴν ὑπογραφή σου μὲ κλειστὰ τὰ μάτια;
— Βέβαια.
— Τότε κλεῖσε τὰ μάτια καὶ ὑπόγραψε τὸν ἔλεγχον.

Ὑπερβολαὶ τῆς γλώσσης

Ὅταν ἀκούσετε, ὅτι ἕνας φίλος σας σπάει τὸ κεφάλι του νὰ λύσῃ ἕνα πρόβλημα, μὴν τρέξετε στὸ σπίτι του μὲ... ἐπιδέσμους.

◆◆

Ὅταν σᾶς ποῦν, ὅτι ἕνας κύριος φλέγεται ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ σᾶς γνωρίσῃ, μὴν πᾶτε πρὸς συνάντησίν του φοροῦντες στολὴν... πυροσβέστου.

◆◆

Ὅταν σᾶς ποῦν, ὅτι ἕνας φίλος σας ἔφαγε ὅλη τὴν Ἀθήνα νὰ σᾶς βρῇ, μὴν κυττάζετε γύρω σας τὰ μέγαρα, ἂν εἶνε... στὴ θέσι τους.

Ο ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΟΣ

Τὸ Χρηματιστήριον

Αἱ τιμαὶ ἐμπορευμάτων:
ΟΙΝΟΙ: Τιμαί.. ἀσταθεῖς.
ΚΑΦΕΣ: Ἴδε κριθήν.
ΚΡΙΘΗ: Ἴδε καφές.
Αἱ μετοχαί:
Τῆς ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗΣ: Ἄχρηστες.
Τῆς ΧΡΩΜΑΤΟΥΡΓΙΑΣ: Ἀνυψώνονται τὸ πρωΐ, ὅταν... μακιγιάρονται οἱ γυναῖκες.
Τοῦ ΒΑΜΒΑΚΟΣ: Ἀκριβές. Ὅλοι σήμερα σφάζουν μὲ τὸ βαμπάκι.
Τῆς ΕΡΙΟΥΡΓΙΑΣ: Πάμφθηνες. Τόσοι συγγραφεῖς παράγουν σήμερα... ἔρια, κοινῶς τρίχες.

— Θὰ ἤθελα ἕνα καλὸ βιβλίο. Ὄχ' ἀπὸ τὰ συνηθισμένα ἐπιπόλαια, ἀλλὰ κάτι βαθύ...
— Νὰ σᾶς δώσουμε τὸ «Εἴκοσι χιλιάδες λεῦγες ὑπὸ τὴν θάλασσαν».

ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Μπήκαμε πειὰ ὁριστικὰ εἰς τὸν χειμῶνα, ὦ φίλοι
κι' ἐφόδια χειμερινά, νὰ βρῇ κανεὶς ὀφείλει.
Θέλουμ' ἐνδύματα βαρειὰ κι' ἰδίως πανωφόρι
προτοῦ ἀρχίσῃ νὰ φυσᾷ τὸ ἄγριο ξεροβόρι.

◆◆◆

«Χειμώνας ἔφθασε, παιδιά, κι' εἶνε καιρὸς γιὰ δύο»,
λέγει μιὰ νέα παχουλὴ
κι' αὐτὸ ποὺ λέει τὸ ἐκτελεῖ
ἤτοι πηγαίνει ἡ πονηρή... διπλὴ εἰς τὸ Ὠδεῖο.

◆◆◆

«Χειμώνας ἔφθασε, παιδιά, ὤ, πώ, πώ, πώ, ψυγεῖο
εἶνε καιρὸς γιὰ δύο»,
λέγει καὶ ἕνας φουκαρᾶς μὲ τρέμουσες ἀρίδες
καὶ βάζει ἀπὸ μέσα του... δύο ἐφημερίδες.

◆◆◆

«Χειμώνας ἔφθασε, παιδιά, χρειάζεται χειμαδιὸ
κι' εἶνε καιρὸς γιὰ δυό»,
λέγει καὶ ἕνας καφετζῆς μὲ τρέμοντα τὰ χείλια
καὶ φέρνει στοὺς πελάτες του... δυὸ-δυὸ τὰ χαμο-
(μήλια..

◆◆◆

Ἦρθε, λοιπόν, ὁριστικὰ ὁ κύριος χειμώνας
καὶ εἶνε δύσκολο νὰ ζῇ κανένας κατὰ μόνας.
Ἐπίσης χρειάζονται πολλὲς ἔξυπνες προφυλάξεις
καὶ πρέπει εἰς τὸν βίον μας νὰ μπῇ καὶ κάποια τάξις.

◆◆◆

Πρέπει νὰ ἀποφεύγετε κάθε ψυχρὴ Ἀτθίδα
τὸ διάλογο «Καθημερινῆς» ποὺ φέρνει ἀθυμία,
νὰ ἀποφεύγετε κι' αὐτὴν τοῦ «Ἔργου» τὴ σελίδα
καὶ ὅλους, ὅσοι ἔχουνε, ὡς λένε... ψυχραιμία.

◆◆◆

Ἐσχάτως ἐφανήκανε ἔξυπνα καὶ τὰ κράτη
κι' εἶδαν πὼς εἶν' γιὰ ὅλους των ὑπὸ τὸν ἥλιο θέσις
καὶ στὶς δεινὲς διαμάχες των ἐκάμαν τώρα «κράτει»
κι' ἔτσι δὲν ἐψυχράνθησαν οἱ μεταξύ των
(σχέσεις.

◆◆◆

Χειμώνας ἔφθασε, παιδιά, κι' αὐτὴν τὴν ἐποχὴ
στὸ τζάκι πρέπει νὰ περνᾷ κανεὶς κάθε νυχτιά.
Καί, τί ἰδέα! Θἄπρεπε νὰ εἶνε εὐτυχῆ
τὰ κράτη, ὅπου βρίσκονται στῆς μάχης τὴ φωτιά...

◆◆◆

Χειμώνας ἦρθε κι' ὁ Βορρᾶς μᾶς πλήττει σὰν μὲ
(κνοῦτο.
Εἶνε' εὐτυχὴς ὅποιος φιλιὰ παίρνει ἀπ' τὴν μυστή-
(ρια...
Ὅπως κι' ἐγὼ εἶμ' εὐτυχής, ποὺ γιὰ τὸν στίχον τοῦ
(τον
δέχομαι ἀπὸ ὅλους σας θερμὰ συλλυπητήρια.

Ο ΜΑΓΚΑΣ

ΤΟ ΠΡΑΣΙΝΟΝ

Εἶνε αὐτὴ ἡ ἑβδομάς, ποὺ μιά της μέρα μένει
κατ' ἔτος εἰς τὸ πράσινον ὅλη ἀφιερωμένη
Μὲ ἄλλα λόγια δηλαδὴ μᾶς λὲν μὲ ὅλ' αὐτὰ
πὼς πρέπει ν' ἀγαπήσωμε τὰ δένδρα καὶ φυτά.

◆◆◆

Πρέπει νὰ τὸ χωνέψουμε, ὅτι τὰ δόλια δάση
δὲν ἔχουνε προορισμὸ
ὡς ἄλλοτε τόν... ἐμπρησμό,
γιὰ νὰ τὰ καίῃ ὁ Ρωμηός, ἔτσι, νὰ διασκεδάσῃ.

◆◆◆

Πρέπει νὰ καταλάβουμε μία φορὰ γιὰ πάντα,
ὅτι τὰ δένδρα ἀποτελοῦν σὲ μία χώρα ἀβάντα.
Δὲν πρέπει δάσος νὰ καῇ σὰν νᾶταν μία δὰς
ἢ νὰ τὸ κάμῃ ἔργο του ὁ Μιχαὴλ Ροδᾶς.

◆◆◆

Ἐπίσης νὰ προστατευθῇ πρέπει καὶ ἡ χλωρίδα
ἀπ' τὶς κατσίκες ποὺ παντοῦ κάνουν ἐπιδρομή.
Τὸ μέτρο τοῦτο ἀφορᾷ καὶ κάθε μιὰ Ἀτθίδα
ποὺ πάει ἐκδρομή.

Ο ΙΔΙΟΣ

Γυναικεῖες κολακεῖες

Οἱ γυναῖκες μὲ τὴ γλῶσσα
πάντα κόβουνε καὶ ράβουν.
Μᾶς ἀποκαλοῦνε... φῶς των
γιατὶ ὅλους μᾶς... ἀνάβουν.

Λένε, ὅτι μᾶς λατρεύουν
λὲς καὶ ἅγιοι πὼς μοιάζουμε.
Ἀμ' μὲ τόσα δὰ μαρτύρια
ποὺ μᾶς κάνουνε... ἁγιάζουμε.

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΠΑΘΗΣ

Εἰς τὴν Ἄπω Ἀνατολὴν

ΚΙΝΑ. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).— Οἱ Ἰάπωνες κατέλαβον τὴν Καντῶνα, τὸ Χὰν-Κόου καὶ τρεῖς σημαντικὰς πόλεις τῆς Κίνας.

Κατόπιν τῶν τελευταίων αὐτῶν ἐπιτυχιῶν τῶν Ἰαπώνων, οἱ Κινέζοι πανηγυρίζουν, ὁ δὲ στρατάρχης Τσὰγκ-Κάϊ-Σέκ, ἐτόνισε διὰ διαγγέλματος, ὅτι ἡ νίκη εἶνε ἐξησφαλισμένη.

Ἂν σᾶς φαίνωνται περίεργα ὅλ' αὐτά, δὲν δίνω πεντάρα!... Ἴσια-ἴσια, καλὰ ποὺ τὸ θυμήθηκα: πρέπει νὰ μοῦ ἐμβάσετε μερικὰ φιλά.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΗΣ

Τὶ γράφει ὁ Τύπος

Εἰς τὸ «Ἔθνος», ὁ κ Χ. γράφει, τί ἐφρονουν οἱ ἀρχαῖοι περὶ τῆς μισῆς μερίδος τῶν ἐντοσθίων ριγανάτων καὶ ἂν ἴσχυε τὸ «ὀλίγον» εἰς τὴν ταβέρνα, ποὺ εἶχε ἀνοίξει ὁ πρωτεξάδελφος τοῦ Σόλωνος τοῦ νομοθέτου.

◆◆

Εἰς τὰ «Ἀθηναϊκὰ Νέα» συνεχίζεται ἡ δημοσίευσις τῆς «ζωῆς» τοῦ κ. Ξενοπούλου. Τὸ ἀνάγνωσμα πλησιάζει εἰς τὸ πιὸ ἐνδιαφέρον σημεῖον του, εἰς τὴν ἡμέραν δηλαδή, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ συγγραφεὺς ἐδοκίμασε τὴν τελευταίαν... νεότητα, ποὺ πάει καὶ δὲν γυρίζει πειά.

◆◆

Εἰς τὴν «Ἑστίαν» χθὲς ὁ Λαύρας ἦταν λιγάκι... κρύος.

◆◆

Τὸ «Ἑλληνικὸν Μέλλον» δημοσιεύει τὴν ἱστορίαν τῆς λῃστείας καὶ ἔχει, ὡς λέγεται, τὴν πρώτην κυκλοφορίαν εἰς τὸν Ἱππόδρομον καὶ εἰς μερικὰ κέντρα ὑπερπολυτελείας.

◆◆

Στὸ «Ἐλεύθερον Βῆμα» δημοσιεύεται τὸ τρισχιλιοστὸ ἑξηκοστὸ πέμπτο ἄρθρο τοῦ κ. Παπαντωνίου γιὰ τὸν Γκρέκο.

Ο ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ

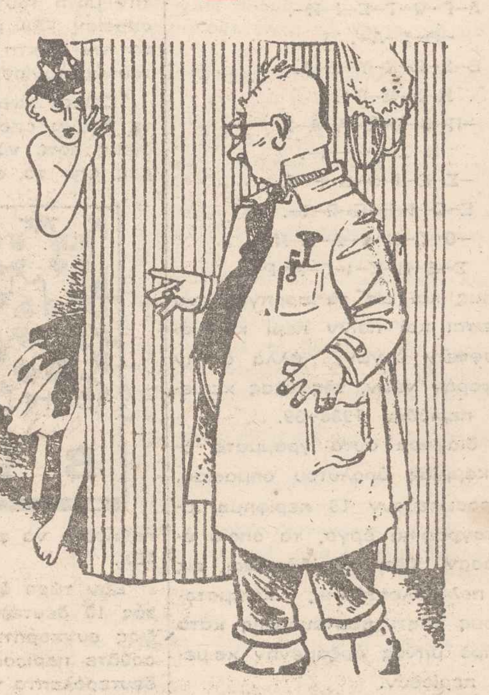

— Γιατρέ μου, ντρέπομαι νὰ παρουσιαστῶ ἐν[illegible]ῶς γυμνή. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ κρατήσω τὸ [illegible]λο;

Π
Ε64

---

32 ΣΕΛΙΔΕΣ ΔΡΑΧΜΑΙ 4

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Ἀθῆναι
5 Νοεμβρίου 1938
Ἔτος Γ' ἀρ. φύλ. 111

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πολιτικὴ ἀνασκόπησις

Γ. Ἀσπρέα
Ὁ ἐραστὴς τῆς Λαίδης Κιμπερλέϋ

Κώστα Ἀθανάτου
Ἕνα παληὸ κορμὶ σὲ μιὰ παληὰ πολιτεία.

Δημοσθένη Βουτυρᾶ
Πρῶτα τὸ γερὸ στομάχι

Σ. Σκίπη
Γυναικεία φύσις

Ἀσ. Γιαλαμᾶ
Ὁ ἔρως σὲ πλάκα γραμμοφώνου.

Μ. Κυριακίδη
Τὸ φαινόμενον Μπροῦνο Βάλτερ

Ραοὺλ Κβὰς
Τὸ Γαλάζιο διαμάντι

Παντελῆ Καψῆ
Ἡ Κουρσάρα
(Μυθιστόρημα)

Καρόλου Μπέτλερ
Κυνῆγι φαλαινῶν

Μιχ. Κὸκ
Οἱ κάτοικοι τοῦ Ἄρεως ἐναντίον τῆς Γῆς.

Πέννα Χ.
Ὅταν τὰ ζῶα ἔχουν δικαιώματα.

Μαρία Πία Σορεντίνο
Ἡ φωνὴ τοῦ πατέρα

Ἀθηναίου
Πυτζάμες ἢ Νυχτικό;

Εὔθυμες σελίδες — Ἐκλεκτὰ ἀνέκδοτα.— Γελοιογραφίαι.— Ἐγκυκλοπαιδικὰ καὶ ἱστορικὰ περίεργα.— Μικρὲς ἱστορίες. Παιγνίδια κλπ

Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ:

Η ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΚΑΝΤΩΝΟΣ

ΡΑΔΙΟ ΕΡΓΟΝ

Στὴν Ἄγκυρα, ἄρχισε ἀπὸ τὴν περασμένην ἑβδομάδα, ἡ λειτουργία τοῦ Τουρκικοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ, ὁ ὁποῖος κατεσκευάσθη ἀπὸ ἀγγλικὴν ἑταιρίαν καὶ ἐστοίχισε 300 χιλιάδες στερλίνες

⁂

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Συνδέσμου Σκιτσογράφων Ἀθηνῶν, Ἀλῆ Ντίνο μπέης, ἐπίλεκτος καλλιτέχνης Ἀλβανικῆς καταγωγῆς, ἀλλ' Ἕλλην ὡς τὰ κόκκαλα, ἀπέθανε τὴν Τετάρτην. Μία πτῶσις μὲ τραῦμα εἰς τὴν κεφαλὴν, ἐπέφερε τὸν θάνατόν του.

⁂

Κατὰ τηλεγραφήματα ἐκ Μόσχας ἑορτάσθη ἐκεῖ ἡ τεσσαρακοστὴ ἐπέτειος τοῦ καλλιτεχνικοῦ θεάτρου τῆς Μόσχας.

⁂

Τὰ ἐγκαίνια τῆς ἐκθέσεως Ὑγιεινῆς στὸ Ζάππειο ὡρίσθησαν τελικῶς διὰ τὸ πρῶτον δεκαήμερον τοῦ μηνὸς αὐτοῦ.

⁂

Αἱ λαϊκαὶ συναυλίαι τοῦ Πειραιῶς θὰ δίδωνται τακτικὰ κάθε Κυριακὴ μὲ πεντάδραχμο εἰσιτήριο.

⁂

Τὸ Ἑλληνικὸν Ὠδεῖον θὰ ὀργανώσῃ σειρὰν διαλέξεων σχετικῶν μὲ τὴν μουσικήν, θὰ ἀρχίσουν δὲ τὴν προσεχῆ Δευτέρα.

⁂

Προχθὲς Τετάρτην ἔγιναν τὰ ἐγκαίνια τῆς ἐκθέσεως ἔργων τοῦ ζωγράφου κ. Κανέλλη εἰς τὴν αἴθουσαν Στρατηγοπούλου.

⁂

Ὁ ἐκδοτικὸς οἶκος Δημητράτου, ἀνέλαβε νὰ ἐκδώσῃ τὸ 6' μέρος τῆς Ἱστορίας τῆς Νεοελληνικῆς Λογοτεχνίας τοῦ γνωστοῦ λογοτέχνου καὶ παλαιοῦ συναδέλφου κ. Ἠλ. Βουτιερίδη, καὶ ἔτσι θὰ συμπληρωθῇ τὸ σπουδαιότατο αὐτὸ ἔργο, ποὺ τόσην ἐπιμέλειαν καὶ ἀντικειμενικότητα, παρουσιάζει τὸ α' μέρος του.

⁂

Ὁ Ἰταλὸς ἑλληνιστὴς κ. Βολιάνο ἀνεκάλυψε μεταξὺ τῶν παπύρων, ποὺ εὑρέθησαν εἰς τὸ Ταγιοὺμ τῆς Αἰγύπτου, ἕνα ἄγνωστον ποίημα τῆς Σαπφοῦς.

⁂

Κατὰ πληροφορίας ἐξ Ἀμερικῆς ὁ Ἕλλην Γ. Δημητρακόπουλος, διωρίσθη καθηγητὴς στὸ Πανεπιστήμιον τῆς Βαστώνης διὰ νὰ διδάσκῃ διοικητικὸν δίκαιον καὶ κοινοβουλευτικὰς ἐπιστήμας.

⁂

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἀνασκαφῶν τῆς Ἀμνισοῦ εἰς Κρήτην, ἀπεκαλύφθη μεγάλο μινωϊκὸν οἰκοδόμημα μήκους 45 μέτρων.

⁂

Μὲ τίτλο «Συντριμμένα εἴδωλα» ἐξεδόθη συλλογὴ διηγημάτων τοῦ κ. Ν. Ἀπ. Ἀντωνίου.

⁂

Ἐπίσης ὁ κ. Ε. Κυριάκης ἐξέδωκε ἕνα ἐνδιαφέρον βιβλίον μὲ θέμα «Εἰρήνη ἢ Πόλεμος».

⁂

«Ἔστω κι' Ἔτσι», εἶνε ὁ τίτλος τοῦ καινούργιου ταγκὸ τοῦ συνθέτου τῆς μόδας κ. Μίμη Κατριβάνου μὲ στίχους τοῦ κ. Δώρου Πεφάνη, ποὺ θὰ τραγουδηθῇ αὐτὸν τὸν χειμῶνα ἀπὸ ὁλόκληρη τὴν Ἀθήνα.

„ΤΟ ΕΡΓΟΝ"
Ἀθῆναι
5
Νοεμβρίου 1938
Ἀριθμὸς φύλλου 111

7 Ἡμέρες 7 Νύκτες

Τὰ καπέλλα φουγάρα στὸ θέατρο.— Ὁ Σαίξπηρ... ἀπποκηρύσσεται.— Ὁ Οὐέλς καὶ οἱ Ἀμερικανοί.— Τὸ συμπαθὲς τετράποδον καὶ οἱ πρωταγωνίστριες.— Πόσοι γυαλίζουν τὰ παπούτσια.— Ὅταν δὲν θὰ ὑπάρχουν πεζοί.

ΤΕΛΟΣ πάντων τί θ' ἀπογίνῃ μ' αὐτὰ τὰ γυναικεῖα καπέλλα ποὺ ἡ ἀνοησία τῆς μόδας τοὺς ἔδωσε ἐφέτος ὕψος δυσθεώρητον; Δὲν τολμᾷ κανεὶς πιὰ νὰ πάῃ σὲ θέατρο ἢ σὲ κινηματογράφο. Θὰ τοῦ τύχῃ ἐμπρός του πάντα ἕνας λόφος γυναικείου καπέλλο, ὁ ὁποῖος ὄχι μονάχα θὰ τοῦ ἐμποδίζῃ τὴν θέαν, ἀλλὰ θὰ περιστρέφεται καὶ πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις, ἐκτιθέμενος εἰς τὸν ἀναγκαστικὸν θαυμασμὸν ὅλων τῶν βλεμμάτων.

Νομίζομεν ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ ληφθῇ ἕνα ὁποιοδήποτε μέτρον ἀπὸ τοὺς διευθυντὰς τῶν θεάτρων. Ἢ πρέπει νὰ συμπεριλάβουν εἰς τὸ πρόγραμμα τοῦ θεάματός των καὶ αὐτὴν τὴν ἔκθεσιν γυναικείων καπέλλων ἢ νὰ ἐφαρμόσουν τὸ μέτρον ὡρισμένων ἀμερικανικῶν κινηματοθεάτρων ποὺ ἔχουν εἰς τὴν εἴσοδόν των ἀνηρτημένην μίαν σωτηρίαν ἀπαγορευτικὴν πινακίδα: «Γυναικεῖα καπέλλα ὕψους πέραν τῶν 15 πόντων ἀπαγορεύονται»!

❁

ΜΙΑ ἀπογευματινὴ ἐφημερὶς ἀπεκήρυξε τὸν Σαίξπηρ! Δὲν τὸν ἀναγνωρίζει οὔτε ὡς μεγάλον, οὔτε ὡς μικρὸν συγγραφέα, οὔτε καὶ ὡς συγγραφέα! Προτείνει δὲ, οὔτε λίγο οὔτε πολύ, νὰ καταργηθῇ ὡς ἀνήθικος, ἀπὸ τὰ ἑλληνικὰ θέατρα. Καὶ νὰ ἀντικατασταθῇ ἀπὸ τί; Ἡ ἐφημερὶς δὲν μᾶς τὸ λέγει. Ὑποθέτομεν ὅμως ὅτι ἂν κανεὶς τὴν ἐρωτοῦσε θὰ ἐπρότεινε τὴν «Γκόλφω» καὶ τὸν «Ἀτιμασθέντα Ρογῆρον», ἔργα ποὺ συγκινοῦν τὸ κοινὸν καὶ... δίδουν καὶ κυκλοφορίαν.

❁

ΠΑΝΙΚΟΣ λοιπὸν φοβερὸς ἐξέσπασε εἰς τὴν Ἀμερικὴν μὲ τὴν ραδιοφωνικὴν ἐκπομπὴν ἀποσπασμάτων ἑνὸς ἔργου τοῦ Οὐέλς, ποὺ περιέγραφε τὴν σύγκρουσιν τῶν κόσμων, τοῦ Ἄρεως, τῆς Γῆς, τῆς Ἀφροδίτης καὶ ἐπὶ τῆς ὁποίας οἱ ἀναγνῶσται μας, θὰ εὕρουν ἐνδιαφέροντα πράγματα εἰς τὴν 9ην σελίδα. Οἱ ἀκροαταὶ τοῦ ραδιοφώνου — λέγουν τὰ τηλεγραφήματα— ἐγκατέλειψαν ἔντρομοι τὰ σπίτια των, οἱ ναοὶ ἐγέμισαν ἀπὸ προσευχομένους ἀνθρώπους ποὺ ἐπερίμεναν νὰ ἔλθῃ τὸ τέλος τοῦ κόσμου... ὅπως τὸ ἐπροφήτευσε ὁ μεγαλοφάνταστος Ἄγγλος συγγραφεύς.

Καὶ ὁ μὲν ραδιοφωνικὸς σταθμὸς τῆς Νέας Ὑόρκης ἀντιληφθεὶς ἐγκαίρως τὰ ἀποτελέσματα τῆς μοιραίας ἐκπομπῆς ἔσπευσε νά... ἀνασκευάσῃ τὴν φανταστικὴ περιγραφὴν τοῦ Οὐέλς. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως τὸ πάθημα αὐτὸ πρέπει νὰ γίνῃ μάθημα. Καὶ ἀφοῦ ἀπεδείχθη ὅτι τὸ ραδιόφωνον ἀσκεῖ τέτοιαν ἐπίδρασι εἰς τοὺς ἀκροατάς, καλὸν θὰ ἦτο νὰ τὸ λάβουν ὑπ' ὄψιν των ὡρισμένα μουσικὰ συγκροτήματα ποὺ τραγουδοῦν εἰς τὸν ἡμέτερον σταθμὸν καὶ διὰ τὰς ἐκτελέσεις τῶν ὁποίων θὰ ἐδικαιολογεῖτο πανικὸς χειρότερος ἀπὸ τὸν ἀμερικανικόν.

❁

ΑΠΟ τῆς σκηνῆς ἀθηναϊκοῦ θεάτρου ἐνεφανίσθη ἕνας συμπαθέστατος τετράπους ἠθοποιός. Εἶνε ἕνας στακτὴς γαδουράκος, ὁ ὁποῖος στὸ νούμερο τοῦ μανάβη, δρέπει ἀθρόα χειροκροτήματα. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ φιλότιμος καλλιτέχνης, τὸν ὁποῖον ζηλοτυπεῖ ὁλόκληρο τὸ ἀνδρικὸν ἀκροατήριον, ἀφοῦ δέχεται τὰ τρυφερώτατα χάδια τῆς πρωταγωνιστρίας, εἶνε σιωπηλὸς καὶ ἀρνεῖται νὰ εὐχαριστῇ τὸ κοινὸν μὲ μερικὰς κινήσεις τῶν αὐτιῶν του. Ἀντιθέτως μὲ πολλὰς ντιζὲζ ἔχει φαίνεται τὸ γνῶθι σαυτὸν καὶ δὲν βγάζει μιλιά.

❁

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΟΣ ἀπογευματινῆς ἐφημερίδος, ἀσχολούμενος μὲ πολλὰ ἐνδιαφέροντα ζητήματα, προτείνει νὰ γίνῃ μιὰ στατιστικὴ ἀπὸ μίαν «καλῶς ὠργανωμένην ὑπηρεσίαν» γιὰ νὰ μάθουμε πόσοι λοῦστροι ὑπάρχουν στὴν πρωτεύουσα, πόσοι Ἀθηναῖοι γυαλίζουν τὰ παπούτσια τους, πόσες φορὲς τὴν ἡμέρα καὶ ποιὸ μῆνα συνήθως τὰ γυαλίζουν περισσότερον. Εἶνε ἀξιοθαύμαστος, πράγματι, ἡ ἔμπνευσις τοῦ συναδέλφου, ὁ ὁποῖος μέσα σὲ τόσα ἐνδιαφέροντα ζητήματα ποὺ ἀπασχολοῦν τὴν ἐποχήν μας, ἐσκέφθη κάτι ποὺ ἀσφαλῶς δὲν τὸ εἶχε σκεφθῇ κανεὶς ἕως τώρα. Ἡ στατιστικὴ αὐτὴ εἶνε καὶ κατὰ τὴν γνώμην μας, ἀπαραίτητος. Ἀλήθεια, τί θὰ γίνουμε ἂν δὲν πληροφορηθοῦμε τὴν ἡμερησίαν ποσότητα τῶν ἐνεργουμένων εἰς τὴν πρωτεύουσαν γυαλισμάτων; Ἂς γίνῃ λοιπὸν αὐτὴ ἡ «καλῶς ὠργανωμένη ὑπηρεσία», γιὰ νὰ γίνῃ ἡ ἐκτέλεσις τῆς προτάσεώς του μὲ ἀκρίβειαν. Ἡ ἀνθρωπότης ἀδημονεῖ νὰ πληροφορηθῇ τ' ἀποτελέσματα.

❁

ΠΑΡΑΠΟΝΟΥΜΕΘΑ ὅτι δὲν ἔχομεν αὐτοκίνητα στὸν τόπο μας. Εἶνε τὸ πιὸ ἄδικο παράπονο. Διότι ἡ στατιστικὴ ἀναβιβάζει—ἢ μᾶλλον καταβιβάζει— τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐν Ἑλλάδι κυκλοφορούντων αὐτοκινήτων εἰς 16.000 ἐν ὅλῳ. Ἀναλογεῖ δηλαδὴ ἕνα αὐτοκίνητον εἰς 450 κατοίκους. Ἐνῷ εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἡ ἀναλογία εἶνε ἕνα αὐτοκίνητον σὲ 5 κατοίκους! Ἡ Ἀμερικὴ βέβαια κατέχει τὸ ρεκόρ, διότι ἡ ἀναλογία εἰς τὴν ἀμέσως κατόπιν ἐρχομένην Ἀγγλίαν, εἶνε ἕνα αὐτοκίνητον εἰς 59 κατοίκους. Μὲ ἄλλα λόγια, δὲν εἶνε μακρὰν ἡ ἐποχή, ποὺ εἰς τὴν Ἀμερικὴν θ' ἀναλογῇ ἕνας κάτοικος εἰς 5 αὐτοκίνητα. Καὶ θὰ εἶνε ὁ μόνος τόπος ποὺ δὲν θὰ κόβωνται τὰ πόδια τῶν πεζῶν. Γιατί, ὅταν ὅλοι οἱ κάτοικοι θὰ κυκλοφοροῦν ἐπ' αὐτοκινήτου, ποῦ θὰ βρίσκουν πεζοὺς γιὰ νὰ τοὺς κόβουν τὰ πόδια;

— Πάντα εἶσαι ἐπιπόλαιος. Ἂν ἔπαιρνες τὸ καπέλλο σου, ὅπως σοῦ εἶπα, ὁ ἀγέρας δὲν θὰ σοῦ παιρνε τὸ κεφάλι... Κύττα μαγκούφη, αὐτὸ τὸν κύριο, ποὺ εἶναι προσεκτικές...

ΕΔΩ - Κ' ΕΚΕΙ

Μακροβιότης καὶ αἰωνία νεότης. Ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ κ. Ἀναργύρου Σφακιανάκη ἐξεδόθη ἕνα ἐνδιαφέρον βιβλίον ὑπὸ τὸν τίτλον ἡ «Μακροβιότης καὶ τὸ πρόβλημα τῆς αἰωνίας νεότητος». Εἰς τὸν περιεκτικὸν αὐτὸν τόμον ὁ συγγραφεὺς ἀναπτύσσει κατὰ τρόπον ἐκλαϊκευτικὸν τὸ θέμα του, ἀπαριθμῶν καὶ ἐπεξηγῶν τὰς μέχρι τοῦδε ἐφαρμοσθείσας μεθόδους, αἱ ὁποῖαι ἀποβλέπουν εἰς τὴν παράτασιν τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς καὶ τὴν καταπολέμησιν τοῦ γήρατος. Ἡ γλαφυρότης τοῦ συγγραφέως, καθιστᾷ τὸ ἐν λόγῳ βιβλίον ἐξαιρετικῶς ἐπαγωγὸν καὶ δίδει μίαν ἀκριβῆ ἰδέαν τῶν προόδων τὰς ὁποίας μέχρι τοῦδε ἐσημείωσεν ἡ ἐπιστήμη εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο.

⁂

Ὁ θίασος τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου θὰ κατέλθῃ ὁριστικῶς τὴν 21 Μαρτίου εἰς τὴν Αἴγυπτον διὰ νὰ δώσῃ δέκα παραστάσεις στὴν Ἀλεξάνδρεια καὶ πέντε εἰς τὸ Κάϊρον.

⁂

Μετὰ τὸν «Βασιλέα Λήρ» θὰ παιχθῇ τὸ ἔργον τοῦ Ὀσκὰρ Οὐάϊλδ «Μιὰ γυναῖκα δίχως σημασία», ποὺ εἶνε γνωστὸ στοὺς Ἀθηναίους ἀπὸ τὴν ὁμώνυμη ταινία ποὺ προεβλήθη πέρυσι στὸ «Πάλλας» καὶ τῆς ὁποίας πρωταγωνιστὴς ἦτο ὁ περίφημος Γερμανὸς ἠθοποιὸς Γκρίντγκενς.

⁂

Ἀπεφασίσθη ἡ λειτουργία θεάτρου διὰ παιδιά, μὲ θίασον μεγάλων, ὡς τοιοῦτος δὲ ἐπροτιμήθη ὁ θίασος Ἀνδρεάδη. Τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Πρωτευούσης θὰ ἐνισχύσῃ οἰκονομικῶς τὴν ὡραίαν αὐτὴν προσπάθειαν κα θὰ δίδωνται μίαν φορὰν τὴν ἑβδομάδα παραστάσεις γιὰ παιδιά.

⁂

Ὁ θίασος Ἀνδρεάδη μετὰ τὴν «Τεσσά», τὸ ἔργο δηλαδή, ποὺ θὰ διαδεχθῇ τὸ «Θὰ σὲ παντρευτῶ τέρας» θὰ ἀναβιβάσῃ μίαν θεατρικὴν διασκευὴν τῶν «Σκηνῶν τοῦ Βοημικοῦ βίου» τοῦ Μυρζὲ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ παράστασις ἐτελείωσε». Ἡ διασκευὴ αὐτὴ ὀφείλεται εἰς γνωστὸν λόγιον καὶ μεταφραστὴν θεατρικῶν ἔργων, ἐπειδὴ δὲ θὰ ἀποτελέσῃ θεατρικὸν γεγονός, ἡ κ. Ἀνδρεάδη προέβη στὴν ἀπόφασι νὰ συμπληρώσῃ τὸν θίασόν της ἀπὸ ἀπόψεως δραματικῶν στελεχῶν

⁂

Μετὰ τὴν «Σταχτοποῦτα» θὰ ἀνεβασθῇ στὸ «Μοντιάλ» ἐπιθεώρησις γραμμένη ἀπὸ τοὺς κ.κ. Παπαδούκαν καὶ Σπυρόπουλον μὲ σενεργασίαν τοῦ Ἀττίκ.

⁂

Εἰς τὸν θίασον Μ. Φιλιππίδη—Ὀλ. Καντιώτου ὁ ὁποῖος ὡς γνωστὸν θὰ μεταβῇ εἰς Κωνσταντινούπολιν μετέσχε καὶ τὸ ζεῦγος Κ. Βερώνη—Ἀγγ. Μαυροπούλου.

⁂

Τὸν Δεκέμβριον, εἰς τὴν Στέγην τῶν Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν, θὰ γίνῃ ἡ πρώτη Πανελλήνιος Ἔκθεσις Χαρακτικῆς, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ λάβουν μέρος ὅλοι οἱ Ἕλληνες ζωγράφοι—χαράκται.

⁂

Ὁ ὑπουργὸς τῆς Πρωτευούσης κ. Κοτζιᾶς, ἀνέθεσε εἰς τὸν καλὸν Κρῆτα γλύπτην κ. Κανακάκην, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀναλάβει καὶ τὰς προτομὰς τοῦ «Διαβάτη» τοῦ ἥρωος Δασκαλογιάννη καὶ ἄλλων, ὅπως φιλοτεχνήσῃ τὴν προτομὴν τοῦ Ἡρακλειώτου ἀρχηγοῦ Χατζάκη, ὁ ὁποῖος ἀπέθανε τὸν παρελθόντα μῆνα. Ἡ προτομὴ τοῦ ἡρωϊκοῦ τέκνου τῶν ἀνατολικῶν διαμερισμάτων τῆς Κρήτης, θὰ στηθῇ εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς γενετείρας του.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ
ὑπευθύνων συμφώνως τῷ Νόμῳ.

Ἀρχισυντάκτης:
ΜΙΝΩΣ ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΙΣ
Σταδίου 23

Διευθυντὴς Τυπογραφείου
ΝΙΚΟΣ ΓΑΒΑΛΛΑΣ
Πριάμου 115. — Καλλιθέα.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΙΩΑΝ. Δ. ΠΑΣΣΑΣ
Σταδίου 23

Γραφεῖα: Σταδίου 23
Ἀριθ. Τηλ. 31-909

Τυπογραφεῖα: Ρ. Παλαμίδου
Ἀριθ. τηλ. 28-622

ΤΟ ΕΡΓΟΝ
Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΘΗΝΑΙ
5
ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ
Ἀριθμὸς φύλλου 111
Τιμὴ φύλλου Δραχ. 4
Ἐκδίδεται κατὰ Σάββατον

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

= Ἐφήμεροι στοχασμοὶ

ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΡΧΕΤΑΙ

Τοῦ κ. Ἄλφα

Στὸ κοσμικὸ κέντρο, ἡ κυρία τῆς συντροφιᾶς μᾶς διηγήθηκε μιὰ πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἱστορία :

—Τὴν βλέπετε ἐκείνη ἐκεῖ τὴν κοπέλλα, ποὺ κάθεται στὸ κρύσταλλο καὶ κυττάζει μ' ἀγωνία στὸ δρόμο ;

Ὅλα τὰ κεφάλια ἐκινήθηκαν πρὸς τὸ τραπεζάκι τῆς κοπέλλας ποὺ μᾶς ὑπέδειξεν ἡ κυρία. Ἦταν ἕνας τύπος ὄχι συνηθισμένος, μὲ περασμένα τὰ τριάντα, ἄσχημη μᾶλλον καὶ μὲ μιὰ νευρικότητα, ποὺ τὴν διεκρίνατε μὲ τὸ πρῶτο βλέμμα. Κύτταζε ἐρευνητικὰ στὸ δρόμο. Ἔσκυβε νὰ ἰδῇ ποῖοι ἦσαν οἱ ἐπιβάται τῶν αὐτοκινήτων ποὺ περνοῦσαν. Δὲν ἄφινε νὰ τῆς διαφύγῃ ἡ πόρτα.

—Κάποιον θὰ περιμένῃ ἡ καϋμένη ...—πετάχτηκε τὸ δεσποινίδιο τῆς συντροφιᾶς — ποὺ δὲν ἔρχεται... Ἄχ, πῶς τὴν λυπᾶμαι !...

—Δὲν περιμένει κανένα, κόρη μου, ἀπάντησεν ἡ κυρία. Ἢ μᾶλλον περιμένει κάποιον ποὺ δὲν θἄρθῃ ποτέ... Σᾶς φαίνεται παράξενο; — ἐξηκολούθησε ἡ κυρία — ποὺ εἶδε τὴν ἔκπληξι ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό μας. Κι' ὅμως ἔτσι εἶνε.

Κι' ἀφοῦ ἡ κυρία, ἔρριξε μιὰ ματιὰ οἴκτου στὴ νέα, ποὺ περίμενε ἐκεῖνον ποὺ δὲν θἄρθῃ ποτέ, μᾶς διηγήθηκε κάτι ποὺ ἀλήθεια ἀξίζει νὰ τὸ μάθετε:

—Ἡ νέα αὐτὴ δὲν εἶναι ὥμορφη ὅπως βλέπετε. Δὲν ὑπῆρξε ποτέ. Εἶχε ὅμως κάποια περιουσία καὶ ὅταν ἦταν εἴκοσι χρόνων, κάποιος δικηγορίσκος βρέθηκε γιὰ νὰ τὴν πάρῃ. Μὰ ἡ νέα αὐτὴ δὲν τὸν θέλησε. Γιατί; Κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ἐξηγήσῃ, γιατὶ ποτέ, ποτέ, δὲν εἶχεν ἀκουστῆ μὲ κανένα. Ὅλοι ὅμως εἴπαμε: Πὼς θἄχῃ κάποιο κρυφὸν ἔρωτα...

—Καὶ τὸν εἶχε;

—Βεβαιότατα. Ἀγαποῦσε ἕνα ξανθό, ψηλό, ὡραῖο, μεγάλο ἐπιστήμονα, πλούσιο ποὺ ν' ἀλλάζῃ αὐτοκίνητα ἰδιόκτητα, πέντε τὴν ἡμέρα — γιὰ νὰ μὴν τὸν ἀναγνωρίζῃ ἡ καϋμένη στὴν τρομερὴ παρακολούθησι ποὺ τῆς ἔκανε. Ἀκόμη ὁ δυστυχὴς ἐρωτευμένος, περνοῦσε νύκτες ὁλόκληρες σ' ἀπόστασι πεντακοσίων μέτρων ἀπὸ τὸ σπίτι της, σὲ κάποιο στέκι ποὺ φαινόνταν τὸ παράθυρο της, ἕτοιμος νὰ τρέξῃ καὶ νὰ πέσῃ στὰ πόδια της, ἂν τὸν φώναζε...

—Καὶ γιατὶ δὲν τὸν φώναζε, ἀφοῦ τὴν ἀγαποῦσε τόσο, γιὰ νὰ μὴ τὸν περιμένῃ τώρα αὐτή; —ρώτησε πάλι τὸ νεαρὸ δεσποινίδιον.

—Γιατὶ — ἀπάντησεν ἡ κυρία — ὁ ἀναμενόμενος δὲν....ὑπῆρχε ! Ἦτο τὸ παραμυθένιο βασιλόπουλο, ποὺ ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἔπλασε στὴ φαντασία της καὶ ποὺ τὸ λατρεύει καὶ θὰ τὸ λατρεύῃ ὅσον ζῇ. Ἂν τὴν πλησιάσετε, θὰ σᾶς πῇ γιὰ τὸ «Γιῶργο» της. Γιὰ τὴν παρακολούθησι τὴν ἄγρια ποὺ τῆς κάνει. Γιὰ τὰ ξενύχτια του, στὸ στέκι, τὸ μακρυνὸ ἀπὸ τὸ σπίτι της, ἀπ' ὅπου ὅμως φαίνεται τὸ παράθυρό της. Γιὰ χίλια τέλος φανταστικὰ πράγματα, ποὺ ὅλα στρέφονται γύρω ἀπὸ τὴν προσπάθεια τοῦ «Γιώργου» νὰ τὸν θελήσῃ ἡ νέα αὐτή — ποὺ ἂν καὶ τὸν ἀγαπᾷ, ὅμως δὲν θὰ τὸν πάρῃ, ἂν δὲν πάρῃ τὸ θάρρος νὰ πάῃ ὁ ἴδιος νὰ πέσῃ στὰ πόδια της καὶ ὄχι νὰ περνάῃ σὰν κλέφτης νὰ ἰδῇ μήπως πάει μ' ἄλλο νέο ἢ νὰ στέλῃ τὴ θεία του γιὰ νὰ τὴν κάμῃ νὰ πεισθῇ γιὰ τὸ γάμο !...

—Ὥστε εἶνε τρελλή; ρωτήσαμε ὅλοι.

—Μόνο σ' αὐτό... Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε κι' ἡ καταστροφή της. Γιατὶ ἔχει καὶ τὸ δεύτερο καὶ θλιβερώτερο μέρος ἡ ἱστορία αὐτή... Ἡ κακομοίρα, περιμένοντας τὸν ἀνύπαρκτο καὶ πολυεκατομμυριοῦχο ἐραστὴ νἄρθῃ καὶ νὰ πέσῃ στὰ πόδια της, ἔφαγε καὶ τὰ χρηματάκια της σὲ μιὰ ἀνοικτὴ ζωὴ καὶ τώρα δὲν ἔχει παρὰ γιὰ συντήρησι της κάτω ἀπὸ τὴ μέτρια....

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΝΑ ΠΑΛΙΟ ΚΟΡΜΙ ΣΕ ΜΙΑ ΠΑΛΙΑ ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΤΟΥ κ. ΚΩΣΤΑ ΑΘΑΝΑΤΟΥ

...Ὀνειροπαρμένος, ἄνεργος ταξιδευτής, μιὰ φορά, στὴν παλιά, τὴ μικρὴ ἐξωτικὴ πολιτεία τῆς Δαλματικῆς ἀκρογιαλιᾶς, ποὺ τὸ πλοῖο εἶχε ποδίσει σ' ἕνα κανάλι ἀπὸ τὴν τρικυμία, καθὼς ἐπλανιώμουνα ἄσκοπα στοὺς στενοὺς δρομάκους μὲ τὰ πανύψηλα καὶ ἑτοιμόρροπα καὶ μισοφαγωμένα ἀρχοντικὰ παλάτια τους, ἀλλοτινοῦ καιροῦ —ἑνὸς καιροῦ ποὺ πέρασε κι' ἐλησμονήθηκε ἀπὸ τὴν ἱστορία— γεμᾶτος ἔκστασι καὶ θαυμασμὸ μπροστὰ στὶς ρημαγμένες μαρμαροκολῶνες, Σὲ εἶδα, ξάφνου, ὦ! γυναῖκα, νὰ περνᾷς.

Τὸ ἀνάστημά σου ἦταν στηλὸ καὶ ἴσιο σὰν τὸν ἀρχιτεκτονικὸ ρυθμὸ τῶν μεσαιωνικῶν παλατιῶν καὶ τὸ βῆμα σου ἀγέρωχο κι' εὐγενικὸ σὰν τὸν ἀέρα ποὖχαν τὰ σκαλισμένα μάρμαρα σὲ μετόπες καὶ στοές.

Σὲ πῆρα ἀπὸ πίσω, σιγά, ἀργά, ρεμβαστικά, καὶ πότε ἐκύτταζα ξανὰ τὰ παλάτια τῆς παράδοξης πολιτείας καὶ πότε, Ἐσένα, ὦ! γυναῖκα περαστικὴ μὲ τὸ περήφανο ἄγαλμα τοῦ κορμιοῦ Σου στημένο στὸ ἀνάβαθρο τῶν σμιλεμένων Σου ποδιῶν.

Εἶχες σταθεῖ, καὶ ἡ σάρπα Σου ἀνέμιζε σὰ λογισμὸς στὸ ἀκροθαλάσσι, καὶ στὸ σύθαμπο ἡ παλιὰ πολιτεία μὲ τὰ ψηλὰ παλάτια της παράστεκε σὰν ὄνειρο ποὺ τὤπαιρνε τὸ ἀέρι στοὺς αἰῶνες καὶ μᾶς τὤφερνε σιμά.

Ἤσουν μιὰ γόησσα, φύτρα κουρσάρων, μεγιστάνων ἑνὸς καιροῦ παραμυθένιου, κυραδοποῦλα μοσχαναθρεμμένη αὐτῆς τῆς παλιᾶς πολιτείας, κι' ἐγήτευες ὅθε περνοῦσες μὲ τὸ ἀλύγιστο κορμί. Ἤσουν τὸ πλάσμα τῆς ἀναμμένης φαντασίας μας, βγαλμένο μέσ' ἀπὸ τὶς σελίδες τῶν βιβλίων ποὺ ξεφυλλίσαμε, καὶ τώρα, νά, ποὺ Σὲ βλέπουμε στ' ἀλήθεια νὰ περπατᾷς καὶ ν' ἀνεμίζῃς, πραγματικὴ εἰκόνα μέσα σὲ μιὰ κορνίζα ὅλο πραγματικότητα.

Γιὰ Σένα θὰ ἐδούλευαν ἱδρόλουστοι οἱ σφυροκόποι σκλάβοι στὶς θεόρατες σκαλωσιὲς τῶν παλατιῶν. Γιὰ Σένα οἱ δοῦλοι θ' ἀνοίγαν διάπλατες τὶς καμάρες νὰ περάσουν τ' ἄτια ποὺ σβαρνοῦσαν τὰ πέταλά τους στὸ λιθόστρωτο σέρνοντας τὴ δική σου ὀμορφιά. Γιὰ Σένα οἱ σκληροὶ καὶ ἰσχυροὶ ἀρχόντοι θὰ στολίζανε τὶς σάλες νὰ στηθῇ γύρω σὲ μῦρα καὶ σὲ φῶτα τὸ περήφανο ἄγαλμα τοῦ κορμιοῦ Σου ἀνεβασμένο στὸ ἀνάβαθρο τῶν σμιλεμένων Σου ποδιῶν...

……

...Εἶχε γύρει ὁ ἥλιος πιά, ὅταν τραβήξαμε μαζὶ κατὰ τὴν πολιτεία. Ἐσὺ κι' ἐγώ, δυὸ ἴσκιοι ἐμεῖς, μέσα στὰ στενὰ δρομάκια μὲ τὰ πανύψηλα παλάτια τους. Ὦ! καὶ νὰ μοὔβγαινε κανεὶς στὸ δρόμο, ν' ἀστράψῃ τὸ στιλέτο πίσω ἀπὸ τὸ ταμπάρο, νὰ σφαγοῦμε, νὰ κυλιστοῦμε μὲ ματωμένα πρόσωπα κάτω ἀπὸ τὰ πλατύγυρα καπέλλα μας γιὰ τὴ δική Σου ὀμορφιά.

Καί, λοιπόν, εἶχε βραδυάσει ὅταν περνούσαμε τὴν ἀψιδωτὴ πύλη μὲ τὴν κούφια της βουή, καὶ σιγὰ ἀνεβαίναμε τ' ἀτελείωτα, τὰ ἔρημα πέτρινα σκαλοπάτια τοῦ ρημαγμένου παλατιοῦ, γύρω στοὺς τοίχους του τοὺς νοτισμένους ἀπὸ τὴν πολύκαιρη ὑγρασία, καὶ στὰ ἀνάγλυφα ταβάνια τὰ ξεθωριασμένα ἀπὸ τὴν ἐγκατάλειψι.

Ἤσουν Ἐσύ, τὸ μακρυσμένο ὅραμα τοῦ νοῦ μου, μιὰ ζωντανὴ πραγματικότητα μπροστά μου, καὶ σὲ λίγο μοῦ ξεδιπλώθηκε τὸ φειδὶ τοῦ κορμιοῦ σου γυμνὸ στὸ τριζᾶτο ξύλινο παλεϊκὸ κρεββάτι ποὺ οἱ αἰῶνες ἀναδεύονταν στὰ στρώματα καὶ στὰ σεντόνια του τρομαχτικά.

Ὅλη ἡ χαρὰ δική μου, ὦ! γυναῖκα, ποὺ γιὰ σένα ἐδούλευαν μουσκίδι στὸν ἱδρῶτα οἱ σκλάβοι σφυροκόποι παίρνοντας ἀπὸ τὴ μορφή Σου τὸ φευγαλέο τους μοντέλο γιὰ τὶς ἀνάγλυφες γοργόνες στὰ στηλωμένα μάρμαρα τῶν παλατιῶν. Ἤσουν δική μου, ὅλο τὸ κορμί σου, τὸ σπαρταριστὸ κορμὶ τοῦ θρύλου, καὶ ἡ πολιτεία ἔξω, ἡ παλιά, θἆταν σὲ λίγο στὴν ἀγκαλιά μου, ζωντανεμένη ὅλη ἀπὸ τὴ θέρμη τῶν πυρωμένων σου φιλιῶν. Ἂς μὴν τελειώσει ποτὲ αὐτὴ ἡ νύχτα, καὶ στὴ γλυκειὰ φρικίασι τοῦ ὀνείρου ἂς ἀναστήσει μία-μία ὅλες τὶς ξεθωριασμένες παραστάσεις ποὺ βλέπω στὸ παλεϊκὸ ἀρχοντικὸ ταβάνι, ἱστορίες σὰν πλεγμένα στεφάνια ὅλο ἀπὸ γυμνὰ κορμιὰ σὰ δροσᾶτα λουλούδια, τὰ εἰδύλλια τῶν ἀλλοτινῶν καιρῶν.

……

...Μὰ τί κορμί! Ὡς πῆρε ἡ μέρα νὰ χαράζῃ καὶ νὰ τὸ φωτίσῃ ἀπὸ τὶς χαραμάδες μὲ χίλιες ἀχτίδες φθονερές. Ὦ! ἕνα κομμάτι κρέας λαβωμένο, μὲ σημάδια ἀνόμων καὶ βάρβαρων ἐρώτων, μὲ τὸ χυμό του ὅλο ρουφηγμένο σταλαγματιὰ-σταλαγματιὰ ἀπὸ πλῆθος ἀνώνυμα διψασμένα στόματα καὶ ἀπὸ λογῆς-λογῆς φρυγμένα χείλια. Μιὰ στερεμένη κατατσακισμένη πηγὴ τῆς ἡδονῆς, μὲ τὶς γλυφὲς τῶν μαρμάρων της συντρίμμια. Ἕνα κομμάτι κρέας, πουλημένο τόσες φορὲς σὲ τόσους λαύρους ἀχόρταγους ταξιδευτάδες, ποὺ Σὲ βρῆκαν κάποιο ἀπόβραδο, ὅπως χτὲς, μὲ τὴ σάρπα ν' ἀνεμίζῃ στὸ ἀκροθαλάσσι σὰ λογισμὸς καὶ τοὺς ἔσερνε κοντά Σου κάτω ἀπὸ τὰ πανύψηλα παλάτια.

Καὶ Σὲ πῆραν, βιαστικοί, στὸν ἀλαργινὸ ρεμβαστικὸ περίπατό Σου καὶ στὰ στενὰ δρομάκια, ἐσύρθηκαν, ἴδια ὅπως μὲ μένα, οἱ δυό σας ἴσκιοι, καὶ ἀντήχησε τὸ χνῶτο τοῦ πόθου τους γιὰ Σένα στὴ θολωτὴ καμάρα μὲ τὴν κούφια της βουή. Δὲν ἦταν ἀρχόντοι, οὔτε μεγιστάνες ὅσοι ἀνέβηκαν μαζί Σου τὰ ἔρημα σκαλοπάτια, μόνο ἄξεστοι ἄνθρωποι τοῦ μώλου, τσούρμα τοῦ πόρτου, περάτες, ἀπὸ κάποιο πλοῖο μιᾶς τρικυμισμένης βραδυᾶς. Ἦσαν αὐτοὶ χωρὶς καμμιὰ ἔκστασι καὶ κανένα θαυμασμὸ μπρὸς στὰ πανύψηλα παλάτια τῆς παλιᾶς ρημαγμένης πολιτείας, ποὺ ἀνάμεσό τους ἔσερνες τὸ περήφανο ἄγαλμα τῆς κορμοστασιᾶς Σου ἀνεβασμένο στὸ ἀνάβαθρο τῶν σμιλεμένων Σου ποδιῶν.

Καὶ τοὺς ἐδέχτηκες, ἀμίλητη, σκυφτή, πλάσμα τοῦ θρύλου, γύρω ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοίχους τοὺς νοτισμένους ἀπ' τὴν ὑγρασία καὶ τὰ ταβάνια τὰ ξεθωριασμένα ἀπὸ τὴν ἐγκατάλειψι. Μαζί τους —ὅσες βραδυές, τόσες φορὲς— ἔκανες νὰ τρίζῃ τὸ ξύλινο παλεϊκὸ κρεββάτι, καὶ καθὼς ξεδίπλωνες τὸ φειδὶ τοῦ κορμιοῦ Σου, κανένας δὲν κατάλαβε πὼς οἱ αἰῶνες ἀναδεύονταν στὰ στρώματα καὶ στὰ σεντόνια του τρομαχτικά...

……

...Ὦ! γυναῖκα, ποὺ ἐμοίρασες τόσο ἄφθονα τὴ χαρὰ τῆς δροσιᾶς Σου, δὲν σοὔμεινε πειὰ τίποτα γιὰ μᾶς, καὶ εἶσαι καὶ Σὺ —ὁλόγυμνη μπροστά μου— μιὰ ρημαγμένη ἱστορία ὅμοια σὰν τὴν παλιὰ τὴν πολιτεία ποὺ φαντάζει ἀπὸ μακρυὰ μὲ τὰ πανύψηλα παλάτια της καὶ ὅπου ὅταν σιμώσει κανεὶς βλέπει πὼς ὅλα τὰ πῆραν μαζί τους οἱ αἰῶνες.

Τὰ κάλλη Σου εἶνε σὰν τὰ σπασμένα μάρμαρα ποὺ παραστέκουν στὶς μετόπες σκοῦρα, μουντά, σακατεμένα ἀπ' τὶς βροχές, ἀπ' τὰ κουρσέματα, ἀπ' τὶς φωτιές. Εἶσ' ἕνα φάντασμα ἀλλοτινοῦ καιροῦ, ὅπως κι' ἐκεῖνα τὰ χαλασμένα ἀνάγλυφα μὲ τὶς γοργόνες ποὺ οἱ ἱδρόλουστοι σφυροκόποι ἔπαιρναν τὸ φευγαλέο του μοντέλλο ἀπ' τὴν ἀλλοτινή Σου ὀμορφιά.

Ἦταν ψέμα, ἕνα ψέμα στὸ ὁλονύχτιο σκοτάδι μέσ' στὴ σάλα ποὖχε πειὰ γκρεμίσει τὸ ἄγαλμά Σου τὸ στημένο στὰ μῦρα καὶ στὰ φῶτα τῆς περασμένης ἀρχοντιᾶς. Στὸ ἀνάστημά Σου τὸ ἀλύγιστο ἔμεινε μόνο, ὅσο μένει καὶ στὴν πολιτεία μὲ τὰ παλιά, πανύψηλα, τὰ ἑτοιμόρροπα παλάτια, ποὺ τ' ἄτια δὲν σβαρνᾶν τὰ πέταλά τους στὰ λιθόστρωτα δρομάκια κι' οὔτε στιλέτα πίσω ἀπ' τὰ ταμπάρα ἀστράφτουν, καὶ οὔτε κάτω ἀπ' τὰ πλατύγυρα καπέλλα συγκυλιῶνται ματωμένα τὰ πρόσωπα γιὰ τὴ δική Σου ὀμορφιά. Εἶσαι καὶ Σὺ μία ἀπὸ τὶς μαρμάρινες γοργόνες ποὺ τὶς ἔχει δείρει ἡ φουρτούνα καὶ ἡ ὑγρασία.

Ὦ! μὲ πόση ξεπεσμένη δόξα ἐπῆρε τέλος αὐτὴ ἡ νύχτα, καὶ τί ὄνειρο ἀνεκπλήρωτο ποὔμειναν τὰ εἰδύλλια μὲ τοὺς θρύλους ποὔχαν πλέξει στεφάνια ὅλο ἀπὸ γυμνὰ κορμιὰ σὰ λουλούδια δροσᾶτα στὰ ταβάνια. Μπρὸς στὸ γυμνὸ κορμί Σου, τὸ ρουφηγμένο, τὸ ταλαιπωρημένο ἐφτερούγιζε ὁ πόθος τῶν ἀνθρώπων τοῦ μώλου μὲ τὰ φρυγμένα διψασμένα χείλια τους.

...Ἦταν ἡμέρα πειά, καὶ πότε ἐκύτταζα ἀπὸ τὸ ἀνοιγμένο παραθύρι τὰ βουβὰ ἑτοιμόρροπα παλάτια, καὶ πότε ἐκύτταζα ξανὰ Ἐσένα, ὦ! γυναῖκα ποὺ μαζί Σου εἶχα σφίξει στὴν ἀγκαλιά μου ὅλη τὴ ρημαγμένη πολιτεία, καθὼς εἶνε παγερὴ καὶ παλιά, ξεθυμασμένη, ποὺ τυλίγεται τὸ σούρουπο στὴ σάρπα τῶν ἀναμνήσεων καθὼς φυσάει τὸ Δαλματικὸ ἀκροθαλάσσι ἀπὸ τοὺς κουρνιασμένους αἰῶνες, καὶ ποὺ ὁ ἥλιος κάθε πρωῒ τῆς δείχνει μὲ χίλιες φθονερὲς ἀχτίδες τὴν κατάντια τοῦ ξεπεσμοῦ...

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ

ΠΡΟΣΕΧΩΣ
ΕΙΣ ΤΟ «ΕΡΓΟΝ»
ΕΝΑ ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ
ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ
ποὺ θὰ κρατήσῃ ἀδιάπτωτον τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀναγνωστῶν μας.

Σκέψεις τῆς ἡμέρας ==

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΥΣΙΣ

Τοῦ κ. Σ. Σκίπη

Μιὰ-μιὰ σωριάζονται οἱ αὐταπάτες μας, οἱ φαντασιώσεις μας, οἱ πλάνες μας ἀπὸ τὴν ἐπιστημονικὴ ἔρευνα, ὅπως τὰ φύλλα τῶν δέντρων ἀπὸ τὸν ἄνεμο τοῦ φθινοπώρου. Τί φοβερὸς αἰῶνας, τί ἀδυσώπητη ἐποχή!

Ὡς τὰ τώρα εἴχαμε τὴν ἰδέα ἐμεῖς οἱ ἄνδρες — μᾶς τὴν εἶχαν καλλιεργήσει μὲ τόση πονηρία οἱ γυναῖκες — ὅτι μόνο ἐμεῖς ἔχουμε τὸ δικαίωμα τῆς ἀλλαγῆς στὸν ἔρωτα. Εἶχε γίνει σχεδὸν αὐτὸ ἄγραφος νόμος ποὺ φαινομενικὰ — τί νάκαναν — τὸν εἶχαν παραδεχθῆ κι' οἱ γυναῖκες, ὅτι ὁ ἄνδρας ἐπιτρέπεται, στὸ κάτου τῆς γραφῆς νὰ κάνῃ κάπου-κάπου καὶ καμμιὰ ἀπιστία στὴ γυναῖκα μὲ τὴν ὁποία εἶνε δεμένος μὲ στεφάνι ἢ καὶ χωρὶς στεφάνι χωρὶς αὐτὸ νὰ σημαίνῃ πὼς ἔπαψε νὰ τὴν ἀγαπᾷ. Ἀπεναντίας μάλιστα μιὰ μικρὴ ἀπιστία τοῦ ἀνδρός, μιὰ ἀλλαγὴ φαγητοῦ, τὸν ἔκανε νὰ ἐπιθυμήσῃ περισσότερο τὴ γυναῖκα του καὶ νὰ τοῦ ἀνοίγεται ἡ ὄρεξις γιὰ τὸ συνηθισμένο του φαγί, γιὰ τὴν καθημερινή του σοῦπα.

—Τί νὰ σοῦ κάνῃ ὁ καϋμένος δὲ φταίει αὐτός! Ἔτσι τὸν ἔπλασεν ἡ φύσις! Τὸν ἔπλασε "ὡραῖο, ρωμαλέο καὶ Ἀθηναῖο», ὅπως λέει τὸ γνωστό, ἠλίθιο ταγκὸ ἀλλὰ τὸν ἔπλασε μαζὺ καὶ λιγάκι ζῶον!

Ἐνῷ ἡ γυναῖκα! Κατ' οὐδένα λόγον δὲν δικαιολογεῖται ν' ἀπατήσῃ τὸν ἄνδρα της! Ἡ φύσις της, ὄχι μόνο τὴν ὑποβοηθεῖ, ἀλλὰ τῆς ἐπιβάλλει νὰ εἶνε πιστή. Νὰ εἶνε ἡ αἰωνία Πηνελόπη. Ἡ ἡρωΐδα τοῦ μεσαιωνικοῦ δημοτικοῦ τραγουριοῦ ποὺ ζητάει ἀπὸ τὸν ἀγνώριστο ἀπὸ τὰ χρόνια σύζυγό της, ὅταν γυρίζῃ ἀπὸ τὰ ξένα, νὰ τῆς πῇ σημάδια τοῦ κορμιοῦ της γιὰ νὰ πεισθῇ πὼς εἶνε αὐτὸς ὁ καλός της. Κι' ἐκεῖνος τῆς λέει:

— Ἔχεις ἐληὰ στὰ στήθη σου κι' ἐληὰ στὴν ἀμασχάλη κι' ἀνάμεσα στὰ δυὸ .....τοῦ ἄντρα σου φυλαχτάρι».

Ὅλ' αὐτὰ σήμερα δὲν εἶνε παρὰ καθαρὰ ρωμαντικὴ φιλολογία. Ἡ Μαρσὲλ Τιναίρ, ἡ γνωστὴ Γαλλίδα μυθιστοριογράφος, μᾶς τὰ λέει ὀρθὰ-κοφτὰ στὸ ρομάντζο της μὲ τὸν τίτλο: «Ἡ γυναῖκα καὶ τὸ μυστικό της».

—Ἡ πίστις, λέει, δὲν εἶνε βέβαια φυσικὴ στὸν ἄνδρα. Ἀλλὰ προσθέτει : Δὲν εἶνε ὅμως φυσικὴ οὔτε στὴ γυναῖκα! Καὶ παρατηρεῖ: Ὁ ἄνδρας εἶνε ἄπιστος ἀπὸ σαρκικὸ αἴσθημα! (Τί φοβερὴ ταπείνωσις γιὰ τὸ φῦλο μας!) Ἐνῷ ἡ γυναῖκα εἶνε ἄπιστος ἀπὸ περιέργεια!

Μὲ ἄλλους λόγους θέλει νὰ πῇ ὅτι ὁ ἄνδρας εἶνε ὅλος ἔνστικτο καὶ ὅπως τὸ ζῶο σκλάβος τοῦ ἐνστίκτου του. Ἐνῷ ἡ γυναῖκα στὶς χειρότερες ἀκόμα στιγμὲς της ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε διανοητική. Ὁ ἕνας ζῶον καὶ ἡ ἄλλη πνεῦμα!

Τὸ θλιβερὸ συμπέρασμα εἶνε κατὰ τὴ συγγραφέα ὅτι κι' οἱ δυὸ εἶνε φτιασμένοι ἀπὸ τὴ φύσι ἄπιστοι καὶ ὅτι δὲ φταῖνε ὅταν ἀπιστοῦν ὑπὸ μορφὴν εἴτε, ζώου, εἴτε ἀγγέλου. Γιατὶ ἐπὶ τέλους γιὰ νὰ κάνουμε λιανὰ τὴ λέξι περιέργεια, θὰ ἰδοῦμε πὼς δὲν εἶνε ἀνώτερη ἀπὸ τὸ ἔνστικτο ἀφοῦ ὁδηγεῖ στὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα.

Ἀπὸ περιέργεια μήπως δὲν ἔσπρωξε κι' προμάμμη μας Εὔα τὸ φουκαρᾶ τὸν Ἀδὰμ νὰ γευτοῦνε τὸν ἀπηγορευμένο καρπὸ καὶ νὰ τὰ κάνουν θάλασσα; Ἄλλωστε τὸ θέμα αὐτὸ τὸ συζήτησα κάποτε μὲ ὡραῖες κυρίες καὶ μιὰ ἀπ' αὐτές, ὅταν τῆς ἔφερα ὡς παράδειγμα συζυγικῆς ἀφοσιώσεως τὴν Πηνελόπη, μοῦ ἀπάντησε μὲ ὕφος ἀηδίας:

—Οὔφ, κι' ἐσεῖς μὲ τὴν Πηνελόπη σας! Χαρὰ στὸ πρᾶγμα! Μιὰ γυναῖκα χωρὶς ταμπεραμέντο!

Σ. ΣΚΙΠΗΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ Ι. Τζόγα
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85
ΑΡΙΘ. 39045

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἀπὸ τὰ πιὸ χαριτωμένα τῆς παλαιοτέρας ἐποχῆς

Ὁ μακαρίτης ὁ Λάμπρου, ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου, ἱστορικὸς καὶ πρωθυπουργὸς κάποτε, ὅταν ἀνέλαβε τὸ ὑπούργημα τοῦ πρώτου πολίτου τοῦ κράτους κατὰ τὸν μεγάλον πόλεμον, τὰ εἶχε βρῆ μπαστούνια, μὲ τὸν Γάλλο ναύαρχο Φουρνιέ. Κάθε ἡμέρα, τοῦ ἔστελνε καὶ δυὸ-τρεῖς διακοινώσεις, ζητώντας πότε τοῦτο καὶ πότε ἐκεῖνο.

Καὶ στὴν ἀρχὴ τὰ κατάφερνε, νὰ τοῦ ξεφεύγει, μὲ τὶς εὔστοχες ἀπαντήσεις του. Ὅταν ὅμως ζήτησε ὁ Φουρνιέ, τὰ πάντα, μὲ μιὰ του διακοίνωσι, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὰ ὅπλα τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ, ὁ Λάμπρου ἔγινε θηρίο.

Ἀκριβῶς ἐκείνη τὴν στιγμή, ὁ Γάλλος ναύαρχος ἀνηγγέλθη στὸν Πρωθυπουργό. Ἐρχόταν γιὰ νὰ ἐκβιάσῃ τὴν κατάστασι.

Μὲ μιὰ ὑπέρτατη δύναμι, κατώρθωσε τότε νὰ κατευνάσῃ τὰ νεῦρά του, νὰ τὸν δεχθῇ εὐγενέστατα καὶ νὰ τοῦ εἰπῇ:

— Κύριε ναύαρχε, νομίζω ὅτι ἐξαντλήσατε τὸ περιθώριο τῆς ἀνοχῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

— Γιατί ἐξοχώτατε;

— Γιατὶ τὰ ντουφέκια μας, εἶνε κάτι σὰν τὴν πίστι μας.

Ὁ χαρακτηρισμὸς αὐτός, ἔκαμε τὸν Φουρνιὲ νὰ μείνῃ γιὰ λίγο σκεπτικός. Καὶ μολονότι, ἦτο φανατικὸς ἐχθρὸς τῆς Κυβερνήσεως Λάμπρου, ποὺ τὴν θεωροῦσε γερμανόφιλο, δὲν μπόρεσε νὰ μὴν εἰπῇ:

—Ἔχετε δίκηο ἐξοχώτατε.... Ἀντιλαμβάνομαι τὰ λόγια σας...Ἀλλ' ἔχω διαταγὰς καὶ θὰ τὰς ἐκτελέσω....

◆◆

Ὁ Κόκκινος, ὁ περίφημος λαϊκὸς συνθέτης, τοῦ ὁποίου τὰ τραγούδια ἀκόμη ἀκούονται στὶς καντάδες, βρέθηκε μιὰ ἡμέρα σὲ δύσκολη θέσι.

— Τί ἔχεις; τὸν ρώτησε κάποιος φίλος του, ποὺ συνεδέετο μὲ «μεγάλα πρόσωπα».

— Ζητάω τὸ νοίκι μου.

— Τὸ νοίκι σου;

— Ναί... ἂν δὲν τώβρω ἕως τὸ βράδυ..

—Καὶ δὲν πᾶς στὴν Ἐθνική...

— Μὲ κοροϊδεύσεις τέτοιες στιγμές ;...

— Δὲν σὲ κοροϊδεύω καθόλου. Πήγαινε στὸν Βαλαωρίτη— ἦταν τότε διοικητὴς—καὶ θὰ ἰδῇς...

— Μὰ θὰ μὲ δεχθῇ;

— Πὲς ποιὸς εἶσαι... Θὰ σὲ δεχθῇ... Τὸ ξέρω καλά....

Ὅταν ὁ Κόκκινος ἔφευγε ἀπὸ τὴν Ἐθνικὴ γελοῦσαν καὶ τ' αὐτιά του.

Ὁ Βαλαωρίτης, ποὺ μέσα του ἔτρεχε τὸ αἷμα τοῦ ποιητοῦ πατέρα του, ὄχι μόνο τὸ νοίκι τοῦ ἔδωσε, ἀλλὰ καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ περνᾷ νὰ τὸν βλέπῃ τακτικά.

— Ξέρεις Κόκκινε, τοῦ ἐξομολογήθηκε. Ὅταν βρῶ καμμιὰ εὐκαιρία παίρνω τὴν κιθάρα καὶ λέω κανένα τραγουδάκι σου.

◆◆

Ἕνας πτωχὸς παυσανίας ἐπὶ Δηλιγιάννη, Κολοκύθας ὀνόματι, ἐνεφανίσθη μίαν ἡμέρα πρὸ αὐτοῦ.

—Κύριε Πρόεδρε, τοῦ εἶπε, πρέπει νὰ βοηθῆστε μίαν χήραν ἑνὸς ἀγωνιστοῦ. Πεθαίνει τῆς πείνας καὶ αὐτὴ καὶ τὰ παιδιά της.

— Θλιβερὸν φίλτατε—ἀπήντησε ὁ Πρωθυπουργός. Θλιβερόν.... Καὶ ποῦ κάθετε [illegible] οἰκογένεια αὐτή;

— Σ[illegible] .... Ἂν θέλετε νὰ σ[illegible] [illegible]ιρετήσω ἐγώ....

— Εὐχαριστῶ, ἀλλὰ θὰ ἤθελα διεύθυνσίν της.

Ὁ Κολοκύθας ἀναγκάσθηκε τότε νὰ γράψῃ τὴν διεύθυνσι, ποὺ δὲν ἦτο ἄλλη παρὰ ἡ δική του, εὐχαρίστησε καὶ πάλι τὸν Δηληγιάννη, ἀλλ' ὄχι μὲ πολὺ κέφι, κι' ἔφυγε.

Ὁ γέρω-πολιτικός, ἔδωσε τὴν διεύθυνσι στὸν ἰδιαίτερό του καὶ τοῦ εἶπε νὰ στείλῃ κάποιο βοήθημα, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐξετάσῃ ποιὰ εἶναι ἡ οἰκογένεια αὐτή.

Ἔκπληκτος ὅμως, ἐμάνθανε τὴν ἐπομένην ὅτι ἡ χήρα δὲν ἦτο καθόλου.... χήρα, ἀλλὰ ἡ κ. Κολοκύθα καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ ἀγωνιστοῦ, τὰ Κολοκυθόπουλα.

Στὴν ἀρχὴ ἐθύμωσε, ἀλλὰ κατόπιν ἐγέλασε, μὲ τὴν κουτοπονηρία τοῦ Κολοκύθα. Καὶ τὸν περίμενὰ ξαναπάῃ.

Ὅταν, ἕνα πρωΐ, τὸν εἶδε νὰ μπαίνῃ στὸ γραφεῖό του, ἔκαμε τὸν ἀδιάφορο.

— Καλῶς τὸν φίλτατο... Τί θέλετε;...

— Θὰ ἤθελα νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω τὴν δυστυχίαν τῆς χήρας τοῦ ἀγωνιστοῦ.

— Ἔλαβα μέριμναν φίλτατε, ἀπήντησεν ὁ Δεληγιάννης. Σᾶς μετέθεσα, ἀπὸ τὴν τάξιν τοῦ ἀγωνιστοῦ, εἰς τὰς τάξεις τῶν ὑπαλλήλων..... Περάσετε στὸν ἰδιαίτερό μου, νὰ σᾶς δώσῃ τὸν διορισμόν!..

Ὁ φτωχὸς διάβολος, ἔμεινε κόκκαλο στὴν ὀρχή. Ἀλλὰ ὕστερα γιόμισαν τὰ μάτιά του δάκρυα καὶ φίλησε τὸ χέρι τοῦ γέρω-πολιτικοῦ, λέγοντας:

— Εὐχαριστῶ πολύ, γιὰ τὴν μετάθεσι κ. Πρόεδρε.

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΗΣ ΦΡΕΝΟΛΟΓΙΑΣ

ΜΙΑ ΓΡΑΜΜΗ ΣΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΦΑΝΕΡΩΝΕΙ ΤΟΝ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ ΣΑΣ

Ἡ ψυχολογία τοῦ Λόϋδ Τζῶρτζ, τοῦ Νέβιλ Τσάμπερλαιν, τοῦ Οὐΐνστων Τσῶρτσιλ, τοῦ Μπάλντουϊν, τοῦ Μπενίτο Μουσολίνι καὶ τοῦ Ἀδ. Χίτλερ

Περιεργότατες ἀνακοινώσεις γίνονται κάθε χρόνο, στὸ ἐτήσιο συνέδριο τῆς «Ἀγγλικῆς Φρενολογικῆς Ἑταιρίας», στὸ ὁποῖον κορυφαῖοι φρενολόγοι καὶ ψυχίατροι τῆς Ἀγγλίας ἀνακοινώνουν ὁ καθένας ὅ,τι καινούργιες παρατηρήσεις καὶ ἀνακαλύψεις ἔχουν κάνει στὸν κλάδο τους.

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν τὸ συνέδριο συνῆλθε στὸ Λονδῖνο, στὴν 52α σύνοδό του, καὶ ὁ πρόεδρός του, δόκτωρ Ἐ. Κάουζινς, ἕνας ἀπ' τοὺς διασημοτέρους φρενολόγους τῆς ἐποχῆς μας, ἐδήλωσεν ὅτι μπορεῖ κανεὶς ν' ἀναλύσῃ τὸν χαρακτῆρα ἑνὸς συνανθρώπου του καὶ νὰ ἀνακαλύψῃ λεπτομερῶς τὰ χαρίσματα καὶ τὰ ἐλαττώματά του, ἐὰν χαράξῃ ἁπλούστατα μιὰ κάθετη γραμμὴ ἀπ' τὴ μέση τῆς κορυφῆς τοῦ μετώπου του, ἕως τὴ μέση τοῦ πηγουνιοῦ του.

«Μὲ τὰ κεφάλια τῶν ἀνθρώπων, ἐξήγησε ὁ Ἄγγλος φρενολόγος, συμβαίνει ὅ,τι καὶ μὲ τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματά τους. Δὲν ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ βρῇ σ' ὅλον τὸν κόσμο δυὸ κεφάλια ἐντελῶς ὅμοια, ποὺ νὰ ἔχουν δηλαδὴ τὴν ἴδια μορφὴ καὶ τὶς ἴδιες ἀναλογίες στὴ διάπλασί τους. Ὅπως δὲν μπορεῖ νὰ βρεθοῦν στὸν κόσμο δυὸ ἄνθρωποι μὲ ὅμοιες καθ' ὅλα ἰδιοτροπίες, μὲ τὶς ἴδιες κλίσεις, μὲ τὰ ἴδια πνευματικὰ χαρίσματα καὶ ἐλαττώματα, ἔτσι δὲν μποροῦν νὰ ὑπάρξουν ἄνθρωποι μὲ ὅμοια κρανιακὴ διάπλασι.

»Τοῦτο ὀφείλεται στὸ γεγονός, ὅτι τὴν κρανιακὴ διάπλασι τὴν κανονίζει ἡ μὲ τὸν καιρὸ ἀνάπτυξις τοῦ ἐγκεφάλου. Ἀναλόγως τῶν διαστάσεων καὶ τῆς μορφῆς ποὺ παίρνει μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου ὁ ἐγκέφαλος, κανονίζεται ὁ ὄγκος, τὸ σχῆμα καὶ οἱ ἀναλογίες τοῦ κρανίου.

»Ἔτσι, ἐὰν χαράξῃ κανεὶς φανταστικὲς γραμμὲς ἀπ' τὴν κορυφὴ τοῦ κρανίου πρὸς τὰ κάτω, ἐμπρὸς καὶ πίσω, ἕνας φρενολόγος μπορεῖ ν' ἀνακαλύψῃ, μέχρι τῆς τελευταίας λεπτομερείας, τὸν χαρακτῆρα ἑνὸς ἀνθρώπου, τὶς ἱκανότητές του, τὰ ἰδεώδη του —τὰ ὁποῖα καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος δὲν ξέρει καλὰ-καλὰ— τὶς κλίσεις του καὶ τὰ πνευματικὰ καὶ ψυχικὰ πλεονεκτήματα καὶ μειονεκτήματά του.

»Καὶ ἂν ἀκόμη δὲν μποροῦμε νὰ ἔχουμε μπροστά μας τὸν ἄνθρωπο αὐτόν, ἀρκεῖ νὰ ἔχουμε μιὰ καλὴ κατὰ πρόσωπον φωτογραφία του, στὴν ὁποία χαράζουμε μιὰ κάθετη γραμμὴ ἀπ' τὸ μέσον τῆς κορυφῆς τοῦ μετώπου ἕως τὸ μέσον τοῦ πηγουνιοῦ. Τὸ ἴδιο κάνουμε καὶ γιὰ τὸ πίσω μέρος τοῦ κρανίου. Ἔτσι τὸ χωρίζουμε σὲ δυὸ μέρη.

»Ξέρουμε ὅτι τὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ ἐγκεφάλου εἶνε ἡ ἕδρα τοῦ «ἐνσυνειδήτου», ἡ ἀφετηρία δηλαδὴ τῶν ἐνεργειῶν ἐκείνων τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ τὶς κάνει ἐν ἐπιγνώσει του. Τὸ δεξὶ μέρος τοῦ ἐγκεφάλου εἶνε ἡ ἕδρα τοῦ «ὑποσυνειδήτου», ἀφετηρία δηλαδὴ τῶν πράξεων καὶ ἐκδηλώσεων ποὺ προέρχονται ἀπ' τὰ ὁρμέμφυτα, καὶ ποὺ ὁ ἄνθρωπος δὲν τὶς κατευθύνει κατὰ βούλησιν.

»Ἐὰν λοιπὸν ὁ φρενολόγος

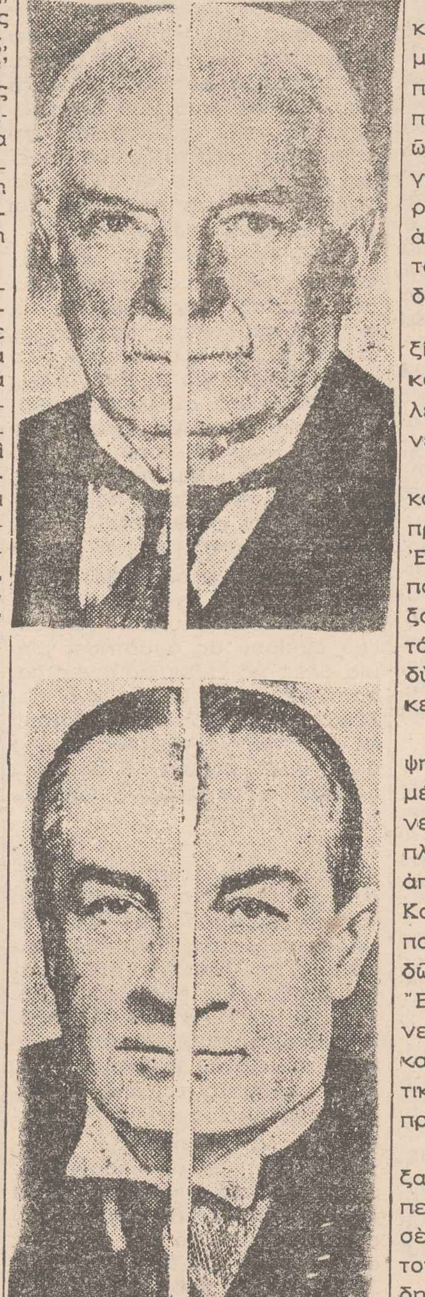

Ὁ κ. ΛΟΫΔ ΤΖΩΡΤΖ (ἄνω), ὁ κ. ΜΠΑΛΝΤΟΥΪΝ (κάτω) μὲ τὴν χαρακτηριστικὴν γραμμὴν τῶν φυσιογνωμιῶν των.

παραβάλῃ δύο φωτογραφίες — μία μπροστινὴ καὶ μία πισινὴ— τοῦ ἀριστεροῦ μέρους τοῦ κρανίου, μὲ ἄλλες δυὸ τοῦ δεξιοῦ, καὶ τὶς μελετήσῃ προσεκτικά, μπορεῖ νὰ καθορίσῃ τὶς ἐπιδράσεις τοῦ ἑνὸς μέρους τοῦ ἐγκεφάλου ἐπάνω στὸ ἄλλο, καὶ ἀντιστρόφως».

◆◆

Μὲ τὸ περίεργο αὐτὸ σύστημα ὁ καθηγητὴς Κάουζινς ἔκανε μιὰ ἐπιτυχημένη ἀνάλυσι τοῦ χαρακτῆρος τῶν περισσοτέρων ἀπ' τοὺς διάσημους ἄνδρες τῆς ἐποχῆς μας. Ἀπ' τὶς ἀναλύσεις αὐτὲς τὶς ὁποῖες ἀνεκοίνωσε στὸ συνέδριο τῶν φρενολόγων τῆς Ἀγγλίας, δημοσιεύουμε ἐκεῖνες ποὺ παρουσιάζουν περισσότερο ἐνδιαφέρον.

ΛΟΫΔ ΤΖΩΡΤΖ: Εἶνε ἀξιοσημείωτη ἡ ἀφηρημάδα του καὶ ἡ λησμοσύνη ποὺ ἐκδηλώνει γιὰ διάφορα πράγματα. Αἱ ἐνσυνείδητοι πνευματικαὶ δυνάμεις του δὲν εἶνε τόσο δυναταὶ ὅσον αἱ ὑποσυνείδητοι. Τοῦ ἀρέσει νὰ βρίσκεται πάντοτε στὸ προσκήνιο, νὰ ἀγωνίζεται γιὰ κάτι, ὅ,τιδήποτε, καὶ δὲν μπορεῖ νὰ καθήσῃ ἥσυχος. Εἶνε δραστήριος, ἐνεργητικός, ἡφαιστειώδης, ζωηρός, θαρραλέος, πάντοτε αἰσιόδοξος καὶ πολυμήχανος.

ΝΕΒΙΛ ΤΣΑΜΕΠΡΛΑΙΝ: Ἔχει καλὴ διάπλασι τοῦ μετωπιαίου μέρους τοῦ ἐγκεφάλου. Ἔχει πλήρη καὶ πρακτικὴ ἐκτίμησι τῶν πραγμάτων καὶ τῶν λεπτομερειῶν τους. Ἔχει πολὺ ἀνεπτυγμένα τὰ ἔνστικτα τοῦ ἐπιχειρηματικοῦ ἀνθρώπου, ὀξυτάτην ἀντίληψιν καὶ μεγάλην ἱκανότητα εἰς τὸ νὰ ἐλίσσεται. Εἶνε ἰδεαλιστής.

ΟΥΙΝΣΤΩΝ ΤΣΩΡΤΣΙΛ: Εἶνε ἐξίσου ὀνειροπόλος καὶ πρακτικὸς ἄνθρωπος. Συχνὰ ἀμφιβάλλει γιὰ τὸν ἑαυτό του ἀλλὰ εἶνε γεμᾶτος ἀπὸ ἰδέες.

ΚΟΜΗΣ ΜΠΑΛΝΤΟΥΪΝ (ὁ προκάτοχος τοῦ Τσάμπερλαιν ὡς πρωθυπουργὸς τῆς Ἀγγλίας): Ἐξαιρετικὰ σκεπτικὸς ἄνθρωπος, γεμᾶτος φαντασία, φιλόδοξος ἀλλ' ἀβέβαιος γιὰ τὸν ἑαυτό του. Ἀπὸ ἰδιοσυγκρασίας βραδύς, προικισμένος μὲ ὀξυδέρκεια καὶ πρακτικὸ μυαλό.

ΜΠΕΝΙΤΟ ΜΟΥΣΟΛΙΝΙ: Πολὺ ὑψηλὴ διάπλασις τοῦ μετωπιαίου μέρους τοῦ ἐγκεφάλου, ποὺ φανερώνει σταθερότητα, ἐπίσης δὲ πλατειὰ διάπλασι ποὺ φανερώνει ἀποφασιστικότητα κι' ἐπιμονή. Καὶ οἱ δυὸ αὐτὲς ἰδιότητες εἶνε πολὺ ὑποβοηθητικὲς τῶν ἰδεωδῶν του καὶ τῶν φιλοδοξιῶν του. Ἔχει τὴ δύναμι νὰ συγκεντρώνεται γρήγορα στὸν ἑαυτό του καὶ ἐπίσης μεγίστην παρατηρητικότητα. Εἶνε ἕνας πολὺ ἀξιοπρόσεκτος ἐγκέφαλος.

ΑΔΟΛΦΟΣ ΧΙΤΛΕΡ: Ἔχει ἐξαιρετικὰ ἀνεπτυγμένη δύναμι πειθοῦς. Εἶνε πολὺ ἐπιρρεπὴς σὲ σκέψεις κι' ἐκδηλώσεις ποὺ τοῦ ἔρχονται ἀπ' τὸ ὑποσυνείδητό του. Ἐμπνέεται κι' ἐπηρεάζεται ἀπ' ὅ,τι τοῦ συμβαίνει, ὅταν εἶνε ὁλομόναχος, ἀπὸ κάτι τὸ ὁποῖον προερχόμενον ἀπὸ τὸ «ὑποσυνείδητον», ἐπικρατεῖ τοῦ «ἐνσυνειδήτου». Καὶ τὰ δύο μέρη τοῦ κρανίου του, τὸ ἀριστερὸ καὶ τὸ δεξὶ εἶνε πολὺ ὑψηλὰ καὶ φανερώνουν ἀποφασιστικότητα.

—Οἱ γυναῖκες ἀντίθετως πρὸς τοὺς ἄνδρες δίδουν πάντα περισσότερα ἀπὸ ὅ,τι ὑπόσχονται.

Ρουσῶ

—Στὶς γυναῖκες ἀρέσει ν' ἀνοίγουν πληγές, γιὰ νἄχουν κατόπιν τὴν εὐχαρίστησι νὰ τὶς γιατρεύουν

Στάελ

— Ὅταν μιὰ γυναῖκα ἔχῃ ὡραῖο πρόσωπο, ὅσο ἄσχημα πόδια κι' ἂν ἔχῃ αὐτὰ δὲν τὴν ἐμποδίζουν νὰ τραβήξῃ τὸν δρόμον της.

Βὰν Ντόμεν

— Ἡ καρδιὰ τῆς γυναίκας εἶνε σὰν μιὰ βελόνα στὸν βυθὸ τῆς θάλασσας. Μπορεῖτε νὰ τὴν γυρέψετε ὅσο θέλετε. Δὲν θὰ τὴν βρῆτε.

Σααδῆ

—Ὅταν μιὰ γυναῖκα ὁρκίζεται, σημαίνει ὅτι τὸ ψέμμα ἀξίζει τὸν κόπο.

Λουκρητία Βοργία

ΠΑΡΑΔΟΞΟΙ ΓΑΜΟΙ

Μερικὲς περιπτώσεις ποὺ θυμίζουν το «ἀπὸ τ' αὐτὶ καὶ στὸ δάσκαλο».

Πολλὲς φορὲς ἔτυχε νὰ παντρευτοῦν ἄνθρωποι στὸ πιὸ μικρὸ χρονικὸ διάστημα ποὺ μπορεῖ νὰ φαντασθῇ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου. Μερικὲς τέτοιες περιπτώσεις γάμων σᾶς ἀναφέρουμε παρακάτω:

◆◆

Ἕνας ἡλικιωμένος καὶ ἐκκεντρικὸς τζέντλεμαν ἀπὸ τὸ Ὑορκσάιρ τῆς Ἀγγλίας— ὀνομαζόμενος Ρούτλεϋ— ἄφησε ὅλη τοῦ τὴν περιουσία στὸν ἀνεψιό του ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι ὁ τελευταῖος θὰ παντρευόταν σὲ μιὰ ὡρισμένη χρονικὴ περίοδο, ποὺ ὥριζε στὴ διαθήκη του.

Τὸ ἄσχημο ὅμως ἦταν ὅτι ὁ κληρονόμος βρισκόταν στὸ ἐξωτερικὸ τὴν ἡμέρα ποὺ πέθανε ὁ θεῖος του. Μολονότι ἔμαθε τὸν θάνατό του ἐκεῖ ποὺ βρισκόταν, καθὼς καὶ τὴν ὕπαρξι τῆς διαθήκης, ὡστόσο ἔφτασε στὸ Ὑορκσάιρ ἀκριβῶς τὴν προηγούμενη ποὺ ἔληγε ἡ προθεσμία κατὰ τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ παντρευτῇ, σύμφωνα μὲ τὴ θέλησι τοῦ θείου του, γιὰ νὰ καρπωθῇ τὴν περιουσία του.

Ὁ εὐτυχὴς ἀνεψιὸς δὲν δίστασε διόλου. Κι' ἔκανε τόσο καλὴ χρῆσι τοῦ χρόνου, ποὺ εἶχε στὴν διάθεσί του, ὥστε παρουσίασε πλάϊ του στὸν πάστορα μιὰν εὔθυμη χήρα τὴν ὁποία φρόντισε νὰ γνωρίσῃ μόνον δέκα τρεῖς ὧρες πρίν.

◆◆

Στὸ Σκράντον τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, πρὶν δυὸ χρόνια, ὁ καθηγητὴς τῆς φυσιολογίας Μ. Στέϊν παρέδιδε ἕνα μάθημα σχετικὸ μὲ τὸν Ἔρωτα: τοὺς ἀρραβῶνες καὶ τὸν γάμο. Γιὰ νὰ διευκρινίσῃ τὸ θέμα του καὶ νὰ τὸ καταστήσῃ καταληπτὸ στοὺς ἀκροατές του, διάλεξε ἀπ' τὸ ἀκροατήριο πέντε ζεύγη, ποὺ κατὰ τὴ γνώμη του φαίνονταν ταιριασμένα, καὶ τὰ παρουσίασε στὸ κοινό. Ἦσαν τόσο πειστικὰ τὰ ἐπιχειρήματά του, ὥστε ἕνα ἀπὸ τὰ ἰδεώδη αὐτὰ ζεύγη, ὁ Τζὼν Οὐάρδ καὶ ἡ μὶς Μαρία Οὐέβερ, ἐπηρεάσθησα ἀπ' τὰ λόγια τοῦ καθηγητοῦ καὶ ἔτρεξαν κατ' εὐθεῖαν στὴν ἐκκλησία γιὰ νὰ μὴ χάσουν τὴν εὐκαιρία.

◆◆

Τὸν περασμένο χρόνο ἕνα κορίτσι τοῦ λαοῦ, ὀνομαζόμενο Χέμμινγκ—καὶ τὸ ὁποῖον ἐργαζόταν σ' ἕνα ὑφαντουργεῖο τοῦ Μάντζεστερ —ἔσωσε μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς της δυὸ μικρὰ παιδάκια ἀπὸ βέβαιο πνιγμό.

Ἡ γενναία αὐτὴ πρᾶξις μόλις ἔφτασε στ' αὐτιὰ ἑνὸς πλουσίου ἐμπόρου, ποὖχε ἐπισκεφθῇ τὴ βιομηχανικὴ αὐτὴ πόλιν γιὰ παραγγελίες, τόσο ἐξήγειρε τὸν θαυμασμό του, ὥστε προμηθεύθηκε ἐν ἀγνοίᾳ της... δυὸ ἄδειες γάμου μὲ τὰ ὀνόματά τους. Τὴν ἄλλη μέρα παρουσιάστηκε στὸ μέρος ποὺ ἐργαζόταν καὶ ἀφοῦ τῆς ἀνακοίνωσε τ' ὄνομά του καὶ τὴν κοινωνική του θέσι τῆς ἔδειξε... τὶς ἄδειες!

Τὸ κορίτσι τόσο πολὺ συγκινήθηκε ἀπὸ τὴν κεραμίδα αὐτὴ ὥστε ἔπεσε ἀναίσθητο στὴν ἀγκαλιά του.

Σὲ μιὰ ὥρα δρασκέλιζαν καὶ οἱ δυὸ τὸ κατῶφλι τῆς ἐκκλησίας

◆◆

Ἀποτυχημένος στὶς δουλειές του στὴν Ἀγγλία ὁ Τσάρλς Τίλσον ζήτησε τὴν τύχη του στὶς Ἀποικίες. Τὸ προηγούμενο ὅμως πρωῒ τῆς ἀναχωρήσεώς του συναντήθηκε στὸ λιμάνι μ' ἕνα ξένο, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν διάρκεια τῆς συζητήσεώς τους, παρατήρησε ὅτι εἶχε μίαν ἐξαίρετη θέσι κενὴ στὸ Σίδνεϋ γιὰ ἕναν νέο παντρεμμένο, καὶ τὸν ρώτησε ἂν ἔχῃ αὐτὴ τὴ χάρι.

Μολονότι ἀνύπανδρος ὁ Τίλσον κύτταξε νὰ διορθώσῃ τὰ πράγματα καὶ τοῦ ἀπάντησε ὅτι ἦταν παντρεμμένος.

Τὸν χαιρέτησε ἀμέσως, ἐπέστρεψε στὸ ξενοδοχεῖο καὶ δίχως χρονοτριβὴ ζήτησε τὸ χέρι τῆς καμαριέρας του. Ἐκείνη, γοητευμένη ἀπ' τὴν ἀπρόοπτη πρότασι τοῦ ὡραίου νέου δέχτηκε. Ὁ Τίλσον ἔβγαλε ἀμέσως τὶς ἄδειες καὶ τὸ ζευγάρι παντρευόταν τὸ ἄλλο πρωΐ, πρὶν ἀναχωρήσῃ τὸ πλοῖο.

ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΕ ΤΕΡΡΑΪΓ

Ὁ ΓΟΛΓΟΘΑΣ μιᾶς ΩΡΑΙΑΣ

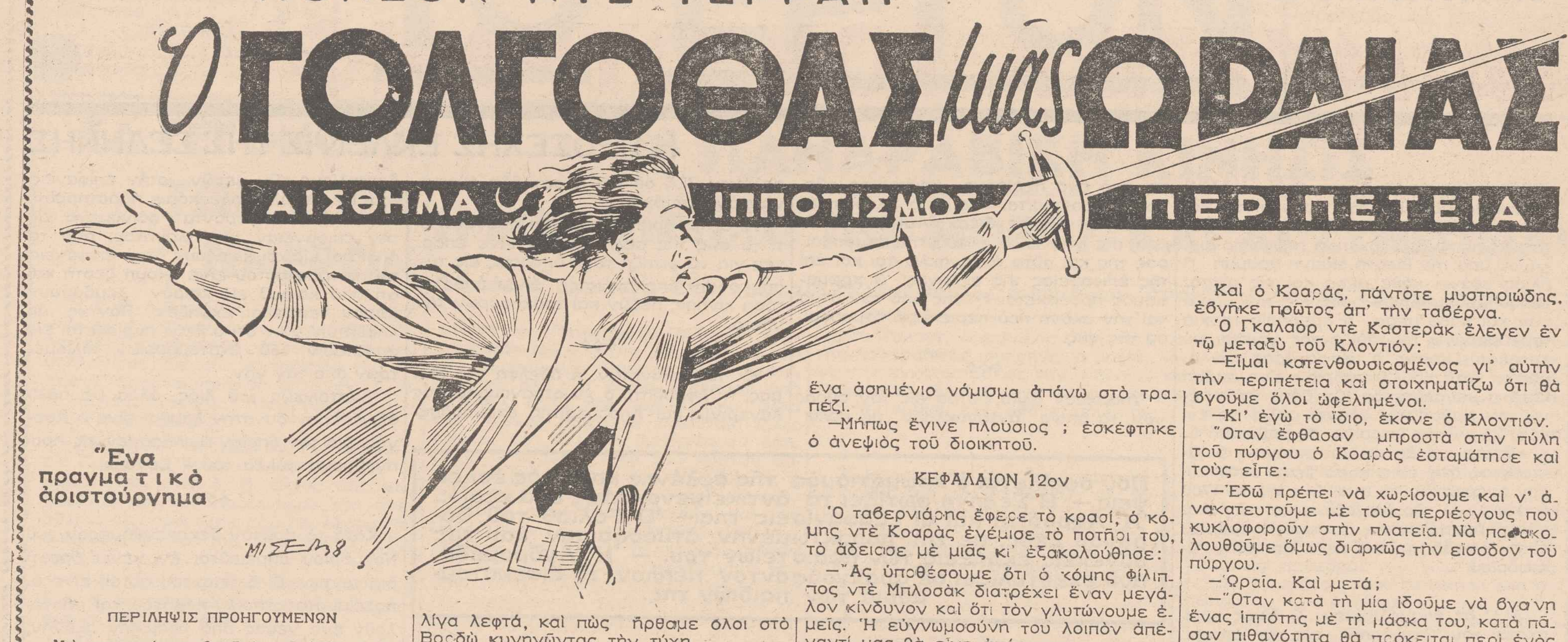

Ἕνα πραγματικὸ ἀριστούργημα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Μιὰ χειμωνιάτικη βραδυὰ τοῦ 1784 σ' ἕνα πανδοχεῖο ἔξω ἀπ' τὸ Βορδὼ τέσσαρες Γασκῶνοι εὐπατρίδαι πίνουν καὶ συζητοῦν. Ἐξαφνα παρουσιάζεται ἕνας γεροντάκος, ὁ μπάρμπα Σαμουήλ, Ἑβραῖος ἔμπορος ἀπ' τὸ Βορδώ. Οἱ τέσσαρες ἀρχίζουν νὰ τὸν πειράζουν καὶ θέλουν νὰ τὸν διώξουν, ἀλλὰ ἐπεμβαίνει ἕνας νέος, ὁ Ραούλ ντὲ Μπλοσάκ, ποὺ καθόταν παράμερα, τὸν ὑπερασπίζεται, μονομαχεῖ μὲ τοὺς ἄλλους καὶ τέλος συμφιλιώνεται.

Ὁ γέρος τὸν παίρνει μαζύ του στὸ Βορδὼ καὶ τὸν ἐγκαθιστᾶ σ' ἕνα καλὸ ξενοδοχεῖο, ἀντίκρυ ἀπὸ τὸ σπίτι του. Ἐκεῖ ὁ Ραούλ ντὲ Μπλοσάκ, μαθαίνει ὅτι μιὰ μυστηριώδης μαρκησία, ἔβαλε κάποιον ἱππότην ντὲ Τορρινὺ νὰ παρακολουθῇ τὸν ἐξάδελφόν του Φίλιππον ντὲ Μπλοσάκ, Ὁ Ραούλ καλεῖ σὲ μονομαχία τὸν Τορρινὺ καὶ τὸν σκοτώνει. Ἡ μαρκησία συναντᾶται σ' ἕνα χορὸ μὲ τὸν Φίλιππον καὶ τοῦ ζητεῖ ἐξηγήσεις.

Στὸν ἴδιο χορὸ βρίσκεται καὶ ὁ Ραούλ στὸν ὁποῖο ὁ Φίλιππος ἐξομολογεῖται τὶς σχέσεις του μὲ τὴ Σάρα. Τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ Φίλιππος παίρνει τὸν Ραούλ ἀπὸ τὸν χορό, καὶ πάνε μὲ τὴ βάρκα σ' ἕνα μυστηριῶδες σπίτι ὅπου μεταμφιέζονται καὶ οἱ δυὸ σὲ ναυτικούς.

10ον

—Καλά, ἐμεῖς ἐνομίζαμε πὼς εἶσαι στὸ χορό, εἶπεν ὁ Γκαλαόρ.

—Ἀπ' ἐκεῖ ἔρχομαι. Νὰ καὶ ἡ πρόσκλησί μου.

—Κι' ἔφυγες τόσο γρήγορα;

—Καὶ ἴσως γιὰ νὰ μὴ ξαναγυρίσω.

—Μήπως σοῦ συνέβη τίποτε;

—Ἀπολύτως.

—Μήπως δὲν ξέρεις χορό;

—Εἶμαι πρώτης τάξεως χορευτής.

—Τότε λοιπόν; Μήπως δὲν σοῦ ἀρέσουν οἱ κυρίες ποὺ βρίσκονται ἐκεῖ μέσα;

—Εἶνε ὅλες ἡ μιὰ ὡραιότερη ἀπὸ τὴν ἄλλην.

—Τότε δὲν ἐξηγεῖται γιατί ἔφυγες.

—Ἄς πᾶμε παρακάτω, ἀγαπητοί μου, καὶ ὄχι μονάχα θὰ σᾶς ἀφηγηθῶ τί μοῦ συνέβη, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ σᾶς κάνω καὶ μιὰ πρότασι, ποὺ θὰ σᾶς ἀρέσῃ.

—Ν' ἀκούσωμε!

—Ἄχ! ἔκανε ὁ ἀνεψιὸς τοῦ διοικητοῦ, ἂν ἡ ἀρραβωνιαστικιά μου δὲν ἤτανε...

—Γιὰ στάσου σὲ παρακαλῶ, τὸν διέκοψε ὁ Κοαράς, σὲ εἰδοποιῶ ὅτι τώρα μιλᾶμε στὰ σοβαρά.

— Ἄ, τότε διαφέρει! ἔκανε ὁ νέος, ποὺ ἄρχισε νὰ τοῦ κάνῃ ἐντύπωσι ἡ σοβαρότης καὶ τὸ μυστηριῶδες ὕφος τοῦ Κοαράς.

Ἔτσι ἔφθασαν στὴν συνοικία ποὺ λέγεται «Σατὼ Ρούζ» κι' ἐμπῆκαν στὴν πρώτη ταβέρνα ποὺ βρῆκαν μπροστά τους.

Ἡ ταβέρνα ἦταν ἔρημη. Ὁ ταβερνιάρης ἐροχάλιζε πίσω ἀπὸ τὸν πάγκο του.

Ὁ Κοαρὰς ἐκάθησε σ' ἕνα τραπέζι, στὴ σκοτεινότερη γωνία, καὶ ὁ Κλοντιὸν ἐπέταξε ἐπάνω ἕνα ἀπὸ τὰ τρία σκοῦδα του.

Ὁ ταβερνιάρης ἔφερε κρασί, ἐπῆρε τὸ σκοῦδο καὶ ξαναγύρισε στὸν πάγκο.

—Καλοί μου φίλοι, ἄρχισε τότε ὁ κόμης σιγανά, σὰν γνήσιοι Γασκῶνοι ποὺ εἴμαστε, ἀφηγηθήκαμε ὅλοι τὴν ἱστορία μας, εἴπαμε γιὰ τὶς ἐρωτικές μας περιπέτειες, γιὰ τοὺς ἄθλους, γιὰ τοὺς πύργους καὶ τὰ κτήματά μας ἀλλὰ εἶνε ὥρα νὰ μιλήσουμε καὶ πιὸ σοβαρά.

Ὁ ἀνεψιὸς τοῦ διοικητοῦ ἔκανε κάτι νὰ εἰπῇ, ἀλλὰ ὁ κόμης δὲν τὸν ἄφησε.

—Τὸ πιὸ ἀληθινὸ ἀπ' ὅλα, ἐξακολούθησε, εἶνε ὅτι εἴμαστε εὐπατρίδαι ὅτι ἔχουμε πολλὴν ὄρεξι, μεγάλη φιλοδοξία, λίγα λεφτά, καὶ πὼς ἤρθαμε ὅλοι στὸ Βορδὼ κυνηγῶντας τὴν τύχη.

—Ἀφοῦ εἴμαστε μεταξύ μας, εἶπεν ὁ Κλοντιόν, ἂς τὸ παραδεχτοῦμε.

—Μιὰ καλὴ τύχη μᾶς παρουσιάστηκε χτὲς τὸ βράδυ, ἐξακολούθησεν ὁ Κοαράς, στὸ πρόσωπο αὐτοῦ τοῦ νέου ποὺ συναντήσαμε στὸ πανδοχεῖο.

— Αὐτὸς ποὺ ἐσκότωσε τὸν ἱππότην ντὲ Τορρινύ, σήμερα τὸ πρωΐ.

—Ἀκριβῶς. Αὐτὸς ὁ νέος εἶνε πρῶτος ἐξάδελφος τοῦ ἰσχυροτέρου ἀνθρώπου στὸ Βορδώ.

—Τοῦ κόμητος Φιλίππου ντὲ Μπλοσάκ. Τὸ ξέρουμε.

—Λοιπόν, ἀγαπητοί μου, νὰ τί ἤθελα νὰ σᾶς προτείνω: νὰ προσκολληθοῦμε καὶ οἱ τέσσαρες στὸν κόμητα, μὲ τὸ μέσον τοῦ ἐξαδέλφου του.

—Περίφημη ἰδέα! εἶπε ὁ Κλοντιόν.

—Πρώτης τάξεως! εἶπεν ὁ Γκαλαόρ.

—Ὥστε λοιπὸν ὁ κόμης ἔχει τὴν ἀνάγκη μας; ἐρώτησε ὁ ὑποτιθέμενος ἀνεψιὸς τοῦ διοικητοῦ.

—Πολὺ πιθανόν.

—Ἐξακολούθησε, λοιπόν! εἶπαν οἱ ἄλλοι μαζί.

—Ξέρετε βέβαια τὴν παροιμία ποὺ λέει ὅτι ἡ τύχη μιὰ φορὰ χτυπάει τὴν πόρτα καθενὸς καὶ ἀλλο μονο σ' αὐτὸν ποὺ δὲν σπεύσῃ νὰ τῆς ἀνοίξῃ.

—Μήπως πρόκειται νὰ χτυπήσῃ στὴ δική μας πόρτα ἡ τύχη;

—Ἔτσι φαίνεται. Ἀκοῦστε ὅμως νὰ σᾶς τὰ πῶ λεπτομερῶς. Στὸ χορὸ ἄκουσα πολλὲς συζητήσεις, ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἔμαθα ἕνα σωρὸ πράγματα.

—Μήπως ἔμαθες πῶς ἀπέκτησε ὁ κόμης αὐτὴ τὴ θέσι;

—Βέβαια. Εἶνε ἐραστὴς τῆς μαρκησίας ντὲ Μπωσεζοὺρ, ἀλλὰ τώρα γίνεται μιὰ μικρὴ συνωμοσία ἐναντίον του.

—Ὅλοι οἱ ἄνδρες στὸ Βορδὼ εἶνε ἐρωτευμένοι μαζί της, εἶπε κάποιος.

—Ναί. Καὶ ὁ κόμης δὲν φαίνεται νὰ εἶνε πολὺ ἐν τάξει ἀπέναντί της. Εἶμαι βέβαιος ὅτι τὴν ἀπατᾷ καὶ ὅτι ἔχει μιὰν ἐρωμένη στὴν παληὰ πόλι.

—Διάβολε!

—Οἱ ἐχθροί του λοιπὸν πρόκειται νὰ τὴν ἀνακαλύψουν, νὰ τὴν ἀπαγάγουν καὶ νὰ τὴν παραδώσουν στὴν μαρκησία ὡς ἀπόδειξιν τῆς προδοσίας τοῦ κόμητος.

—Καὶ πότε πρόκειται νὰ γίνῃ αὐτό;

— Ἀπόψε. Μιὰ κυρία μὲ μάσκα, ποὺ μπορεῖ νὰ ἦταν ἡ μαρκησία, ἔδινε ραντεβοῦ σὲ πολλοὺς ἀνθρώπους, γιὰ τὶς δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα.

Ὁ Γκαλαὸρ ἐκύτταξε ἕνα ρολόϊ ποὺ ἦταν κρεμασμένο σὲ μιὰ γωνία τῆς ταβέρνας.

—Ἔχουμε καιρό, εἶπε. Εἶνε δωδεκάμισυ ἀκόμη.

Ὁ κόμης ντὲ Κοαρὰς ἐχαμήλωσε ἀκόμη περισσότερο τὴ φωνὴ κι' ἐξακολούθησε:

—Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, καμμιὰ δωδεκαριά, πρόκειται νὰ συγκεντρωθοῦν στὴν λεωφόρον τοῦ Ἔρωτος, μπροστὰ στὴν ἐκκλησία.

—Καὶ ὁ κόμης δὲν ξέρει τίποτε;

—Ἀπολύτως τίποτε...

—Ἔπρεπε νὰ τὸν εἰδοποιήσῃς.

—Ὄχι, εἶπεν ὁ Κοαράς. Ἔχω μιὰ καλύτερη σκέψι.

—Ν' ἀκούσωμε.

—Πρῶτα νὰ παραγγείλωμε μερικὲς μπουκάλες παληὸ κρασί, γιατί ὁ λάρυγγάς μου ἐστέγνωσε καὶ πρέπει νὰ τὸν δροσίσω.

Ἐκάλεσε τὸν ταβερνιάρη καὶ πρὸς μεγάλην ἔκπληξιν τῶν ἄλλων, ἐπέταξε ἕνα ἀσημένιο νόμισμα ἀπάνω στὸ τραπέζι.

—Μήπως ἔγινε πλούσιος ; ἐσκέφτηκε ὁ ἀνεψιὸς τοῦ διοικητοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 12ον

Ὁ ταβερνιάρης ἔφερε τὸ κρασί, ὁ κόμης ντὲ Κοαρὰς ἐγέμισε τὸ ποτῆρι του, τὸ ἄδειασε μὲ μιᾶς κι' ἐξακολούθησε:

—Ἄς ὑποθέσουμε ὅτι ὁ κόμης Φίλιππος ντὲ Μπλοσὰκ διατρέχει ἕναν μεγάλον κίνδυνον καὶ ὅτι τὸν γλυτώνουμε ἐμεῖς. Ἡ εὐγνωμοσύνη του λοιπὸν ἀπέναντί μας θὰ εἶνε ἀπέραντη.

—Φυσικά.

—Καὶ ὅταν διαφύγῃ τὸν κίνδυνον, θὰ γίνῃ ἀκόμη ἰσχυρότερος, ἡ μαρκησία θὰ τὸν ἀγαπήσῃ ἀκόμη περισσότερο. Αὐτὰ ὅμως εἶνε ὑποθέσεις. Ἄς ἔρθουμε τώρα στὴν πραγματικότητα. Ἔμαθα καὶ τὸ σύνθημα τοῦ μυστηριώδους ραντεβοῦ, καὶ εἶδα τὴν γυναῖκα ποὺ ὥριζε αὐτὸ τὸ ραντεβοῦ νὰ διανέμῃ στοὺς ἀνθρώπους της κάτι μετάλλια ἀναγνωρίσεως. Ἔπειτα τὴν ἄκουσα νὰ λέῃ: «Ὅλοι θὰ φορεῖτε τὴ μάσκα σας». Κατέληξα λοιπὸν στὸ συμπέρασμα ὅτι οἱ ἄνθρωποι ποὺ θὰ πᾶνε σ' αὐτὸ τὸ ραντεβοῦ δὲν θὰ γνωρίζωνται μεταξύ τους.

—Κι' ἐμεῖς τί θὰ κάνουμε; Πῶς θὰ βοηθήσουμε τὸν κόμητα;

—Ἄς ὑποθέσουμε ὅτι ἕνας ἀπὸ μᾶς ἔχει τὸ μετάλλιο ἀναγνωρίσεως καὶ ὅτι φορεῖ μιὰ τέτοια μάσκα. Ἔτσι λοιπὸν μεταμφιεσμένος πηγαίνει στὸ ραντεβοῦ χωρὶς νὰ τὸν ἀναγνωρίσουν οἱ ἄλλοι.

—Καὶ τὸ σύνθημα τὸ ξέρουμε;

—Ναί. Εἶνε: «Θάνατος στὸν Ἰσραήλ».

—Τὸ μετάλλιο ὅμως δὲν τὄχουμε. Ποῦ θὰ τὸ βροῦμε;

Ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ ὁ κόμης ντὲ Κοαρὰς ἄδειασε τὸ τελευταῖο ποτῆρι καὶ μετὰ σηκώθηκε, λέγοντας:

—Καὶ τώρα, ἀγαπητοί μου, σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ ἀκολουθήσετε.

—Ποῦ θὰ πᾶμε;

—Πρῶτα εἰς τὸν πύργον τοῦ λιμανιοῦ, καὶ ἀπ' ἐκεῖ θὰ ἰδοῦμε.

Καὶ ὁ Κοαράς, πάντοτε μυστηριώδης, ἐβγῆκε πρῶτος ἀπ' τὴν ταβέρνα.

Ὁ Γκαλαὸρ ντὲ Καστερὰκ ἔλεγεν ἐν τῷ μεταξὺ τοῦ Κλοντιόν:

—Εἶμαι κατενθουσιασμένος γι' αὐτὴν τὴν περιπέτεια καὶ στοιχηματίζω ὅτι θὰ βγοῦμε ὅλοι ὠφελημένοι.

—Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, ἔκανε ὁ Κλοντιόν.

Ὅταν ἔφθασαν μπροστὰ στὴν πύλη τοῦ πύργου ὁ Κοαρὰς ἐσταμάτησε καὶ τοὺς εἶπε:

—Ἐδῶ πρέπει νὰ χωρίσουμε καὶ ν' ἀνακατευτοῦμε μὲ τοὺς περιέργους ποὺ κυκλοφοροῦν στὴν πλατεῖα. Νὰ παρακολουθοῦμε ὅμως διαρκῶς τὴν εἴσοδον τοῦ πύργου.

—Ὡραῖα. Καὶ μετά;

—Ὅταν κατὰ τὴ μία ἰδοῦμε νὰ βγάνῃ ἕνας ἱππότης μὲ τὴ μάσκα του, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θὰ πρόκειται περὶ ἑνὸς ἀπὸ τοὺς συνωμότας. Τότε θὰ τὸν ἀκολουθήσουμε.

—Κι' ἔπειτα;

—Διάβολε! ἔκανε ὁ Κοαράς. Ἀφοῦ μᾶς χρειάζεται τὸ μετάλλιό του, πρέπει νὰ τοῦ τὰ πάρουμε.

—Σύμφωνοι!

Κι' ἐσκόρπισαν ἀνάμεσα στοὺς διαφόρους ἀργοσχόλους ποὺ εἶχαν περικυκλώσει τὸν πύργον κι' ἔβλεπαν τοὺς καλεσμένους ποὺ ἐμπαινόβγαιναν.

◆◆◆

Ἕνα ρολόϊ ἐχτύπησε τὴ μιὰ μετὰ τὰ μεσάνυχτα.

Ὁ χορὸς ἦταν στὸ φόρτε του καὶ ἡ πλατεῖα εἶχε γεμίσει περιέργους ποὺ ἄκουαν ἀπὸ μακρυὰ τὴ μουσική.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ δύο νέοι ἔφυγαν ἀπὸ τὸ σαλόνι κι' ἐπῆγαν στὸν ἀντιθάλαμον νὰ πάρουν τὰ παλτά τους.

—Βαρῶνε, ἔλεγε ὁ ἕνας, κάτι γρήγορα φεύγεις ἀπὸ τὸν χορό.

—Ὅπως καὶ σύ, ἱππότα, ἀπάντησε ὁ ἄλλος.

—Ἐγὼ ἔχω φοβερὸν πονοκέφαλον.

—Κι' ἐγὼ νυστάζω.

Οἱ δύο νέοι κυττάχτηκαν χαμογελῶντας.

—Βαρῶνε, εἶπε ὁ ἱππότης, ἔχω τὴν ὑποψία ὅτι πηγαίνεις σ' ἕνα ἐρωτικὸ ραντεβοῦ.

—Κάθε ἄλλο! Αὐτὴν τὴν ἐντύπωσι μοῦ τὴν ἔκανες ἐσύ.

—Ἐγὼ ἔχω ἄλλες σκοτοῦρες στὸ νοῦ

Τὸ τελευταῖο μέσο γιὰ τὴν καταπολέμησι τῆς παχυσαρκίας. «Ἡ βάρκα τῆς ξηρᾶς». Κωπηλατῶντας μισὴ ὥρα τὴν ἡμέρα, μέσα στὸ... δωμάτιό σας, ἀπαλλάττεσθε τοῦ περιττοῦ βάρους σας.

ΟΛΙΓΗ ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ

Η ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΕΚΛΕΙΨΙΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

Ποῦ ὀφείλεται ὁ χρωματισμὸς τῆς σελήνης κατὰ τὰς ἐκλείψεις.— Ἡ Σελήνη φωτίζει τὰ ἀντικείμενα, ὅπως ἕνα κερί!.. Ἡ Ἀφροδίτη καὶ αἱ ἐξαφανίσεις της.— Ὁ Γολιὰθ τοῦ Οὐρανοῦ Ζεύς, μὲ τὴν πυρακτωμένην ἀτμόσφαιραν καὶ τὰς συνεχεῖς ἐκρήξεις τῶν ἡφαιστείων του. — Ἡ Ἀνδρομέδα, ποὺ ἔχει τυλίξει σὲ ἀραχνοΰφαντον πέπλον τὰ δισεκατομμύρια τῶν παιδιῶν της.

Στὰς εἴκοσι τρεῖς Σεπτεμβρίου ὁ ἥλιος εὑρίσκετο πάλι εἰς τὸν Ἰσημερινὸν καὶ εἰς τὸ τέλος Ὀκτωβρίου ἔχει πέσει κατὰ εἴκοσι πέντε ὁλόκληρα πλάτη πανσελήνου ὑπὸ τὴν ἰδεατὴ ἐκείνη γραμμή. Ὁ ἥλιος φθάνει κάθε μέρα καὶ εἰς μικρότερον μεσημβρινὸν ὕψος εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ κάθε μέρα ἡ ἡμερησία τροχιά του ὑπεράνω τοῦ ὁρίζοντος γίνεται μικροτέρα. Πάντως ὁ μέσος ὅρος τῶν ἡμερῶν κατὰ τὸν Ὀκτώβριον εἶνε ἀκόμη κατά τι μεγαλύτερος τῶν δέκα ὡρῶν, ἐνῷ τὸν Νοέμβριον φθάνει μόλις τὶς ἐννέα. Χάριν τῆς ἱστορίας, ἂς σημειωθῇ ὅτι κἄποτε καὶ ἐπ' ὀλίγον χρόνον, ὁ Ὀκτώβριος δὲν εἶχε παρὰ δέκα ὀκτὼ μόνον ἡμέρες. Τοῦτο συνέβη κατὰ τὸ 1700 ὁπότε λόγῳ τῆς διενέξεως ἐπὶ τῶν διαφόρων ἡμερολογίων, ἡ πρώτη Νοεμβρίου εἶχεν ὁρισθῆ ἀμέσως μετὰ τὴν 18ην Ὀκτωβρίου.

◇◇◇

Ἀλλ' ἂς ἐπανέλθωμεν. Ὁ ἥλιος εὑρίσκεται τὸν Ὀκτώβριον εἰς τὸν ἀστερισμὸν τῆς Παρθένου καὶ εἰσέρχεται κατὰ τὰς ἀρχὰς Νοεμβρίου εἰς τὸν ἀστερισσμὸν τοῦ Ζυγοῦ.

Τὸ βράδυ τῆς 7ης Νοεμβρίου ὁ πλησιέστερος γείτων μας εἰς τὸν ἀπέραντον οὐρανόν, ἡ σελήνη, θὰ σκεπασθῇ ἀπὸ τὴν σκιὰν τῆς γῆς καὶ θὰ σημειωθῇ οὕτω ὁλικὴ ἔκλειψις τῆς σελήνης. Ἡ σελήνη θὰ εὑρίσκεται ὑψηλὰ εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐὰν αἱ καιρικαὶ συνθῆκαι τὸ ἐπιτρέψουν, ἡ παρατήρησις τοῦ φαινομένου θὰ εἶνε εὔκολος. Ἡ ἔκλειψις, ὡς ἀγγέλλουν οἱ εἰδικοί, πρόκειται ν' ἀρχίσῃ εἰς τὰς 9.41 καὶ θὰ τελειώσῃ εἰς τὴν 1.12' μετὰ τὰ μεσάνυκτα.

Ἡ τελεία ἐξαφάνισις τῆς σελήνης θὰ σημειωθῇ περὶ τὸ μεσονύκτιον.

◇◇◇

Ἔχει παρατηρηθῆ, ὅτι συχνὰ εἰς τοιαύτας περιστάσεις ἡ σελήνη χρωματίζεται ἀπὸ ἕνα περίεργο κοκκινωπὸ φῶς. Τοῦτο προέρχεται καὶ ἀπὸ ἡλιακὲς ἀκτῖνες, οἱ ὁποῖες διέρχονται εἰς τὰ ἄκρα τῆς γῆς ἀλλὰ ἐντὸς τῆς ἀτμοσφαίρας της καὶ οὕτω ἀντανακλῶνται καὶ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς σελήνης. Ὁ χρωματισμὸς προέρχεται ἐπίσης ἀπὸ τὸν ἀτμὸ καὶ τὴν σκόνη ποὺ περιέχει ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς γῆς.

◇◇◇

Ὑπάρχουν ἄλλα ἄστρα εἰς τὸν οὐρανόν, τὰ ὁποῖα ἀντανακλοῦν μὲ πολὺ μεγαλυτέραν λάμψιν ἀπὸ τὴν σελήνην τὶς ἡλιακὲς ἀκτῖνες καὶ τοῦτο διότι τὰ πετρώματα τῆς ἐπιφανείας των, εἶνε ἐν γένει σκοτεινοῦ χρώματος, ὡς νὰ ἦσαν ἡφαιστειώδους προελεύσεως. Ἀκριβεῖς ὑπολογισμοί, ἀπέδειξαν ὅτι ἡ πανσέληνος εὑρισκομένη εἰς τὸ ζενίθ, μὲ καθαρὴν ἀτμόσφαιραν, φωτίζει ἓν ἀντικείμενον ἀκριβῶς μὲ τὴν αὐτὴν ἔντασιν, μὲ τὴν ὁποίαν ἕνα κερί, τὸ ὁποῖον θὰ εὑρίσκετο εἰς ἀπόστασιν δύο μέτρων ἀπὸ αὐτό.

Σχετικῶς, ἂς σημειωθῇ, ὅτι ἕνας κάτοικος μιᾶς μικρᾶς πόλεως τῆς πολιτείας τῆς Νέας Ὑόρκης, ἐκέρδισε τελευταίως μίαν περίεργη δίκη. Ἐνήγαγε τὴν Δημοτικὴν Ἀρχήν, διότι διὰ λόγους οἰκονομίας εἶχε διατάξει νὰ σβύσουν τὰ ἠλεκτρικὰ τῶν δρόμων κατὰ τὰς νύκτας τῆς πανσελήνου. Ἐξ οὗ καὶ προεκλήθη αὐτοκινητικὸν δυστύχημα.

Τὸ δικαστήριον ἀπεφάνθη πράγματι ὅτι τὸ φῶς τῆς σελήνης δὲν εἶνε ἐπαρκὲς γιὰ νὰ φωτίζῃ τοὺς δρόμους εἰς τὴν σημερινὴν ἐποχήν μας, ὅπου ὑπάρχει τόση κίνησις πεζῶν καὶ τροχοφόρων τὴν νύκτα.

◇◇◇

Ἐκ τῶν πλανητῶν, ἡ ἀδελφὴ τῆς Γῆς μας, ἡ Ἀφροδίτη, ὁ χιλιοτραγουδημένος Αὐγερινὸς καὶ Ἀποσπερίτης, ἔχει φθάσει εἰς τὴν μεγαλυτέραν του ἀπόστασιν ἀπὸ τὸν ἥλιον, δι' αὐτὸ καὶ λάμπει τόσον ὡραία, ἀλλὰ δι' ὀλίγην μόνον ὥραν εἰς τὴν δύσιν, ἀφοῦ βασιλέψῃ ὁ ἥλιος. Τώρα θὰ ἀρχίσῃ νὰ πλησιάζῃ πάλι τὸν ἥλιον, γύρω στὸν ὁποῖον περιστρέφεται, ὅπως καὶ ἡ Γῆ, θὰ γίνῃ ἀόρατος ἐπὶ ἕνα μῆνα καὶ θ' ἀναφανῇ εἰς τὰ τέλη Νοεμβρίου ὡς Αὐγερινὸς πρὸς ἀνατολάς.

Τώρα κυριαρχεῖ τοῦ βραδυνοῦ οὐρανοῦ ὁ Ζεύς, ὁ Γολιὰθ αὐτὸς τῶν πλανητῶν. Μόλις νυκτώσῃ, φαίνεται εἰς τὰ νοτιο-ἀνατολικὰ τοῦ οὐρανίου θόλου καὶ λάμπει τόσον, ὥστε ἐκεῖνοι ποὺ μόλις ρίχνουν μιὰ ματιὰ στὸν οὐρανό, ἀναγκάζονται νὰ τὸν προσέξουν. Ὁ Ζεὺς δύει κατὰ τὰ μεσάνυχτα. Καὶ μ' ἕνα μικρὸ κυάλι ἀκόμη μπορεῖ νὰ παρατηρήσῃ κανεὶς τὶς τέσσερις λαμπερὲς σελῆνες τοῦ Διὸς καὶ μὲ ἕνα ὀλίγο μεγαλύτερο τοὺς δακτυλίους τῶν νεφῶν στὴν ἐπιφάνειά του. Μὲ μεγάλα τηλεσκόπια παρατηροῦνται πολὺ ἐνδιαφέροντα φαινόμενα εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ πλανήτου, ἀπὸ τὰ ὁποῖα οἱ εἰδικοὶ εἰκάζουν ὅτι ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ἄστρου αὐτοῦ εἶνε ἀκόμη ζεστὴ καὶ ὅτι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν λαμβάνουν χώραν τεράστιαι ἐκρήξεις. Πάντως, ἂς ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ Ζεὺς εὑρίσκεται εἰς ἀπόστασιν 650 ἑκατομμυρίων χιλιομέτρων ἀπὸ τὴν γῆν.

Ἀνατολικῶς τοῦ Διός, ἀλλὰ μὲ πολὺ ὀλιγώτερον δυνατὴν λάμψιν εἶνε ὁ Κρόνος, διὰ τὸν ὁποῖον ὡμιλήσαμεν εἰς προηγούμενα φύλλα τοῦ «Ἔργου».

◇◇◇

Κατὰ τὸ πρῶτον δεκαπενθήμερον τοῦ Νοεμβρίου σημειοῦται ἐν γένει βροχὴ διαττόντων. Οἱ διάττοντες αὐτοί, εἶνε ὑπολείμματα κάποιου κομήτου καὶ ἀποτελοῦν ἕνα νέφος ἀπὸ κοσμικὴν σκόνην, μέσῳ τοῦ ὁποίου ἡ γῆ περνᾷ κάθε χρόνο εἰς αὐτὴν τὴν ἐποχήν.

Ὅποιος ἀγαπᾷ ἰδιαιτέρως τὸν οὐρανὸν καὶ τὰ φωτεινὰ μυστικά του μπορεῖ, ἂν διαθέτῃ τηλεσκόπιον νὰ παρατηρήσῃ τὸν ἀστερισμὸν τῆς Ἀνδρομέδας. Καὶ μὲ γυμνὸ μάτι φαίνεται ὡς ἕνα μακρυνὸ φωτεινὸ νέφος. Μὲ τὸ τηλεσκόπιον ὅμως ἀποκαλύπτεται μία φωτεινὴ νῆσος, μακρυὰ εἰς τὸ σύμπαν.

Ὁ ἀστερισμὸς αὐτὸς εἶνε ἕνας ξεχωριστὸς κόσμος, ἕνας Γαλαξίας ποὺ εὑρίσκεται εἰς ἀπόστασιν ἑξακοσίων πενῆντα χιλιάδων ἐτῶν φωτὸς ἀπὸ τὴν γῆν μας καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ δισεκατομμύρια ὁλόκληρα ἡλίων! Ἀπὸ τὰ βάθη ἐκεῖνα τοῦ οὐρανοῦ καὶ ὁ δικός μας Γαλαξίας θὰ φαίνεται ὅπως ὁ ἀστερισμὸς τῆς Ἀνδρομέδας εἰς τὰ ἀνθρώπινα μάτια.

μου. Ἀλήθεια, δὲν μοῦ λές: Εἶσαι ἀκόμα ἐρωτευμένος μὲ τὴν μαρκησίαν;

—Μὲ τὴν μαρκησίαν; Μὰ αὐτὴ ἔχει δοσμένην ἀλλοῦ τὴν καρδιά της. Φαντάζομαι ὅμως ὅτι ἐσὺ ἔχασες τὴν ὄρεξι καὶ τὸν ὕπνο πρὸς χάριν της.

—Πιθανόν.

—Ὥστε λοιπὸν εἴμαστε ἀντίζηλοι;

—Καὶ αὐτὸ πιθανόν. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι σὰν κι' ἐμᾶς, δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ ἐχθρευόμαστε.

—Ἔχεις δίκηο σ' αὐτό. Καληνύχτα.

Καὶ οἱ δύο νέοι, ποὺ εἶχαν σταματήσει στὴν εἴσοδο τοῦ πύργου ἐχαιρετήθηκαν μὲ χειραψία κι' ἐχωρίστηκαν.

Ὁ βαρῶνος ἐτράβηξε ἀριστερὰ καὶ ὁ ἱππότης δεξιά.

Ὁ ἱππότης ἐκατέβηκε πρὸς τὴν πλατεῖαν Τουρνύ. Καὶ καθὼς περπατοῦσε γρήγορα, ἄκουσε βήματα πίσω του. Τότε ἐφόρεσε τὴ μάσκα κι' ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του.

—Στοιχηματίζω, ἔλεγε ὡστόσο, πὼς ἡ μαρκησία ἔδωσε ραντεβοῦ καὶ στὸν φίλον μου βαρῶνον. Πρέπει λοιπὸν νἄχουμε τὸ νοῦ μας.

Αὐτὸς ποὺ περπατοῦσε πίσω του τὸν ἐζύγωνε σιγὰσιγά. Καὶ σὲ λιγάκι, ὅταν ὁ πρῶτος ἐμπῆκε σ' ἕναν στενὸ δρόμο, ὁ δεύτερος τὸν ἔφθασε.

—Σᾶς παρακαλῶ, τοῦ εἶπε, μπορεῖτε νὰ μοῦ δώσετε μιὰ πληροφορία.

Ὁ ἱππότης ἐστράφηκε.

—Τί θέλετε, κύριε;

—Ἀπὸ ποῦ πηγαίνουν στὴν λεωφόρον τοῦ Ἔρωτος;

Ὁ ἱππότης τινάχτηκε.

—Ἀπ' ἐδῶ κατ' εὐθεῖαν, ἀπάντησε.

—Εὐχαριστῶ. Φαίνεται ὅτι πηγαίνετε καὶ σεῖς ἐκεῖ.

—Αὐτὸ δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει.

—Γιατί θέλετε νὰ μὲ γελάσετε;

—Δὲν ἔχω γελάσει κανέναν στὴ ζωή μου, κύριε.

—Τώρα ὅμως θέλετε νὰ γελάσετε ἐμένα.

Ὁ ἱππότης ἄρχισε νὰ νευριάζῃ. Ἂν δὲν ἦταν βιαστικὸς θὰ ἔδινε ἕνα καλὸ μάθημα σ' αὐτὸν τὸν ἄγνωστον ποὺ τοῦ εἶχε γίνει φόρτωμα.

—Ἀγαπητέ μου, κύριε, τοῦ εἶπε, φαινόσαστε ξένος καὶ δὲν ξέρετε τὶς συνήθειες τοῦ Βορδῶ. Ἐδῶ ὁ κόσμος ἔχει πολὺ καλὴν ἀνατροφή.

—Μοῦ εἶνε ἀδιάφορο, ἔκανε ὁ ἄγνωστος. Ἐμένα στὴν πατρίδα μου οἱ ἄνθρωποι εἶνε πολὺ περίεργοι. Θὰ ἤθελα λοιπὸν νὰ μοῦ ἱκανοποιήσετε κι' ἐμένα μιὰν περιέργειαν.

—Ν' ἀκούσω.

—Ἤθελα νὰ μάθω ἂν τὸ σπαθί σας εἶνε μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ δικό μου.

—Αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία! ἔκανε ὁ ἱππότης τραβῶντας τὸ σπαθί του.

Ὁ ἄγνωστος τὸν ἐμιμήθηκε καὶ τὰ ξίφη διασταυρώθηκαν ἀμέσως. Καὶ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ἀπεδείχθη ὅτι ἦσαν καὶ οἱ δύο δεινοὶ σπαθισταί.

Ὁ ἱππότης σκεφτόταν ὡστόσο:

—Ὁ ἀντίπαλός μου θὰ εἶνε ἀσφαλῶς ἐρωτευμένος μὲ τὴν μαρκησίαν καὶ φαίνεται ζηλότυπος. Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ τὴν μαρκησαίν Θὰ τὴν στερήσω ἑνὸς θαυμαστοῦ της.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ τρεῖς ἄλλοι παρουσιάστηκαν στὸν ἴδιο δρόμο, τρεῖς εὐπατρίδαι, ὅπως ἐφαίνοντο ἀπὸ τὴν ἐνδυμασία καὶ τὰ ξίφη. Ἐστάθηκαν παράμερα καὶ παρακολουθοῦσαν τὴν μονομαχία.

Ὁ ἱππότης χτυποῦσε καλά, ἀλλὰ ὁ ἀντίπαλός του ἀκόμη καλύτερα.

Δὲν ἐπέρασαν δύο λεπτὰ τῆς ὥρας καὶ ὁ ἱππότης σωριάστηκε κατὰ γῆς μὲ μιὰ βαθειὰ πληγὴ στὸ στῆθος. Τότε οἱ τρεῖς ἄνθρωποι ἐπλησίασαν.

—Ἀπέθανε; ἐρώτησε ἕνας.

—Δὲν πιστεύω, ἀπάντησε αὐτὸς μὲ τὴ μάσκα ποὺ τὸν εἶχε πληγώσει καὶ ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν κόμητα ντὲ Κοαράς. Πάντως εἶνε λιπόθυμος. Γρήγορα λοιπὸν τὸ μετάλλιο!

Ἔσκυψε ἀπάνω στὸν ἀντίπαλόν του καὶ ἄρχισε νὰ τὸν ψάχνῃ.

Ὁ ἱππότης εἶχε μαζί του τὸ βαλάντιον, ἕνα ἐρωτικὸ ραβασάκι κι' ἕνα τετράγωνο κομμάτι ἀσῆμι ποὺ εἶχε ἀπάνω ἕνα στέμμα γιὰ σφραγίδα

—Αὐτὸ εἶνε τὸ μετάλλιο τῆς ἀναγνωρίσεως, ἔκανε ὁ Κοαράς, ποὺ τὄβαλε στὴν τσέπη του.

—Καὶ αὐτὸν θὰ τὸν ἀφήσουμε ἐδῶ; ἐρώτησε ὁ Κλοντιόν.

—Τί διάβολο νὰ τὸν κάνουμε; Θὰ τὸν χτυπήσῃ ὁ ἀέρας καὶ θὰ συνέλθῃ.

Ἀπομακρύνθηκαν καὶ οἱ τέσσερις μαζί.

—Καὶ τώρα πρέπει νὰ συνεννοηθοῦμε, εἶπε ὁ κόμης ντὲ Κοαράς. Ἐγὼ ἐξακολουθῶ νὰ εἶμαι ἀρχηγός σας καὶ ὑπὸ τὴν ἰδιότητα αὐτὴν θὰ πάω στὸ ραντεβοῦ. Σεῖς οἱ ἄλλοι θὰ μὲ περιμένετε σὲ μιὰ ταβέρνα ἐκεῖ σιμά.

—Καὶ ἂν σοῦ συμβῇ τίποτε δυσάρεστο;

—Θὰ τὰ βγάλω πέρα μόνος μου.

Εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο ἐχώρισαν. Οἱ ἄλλοι ἐτράβηξαν πρὸς τὴν ταβέρναν καὶ ὁ Κοαρὰς ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του μόνος. Καθὼς ἐπήγαινε σκεφτόταν:

—Δὲν εἶνε καθόλου ἀπίθανον ἡ συγκέντρωσις νὰ γίνῃ στὸ ὕπαιθρον. Ποῦ ὅμως ἀκριβῶς; Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε.

Λέγοντας αὐτά, ἐκάθησε σὲ μιὰ μεγάλη πέτρα ποὺ ἦταν στὴ γωνία τοῦ δρόμου.

Ἐπέρασε ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας χωρὶς νὰ παρουσιαστῇ κανείς.

Ἔπειτα ἐφάνηκε ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἐπροχώρησε κατὰ τὴν ἐκκλησία. Καὶ ὁ Κοαρὰς ἀντελήφθη ὅτι φοροῦσε μάσκα.

—Εἶνε ὁ πρῶτος! ἐψιθύρισε καὶ τὸν παρακολούθησε μὲ τὸ βλέμμα.

Ὁ προσωπιδοφόρος ἔκαμε τὸν γῦρον τῆς ἐκκλησίας καὶ ἐμπῆκε στὴν ὁδὸν Ἁγίου Στεφάνου ποὺ εἶνε πίσω.

Τότε ὁ Κοαρὰς τὸν ἀκολούθησε χωρὶς νὰ γίνῃ ἀντιληπτός.

Ὁ ἄνθρωπος ἐχτύπησε μιὰ πόρτα στὴ μέση τοῦ δρόμου.

Ἡ πόρτα ἄνοιξε.

Λίγες λέξεις, ποὺ εἰπώθηκαν πολὺ σιγά, ἔφθασαν στὴν ἀκοὴ τοῦ Κοαράς.

—Τώρα εἶνε ἡ σειρά μου! εἶπε ὁ κόμης.

Καὶ ἐβάδισε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ σπίτι ὅπου εἶχεν ἐξαφανισθῆ ὁ μασκοφορεμένος ἄνθρωπος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 13ον

Ὁ Κοαρὰς ἐφοροῦσε τὴ μάσκα καὶ ἦταν τυλιγμένος στὸν μανδύα του. Τέλος ἐγνώριζε τὸ σύνθημα καὶ ἦταν ἐφωδιασμένος μὲ τὸ μετάλλιο ποὺ θὰ τοῦ ἐπέτρεπε νὰ παραστῇ στὴν συγκέντρωσι.

Παρ' ὅλα ταῦτα ὁ Κοαρὰς ἦταν λιγάκι ἀνήσυχος. Καὶ ἡ ἀνησυχία αὐτὴ ἦταν ἀπολύτως δικαιολογημένη ἂν κρίνῃ κανεὶς ἀπὸ τὸν μικρὸν αὐτὸν μονόλογον:

— Κύριε Κοαράς, ἔλεγε στὸν ἑαυτό του, ὅσο καὶ νὰ μὴν εἶνε καλὰ φωτισμένο τὸ μέρος ὅπου θὰ πᾷς, τὰ ροῦχα ποὺ φορεῖς θὰ φανοῦν καὶ θὰ σὲ προδώσουν. Γιατὶ δὲν εἶνε βέβαια ἀντάξια ἑνὸς εὐπατρίδου. Χρειάζεται λοιπὸν μεγάλη προσοχὴ γιὰ νὰ μὴ σ' ἀνακαλύψουν!

Ἐδίστασε λοιπὸν μιὰ στιγμὴ προτοῦ χτυπήσῃ τὴν μυστηριώδη ἐκείνη πόρτα.

Ἀλλὰ ἕνας Γασκῶνος δὲν στέκεται ποτὲ πολλὴν ὥρα διστακτικός.

—Μπᾶ! εἶπε. Θὰ τὰ βγάλω πέρα. Δὲν θὰ ξεκουμπώσω τὸν μανδύαν μου. Ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ κρυώνω, ἀφοῦ κοντεύουν ξημερώματα.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

Χειμωνιάτικες ἀσχολίες...

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Ἐτησία .... Λίρ. 1
Ἑξάμηνος .... » ½
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Ἐτησία .... Δραχ. 200
Ἑξάμηνος ...... » 100

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ
Τραπεζῶν καὶ Κινηματογράφων κατὰ στίχον Δραχ. 15
Ἐμπορικαὶ ἀγγελίαι Δραχ. 12

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΗΜΕΡΩΝ

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος μεταβαίνων εἰς Λονδῖνον, ὅπως εἶχεν ἀναγγείλει τὸ «Ἔργον» εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον του, διέκοψε τὸ ταξίδιόν του εἰς Κράνζ, ὅπου συνηντήθη μετὰ τῆς Α. Β. Υ. τοῦ ἀντιβασιλέως πρίγκηπος Παύλου τῆς Γιουγκοσλαυΐας.

—Συνεχίζων τὸ ταξίδιόν του ἔφθασεν εἰς Παρισίους, ὅπου εἰς τὸν σταθμὸν ὑπεδέχθησαν τὴν Α. Μ. ἐκτὸς τοῦ πρεσβευτοῦ καὶ τοῦ προσωπικοῦ τῆς πρεσβείας, ἀντιπρόσωπος τοῦ προέδρου τῆς Δημοκρατίας καὶ τοῦ ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν.

—Ἤδη ἔφθασεν εἰς τὸ Λονδῖνον, ὅπου ἡ Α. Μ. θὰ παραμείνῃ, ὡς κατ' ἔτος, ἐπὶ βραχὺ χρονικὸν διάστημα.

—Τὸ τρίτον δεκαήμερον τοῦ Νοεμβρίου κατ' ἐπίσημον ἀνακοίνωσιν, συνέρχεται ἡ διάσκεψις τῶν ἀρχηγῶν τῶν Ἐπιτελείων τῆς Βαλκανικῆς Ἀντάντ. Ταύτης θὰ προεδρεύσῃ ὁ ἀντιστράτηγος κ. Παπάγος.

— Διὰ νόμου δημοσιευθέντος εἰς τὴν «Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως» συμπληροῦνται αἱ περὶ ἐπαγγελματικῶν Σωματείων διατάξεις, καθὼς καὶ αἱ ἁρμοδιότητες τῆς Γ. Συνομοσπονδίας τῶν ἐργατῶν.

—Κατ' ἀνακοίνωσιν ἁρμοδίαν, ἡ ἐφετεινὴ ἐλαιοπαραγωγὴ προβλέπεται εὐνοϊκή.

◇◇◇

Ὁ πρόεδρος τῆς Τουρκικῆς Δημοκρατίας κ. Κεμὰλ Ἀτατοὺρκ, ηὐχαρίστησε τὸν πρόεδρον τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως κ. Μεταξᾶν, διὰ τὸ τηλεγράφημα, ποὺ τοῦ ἀπέστειλε, ἐπὶ τῇ δεκάτῃ πέμπτῃ ἐπετείῳ τῆς τουρκικῆς Δημοκρατίας.

Ἐξωτερικὰ

Τὸ σπουδαιότερον ἐξωτερικὸν γεγονὸς τῆς ἑβδομάδος εἶνε ὁ λόγος τοῦ Γάλλου πρωθυπουργοῦ Νταλαντιὲ εἰς τὴν Μασσαλίαν. Δι' αὐτοῦ διαπιστοῦται ἡ διάσπασις τοῦ Λαϊκοῦ μετώπου, ἡ συνεργασία μετὰ τῶν δημοκρατικῶν κομμάτων, ἡ ἀποδοκιμασία τῶν κομμουνιστῶν, καὶ ἡ προσθήκη καὶ νέων φίλων εἰς τοὺς ἤδη ὑπάρχοντας. Ἡ τελευταία αὐτὴ φράσις, ἐξηγεῖται ὡς τροποποίησις τῆς ἐξωτερικῆς γαλλικῆς πολιτικῆς καὶ ἔσχε εὐμενῆ ἀπήχησιν εἰς Γερμανίαν καὶ Ἰταλίαν.

◇◇◇

Ὁ πρόεδρος Ροῦζβελτ συνεχίζει τὴν ἰδίαν πολιτικὴν ἣν καθώρισε διὰ τῶν λόγων ποὺ ἐξεφώνησε πρὸ τῆς συμφωνίας τοῦ Μονάχου.

—«Εἰρήνη, εἶπεν, ἐπιβαλλομένη ἐκ τοῦ φόβου, δὲν ἔχει περισσοτέραν ἀξίαν, παρ' ὅσον μία εἰρήνη ἐπιβαλλομένη διὰ τῆς σπάθης». Λόγῳ τούτου, τηλεγραφεῖται, ὑπάρχει διάστασις γνωμῶν τοῦ Προέδρου καὶ τῶν συνεργατῶν του.

◇◇◇

Τρομοκρατικὴ πυρκαϊὰ ἐξερράγη εἰς τὴν Μασσαλίαν, ἀποτεφρώσασα ὁλόκληρα τετράγωνα καὶ μὲ δεκάδες νεκρῶν. Αἱ ἀρχαὶ διέταξαν ἀνακρίσεις μήπως πρόκειται περὶ ἐμπρησμοῦ.

◇◇◇

Ὑπουργικὴ μεταβολὴ ἐσημειώθη εἰς Ἀγγλίαν, χωρὶς νὰ εἰσέλθουν νέοι ὑπουργοὶ εἰς τὴν Κυβέρνησιν.

◇◇◇

Εἰς τὸ Βερολῖνον ἐξετελέσθη διὰ πελέκεως ὁ Οὖγο Τσάππε, καταδικασθεὶς ὡς κατάσκοπος τῶν Τσέχων.

◇◇◇

Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Γερμανίας φὸν Ρίμπεντροπ, μετέβη εἰς Ρώμην, λόγῳ διαφωνιῶν, ὡς ἐλέχθη, ἐκδηλωθέντων μεταξὺ τῆς χώρας του καὶ τῆς Ἰταλίας διὰ τὴν Οὐγγροτσεχικὴν διαφοράν.

—Μετὰ τὴν συνάντησίν του ὅμως μετὰ τῶν κ.κ. Μουσσολίνι καὶ Τσιάνο, ἀνεκοινώθη ὅτι διεπιστώθη ταυτότης ἀντιλήψεων.

—Διὰ τὴν διαφορὰν μεταξὺ τῶν δύο χωρῶν, ἀνετέθη νὰ συνεννοηθοῦν καὶ νὰ δώσουν τὴν ἐμπρέπουσαν λύσιν αἱ δύο χῶραι: Ἰταλία καὶ Γερμανία.

—Λέγεται ὅτι ἀπεφασίσθη νὰ γίνῃ πρότασις πρὸς σύγκλησιν νέας διασκέψεως τετραμεροῦς διὰ τοὺς πολεμικοὺς ἐξοπλισμούς.

—Ἐπίσης συζητεῖται σύγκλησις διασκέψεως διὰ τὸ ἀποικιακόν.

Εἰς τὴν Παλαιστίνην συνεχίζεται ἡ ἐκκαθάρισις τῶν πόλεων ἀπὸ τῶν τρομοκρατῶν.

◇◇◇

Θυελλώδης συνεδρίασις ἦτο τῆς Τετάρτης εἰς τὴν Ἀγγλικὴν Βουλήν. Ὁ κ. Τσάμπερλαιν ἐξεφώνησε βαρυσήμαντον λόγον, ὑποστηρίξας τὴν πολιτικήν του. Ἡ ἀντιπολίτευσις ἐν τούτοις διεφώνησε ριζικῶς, χαρακτηρίσασα Ἀγγλογαλλικὴν ἧτταν τὴν συμφωνίαν τοῦ Μονάχου.

Κατὰ τὴν ψηφοφορίαν ἥτις ἐπηκολούθησεν, ἡ Κυβέρνησις ἔλαβε ψήφους 345 κατὰ 138.

Η ΠΑΝΑΡΑΒΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Η ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗ ΤΗΣ ΜΟΡΦΗ ΚΑΙ ΑΙ ΣΥΝΕΠΕΙΑΙ

Διακόσια σαράντα ἑκατομμύρια Μωαμεθανῶν, ἡνωμένων, ἐναντίον πάσης ξένης πιέσεως

Μετὰ τὸν Παγκόσμιον Πόλεμον, ἐδημιουργήθησαν εἰς τὴν μεγάλην Ἀραβικὴν Χερσόνησον διάφορα μικρὰ κράτη, ἀραβικὰ ὅλα, τὰ ὁποῖα ἐτέθησαν ὑπὸ ἐντολήν, ἄλλα τῆς Ἀγγλίας καὶ ἄλλα τῆς Γαλλίας. Κατὰ τὰ τελευταῖα ὅμως εἴκοσιν ἔτη, ἂν καὶ διεξήχθησαν ἐφήμεροι πόλεμοι μεταξὺ τῶν κρατῶν αὐτῶν, πλεῖστα —ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Συρίαν, ἡ ὁποία εὑρίσκεται ἀκόμη ὑπὸ γαλλικὴν ἐντολήν, τὴν Ὑπεριορδανίαν καὶ τὴν Παλαιστίνην, ποὺ εὑρίσκονται ὑπὸ ἀγγλικήν— ἀπέκτησαν τὴν ἀνεξαρτησίαν των, ὡς τὸ Ἰρὰκ μὲ πρωτεύουσαν τὴν Βαγδάτην, τὸ Χετζὰζ μὲ τὴν Μέκκαν καὶ τὴν Μεδίναν, ἡ Ὑεμένη, ὅπου καὶ τὸ ἀγγλικὸν προτεκτορᾶτον τοῦ Ἄδεν, καὶ ἄλλα μικρότερα.

Αὐτά, καὶ ἰδίως ἡ Χετζάζ, ὑπὸ τὸν Ἴμπν Σαούντ, ἀπετέλεσαν τὸν πυρῆνα τῆς παναραβικῆς κινήσεως, ἡ ὁποία, λόγῳ τῆς ἐγκαταστάσεως τῶν Ἑβραίων ἐν Παλαιστίνῃ, ἔλαβε τὴν ὀξεῖαν μορφὴν εἰς τὴν ὁποίαν ἔχει φθάσει σήμερον.

◇◇◇

Ἡ ἱστορία τῆς ἐνάρξεως καὶ τῆς συνεχίσεως τῆς ἐγκαταστάσεως τῶν ἐν διασπορᾷ εὑρισκομένων Ἑβραίων μετὰ τὸν Παγκόσμιον Πόλεμον καὶ τὴν δήλωσιν Μπάλφουρ, εἶνε γνωστὴ καὶ δὲν πρόκειται νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς αὐτήν.

Ἐνῷ ὅμως ἀρχικῶς οἱ Ἄραβες τῆς Παλαιστίνης, οἱ ὁποῖοι θεωροῦν τὴν χώραν ἰδικήν των, δὲν ἀντέδρασαν ἀρχικῶς κατὰ τῆς δημιουργίας ἑβραϊκῆς ἑστίας εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους, πρὸ δύο περίπου ἐτῶν ἤρχισαν κινούμενοι ζωηρότατα διὰ νὰ παρεμποδίσουν τὴν περαιτέρω ἐπέκτασιν τοῦ ἰουδαϊσμοῦ ἐν Παλαιστίνῃ.

Δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι τὸ 1918 οἱ ἤδη ἐγκατεστημένοι ἐκεῖ Ἑβραῖοι ἀνήρχοντο εἰς πενῆντα τρεῖς χιλιάδας καὶ ἀπετέλουν τὰ ἑπτὰ μόνον ἑκατοστὰ τοῦ ὅλου πληθυσμοῦ, ἐνῷ σήμερον ὑπερβαίνουν τὰς τετρακοσίας χιλιάδας, συμποσοῦνται δηλαδὴ εἰς τὸ ἓν τρίτον καὶ πλέον τῶν κατοίκων τῆς χώρας.

Ἂν καὶ εἶνε ἀναμφισβήτητον, ὅτι οἱ Ἑβραῖοι ἄποικοι ἀνύψωσαν τὸν πολιτισμὸν καὶ τὸ ἐπίπεδον τῆς ζωῆς τῶν Ἀράβων —τὸ ἀναγνωρίζουν καὶ αὐτοὶ οἱ Ἄραβες— ὅτι τὰ κτήματα ἀπέκτησαν τιμὴν δέκα φορὲς μεγαλυτέραν ἀπὸ ἐκείνην ποὺ εἶχαν πρότερον, ὅτι οἱ Ἑβραῖοι τὰ πληρώνουν μὲ τὰς τιμὰς αὐτάς, ὅτι ἡ γεωργία, ἡ βιομηχανία καὶ τὸ ἐμπόριον ἐσημείωσαν πρόοδον τὴν ὁποίαν οὐδέποτε εἶχαν πρῶτα, οἱ Ἄραβες, δεχόμενοι ἔστω τὸ ὑφιστάμενον καθεστώς, δὲν θέλουν πλέον νὰ συνεχισθῇ ὁ ἀποικισμὸς τῶν Ἑβραίων, διότι, ἁπλούστατα, φοβοῦνται ὅτι, ἂν ἐξακολουθήσῃ, ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν θὰ ἀποτελέσουν αὐτοὶ τὴν πλειοψηφίαν τοῦ πληθυσμοῦ καὶ θὰ περιέλθουν εἰς κατάστασιν ὑποτελείας. Προτιμοῦν, ὅπως συμβαίνει πάντα, τὴν ἀνεξαρτησίαν των μὲ ὀλιγώτερον πλοῦτον, ἀπὸ τήν, ἔστω καὶ μερικήν, ὑποδούλωσίν των, μὲ τὴν ἀπόκτησιν μεγαλυτέρας εὐημερίας καὶ περισσοτέρων ὑλικῶν ἀγαθῶν.

Αὐταὶ εἶνε αἱ δηλώσεις τῶν ἀρχηγῶν τοῦ ἀντιεβραϊκοῦ κινήματος, τοῦ Μεγάλου Μουφτῆ τῆς Ἱερουσαλὴμ —ὁ ὁποῖος εἶνε καὶ πρόεδρος τοῦ Ἀνωτάτου Ἀραβικοῦ Κομιτάτου— ποὺ διευθύνει ἀπὸ τὴν Βηρυττὸ τοὺς ὀπαδούς του, καὶ τῶν ἄλλων μετ' αὐτοῦ συνεργαζομένων ἀραβικῶν προσωπικοτήτων.

◇◇◇

Ἀλλὰ τὸ ἀραβικὸν ζήτημα δὲν περιορίζεται πλέον σήμερον εἰς τὴν Παλαιστίνην καὶ τοὺς Ἑβραίους. Ἔχει λάβει πολὺ γενικώτερον χαρακτῆρα. Τὸ πρῶτον παναραβικὸν συνέδριον, τὸ ὁποῖον συνῆλθεν εἰς τὰς 7 Ὀκτωβρίου εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Αἰγύπτου, ἐπιστοποίησε τὴν ἕνωσιν ὅλων τῶν Ἀράβων ὄχι μόνον ἔναντι τοῦ Παλαιστινιακοῦ προβλήματος, ἀλλὰ καὶ πρὸς γενικωτέραν δρᾶσιν.

Χαρακτηριστικὸν εἶνε, ὅτι ὁ Μωχαμὲτ Μαχμοὺτ πασᾶς, Αἰγύπτιος πρωθυπουργός, ὁ ὁποῖος θεωρεῖται φίλος τῆς Ἀγγλίας, ἐξεφώνησεν, εἰς πρόγευμα ποὺ παρετέθη εἰς τοὺς συνέδρους, λόγον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐδέχθη ἀπολύτως τὰς ἀπόψεις τοῦ συνεδρίου. Ἐδήλωσε μάλιστα, κατόπιν συνομιλιῶν του μὲ τὸν πρεσβευτὴν τῆς Ἀγγλίας, ὅτι ἦτο αἰσιόδοξος ὅσον ἀφορᾷ τὴν μελλοντικὴν στάσιν τῆς Βρεττανικῆς Κυβερνήσεως.

Δέον σχετικῶς νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἡ Ἀραβία μὲ τὴν ἔκτασίν της, ἡ ὁποία καλύπτει περίπου τὸ ἓν τρίτον τῆς Εὐρώπης, μὲ τὰ δεκατρία ἑκατομμύρια τῶν κατοίκων της καὶ λόγῳ τῆς θέσεώς της μεταξὺ Εὐρώπης, Ἀφρικῆς καὶ Ἀσίας, βρεχομένη ἀπὸ τὴν Μεσόγειον, τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν, τὸν Περσικὸν Κόλπον καὶ τὸν Ἰνδικὸν Ὠκεανὸν, ἔχει τεραστίαν σπουδαιότητα διὰ τὴν Βρεττανικὴν Αὐτοκρατορίαν. Ἐξ ἄλλου οἱ Ἄραβες δὲν περιορίζονται εἰς μόνην τὴν Ἀραβίαν. Εἶνε ἐγκατεστημένοι εἰς ὅλην τὴν Ἀφρικὴν μέχρι τοῦ Ἀτλαντικοῦ, εἰς τὴν Περσίαν καὶ πέραν αὐτῆς, μέχρι τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ. Καὶ εἶνε γνωστόν, ὅτι ἀπὸ τὴν Ἀραβίαν ἐξώρμησεν ὁ Ἰσλαμισμὸς πρὸ αἰώνων πρὸς κατάκτησιν τοῦ κόσμου.

Ἂν σήμερον δὲν ὑφίσταται νέα τοιαύτη πιθανότης, δὲν πρέπει ἐν τούτοις νὰ παροραθῇ, ὅτι ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ βασιλέως τῆς Χετζὰζ, Ἴμπν Σαούντ, τὰ ἀραβικὰ κράτη ἔχουν κλείσει μεταξύ των σύμφωνα φιλίας καὶ συμμαχίας καὶ ζητοῦν ἐπιμόνως τὴν τελείαν των ἀνεξαρτησίαν καὶ συνεργασίαν των μὲ τὴν Αἴγυπτον, ἡ ὁποία συμπαθῶς διάκειται πρὸς αὐτά.

Ἐκτὸς δὲ τῶν συμφώνων φιλίας καὶ συμμαχίας —τὰ ὁποῖα ἑνώνουν καὶ τὴν Τουρκίαν μὲ τὴν Περσίαν καὶ τὸ Ἀφγανιστὰν— αἱ παραδόσεις τοῦ Ἰσλὰμ ἀποτελοῦν ἕναν ἀδιάσπαστον συνδετικὸν κρίκον δι' ὅλα τὰ κράτη καὶ δι' ὅλους τοὺς λαοὺς τοῦ Ἰσλάμ. Διακόσια σαράντα ἑκατομμύρια ἄνθρωποι (δηλαδὴ δώδεκα τοῖς ἑκατὸν τοῦ πληθυσμοῦ τῆς γῆς) πρεσβεύουν τὴν θρησκείαν τοῦ Μωάμεθ, ἐξ ὧν ἑκατὸν ἑβδομῆντα εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ πενῆντα τρία εἰς τὴν Ἀφρικήν. Ἡ παναραβικὴ ἰδεολογία, ἡ ὁποία πρὸ ὀλίγου μόλις ἀφυπνίσθη καὶ κατακτᾷ ὁλονὲν περισσότερον ἔδαφος, ἀσκεῖ εἰς τὸν ἀραβικὸν ἐθνισμὸν καὶ εἰς τὸν παγκόσμιον ἰσλαμισμὸν τεραστίαν δύναμιν, τὴν ὁποίαν αἱ εὐρωπαϊκαὶ Δυνάμεις λαμβάνουν ἤδη καὶ δὲν δύνανται ἢ νὰ λάβουν ὁλονὲν καὶ περισσότερον ὑπ' ὄψιν.

Ρ. ΚΡΑΟΥΣ

ΟΙ ΕΥΤΥΧΕΙΣ ΓΟΝΕΙΣ

Ο Ἑλληνικὸς Λαὸς πανηγυρίζει τὴν γέννησιν νέου βλαστοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ Βασιλικοῦ Οἴκου. Ἡ Α.Β.Υ. ἡ Πριγκήπισσα – Διαδόχου Φρειδερίκη, ἔτεκε τὴν 8.15' μ.μ. τῆς Τετάρτης, τὸ πρῶτον τέκνον της, μιὰ ὤμορφη καὶ γιομάτη ὑγεία Πριγκηποπούλα. Ὁλόκληρον τὸ Ἔθνος ὑπεδέχθη μὲ ἐνθουσιασμὸν τὸ εὐτυχὲς γεγονὸς καὶ μία εὐχὴ ἀκούεται: Νὰ ζήσῃ ἡ νέα Πριγκηποπούλα.

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

Τῆς Ἰταλίδος λογοτέχνιδος κ. ΜΑΡΙΑΣ ΠΙΑΣ ΣΟΡΡΕΝΤΙΝΟ

Καλησπέρα Λυδία! ἐφώναξε ὁ Τζούλιο μπαίνοντας μέσα.

Ἡ Λυδία ποὺ ἦταν καθισμένη κι ἔρραβε μπροστὰ στὴ λάμπα σηκώθηκε κ' ἔτρεξε κοντά του μὲ μιὰ μικρή, χαρούμενη κραυγή.

Αὐτὸς τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του, κι' αὐτὴ τοῦ προσέφερε τὸ μέτωπο, γιὰ νὰ τὴν φιλήσῃ.

— Εἶσαι κουρασμένος; τὸν ρώτησε.

Μικρούλα, σὰν κοριτσάκι, σηκώθηκε στὶς μῦτες τῶν ποδιῶν γιὰ νὰ τοῦ σιάξῃ τὰ μαλλιά, ποὺ ἦταν λιγάκι ἄτακτα.

— Ὄχι, ἀγαπητή μου. Καὶ σύ;

—Οὔτε κ' ἐγώ.

Ἔμεινε λιγάκι σὰν σκεφτικός, ἐνῷ ἡ Λυδία ἐπήγαινε στὴν κουζίνα. Μετὰ ἐστέναξε καὶ ἄρχισε νὰ βηματίζῃ νευρικὰ μέσα στὸ δωμάτιο.

Ὅταν ὅμως ἡ μικρούλα γυναῖκα του ξανάρθε μὲ τὴν σουπιέρα ποὺ ἐκάπνιζε, αὐτὸς τὴν ὑποδέχτηκε μ' ἕνα χαμόγελο καὶ καθ' ὅλην τὴν διάρκεια τοῦ δείπνου ἐκουβέντιασε μαζύ της χίλια δυὸ μικροπράγματα ποὺ δὲν τὴν ἐνδιέφεραν καθόλου, ἀλλὰ ποὺ μποροῦσαν νὰ τὴν διασκεδάσουν.

Ὡστόσο, καθὼς τὴν ἔβλεπε νὰ σηκώνεται ἀπὸ τὸ τραπέζι γιὰ νὰ πάῃ στὴ κουζίνα, κ' ἔπειτα, μετὰ τὸ φαγητό, νὰ ξεστρώνῃ τὸ τραπέζι καὶ νὰ τακτοποιῇ τὸ μικρὸ δωμάτιο ποὺ τὤχαν γιὰ σαλονάκι, καθὼς τὴν ἔβλεπε νὰ κάνῃ μὲ τόσην ἁπλότητα δουλειὲς τόσο ταπεινές, δὲν μποροῦσε νὰ μὴ σκεφτῇ τὸν καιρὸ ποὺ ἡ Λυδία ἦταν ἀκόμη ἡ νεαρὴ κόμησσα Νοβέλλι, κι' ἔζουσε σ' ἕνα παληὸ μέγαρο, γεμᾶτο αὐστηροὺς ὑπηρέτες μὲ λιβρέα καὶ νεαρὲς καμαριέρες, μὲ δαντελλένιες ποδίτσες ἕτοιμες νὰ σπεύσουν στὴν παραμικρὴ [illegible].

Ἔτσι τὴν εἶχε γνωρίσει ὁ Τζούλιο, ἐδῶ καὶ δύο χρόνια. Ἔτσι, στὸ πολυτελέστατο ἐκεῖνο πλαίσιο, τὴν εἶχε ἀγαπήσει, κι' αὐτὴ τὰ ἐγκατέλειψε ὅλα πρὸς χάριν του, μὲ ὑπέροχες φράσεις ὑπερτάτης προσφορᾶς:

Πάρε με. Εἶμαι δική σου!

Τὴν κυττοῦσε τώρα μ' εὐγνωμοσύνη, τὴ μικρή του γυναικούλα, ποὺ φάνηκε τόσο τολμηρή, λιγάκι συγκινημένος ἀπ' τὴν ἀνάμνησι.

Καθὼς τὸν εἶδε τόσο σκεφτικό, ἡ Λυδία τὸν ἠρώτησε:

— Μά τί ἔχεις, Τζούλιο;

— Τίποτε. Πᾶμε στὸ παιδί.

Ἐπῆγαν. Ὁ μικρὸς κοιμώταν ἥσυχα στὴν κούνια του. Ἤτανε μόλις τριῶν μηνῶν. Ἦταν ροδοκόκκινο, παχουλό, μὲ στρογγυλὸ προσωπάκι καὶ τὸ κεφάλι ὅπου τὰ μαλλιὰ μόλις τότε ἔκαναν τὴν πρώτη ἐμφάνισί τους.

Ἡ μητέρα, ποὺ τὄτρεφε μὲ τὸ γάλα της, τὸ κυττοῦσε ἐκστατική, βέβαιη πὼς δὲν ὑπῆρχε στὸν κόσμο παιδὶ ὡραιότερο ἀπ' τὸ δικό της. Ὁ Τζούλιο ἔσκυψε γιὰ νὰ φιλήσῃ τὸ ἕνα χεράκι τοῦ μικροῦ, κ' ἔπειτα ἔννοιωσε τὴν ἀνάγκη νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν γυναῖκά του.

— Γιατί μ' εὐχαριστεῖς; ἔκανε ἐκείνη μὲ ἀπορία.

—Γιὰ ὅλα, ἀπάντησε ὁ ἄντρας, σοβαρός, χαϊδεύοντας τὰ μαλλιά της, ἐνῷ σκεφτόταν μὲ ἀγωνία αὐτὸ ποὺ ἔπρεπε νὰ τῆς πῇ σὲ λιγάκι.

Χαμογέλασε ἡ Λυδία, ἀκουμπισμένη στὸ μπράτσο τοῦ ἀνδρός της, λεπτή, τρυφερή, μὲ τὸ λευκὸ προσωπάκι, σὰν κοριτσίστικο, ποὺ ἦταν ἀρκετὸ ἕνα ἀσήμαντο πραγματάκι γιὰ νὰ φωτιστῇ.

Ὄχι, δὲν ἦταν πειὰ ἡ μικρὴ κόμησσα τοῦ παλαιοῦ πύργου, ποὺ ἤξερε μονάχα νὰ παίζῃ πιάνο καὶ νὰ πηγαίνῃ ἱππασία μὲ τόση χάρι. Ἦταν ἡ γυναικούλα ποὺ περνάει τὴν ἡμέρα της μαγειρεύοντας καὶ μπαλώνοντας, ἀλλὰ πρὸ παντὸς φροντίζοντας τὸ παιδί της, ἱκανοποιημένη ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ συζύγου, ἱκανοποιημένη ἀπὸ τὶς μικρὲς χαρὲς ποὺ μπορεῖ νὰ τῆς δώσῃ μιὰ τέτοια ζωή.

Καὶ δὲν σκεφτόντανε καθόλου τὸ παρελθόν. Μονάχα, κάποτε, στὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς της λυπόταν γιὰ τὴν περιφρόνησι τῶν συγγενῶν της, οἱ ὁποῖοι, πληγωμένοι στὸν ἀριστοκρατικόν τους ἐγωϊσμό, προτιμοῦσαν νὰ τὴν θεωροῦν νεκρήν, παρὰ νὰ συγχωρήσουν τὴν τρέλλα της.

Κάποτε, ἐνῷ ὁ Τζούλιο ἦταν στὴ δουλειά του καὶ τὸ μικρὸ κοιμῶνταν, αὐτὴ σκεφτόταν τὸν πατέρα της μὲ μιὰ ξαφνικὴ νοσταλγία ποὺ τὴν ἔκανε νὰ ὑποφέρῃ, μὲ ἀπελπιστικὴν ἀγωνία, μὲ ἀκατανίκητον πόθον νὰ τὸν ξαναϊδῇ, νὰ ξανακούσῃ τὴ φωνή του. Δὲν αἰσθανόνταν τὴν ἀπουσία τῶν δύο ἀδελφῶν καὶ τοῦ μονάκριβου ἀδελφοῦ της, ἀλλὰ μονάχα τοῦ πατέρα, τοῦ ἀγαπημένου της πατέρα!

— Λυδία!

Τὸ χέρι τοῦ Τζούλιο στὸν ὦμό της, τὴν ἔκαμε νὰ τιναχτῇ. Νά, ποὺ τώρα σκεφτόταν τόσα περιττὰ καὶ παιδιακίσια πράγματα, σκεφτόταν ὅτι τὰ βουνὰ τῆς πατρίδος της θὰ ἦταν χιονισμένα. Ἀλλὰ τί τὴν ἔμελλε γιὰ τὴν ἰδιαίτερη πατρίδα της, ἀφοῦ εἶχε φύγει γιὰ πάντα, ἀφοῦ βρισκόταν τόσο μακρυά, στὸ Ἀλγέρι;

— Ἔλα ἐδῶ, Λυδία, πλησίασε. Κάτι ἔχω νὰ σοῦ πῶ.

Καὶ ἡ φωνὴ του ἀνδρὸς της, ποὺ τὴν τραβοῦσε κοντά του, ἦταν βαρειὰ καὶ [illegible] μιὰ φωνὴ ἀσυνείθιστη.

Ἐν τούτοις ἐκείνη δὲν κατάλαβε. Ἐκάθησε καὶ τὸν ἐκύτταζε, περιμένοντας.

— Τί συμβαίνει, Τζούλιο; ἐρώτησε χαμογελῶντας.

— Ἄκου Λυδία, ξανάριχε ὁ ἄντρας, σιγά. Ἔγραψαν ἀπ' τὴν πατρίδα, ἀπὸ τὸ σπίτι σου.

Καὶ ἡ Λυδία εἶδε τὰ χείλη του νὰ τρέμουν. Τότε, δίχως νὰ ξέρῃ τὸ γιατί, [illegible] μιὰ κραυγή:

— Ὁ πατέρας! Ἔμαθες τίποτε γιὰ τὸν πατέρα;

Ὁ ἄντρας ἔγυρε τὸ κεφάλι. Ἐκείνη τιναχτηκε ὀρθή.

— Τί ἔμαθες;

Ἔπειτα, στὴ σιγή, ἀκούστηκε ἡ φωνή της, ποὺ ἔλεγε μὲ πάθος:

— Ὄχι, μὴ μοῦ τὸ εἰπῇς. Τὸ ξέρω: ἀπέθανε!

Ὁ Τζούλιο τὴν ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του, τὴν φιλοῦσε στὰ μαλλιά, στὸ πρόσωπο, ἀπελπισμένα. Ἡ γυναῖκα τὸν ἄφινε νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει, μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα, ποὺ δὲν ἔβλεπαν πειά. Ἐκατάλαβε πὼς θὰ λιποθυμοῦσε.

Μετὰ βρέθηκε στὸ κρεββάτι καὶ εἶχε δίπλα της τὸν Τζούλιο, ποὺ τὴν ἐχάϊδευε, καὶ ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος τὴν κούνια τοῦ μωροῦ.

— Κύτταξέ με, Λυδία! Πρὸς Θεοῦ, Λυδία, μὴν κάνεις ἔτσι!

— Πότε; ἐρώτησε τέλος ξυπνῶντας ἀπὸ τὸ λήθαργό της.

— Χθὲς τὸ πρωΐ. Σήμερα ὅμως ἐτηλεγράφησαν στὸ προξενεῖο.

— Σ' ἐσένα;

— Ναί, γιὰ νὰ στὸ εἰπῶ μὲ τρόπο, ἀγάπη μου.

Νὰ ποῦ, ἐπὶ τέλους, τὴν θυμήθηκαν καὶ τὴν ἐκάλεσαν!

— Ἄφησέ με νὰ πάω! παρακάλεσε. Ἄφησέ με νὰ φύγω ἀμέσως τώρα. Δὲν θὰ προλάβω βέβαια τὴν κηδεία, ἀλλὰ δὲν πειράζει. Ἄφησέ με νὰ πάω. Θὰ ἰδῶ τὸ σπίτι καὶ θἆναι σὰν νὰ ἔβλεπα τὸν ἴδιον. Ἐξ ἄλλου, θὰ εἶνε ὁ τάφος του!...

— Ναί, ἀγάπη μου, θὰ πᾷς ἀμέσως...

Καὶ τὴν ἐχάϊδευε στὰ μαλλιά, καθὼς τῆς μιλοῦσε ὅπως μιλοῦν στὰ μικρὰ κοριτσάκια ποὺ ζητοῦν κάτι τὸ ὑπερβολικό.

Ἡ Λυδία τὸ κατάλαβε καὶ ξέφυγε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του.

— Γιατὶ μοῦ λὲς ὅτι θὰ πάω, ἀφοῦ ξέρεις ὅτι δὲν εἶνε δυνατὸν αὐτό; Δὲν μπορῶ νὰ πληρώσω τὸ εἰσιτήριο, δὲν μπορῶ νὰ πάρω μαζύ μου τὸ παιδί, οὔτε καὶ νὰ τ' ἀφήσω ἐδῶ. Τίποτε δὲν μπορῶ νὰ κάμω! Τὸ ξέρεις καλὰ αὐτό, καὶ ὅμως μὲ κοροϊδεύεις!

Καὶ τἄλεγε αὐτὰ μ' ἕναν τόνο ὑπερτάτης ἀπελπισίας ποὺ σοὔκανε λύπη νὰ τὴν ἀκοῦς.

— Συγχώρησέ με! τῆς εἶπε ὁ Τζούλιο ταπεινά.

Ἐκείνη δὲν τὸν ἄκουε. Σκεφτόταν ὅτι ὁ πεθαμένος πατέρας της τὴν εἶχε καλέσει, κι' αὐτὴ δὲν μποροῦσε νὰ πάῃ. Μονάχα αὐτὸ σκεφτόταν. Ἄκουε τὴ φωνή του, τὴν ἄκουε ν' ἀντηχῇ μέσα στὴν καρδιά του, βαρειά, ἐπιβλητική: «Ἔλα κόρη μου, ἔλα!» Κι' αὐτὴ δὲν μποροῦσε νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ, δὲν μπόρεσε νὰ πάῃ.

Ἔπρεπε νὰ μείνῃ μὲ τὸν ἄντρα της καὶ τὸ παιδάκι της. Ἐκεῖ ὅπου βρισκόταν τώρα ἔπρεπε νὰ μείνῃ γιὰ πάντα. Καὶ γιὰ πάντα θ' ἄκουε τὴ φωνὴ τοῦ πατέρα της νὰ τὴν καλῇ, ὅπως τὴν ἄκουε τώρα.

Σκούπισε τὰ δακρυσμένα μάτια της, ἔσκυψε ἐπάνω στὸ μωρὸ γιὰ νὰ τοῦ σιάξῃ τὶς κουβέρτες. Ἔπειτα, καθὼς σηκωνόταν, ἐρώτησε:

— Ποιός ἐτηλεγράφησε:

— Ἡ ἀδελφή σου ἡ Ἄννα.

— Ἡ Ἄννα! ἐπανέλαβε ἡ Λυδία μ' ἕνα λυγμό. Ἡ Ἄννα μένει στὸ Παλέρμο, τὸ ξέρεις, κ' ἔχει τρία παιδιά. Τὸ τελευταῖο θἆναι μικρὸ σὰν τὸ δικό μας. Καὶ ὅμως ἐπῆγε, αὐτή. Ἔσπευσε ἀμέσως.

Ἐσώπασε, κυττῶντας τὰ χέρια της. Καὶ δὲν ἔβλεπε τὴ χλωμάδα τοῦ ἀντρός, τὸ ζαρωμένο μέτωπό του, ποὺ ἐφανέρωνε ὅλη του τὴν ἀγωνία.

Ἐπὶ τέλους, αὐτὸς ἐμίλησε, μὲ κόπο:

— Ξέρω τί θέλεις νὰ πῇς, Λυδία: πῶς εἴμαστε φτωχοί, καὶ ὅτι γι' αὐτὸ δὲν μπορεῖς νὰ πᾷς. Αὐτὸ ὅμως δὲν πρόκειται νὰ ἐξακολουθήσῃ γιὰ πάντα. Θὰ δουλέψω, θὰ κάμω, ὅ,τι μπορέσω γιὰ νὰ μαζέψω λεφτὰ καὶ στὸ τέλος θὰ τὸ κατορθώσω. Καὶ τότε...

Ἐσταμάτησε. Γιατὶ τὰ ἔλεγε ὅλ' αὐτά; Δὲν ἤξερε πὼς ἦταν μάταια, ὅτι δὲν ἄξιζε τὸν κόπο νὰ τὰ λέῃ ἀφοῦ δὲν ἐπρόκειτο νὰ πραγματοποιηθοῦν ποτέ;

Ἡ γυναῖκα του ἔμενε σιωπηλή, μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο, ἀλλὰ ἐνόμιζε πὼς ἄκουσε τὴ φωνή της:

— Τί μ' ἐνδιαφέρει ἐμένα γιὰ τὸ μέλλον; Ἤθελα νὰ φύγω ἀπόψε, αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἂν εἶνε δυνατόν.

Θὰ προτιμοῦσε νὰ τὴν ἀκούσῃ νὰ μιλάῃ, νὰ τὴν ἰδῇ νὰ κλαίῃ, ἀπελπισμένα. Ἡ σιγή της τὸν ἐπάγωνε, τὸν ἀπελπιζε ὑπερβολικά. Ὡστόσο, ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ σιγὴ τοὔδωσε νέο θάρρος, ἔτσι ποὺ μπόρεσε νὰ μιλήσῃ αὐτός.

— Ἂν μετανόησες, Λυδία, ἂν θέλῃς νὰ φύγῃς γιὰ πάντα, πές μου το. Τὰ λεφτὰ γιὰ τὸ ταξεῖδι κάπου θὰ τὰ βροῦμε. Θὰ πάρῃς καὶ τὸ παιδὶ μαζύ σου. Γιὰ μένα μὴ σὲ μέλλει, Λυδία. Ἀρκεῖ ἐσὺ νὰ μὴν ὑποφέρῃς πειά.

Ἀντὶ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ αὐτή, ἐπῆρε τὸ μωρὸ ἀπ' τὴν κούνια καὶ τὄβαλε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα του. Ὁ μικρός, ξυπνιός τώρα, κυττοῦσε γύρω μὲ τὰ γαλανὰ ματάκια του δίχως νὰ κλαίῃ σὰ νὰ καταλάβαινε τὴν σοβαρότητα τῆς στιγμῆς.

Ἡ Λυδία ἀκούμπησε τὸ κεφάλι στὸν ὦμο τοῦ ἀντρός της.

— Εἶμαι δική σου, ἐμουρμούρισε, εἶμαι ὅλη δική σου, ὅπως τὴν ἡμέρα ποὺ παντρευτήκαμε. Συγχώρεσέ με ἂν ὁ πόνος μ' ἔκανε νὰ βγῶ ἀπ' τὰ λογικά μου.

Δὲν εἶπαν ἄλλο τίποτε, κ' ἐπῆγαν νὰ κοιμηθοῦν, ἥσυχοι φαινομενικά. Ὁ Τζούλιο, καθὼς ἦταν κουρασμένος, ἀποκοιμήθηκε σχεδὸν ἀμέσως. Ἀλλὰ ἡ Λυδία δὲν μπόρεσε νὰ κοιμηθῇ. Παρακαλοῦσε ἀπελπισμένα τὸν Θεὸν νὰ τῆς βγάλῃ γιὰ πάντα ἀπ' τὴ καρδιά τὴ φωνὴ τοῦ πατέρα της.

ΜΑΡΙΑ ΠΙΑ ΣΟΡΡΕΝΤΙΝΟ

ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

Αὐτὸ μόνον εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἠμποροῦσε νὰ συμβῇ, ὄχι διότι εἰς ἄλλας χώρας δὲν ἠμπορεῖ νὰ δοθῇ μία ρεαλιστικὴ ραδιοφωνικὴ ἐκπομπή, ἀλλὰ ἐπειδὴ τὰ ἀποτελέσματα δὲν θὰ ἦσαν τόσον τρομακτικά. Διότι, πρέπει νὰ ξεύρετε, ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ εἶνε ἀφελεῖς καὶ παίρνουν στὰ σοβαρὰ, πράγματα τὰ ὁποῖα θὰ μποροῦσαν νὰ προκαλέσουν στοὺς ἄλλους ἕνα χαμόγελο δυσπιστίας.

Ἀλλὰ ἂς ἐξηγήσωμεν τὰ πράγματα ὅπως ἔγιναν, ἂν καὶ θὰ τὰ γνωρίζετε ἴσως ἀπὸ τὰς περιγραφὰς τῶν ἐφημερίδων:

Τὸ περασμένο Σάββατον, ὁ ραδιοφωνικὸς σταθμὸς «Κολούμπια», εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας» μετέδωσε κατὰ τρόπον ρεαλιστικώτατον τὴν ἀφήγησιν τοῦ μυθιστορήματος τοῦ Οὐὲλς «Ὁ πόλεμος τῶν δύο κόσμων». Καὶ δὲν ἐπρόκειτο ἁπλῶς περὶ ἀφηγήσεως, ἀλλὰ περὶ μερικῆς ἀναπαραστάσεως τῶν γεγονότων, ποὺ ἐξιστοροῦνται στὸ μυθιστόρημα. Πρόκειται περὶ ἑνὸς φανταστικοῦ πολέμου, ποὺ γίνεται μεταξὺ τῶν κατοίκων τοῦ Ἄρεως καὶ τῶν κατοίκων τῆς Γῆς, ἑνὸς πολέμου ἐξοντωτικοῦ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐλάχιστοι κατορθώνουν νὰ ἐπιζήσουν.

Εἰς οἱανδήποτε ἄλλην χώραν τοῦ κόσμου, ὁ ἐκφωνητὴς τοῦ σταθμοῦ θὰ ἠρκεῖτο εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν κυριωτέρων σημείων τοῦ μυθιστορήματος. Ἀλλὰ εἰς τὴν Ἀμερικήν, ὅπου γίνονται ὅλα ὑπερβολικὰ, ἠθέλησαν νὰ δώσουν μίαν ἀκροαματικὴν ἀναπαράστασιν τῶν τραγικῶν ἐκείνων σκηνῶν. Καί, ὡς ἦτο ἑπόμενον, ὁ κόσμος τὸ ἐπῆρεν εἰς τὰ σοβαρὰ, ἐτρομοκρατήθη καὶ ὁ πανικὸς ἐδημιούργησεν ἀρκετὰ θύματα.

◇◇◇

Ἡ πρωτοφανὴς λοιπὸν αὐτὴ ἐκπομπὴ ἤρχισεν ὡς ἑξῆς: Στὴν ἀρχὴ μετεδόθη μουσικὴ χοροῦ, ἀπὸ τὸ μεγάλο ξενοδοχεῖον «Ἀστόρια» τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἐξαφνα ὅμως ἡ μουσικὴ ἐσταμάτησε καὶ ὁ ἐκφωνητὴς ἀνήγγειλεν ὅτι ἕνα τεράστιον μετέωρον, ἀποσπασθὲν ἀπὸ τὸν Ἄρην, ἐπροχωροῦσεν ὁλοταχῶς πρὸς τὴν Γῆν. Ἔπειτα ἡ μουσικὴ ἐξηκολούθησε πάλιν.

Δὲν παρῆλθεν ὅμως πολλὴ ὥρα καὶ ἡ μουσικὴ διεκόπη πάλιν, διὰ ν' ἀκουσθῇ ἡ φωνὴ τοῦ σπῆκερ ποὺ ἔλεγε:

—Κυρίαι καὶ κύριοι, τὸ μετέωρον αὐτὸ ποὺ ἦλθεν ἀπὸ τὸν Ἄρην, ἔπεσε πολὺ πλησίον τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ. Πρόκειται περὶ ἑνὸς τεραστίου κυλίνδρου ἀπὸ ἄγνωστον μέταλλον, ὁ ὁποῖος κινεῖται πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις... Τὸ παρακολουθοῦμεν καὶ θὰ σᾶς μεταδώσωμεν νεωτέρας πληροφορίας.

Φαντασθῆτε τὴν ἔκπληξιν τῶν ἀκροατῶν τοῦ ραδιοφώνου. Μερικοὶ βέβαια δὲν τὸ ἐπῆραν στὰ σοβαρὰ καὶ ἄρχισαν νὰ διασκεδάζουν μὲ τὸ περίεργον ἐκεῖνο ρεπορτάζ.

Μετ' ὀλίγον ἠκούσθη καὶ πάλιν ἡ φωνὴ τοῦ σπῆκερ:

—Ὁ κύλινδρος ἀνοίγει σιγά-σιγά... Ἀπὸ μέσα βγαίνει ἕνα περίεργον τέρας μὲ χαλυβδίνην πανοπλίαν... Γύρω μαζεύεται κόσμος... Ἀκολουθοῦν καὶ ἄλλα τέρατα, ποὺ ἔχουν ὅλα μορφὴν ἀποκρουστικήν. Τὸ κεφάλι τους εἶνε σχεδὸν τετράγωνον, τὸ σῶμα στενόμακρον, οἱ πόδες των εἶνε ὡσὰν βατράχου καὶ ἀντὶ χειρῶν ἔχουν δύο μακροὺς σωλῆνας ποὺ καταλήγουν εἰς λαβίδας. Νομίζει κανεὶς ὅτι φοροῦν περίεργα σκάφανδρα.

Ἡ περιέργεια τῶν ἀκροατῶν μεγαλώνει, ὁ φόβος τῶν γυναικῶν καὶ τῶν παιδιῶν κορυφοῦται καὶ ὁ σπῆκερ ἐξακολουθεῖ:

—Ἀπὸ τὰ παράξενα χέρια τῶν ἀποκρουστικῶν αὐτῶν τεράτων ἀρχίζουν νὰ βγαίνουν φλόγες... Οἱ περιεργοι ποὺ συνεκεντρώθησαν γύρω τους ἀρχίζουν νὰ σκορπίζουν διότι φοβοῦνται... Τὰ τέρατα κατευθύνουν τὰς φλόγας κατὰ τοῦ πλήθους... Διακόσια περίπου ἄτομα πέφτουν νεκρά. Φαίνεται ὅτι πρόκειται περὶ τῶν ἀκτίνων τοῦ θανάτου, τὰς ὁποίας χρησιμοποιοῦν οἱ κάτοικοι τοῦ Ἄρεως ἐναντίον μας.

Τώρα ἀρχίζουν νὰ φοβοῦνται καὶ οἱ ἄνδρες ποὺ ἀκούουν αὐτὰ τὰ πράγματα εἰς τὸ ραδιόφωνον. Ὑποψιάζονται ὅτι πρόκειται περὶ πραγματικότητος καὶ ὄχι περὶ ἁπλῆς ἀναπαραστάσεως ἑνὸς φανταστικοῦ μυθιστορήματος. Ἄλλωστε ἡ φωνὴ τοῦ σπῆκερ εἶνε πολὺ ταραγμένη σὰν νὰ τὰ ἔβλεπε τὰ τρομερὰ αὐτὰ πράγματα ποὺ ἀφηγεῖται.

Καὶ ἐξακολουθεῖ:

—Νέοι χαλύβδινοι σωλῆνες κατεβαίνουν ἀπὸ τὸν Ἄρην μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα... Ἂν καὶ πέφτουν ὡς βολίδες, προσγειοῦνται ἐλαφρὰ εἰς τὴν Γῆν, ἀνοίγουν ἀμέσως καὶ ἐξέρχονται νέα τέρατα, φοβερώτερα ἀπὸ τὰ πρῶτα...

»Τώρα ἀρχίζει πραγματικὴ μάχη μεταξὺ τῶν τεράτων αὐτῶν καὶ τοῦ στρατοῦ τῆς περιφερείας, ποὺ κατέφθασεν ἐπὶ τόπου εἰδοποιηθεὶς τηλεφωνικῶς... Νέαι ἐνισχύσεις καταφθάνουν, ἀλλὰ εἰς τίποτε δὲν ὠφελοῦν, διότι τὰ τέρατα ἐξακοντίζουν διαρκῶς ἀκτῖνας τοῦ θανάτου, ποὺ ξαπλώνουν νεκροὺς ἑκατοντάδας στρατιωτῶν... Τὰ τὰνκς ἐξουδετεροῦνται, αἱ προσωπίδες κατὰ τῶν ἀσφυξιογόνων εἰς τίποτε δὲν ὠφελοῦν...

ΜΙΑ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΔΡΟΜΗ. ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΤΟΥ ΑΡΕΩΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΓΗΣ

»Ἀπὸ διάφορα ἀεροδρόμια, εἰδοποιηθέντα διὰ τοῦ ἀσυρμάτου, ἀναχωροῦν τὴν στιγμὴν αὐτὴν πολλὰ ἀεροπλάνα, διὰ νὰ προσπαθήσουν ν' ἀναχαιτίσουν τὴν τρομερὰν αὐτὴν ἐπιδρομὴν τῶν κατοίκων τοῦ Ἄρεως... Εἰς ὁλόκληρον τὴν περιφέρειαν ἐκηρύχθη ὁ στρατιωτικὸς νόμος».

◇◇◇

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς κατοικοῦντας ἐκεῖ πλησίον, ἐγκατέλειψαν τὰ ραδιόφωνα καὶ ἔσπευσαν εἰς τὸ παράθυρον διὰ νὰ ἰδοῦν μήπως κατορθώσουν καὶ διακρίνουν κάτι ἀπὸ τὴν τρομακτικὴν αὐτὴν σκηνὴν τῆς Ἀποκαλύψεως. Κανεὶς δὲν ἀμφιβάλλει πλέον, ὅτι πρόκειται περὶ πραγματικότητος καὶ ὅτι ὁ σπῆκερ μεταδίδει τὸ ρεπορτὰζ γεγονότων ποὺ συμβαίνουν εἰς ἐλαχίστην ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ.

Ἡ ἐκπομπὴ συνεχίζεται εἰς τὸν αὐτὸν τόνον, μὲ τὴν περιγραφὴν ἀκόμη τρομερωτέρων γεγονότων.

Οἱ φοβεροὶ αὐτοὶ κάτοικοι τοῦ Ἄρεως ἔχουν ἐξαπολυθῇ εἰς ὁλόκληρον τὴν περιφέρειαν σπείροντες παντοῦ τὸν θάνατον καὶ τὸν πανικόν. Ὅσοι δὲν φονεύονται ἀμέσως ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ θανάτου, τρέχουν ἔξαλλοι πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις, προσπαθοῦντες ν' ἀπομακρυνθοῦν τὸ ταχύτερον ἀπὸ τὸν τόπον τῆς καταστροφῆς. Αἱ κραυγαί των ἀκούονται καθαρὰ ἀπὸ τοὺς ἀκροατὰς τῶν ραδιοφώνων, εἰς τοὺς ὁποίους μεταδίδεται ὁ πανικός.

—Ὅλα τὰ μεταφορικὰ μέσα τῶν σταθμῶν πρώτων βοηθειῶν, συνεχίζει ὁ σπῆκερ, εἶνε ἀνεπαρκῆ διὰ νὰ μεταφέρουν τοὺς τραυματίας τῆς πρωτοφανοῦς αὐτῆς ἐπιδρομῆς. Οἱ περισσότεροι εἶνε παράλυτοι, χωρὶς νὰ διακρίνεται τὸ παραμικρὸν τραῦμα εἰς τὸ σῶμα των... Τὰ ὅπλα μὲ τὰ ὁποῖα μᾶς πολεμοῦν οἱ κάτοικοι τοῦ Ἄρεως εἶνε τελείως ἄγνωστα καὶ καταστρεπτικὰ εἰς ἀποτελέσματα...

Τώρα ὁ πανικὸς ἔχει μεταδοθῇ εἰς ὅλους τοὺς κατόχους ραδιοφώνων, ὄχι μόνον τῆς περιφερείας ἐκείνης, ἀλλὰ καὶ ἄλλων πολὺ ἀπομεμακρυσμένων. Διότι, ὅπως παρουσιάζει ὁ σπῆκερ τὰ πράγματα, οἱ κάτοικοι τοῦ Ἄρεως δὲν θ' ἀργήσουν νὰ ἐξαπλωθοῦν εἰς ὅλην τὴν χώραν καὶ κανεὶς δὲν πρόκειται νὰ διαφύγῃ ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ θανάτου.

—Μόνον ὅσοι εὑρίσκονται εἰς πολὺ μακρυνὰς ἐπαρχίας καὶ ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ σπεύσουν ἀμέσως ν' ἀπομακρυνθοῦν, ἔχουν κάποιαν πιθανότητα νὰ σωθοῦν, συνεχίζει ὁ σπῆκερ. Πέντε ἤδη πολιτεῖαι ἐξεκενώθησαν πλήρως... Ὅλα τὰ μεταφορικὰ μέσα χρησιμοποιοῦνται διὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν κατοίκων... Εἰς τὸν ὁρίζοντα διακρίνονται τεράστιαι φλόγες... Ἀσφαλῶς οἱ κάτοικοι τοῦ Ἄρεως πυρπολοῦν ὅλας τὰς πόλεις ποὺ εὑρίσκουν ἐμπρός των... Καμμία ἐλπὶς σωτηρίας δὲν ἀπομένει πλέον...

Ὁ Ρόμπερτ Ταίηλορ, ὁ ὁποῖος κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θὰ πρωταγωνιστήσῃ εἰς τὸ ἔργον τοῦ Οὐέλς «Πόλεμος τῶν δύο κόσμων».

Ὁ πανικὸς τῶν κατοίκων εἶνε ἀπερίγραπτος. Ἄνθρωποι σοβαροί, ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ σκεφθοῦν μὲ κάποιαν ψυχραιμίαν, ζητοῦν ἐσπευσμένως πληροφορίας ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν περὶ τῆς ἐπερχομένης καταστροφῆς. Οἱ πλέον ἀφελεῖς δὲν σκέπτονται παρὰ πῶς ν' ἀπομακρυνθοῦν τὸ ταχύτερον, μὴ γνωρίζοντες πρὸς ποίαν κατεύθυνσιν νὰ τραποῦν.

Ἡ ὕπαιθρος ὅλης ἐκείνης τῆς περιφερείας ἔχει γεμίσει ἀπὸ πανικοβλήτους ἀνθρώπους, ποὺ ἐρευνοῦν ἀγωνιωδῶς τὸν ὁρίζοντα διὰ νὰ μαντεύσουν ἀπὸ ποῖον μέρος πρόκειται νὰ ἔλθῃ ὁ κίνδυνος.

Εἰς τοὺς δρόμους τῶν πόλεων καὶ τῶν χωρίων, γυναῖκες καὶ παιδιὰ, ποὺ ἐπετάχθησαν ἡμίγυμνοι ἀπὸ τὰ σπίτια των, ζητοῦν ἕνα πρόχειρον καταφύγιον. Κάπου, ἕνας προβολεὺς κινηματογράφου ἐπιτείνει τὸν πανικόν.

Ἐκεῖ ὅμως ὅπου ἐκτυλίσσονται σκηναὶ ἀπεριγράπτου φρίκης, εἶνε τὰ περίχωρα τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ. Διότι κάπου ἐκεῖ πλησίαν ἐξερράγη κάποια πυρκαϊὰ, καὶ αὐτὴν εἶδεν ὁ σπῆκερ, ἀναγγείλας διὰ τοῦ ραδιοφώνου, ὅτι εἶνε ἔργον τῶν κατοίκων τοῦ Ἄρεως. Ὁ κόσμος, λοιπόν, τὸ ἐπίστευσε, ἀφοῦ εἶχε τὴν ἐπιβεβαίωσιν τῆς πυρκαϊᾶς, καὶ ὅλοι ἐθεωροῦσαν τὸν ἑαυτόν τους ὁριστικῶς χαμένον.

Τὰ ἀστυνομικὰ τμήματα εἶχαν ἀναστατωθῇ, ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ ἐζητοῦσαν πληροφορίας μὲ τὸ τηλέφωνον, καὶ ἄλλους ποὺ ἀπαιτοῦσαν νὰ τοὺς χορηγηθοῦν τὰ μέσα διὰ ν' ἀπομακρυνθοῦν τὸ ταχύτερον ἀπὸ ἐκεῖ.

Εἰς μάτην τὰ ὄργανα τῆς τάξεως ἐπροσπαθοῦσαν νὰ πείσουν τοὺς κατοίκους, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ σκηνοθεσίας καὶ ὅτι κανεὶς δὲν διέτρεχε τὸν παραμικρὸν κίνδυνον. Ὅλοι ἦσαν βέβαιοι, ὅτι ἂν δὲν ἔσπευδαν νὰ σωθοῦν, δὲν τοὺς ἔμενε παρὰ ζωὴ ὀλίγων μόνον ὡρῶν. Καὶ ὁ πανικὸς ἐμεγάλωνε διαρκῶς καὶ ἐξηπλοῦτο εἰς ὁλόκληρον τὴν χώραν.

Τὸ περίεργον εἶνε ὅτι καὶ σοβαροὶ ἐπιστήμονες, διατηρήσαντες βέβαια τὴν ψυχραιμίαν των, ἔσπευσαν εἰς τὰ περίχωρα τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ, ὅπου ὑπετίθετο ὅτι διεδραματίζοντο τὰ γεγονότα, διὰ νὰ παρακολουθήσουν ἐκ τοῦ πλησίον τὴν τρομερὰν αὐτὴν ἐπιδρομὴν τῶν Ἀρείων καὶ νὰ ἰδοῦν πῶς ἦσαν κατασκευασμένοι.

◇◇◇

Τέλος, κάποιος ἐσκέφθη νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ραδιοφωνικὸν σταθμὸν, ὁ ὁποῖος ἐσταμάτησε τὴν ἐκπομπήν. Ὁ σπῆκερ ἔδωσεν ἐξηγήσεις, εἶπε περὶ τίνος ἀκριβῶς πρόκειται, ἀλλὰ κανεὶς δὲν εὑρίσκετο πλέον πρὸ τοῦ ραδιοφώνου διὰ νὰ τὸν ἀκούσῃ.

Πολὺ ἀργότερα, ὅταν ἐπενέβη ἡ ἀστυνομία καὶ ἐπανέφερε σχεδὸν διὰ τῆς βίας τοὺς κατοίκους εἰς τὰ σπίτια των, κατέστη δυνατὴ ἡ ἀποκατάστασις τῆς τάξεως. Μερικοὶ ὅμως μὲ κανένα τρόπον δὲν ἤθελαν νὰ πιστεύσουν ὅτι ὅλα αὐτὰ ἦσαν σκηνοθετημένα καὶ ἔμειναν ὅλην τὴν νύκτα εἰς τὸ ὕπαιθρον. Μόνον δὲ τὸ πρωΐ, ὅταν εἶδαν πλέον ὅτι δὲν συμβαίνει τίποτε ἀπὸ τὰ τρομερὰ αὐτὰ πράγματα, ἀπεφάσισαν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὰ σπίτια των.

Ἡ ἀστυνομία ἐνεργεῖ ἤδη ἀνακρίσεις διὰ νὰ ἐξακριβώσῃ τίνος ἦτο ἡ ἔμπνευσις αὐτὴ ποὺ ἐστοίχισε τόσον ἀκριβὰ εἰς τοὺς Ἀμερικανούς. Φαίνεται δὲ ὅτι οἱ ὑπεύθυνοι θὰ διωχθοῦν δικαστικῶς, διότι ὑπάρχουν μερικοὶ τραυματίαι, εἶνε δὲ ἀρκεταὶ αἱ ζημίαι ποὺ ἔγιναν ἀπὸ τὸν πανικόν.

Ἡ διεύθυνσις τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ ἐδημοσίευσεν εἰς ὅλας τὰς ἀμερικανικὰς ἐφημερίδας ἀνακοινωθὲν, διὰ τοῦ ὁποίου ἐξηγεῖ λεπτομερῶς τὰ γεγονότα καὶ προσπαθεῖ νὰ δικαιολογηθῇ, λέγουσα, ὅτι ἤθελεν ἁπλῶς νὰ δώσῃ μίαν ρεαλιστικὴν ἐκπομπὴν τοῦ περιφήμου μυθιστορήματος τοῦ Οὐέλς.

Ἐπιπροσθέτως αἱ ἐφημερίδες ἀνέγραφαν τὴν πληροφορίαν, ὅτι κατόπιν τῆς κολοσσιαίας ἐπιτυχίας ποὺ ἐσημείωσεν ἡ ραδιοφωνικὴ ἐκπομπή, τὸ ἔργον αὐτὸ τοῦ Ἄγγλου συγγραφέως πρόκειται νὰ κινηματογραφηθῇ.

Μ. Κ.

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

Ἕνα ἀπὸ τὰ νέα ὑποβρύχια, τὰ ὁποῖα καθειλκύσθησαν εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ τὰ ὁποῖα ἔχουν ἐφοδιασθῆ μὲ νέον σύστημα ἐκτοξεύσεως τορπιλλῶν, τὸ ὁποῖον βέβαια κρατεῖται μυστικὸν

ΑΠΟ ΠΑΡΙΣΙΩΝ ΕΙΣ Ν. ΥΟΡΚΗΝ ΤΑΞΙΔΙ ΜΙΑΣ ΜΟΝΟΝ ΗΜΕΡΑΣ

Τὰ ἀεροπλάνα θὰ πετοῦν εἰς τὴν στρατόσφαιραν, ὅπου ἐπάνω ἀπὸ τὸ πρῶτον ἥμισύ της, ὑπάρχει μιὰ ζώνη θερμὴ

Ἡ ἀεροπορία ἔφθασεν εἰς τὸ ἀνώτατον δυνατὸν ὅριον τῆς ταχύτητος εἰς τὰ χαμηλὰ στρώματα τῆς στρατοσφαίρας, δηλαδὴ εἰς ὕψος πέντε ἕως ἕξη χιλιάδων μέτρων.

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ τὰ ἀεροπλάνα εὑρίσκονται ἀκόμη εἰς τὴν διάθεσιν τῶν καταιγίδων, τῶν εὐμεταβλήτων βαρομετρικῶν συνθηκῶν καὶ παντὸς εἴδους κινδύνου ποὺ ἠμπορεῖ νὰ συναντήσῃ κανεὶς ἐκεῖ ἐπάνω.

Πρέπει ὅμως νὰ ἐπιτευχθῇ ταχύτης πολὺ μεγαλυτέρα ἀπὸ τὴν σημερινήν, εἰς ἕνα οὐρανὸν πάντοτε αἴθριον καὶ γαλανόν. Αὐτὸς εἶνε ὁ ἀντικειμενικὸς σκοπὸς τῆς σημερινῆς ἀεροπορίας. Διὰ νὰ πραγματοποιηθῇ ὅμως πρέπει νὰ εἰσέλθουμε εἰς τὴν στρατόσφαιραν.

Τὸ τελευταῖον αὐτό, ἡ κατάκτησις δηλαδὴ τῆς στρατοσφαίρας, ἔγινεν ἤδη πρὸ πολλοῦ. Ὁ Ἄγγλος ἀεροπόρος Ἄνταμ, τὴν 30 Ἰουνίου 1937, κατώρθωσε νὰ φθάσῃ εἰς ὕψος 16.440 μέτρων. Οὔτε εἶνε δυνατὸν νὰ λησμονήσωμεν τὸν καθηγητὴν Πικὰρ μὲ τὸ στρατοσφαιρικόν του ἀερόστατον. Οἱ ἆθλοι του ὅμως δὲν ἀφοροῦν τὸ πρόβλημα τῆς ἀεροπορίας ποὺ μᾶς ἀπασχολεῖ τὴν στιγμὴν αὐτήν.

◆ ◆

Σήμερον ἡ στρατόσφαιρα ἀποτελεῖ τὸ ὄνειρον πολλῶν ἀεροπόρων καὶ ὅλα τὰ ἐργοστάσια ἀσχολοῦνται μὲ τὴν κατασκευὴν ἀεροπλάνων ἱκανῶν ν' ἀνθέξουν εἰς τὴν χαμηλὴν πίεσιν ποὺ συναντᾶται εἰς τὰ μεγάλα ἐκεῖνα ὕψη.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς τελευταίους τύπους τῶν ἀεροπλάνων αὐτῶν ἔχει διπλᾶ παράθυρα, ποὺ χωρίζονται μεταξύ των ἀπὸ κενὸν σχεδὸν ἀπόλυτον. Ἐπίσης εἶνε ἐφωδιασμένον μὲ ἕνα σύστημα συμπεπυκνωμένου ἀέρος διὰ τὴν ἀναπνοὴν καὶ μιᾶς καμπίνας διὰ τοὺς ἐπιβάτας, ἐνσφηνωμένης ἐντὸς ἄλλης καμπίνας.

Εἰς ὕψος 3.500 μέτρων κλείουν ἑρμητικὰ τὴν πρώτην καμπίναν καὶ συγκεντρώνουν μὲ εἰδικὰ μηχανήματα τὸν ἀραιὸν ἐξωτερικὸν ἀέρα εἰς τὴν καμπίναν τῶν ἐπιβατῶν.

Εἰς ὕψος 13.000 μέτρων ἡ ἀναλογία τοῦ ὀξυγόνου διατηρεῖται σταθερὰ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ ὑγροῦ ἀέρος ποὺ εὑρίσκεται ἐντὸς εἰδικῶν σωλήνων.

Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ ἀεροπλάνον τρέχει σὰν βολὶς ποὺ ἔχει ἐξακοντισθῆ εἰς τὸ ἄπειρον. Τὰ σύννεφα, κάτω, φαίνονται σὰν μιὰ χιονισμένη ἔκτασις μὲ παγόβουνα καὶ ὀγκοπάγους. Ὁ ἥλιος γίνεται λαμπρότερος καὶ προσλαμβάνει ἕνα χρῶμα ποὺ κλίνει μᾶλλον πρὸς τὸ ἀργυροῦν.

Ἡ θερμοκρασία εἰς τὸ ὕψος ἐκεῖνο ἔχει κατέλθει εἰς τοὺς 60 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν. Μέσα ὅμως εἰς τὴν ἐσωτερικὴν καμπίναν, οἱ ἐπιβάται δὲν αἰσθάνονται τὴν παραμικρὰν ἐνόχλησιν. Ὁ πεπιεσμένος ἀέρας εἶνε θερμός. Ἡ ταχύτης τοῦ ἀεροπλάνου εἶνε 600 χιλιόμετρα τὴν ὥραν.

◆ ◆

Πρόκειται περὶ τῆς φαντασίας τοῦ Ἰουλίου Βέρν; Ὄχι. Ἡ πραγματικότης αὐτή, εἶνε πλησιέστερα ἀπὸ ὅσον φαντάζεται κανείς.

Εἰς ἕνα ἀμερικανικὸν περιοδικὸν ἐδιαβάζαμε πρὸ ἡμερῶν τὰ ἑξῆς: «Εἶνε πολὺ εὔκολον νὰ προφητεύσῃ κανείς, ὅτι εἰς τὸ προσεχὲς μέλλον τὰ ἀεροπλάνα θ' ἀνέρχωνται εἰς ὕψος 33 χιλιάδων μέτρων καὶ θὰ τρέχουν μὲ ταχύτητα χιλίων χιλιομέτρων τὴν ὥραν».

Ὥστε λοιπὸν θὰ πηγαίνωμεν ἀπὸ τὸ Παρίσι εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην εἰς διάστημα μιᾶς καὶ μόνον ἡμέρας! Μὴ χαμογελάσετε μὲ τὴν προφητείαν αὐτήν. Τὸ καταπληκτικὸν πήδημα πρὸς τὰ ἐμπρὸς ποὺ ἔκαμεν ἡ ἀεροπορία κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν, θὰ ἔπρεπε νὰ σᾶς εἶχε συνηθίσει, ὥστε νὰ μὴ σᾶς φαίνεται πλέον τίποτε περίεργον καὶ ἐκπληκτικόν.

Αὔριον ἴσως θὰ γνωρίζωμεν ἂν εἶνε ἀληθές, ὅπως ὑποστηρίζουν οἱ ἐπιστήμονες, ὅτι ἐπάνω ἀπὸ τὸ πρῶτον ἥμισυ τῆς στρατοσφαίρας ὑπάρχει μία ζώνη θερμή. Κατὰ τὸν εἰκοστὸν αἰῶνα ἡ Φύσις θ' ἀποκαλύψῃ πολλὰ ἀπὸ τὰ μυστικά της.

ΜΑΚΑΒΡΙΕΣ ΑΔΥΝΑΜΙΕΣ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Οἱ νεκροὶ ποὺ ἀγαπούσαμε καὶ οἱ νεκροὶ ποὺ δὲν γνωρίζουμε

Θὰ θυμᾶστε, βέβαια, ἕνα ἀπαρηγόρητον πατέρα ποὺ ἔθαψε πρὸ ἓξ ἐτῶν τὴν κόρη του μὲς στὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ του, στὴν ὁδὸ Ἀριστοτέλους γιὰ νὰ τὴν ἔχῃ ἔτσι πάντα κοντά του καὶ νὰ παρηγοριέται.

Ὡστόσο, αὐτὴ ἡ ἀδυναμία τῶν ζωντανῶν, ποὺ ἐκδηλώνουν στοὺς προσφιλεῖς νεκρούς, δὲν εἶνε μοναδική.

◆◆

Ὁ ξακουσμένος Ἀμερικανὸς ἀεροπόρος Λίντμπεργκ, ἔχει σπίτι του μιὰ γυάλα, μὲς στὴν ὁποία φιγουράρει ἡ στάκτη τῶν ὀστῶν τοῦ παιδιοῦ του, ποὺ τοῦ σκότωσαν οἱ γκάνγκστερς.

Τόση μεγάλη ἦταν ἡ ἀδυναμία του στὸ παιδί του, ὥστε ἀκόμα εἶνε ἀπαρηγόρητος γιὰ τὸ χαμό του. Κάθε φορά, ποὺ τὸν ἐπισκέπτονται οἱ φίλοι του, τοὺς κάνει κι' αὐτὴ τὴ στερεότυπη σύστασι:

— Κύριοι, νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς συστήσω ἀπ' ἐδῶ τὸ παιδί μου.

Καὶ τοὺς δείχνει τὴ γυάλα μὲ τὴ στάχτη.

◆◆

Ὅλοι μας, ποιὸς λίγο, ποιὸς πολύ, κρατᾶμε κάτ' ἀπ' τοὺς ἀγαπημένους μας νεκρούς. Κάτι ἀπ' τὰ μαλλιά τους καὶ τὰ νύχια τους. Μόνον οἱ Ἐσκιμῶοι ἀποτελοῦν ἐξαίρεσι. Οἱ τυχεροὶ αὐτοὶ θνητοὶ τοὺς κρατοῦν... ἀτόφιους καὶ τοὺς κάνουν συντροφιά... σ' ὅλη τους τὴ ζωή. Ἐπειδὴ οἱ πάγοι δὲν λυώνουν στὴ χώρα τους ποτέ, γι' αὐτὸ θεωροῦν περιττὸ νὰ τοὺς θάψουν. Τοὺς τοποθετοῦν στὴ σειρὰ —σὲ νεκροταφεῖα φυσικά— κι' ὅποιος θέλει νὰ δῇ τὸν ἄνθρωπό του, ποὺ πέθανε πρὶν 50, 100, 200 καὶ 300 χρόνια πρίν, μπορεῖ κάλλιστα. Μόνο ποὺ στὸ τέλος μοιάζουν ὅλοι γιατὶ οἱ μούμιες δὲν διαφέρουν πολὺ ἡ μία ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Ὡστόσο, μολονότι ἔχουν αὐτὸ τὸ πλεονέκτημα ἀπ' τὴ φύση, δεν παύουν νἄχουν κι' ἐκεῖνο τὴν ἀδυναμία τους. Κόβουν καὶ διατηροῦν σὲ φυλαχτὰ τὰ νύχια τῶν νεκρῶν. Τὰ μακάβρια αὐτὰ λείψανα φέρ' ουν μακροζωΐα, σ' ὅσους τα ἔχουν.

◆◆

Ὁ ἐκκεντρικὸς Ἀμερικανὸς συγγραφεὺς Ἔγκνταρ Πόε εἶχε μια πίπα κατασκευασμένη ἀπ' τὸ κόκκαλο τοῦ μηροῦ μιᾶς Ἰνδῆς χορεύτρίας καὶ μιὰ πέτσινη καπνοσακκούλα, ἀπ' τὸ τομάρι της! Τὴ χορεύτρια αὐτὴ τὴν εἶχε γνωρίσει σ' ἕνα του ταξίδι στὴν Ἄπω Ἀνατολὴ καὶ εἶχε ζήσει μαζί της τὶς πιὸ εὐχάριστες στιγμὲς τῆς ζωῆς του.

Τόσο πολὺ λυπήθηκε, ὅταν ἔμαθε τὸ θάνατό της, ὥστε ἀμέσως ἔτρεξε κοντά της καὶ... προμηθεύτηκε ὅ,τι χρειαζόταν γιὰ νὰ παρηγορηθῇ καὶ συνάμα νὰ τὴν ξεχάσῃ, γιατὶ δὲν παραλείπουμε νὰ σᾶς ποῦμε, ὅτι ὁ Πόε ἦταν καὶ λίγο φίλος τοῦ χασίς.

◆◆

Ὁ Σάχης τῆς Περσίας κάθε χρόνο, τὴν ἴδια μέρα καὶ ὥρα ποὺ πέθανε μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἀγαπημένες του ερωμένες, παίζει τάβλι μὲ τὸ πνεῦμα της, κλεισμένος μὲς τὸ δωμάτιό της, χρησιμοποιώντας εἰδικὰ ζάρια, κατασκευασμένα ἀπ' τοὺς σπονδύλους τῆς μακαρίτισσας.

◆◆

Δυστυχῶς ὅμως πολλὲς φορὲς τὰ λείψανα τῶν νεκρῶν χρησιμοποιήθησαν καὶ γιὰ τὴ ματαιοδοξία τῶν ἀνθρώπων.

Στὸ Σικάγο, μιὰ χορεύτρια ἑνὸς «μιοῦζικ-χῶλ», φορεῖ ἕνα περιδέραιο τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖται: ἀπὸ σαρανταπέντε μάτια νεκρῶν ἰθαγενῶν τῆς Περουβίας! Τὰ μάτια αὐτά, ἐξαιρετικά, στὴν ἐμφάνισι καὶ στὸ χρῶμα, τὰ προμηθεύτηκε ἀπὸ ἕνα φίλο της ποὺ ἐπεσκέφθηκε τὴ χώρα ἐκείνη.

◆◆

Μιὰ ἄλλη, Ἰταλίδα, σύζυγος γιατροῦ στὸ Μιλᾶνο, φορεῖ ἕνα βραχιόλι, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰ κόκκαλα τῶν καρπῶν μιᾶς ἰθαγενοῦς τῆς Ταγκανίκας.

Κι' ἔτσι τὰ κόκκαλα μιᾶς πεθαμένης πλαισιώνουν τώρα τὰ κόκκαλα μιᾶς ζωντανῆς ἡ ὁποία μάλιστα ἐναβρύνεται γι' αὐτό.

Η ΚΟΥΚΛΑ ΜΗΤΡΙΚΟΝ ΕΝΣΤΙΚΤΟΝ

Τὸ θαῦμα, ποὺ ὠθεῖ τὶς γυναῖκες ν' ἀγαπήσουν τὸ μικροσκοπικὸ ἀνθρώπινο ὁμοίωμα

Παρ' ὅλον τὸν δυναμισμὸν καὶ τὴν γυναικείαν χειραφέτησιν, ποὺ εἶνε τὰ κυριώτερα γνωρίσματα τῆς ἐποχῆς μας, ὑπάρχουν ἀκόμη σήμερα κορίτσια ποῦ, καὶ ἀφοῦ παντρευτοῦν, φέρνουν στὸ σπίτι τοῦ γαμπροῦ τὴν κοῦκλα ποὺ ἐφαίδρυνε τὴν παιδικήν της ἡλικίαν.

Ὑπάρχουν κορίτσια ποὺ περιφρονοῦν τὶς τελειότερες καὶ πολυτελέστερες κοῦκλες γιὰ νὰ διατηρήσουν ὁλόκληρη τὴ στοργὴ καὶ τὴν ἀγάπη τους πρὸς ἕνα παλιὸ κουρελάκι, μιὰ κούκλα μονοπόδαρη, μὲ σπασμένο τὸ κρανίο καὶ ἀνοιγμένη τὴν κοιλιὰ ἀπ' ὅπου βγαίνει τὸ στουπὶ καὶ τὸ μπαμπάκι, μὲ δυὸ μάτια μαλακά, χωρὶς ἔκφρασι, ποὺ κυττοῦνε διαρκῶς καὶ μ' ἐπιμονὴ τὴν «μπτερούλα», ἐνῷ ἕνα στόμα ποὺ ἦταν κάποτε ὁλοκόκκινο καὶ τώρα εἶνε ξεθωριασμένο ἀπ' τὰ πλυσίματα, χαμογελάει γιὰ μιὰν αἰώνιαν εὐτυχία.

◆◆

Εἰς ὅλον τὸν κόσμο δὲν ὑπάρχει κορίτσι ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ ἢ νὰ μὴν ἐπιθυμῇ μιὰ κουκλίτσα.

Τώρα δὲν ἀνακαλύπτονται πειὰ νέες χῶρες, οὔτε ἄγνωστοι λαοί. Ὅταν ὅμως οἱ ἐξερευνηταὶ ἀπεκάλυπταν νέα ἤθη καὶ ἔθιμα τῶν μακρυνῶν λαῶν, ἐμαθαίναμε ὅτι ὅλοι αὐτοὶ οἱ λαοί, ἀνεξαρτήτως ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλον, κατὰ διαφόρους τρόπους καὶ μορφές, εἶχαν «ἐφεύρει» τὴν μουσική, τὴν ζωγραφικὴ καὶ τὴν γλυπτική.

Καὶ ὅλοι αὐτοὶ οἱ λαοί, ἀπὸ τοὺς ἀγρίους ἕως τοὺς πιὸ πολιτισμένους, ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς τῆς κεντρικῆς Ἀφρικῆς ἕως τοὺς Ἀτζέκους τοῦ Μεξικοῦ, ἐσκάλιζαν στὸ ξύλο μ' ἐπρωτόγονη τέχνη ἢ ἔφτιαχναν ἀπὸ πορσελλάνη, ὅπως οἱ Κινέζοι κοῦκλες γιὰ τὰ κοριτσάκια τους.

Καὶ σὲ ὅλον τὸν κόσμον, σὲ ὅλες τὶς ἐποχές, κάθε κορίτσι ἔχει τὴν κουκλίτσα του νὰ νανουρίσῃ, νὰ ντύσῃ, νὰ πλύνῃ καὶ νὰ χτενίσῃ, καὶ νὰ τὴν δείρῃ ἐν ἀνάγκῃ ὅταν κάνει τις ἰδιοτροπίες της καὶ δὲν τρώει ἥσυχα τὸ φαγάκι της, νὰ τὴν πηγαίνῃ ἐπίσκεψιν στὶς ἄλλες «κυρίες» καὶ νὰ τὴν φιλᾷ ὁ παπποὺς προτοῦ τὴν πάρῃ στὸ κρεββάτι μαζύ της.

Τί εἶνε λοιπὸν αὐτὸ τὸ θαῦμα, μὲ τὸ ὁποῖον ὅλες οἱ γυναῖκες, μόλις ἔρθουν σὲ κάποια ἡλικία, ἔχουν ἀπὸ κοινοῦ τὴν ἐπιθυμία ν' ἀγαπήσουν, νὰ περιποιηθοῦν καὶ νὰ μορφώσουν ἕνα μικροσκοπικὸ ἀνθρώπινο ὁμοίωμα, ποὺ θέλουν διαρκῶς νὰ τὸ κρατοῦν στὴν ἀγκαλιά τους;

Εἶνε τὸ μεγαλείτερο, τὸ ἱερώτερο, τὸ πειὸ θεῖον ἔνστικτο, τὸ ἔνστικτο τῆς μητρότητος ποὺ γεννιέται στὴν γυναῖκα μαζύ της, ἀπὸ μητέρα σὲ κόρη, εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα.

ΤΑ ΑΠΡΟΟΠΤΑ ΤΩΝ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Μία ἀπαίτησις ἀσφαλείας ἀπὸ μιὰ ἀσφαλιστικὴ ἑταιρία τῆς Νέας Ὑόρκης, εἶνε ἀρκετὰ περίεργος.

Μερικὰ ροῦχα τῶν ὁποίων ἡ ἐξέτασις ἀπέδειξε ὅτι ἀνῆκαν σ' ἕναν Η. Σίνγκ ἀπ' τὸ Μπροῦκλιν βρέθηκαν τὸ περασμένο θέρος στὴν ἀκτὴ τῆς νήσου Στάϊτεν κι' ἐπειδὴ ὁ κάτοχός των δὲν ἐμφανίστηκε νὰ τὰ ζητήσῃ, ὅλοι τὸν νόμισαν γιὰ πνιγμένο καὶ ἡ χήρα του ἀπαίτησε ἀπ' τὴν ἑταιρία τὴν ἀσφάλειά του ποὺ ἔφτανε τὶς 10 χιλιάδες δολλάρια.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγες ἑβδομάδες ἡ ἀπαίτησίς της ἔγινε δεκτὴ καὶ πληρώθηκε, ὅταν, πρὸς κατάπληξι ὅλων, ὁ πνιγμένος γύρισε σπίτι του ὑγιέστατος καὶ...γλέντησε τὴν ἀσφάλειά του.

Σύμφωνα μὲ τὴν ἀφήγησί του, εἶχε προχωρήσει κολυμπώντας στὸ ἀνοικτὸ πέλαγος καὶ περισυνελέγη ἀπ' τὸ πλήρωμα ἑνὸς φορτηγοῦ ποὺ πήγαινε στὴν Ἀβάνα. Ἔκαμε ἕνα ταξιδάκι ὥς τὴν Κούβα κ' ὕστερα γύρισε ζητώντας τὰ...ροῦχα του. Ἀντὶ αὐτῶν ὅμως βρῆκε 10.000 δολλάρια ποὺ θὰ τὰ γυρίσῃ μὲ δόσεις!

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΝΝΟΕΙ ΝΑ ΠΕΘΑΝΗ

Ἕνας Ἄγγλος ἰσχυρίζεται ὅτι ἀψήφισε τὸ θάνατο περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον.

Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε ὁ πλοίαρχος Τζὼν Ντρέϋγερ, ὁ ὁποῖος κατοικεῖ σήμερα στὸν Ἅγιο Φραγκίσκο.

Τὸ 1906 σὲ ἡλικία τότε 16 χρονῶν ἔπεσε ἀπὸ μιὰ ἀποβάθρα στὰ ναυπηγεῖα τοῦ Πλύμουθ, πάνω σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ ξύλα μὲ καρφιὰ καὶ ἀπὸ ὕψος 13,50 μέτρα. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ σπάσῃ τὸ πόδι του.

Τὸν ἑπόμενο χρόνο «βυθίστηκε» κοντὰ στὴν Σάβανα τῆς Ἰταλίας κι' ἐπαναφέρθηκε στὴ ζωὴ ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα καὶ εἴκοσι λεπτά.

Τὸ 1912... ἐξώκειλε ναυαγὸς στὴν Ἀμερική. Τέλος σὲ μιὰ ἐκδρομὴ ἔπεσε ἀπὸ τραῖνο ἀλλὰ δὲν σκοτώθηκε.

ΕΞ ΜΕΤΑΛΛΙΚΑΙ ΠΗΓΑΙ

Στὶς πηγὲς τοῦ «Βρονσβίκ» παρὰ τὴν πόλιν Νιοῦ Στράτφορδ, Νιοῦ Χάμσαρ τῶν Ἡν. Πολιτειῶν, ἡ φύσις ἐδημιούργησεν ἕνα μοναδικὸ ἀναψυκτήριο, στὸ ὁποῖο προσφέρονται δωρεὰν ἓξ διάφορα εἴδη μεταλλικῶν ὑδάτων ἀπὸ ἓξ διαφόρους πηγὰς στὴ γραμμή. Τί ἐπιθυμεῖτε; νερὸ Μαγνησίας; Βρωμιοῦχον; Θειοῦχον; Ἀσβέστιον; Σίδηρον; ἢ κανένα ποτῆρι ἀρσενικοῦχου νεροῦ; Θὰ τὸ ἔχετε.

ΚΑΤΙ ΠΡΟΩΡΟ

Οἱ Γερμανοὶ μηχανικοὶ στὴ Βαυαρία ἐδημιούργησαν ἐν μικρογραφίᾳ, ἕνα πανομοιότυπον τοῦ ποταμοῦ Χουάγκ Χοὺ τῆς Κίνας, γιὰ νὰ μελετήσουν τὰς μεθόδους τῆς ἀποτροπῆς πλημμυρῶν τοῦ ποταμοῦ τούτου στὴν Κίνα, ἂν καὶ τώρα δὲν θὰ χρειασθῇ ἡ μελέτη αὐτή.

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΠΑΓΩΝΕΙ

Ἡ λίμνη Ταχού, ἐπωνομαζομένη καὶ μυστηριώδης λίμνη, στὴν ἡλιόλουστη Καλλιφόρνια, οὐδέποτε παγώνει. Καίτοι περιβάλλεται ἀπὸ παντοῦ ἀπὸ πανύψηλες καὶ πάντοτε χιονισμένες κορυφές, οὐδέποτε παρετηρήθη τὸ παραμικρὸ ἴχνος πάγου στὴν ἐπιφάνειά της. Ἡ μόνη ἐξήγησις, ποὺ δίδουν οἱ ἐπιστήμονες γεωγράφοι εἶνε ὅτι τὸ μεγάλο βάθος της, τὸ ὁποῖον φθάνει τὰ 1645 πόδια σὲ μερικὰ σημεῖα καὶ ἡ μεγίστη διαφάνεια τοῦ νεροῦ της (μπορεῖς νὰ διακρίνῃς ἀντικείμενον σὲ βάθος 120 ποδῶν) ἴσως εἶνε οἱ συντελεσταὶ τοῦ ἀντιψυκτικοῦ αὐτοῦ φαινομένου.

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΗΣ ΦΑΛΑΙΝΑΣ

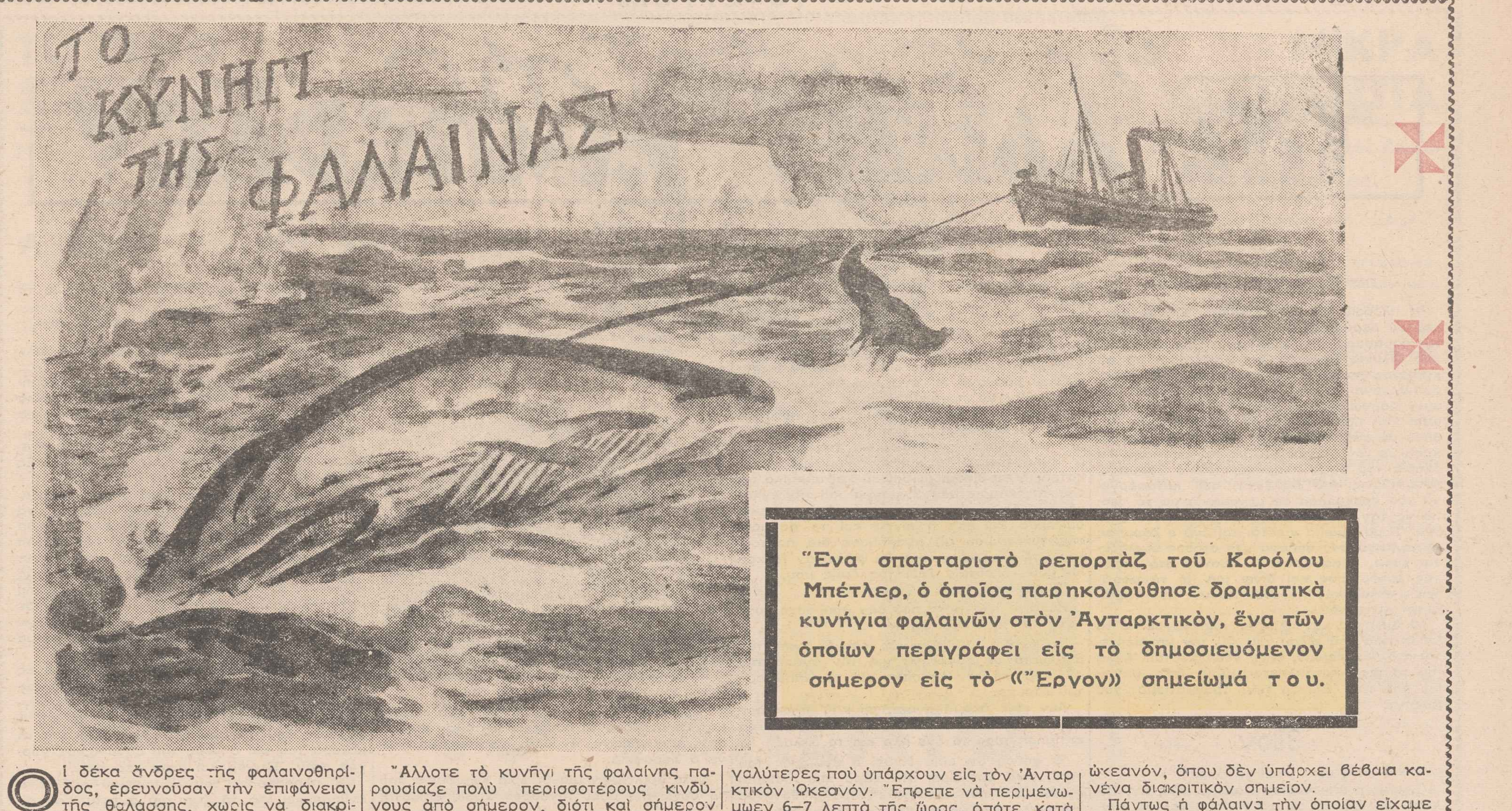

Ἕνα σπαρταριστὸ ρεπορτὰζ τοῦ Καρόλου Μπέτλερ, ὁ ὁποῖος παρηκολούθησε δραματικὰ κυνήγια φαλαινῶν στὸν Ἀνταρκτικόν, ἕνα τῶν ὁποίων περιγράφει εἰς τὸ δημοσιευόμενον σήμερον εἰς τὸ «Ἔργον» σημείωμά του.

Οἱ δέκα ἄνδρες τῆς φαλαινοθηρίδος, ἐρευνοῦσαν τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, χωρὶς νὰ διακρίνουν πουθενὰ τοὺς χαρακτηριστικοὺς ἐκείνους πίδακας, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ μακρυὰ προδίδουν στὴν ὕπαρξιν τῶν φαλαινῶν.

Εἰς ἀρκετὴν ἀπόστασιν ὑψώνοντο ὑπεράνω τῆς θαλάσσης αἱ παγωμέναι ἐκτάσεις καὶ αἱ κορυφαὶ τῆς χώρας τοῦ Γκράχαμ. Πέρα, μακρυά, πίσω ἀπὸ τοὺς πάγους αὐτούς, τοὺς ὁποίους μόλις ἐρόδιζε ὁ πρωϊνὸς ἥλιος, μέσα ἀπὸ τὰ σύννεφα, ἦταν ὁ Νότιος Πόλος.

◆◆◆

Ἄλλοτε, πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἀκόμη, τὸ κυνῆγι τῆς φαλαίνης διεξήγετο ἐντατικῶς εἰς τὸν Ἀρκτικὸν Ὠκεανόν. Ἡ ἀσυλλόγιστος ὅμως καὶ ἀπηνὴς καταστροφὴ ὅλων τῶν εἰδῶν τῶν φαλαινῶν κατέστησε σπανιώτερον τὸ τεράστιον αὐτὸ κῆτος, τὸ ὁποῖον εἶνε τὸ μεγαλείτερον ζῶον τοῦ κόσμου, στὶς περὶ τὸν Βόρειον Πόλον θάλασσες. Ἔκτοτε οἱ φάλαινες ἀπεσύρθησαν, εἰς τὰς πλέον ἀπροσίτους περιφερείας τῶν περιοχῶν αὐτῶν καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐστράφησαν πρὸς τὸν Ἀνταρκτικὸν Ὠκεανὸν γιὰ νὰ συνεχίσουν τὸ κυνῆγι τοῦ πολυτίμου αὐτοῦ γίγαντος. Ἂν καὶ τελευταίως, διὰ νὰ προληφθῇ ἡ ἐνδεχομένη, εἰς προσεχὲς μέλλον, τελεία ἐξαφάνισις τῶν κητῶν αὐτῶν, συνήφθησαν διεθνεῖς συμφωνίαι καὶ ἐθεσπίσθησαν κανονισμοί, ὡς πρὸς τὴν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ καταδιώκωνται καὶ ὡς πρὸς τὶς περιοχὲς εἰς τὶς ὁποῖες ὁ ἄνθρωπος δὲν θὰ εἰσχωρῇ διὰ νὰ ἐπιτρέψῃ τὸν πολλαπλασιασμὸν τῶν μεγαθηρίων τούτων.

Ἐν τούτοις αἱ συμφωνίαι καὶ οἱ κανονισμοὶ αὐτοὶ δὲν τηροῦνται καὶ πρῶτοι οἱ Ἰάπωνες καὶ κατόπιν ἄλλοι τοὺς παρέβησαν καὶ τοὺς παραβιάζουν.

◆◆◆

Μετὰ τὴν μικρὰν αὐτὴν παρένθεσιν ἡ ὁποία παρέχει μερικὰ στοιχεῖα ὅσον ἀφορᾷ τὸ κυνῆγι τῶν φαλαινῶν, ἂς ἐπανέλθωμεν στὸ ἐνδιαφέρον ἐπεισόδιον, τὸ ὁποῖον διηγεῖται ὁ ξένος δημοσιογράφος, ὁ ὁποῖος ἐπὶ μῆνες συμμετέσχε τῆς ζωῆς τῶν φαλαινοθηρῶν.

Ἐνῷ ἡ ἡμέρα εἶχε προχωρήσει ἤδη ἀρκετά, ὁ παρατηρητὴς ποὺ εὑρίσκετο ἐπάνω εἰς τὸ μπρούτζινο κατάρτι ἐρευνῶντας τὸ πέλαγος, εἰδοποίησε ὅτι εἶδε ἕναν πίδακα εἰς ἀρκετὴν ἀπόστασιν. Ἀμέσως ὅλοι οἱ ἄνδρες, ἐπῆραν τὰ κυάλια στὰ χέρια τους καὶ ἐρεύνησαν τὴν θάλασσαν πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Πράγματι, ἐπιστοποιήθη ἀπὸ ὅλους, ὅτι μιὰ φάλαινα ἔπλεε εἰς τὴν ἐπιφάνειαν εἰς ἀπόστασιν χιλίων περίπου μέτρων ἀπὸ τοῦ πλοίου. Ὅσο ἐπλησιάζαμε, εἴδαμε ὅτι δὲν ἐπρόκειτο περὶ μιᾶς φαλαίνης, ἀλλὰ περὶ περισσοτέρων. Τὰ σημερινὰ φαλαινοθηρικὰ ἔχουν δύο μεγάλα πλεονεκτήματα ἔναντι τῶν παλαιῶν. Χρησιμοποιοῦν τὸν ἀτμὸν διὰ νὰ πλέουν ταχύτερα καὶ νὰ ἑλίσσονται, καὶ τὸ τηλεβόλον διὰ νὰ ρίχνουν τὸ μεγάλο ἀγκίστρι, τὸ ὁποῖον ἐνσφηνώνεται στὸ σῶμα τοῦ κήτους.

Ἄλλοτε τὸ κυνῆγι τῆς φαλαίνης παρουσίαζε πολὺ περισσοτέρους κινδύνους ἀπὸ σήμερον, διότι καὶ σήμερον — ἂς σημειωθῇ — δὲν εἶνε τελείως ἀκίνδυνον. Ἄλλοτε ὅμως αἱ φαλαινοθηρίδες ἦσαν ἐλαφρὲς βάρκες — ποὺ ἀνῆκαν βέβαια σὲ ἕνα μεγαλείτερο ἱστιοφόρο — καὶ οἱ ὁποῖες ἐκινοῦντο μὲ κουπιὰ καὶ στὴν πρώρη τῶν ὁποίων ἕνας πεπειραμένος ἀκοντιστής, μὲ τὸ ἀγκυστρωτὸ καμάκι στὸ χέρι, ἐπερίμενε τὴν κατάλληλη στιγμὴ γιὰ νὰ τὸ βυθίσῃ μὲ ὅλη του τὴ δύναμι στὸ σῶμα τοῦ θηρίου. Συχνά, μ' ἕνα κτύπημα τῆς οὐρᾶς, τὸ κῆτος ἀνέτρεπε τὴν λέμβον καὶ ἐσκότωνε ὅλους τοὺς ἐπιβαίνοντας.

Σήμερον τὰ ἀτμοκίνητα πλοῖα—μητέρες, ὅπως λέγονται, στέλνουν κατὰ τῶν φαλαινῶν μεγάλες, ἀτμοκίνητες φαλαινοθηρίδες, τῶν ὁποίων τὸ κανόνι ρίχνει τὸ ἀγκυστρωτὸ καμάκι ἀπὸ ἀρκετὰ μεγάλη ἀπόστασι, οὕτως ὥστε οἱ ἄνδρες τοῦ πληρώματος νὰ μὴ διατρέχουν τὸν κίνδυνο τῆς ἐπιθέσεως τοῦ κήτους.

◆◆◆

Ὅταν ἐπλησιάσαμε εἰς τὴν πρέπουσαν ἀπόστασιν καὶ ὁ πυροβολητὴς ἦτο ἕτοιμος εἰς τὸ κανόνι του, ἡ φάλαινα τὴν ὁποίαν εἴχαμε πλησιάσει ἐξηφανίσθη μὲ μιᾶς ὑπὸ τὰ κύματα. Ἦταν μιὰ κυανῆ φάλαινα ἀπὸ τὶς ὡραιότερες καὶ τὶς μεγαλύτερες ποὺ ὑπάρχουν εἰς τὸν Ἀνταρκτικὸν Ὠκεανόν. Ἔπρεπε νὰ περιμένωμεν 6—7 λεπτὰ τῆς ὥρας, ὁπότε, κατὰ κανόνα, ἡ φάλαινα ἐπανέρχεται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν διὰ νὰ διώξῃ τὸν χρησιμοποιηθέντα ἀέρα καὶ νὰ ἐναποθηκεύσῃ νέαν ποσότητα διὰ νέαν κατάδυσιν. Ἐν τούτοις ἂν καὶ εἶχαν περάσει πολὺ περισσότερα τῶν ἑπτὰ λεπτῶν, ἡ φάλαινα δὲν ἀνεφαίνετο. Ἴσως εἶχε ἀντιληφθῆ τὸν κίνδυνον καὶ ὅπως μοῦ ἔλεγε ὁ πλοίαρχος τῆς φαλαινοθηρίδος, δὲν ἦτο ἀπίθανον νὰ ἀνεφαίνετο καὶ πάλιν εἰς ἀπόστασιν μερικῶν χιλιομέτρων, διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν ἐπίθεσιν.

Οἱ φαλαινοθῆραι δὲν γνωρίζουν βέβαια ποίες αἰσθήσεις χρησιμοποιεῖ τὸ μεγάλο αὐτὸ κῆτος εἰς τὴν ζωήν του μέσα εἰς τὸ ἀπέραντον ὑγρὸν στοιχεῖον, ἀλλὰ πάντως βεβαιοῦν ὅτι οἱ μεγάλοι αὐτοὶ κάτοικοι τῆς θαλάσσης εἶνε προικισμένοι μὲ ἰδιαίτερα ἐκπληκτικὰ αἰσθητήρια ὄργανα. Ἀναφέρουν π. χ. ὅτι, ἂν χωρίσῃ κανεὶς μιὰ μικρὴ φάλαινα ἀπὸ τὴ μητέρα της, ἡ ὁποία ἐν τῷ μεταξὺ ἔχει τραπῆ εἰς φυγήν, ἡ μικρὰ φάλαινα μόλις ἀποκτήσῃ τὴν ἐλευθερίαν της, θὰ τραπῇ ἀκριβῶς πρὸς τὴν κατεύθυνσιν πρὸς τὴν ὁποίαν ἔφυγε ἡ μητέρα της, τὴν ὁποίαν καὶ θὰ φθάσῃ ὅσο καὶ ἂν ἔχῃ ἀπομακρυνθῇ μέσα εἰς τὸν ἀπέραντον ὠκεανόν, ὅπου δὲν ὑπάρχει βέβαια κανένα διακριτικὸν σημεῖον.

Πάντως ἡ φάλαινα τὴν ὁποίαν εἴχαμε διαλέξει ὡς θῦμα μας, ἐπρόβαλε μὲ μιᾶς στὴν ἐπιφάνεια εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν μόλις μέτρων ἀπὸ τὸ πλοιάριό μας. Ἡ τεραστία ράχι της ἀποτελοῦσε μοναδικὸν στόχον καὶ μόλις ὁ πυροβολητὴς ἐπίεσε τὴν σκανδάλην καὶ ἠκούσθη ἡ ἔκρηξις, τὸ καμάκι ἐβυθίσθη ὁλόκληρον στὸ σῶμα τοῦ κήτους. Ταὐτοχρόνως μιὰ δευτέρα ἔκρηξις μᾶς εἰδοποίησε ὅτι ἡ βόμβα, ἡ ὁποία εὑρίσκετο συνδεδεμένη μὲ τὸ καμάκι εἶχε ἐκραγῆ μέσα εἰς τὸ σῶμα τῆς φαλαίνης. Τὸ τεράστιο θηρίον, παρὰ ταῦτα, δὲν εἶχε πληγωθῆ θανασίμως καὶ ὅπως συνήθως, ἤρχισε ἀμέσως νὰ φεύγῃ ὁλοταχῶς ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν.

Οἱ δύο ἄνδρες ποὺ ἦσαν ἐπιφορτισμένοι νὰ ἐπιβλέπουν τὸ ξετύλιγμα τοῦ σχοινιοῦ στὴν ἄκρη τοῦ ὁποίου εἶνε δεμένο καμάκι, ἐπρόσεχαν νὰ ξετυλίγεται κανονικὰ καὶ τὸ ἔβρεχαν κάθε τόσο γιὰ νὰ μὴν πάρῃ φωτιὰ ἀπὸ τὴν τριβὴ στὸ ταχύτατο ξετύλιγμα.

Ὅταν τὸ σχοινὶ ἔφθασε στὸ τέλος, ἡ φάλαινα παρέσυρε σὰν καρυδότσουφλο ἀπὸ πίσω της τὸ πλοιάριόν μας μὲ ὅλη τὴν μηχανή του, ποὺ ἦταν δυνάμεως ἑπτακοσίων ἵππων. Ὁ φρενήρης δρόμος ἐξηκολούθησε ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν, ὅταν ὁ πλοίαρχος τῆς φαλαινοθηρίδος ἀντελήφθη ὅτι ἐὰν δὲν κατωρθώναμε νὰ σκοτώσωμε τὴν φάλαινα μέσα σ' ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, θὰ διατρέχαμε ἄμεσον κίνδυνον. Πράγματι ἡ φάλαινα διευθύνετο ὁλοταχῶς πρὸς ἕνα μεγάλο παγόβουνο. Ἐὰν κατώρθωνε νὰ φθάσῃ ἐκεῖ, θὰ συνέχιζε τὸν δρόμο της κάτω ἀπὸ τὸν πάγο, πάνω στὸν ὁποῖον ἡ βάρκα μας θὰ συνετρίβετο ἀσφαλῶς.

Ὁ πλοίαρχος διέταξε τότε τὸν μηχανικὸν νὰ ἐπιταχύνῃ εἰς τὸ ἀνώτατον σημεῖον τὴν πορείαν. Παρ' ὅλα ταῦτα ἡ ἀπόστασις ποὺ μᾶς ἐχώριζε ἀπὸ τὸν ἰσχυρὸν ἀντίπαλόν μας δὲν ἐμειοῦτο ἐπαισθητῶς, ἐνῷ τοὐναντίον ἡ ἀπόστασις ποὺ μᾶς ἐχώριζε ἀπὸ τὸ παγόβουνον ἐγίνετο ὁλονὲν μικροτέρα.

Ὁ παρατηρητὴς ἐμετροῦσε: 2000 μέτρα, 1500, 1200, 1000, 800 600. Ἦτο φανερὸν ὅτι ἢ θὰ ἐχανόμεθα ἐπάνω στὸν πάγο ἢ ἔπρεπε νὰ κοπῇ τὸ σχοινὶ καὶ ν' ἀφήσωμε τὴν λεία μας νὰ μᾶς φύγῃ.

Αὐτὸ καὶ ἔγινε. Εἰς μίαν διαταγὴν τοῦ πλοιάρχου, ἕτοιμος ἕνας ἐκ τῶν ἀνδρῶν ἅρπαξε μία μεγάλη κοπτερὴ ἀξίνα στὰ χέρια του καὶ ἐστάθηκε κοντὰ στὸ σχοινί. Ὅταν πλέον δὲν μᾶς ἐχώριζαν παρὰ 200 μέτρα ἀπὸ τὸ παγόβουνα, ὁ πλοίαρχος ἐφώναξε:

—Κόψε!

Μὲ δύο-τρία δυνατὰ κτυπήματα τῆς ἀξίνας, τὸ σχοινὶ ἐκόπηκε καὶ ἐξηφανίσθη ὡσὰν τεράστιο φίδι στὴ θάλασσα, πίσω ἀπὸ τὴν φάλαινα. Δὲν εἴμαστε εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν μέτρων ἀπὸ τὸ παγόβουνο καὶ ἐχρειάσθηκε νὰ βάλωμε τὴ μηχανὴ ὄπισθεν ὁλοταχῶς, γιὰ νὰ μὴ συντριβοῦμε.

Εὐτυχῶς τὸ κατορθώσαμε. Τὴν ἄλλη ἡμέρα βρήκαμε τὴν φάλαινα νεκρὴ νὰ πλέῃ ἐπάνω στὴ θάλασσα, μὲ τὴν κοιλιά της πρὸς τὸν οὐρανό. Τὴν τραβήξαμε καὶ ἔτσι ἀποζημιωθήκαμε γιὰ τὸ χθεσινὸ κακό.

ΚΑΡΟΛΟΣ ΜΠΕΤΛΕΡ

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑ Η ΩΡΑ

ΣΠΟΥΔΑΙΟΣ ΜΟΥΣΑΦΙΡΗΣ

Ἕνας ἐπαρχιώτης ἦλθε στὴν Ἀθήνα καὶ κατέλυσε σ' ἑνὸς φίλου του. Περνοῦσαν οἱ μέρες καὶ ὁ ἐπαρχιώτης δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸ κουνήσῃ. Καὶ ἐπλησίαζαν οἱ ἡμέρες τῶν Χριστουγέννων. Τότε ὁ φίλος του Ἀθηναῖος, γιὰ νὰ τὸν ξεφορτωθῇ, τοῦ εἶπε μὲ τρόπο:

—Καϋμένε Ἀλέξη, ἑορτὲς πλησιάζουν δὲν σκέπτεσαι πῶς θὰ περάσουν μόνα τους τὰ παιδιά σου... ἡ γυναῖκα σου;

—Ἄ, πολλὴ ἡ καλωσύνη σου, φίλε μου, καὶ σ' εὐχαριστῶ. Ἀλλὰ σκέπτομαι νὰ τοὺς γράψω νἄρθουν.

ΕΥΤΥΧΗΣ....

Ἡ γυναῖκα του ἦτο ἀπὸ γενετῆς φαίνεται παράφορος φύσις. Ὅταν μιὰ μέρα, ὕστερα ἀπὸ μιὰ μεγάλη ἔκρηξι παραφορᾶς, εἶχε καλμάρει, τὴ ρώτησεν ὁ ἄνδρας της:

—Γιὰ πές μου, ἀγαπητή μου. Πῶς δὲν εἶχα ἀνακαλύψει προτοῦ παντρευθοῦμε, τότε ποὺ ἤμαστε ἀρραβωνιασμένοι, αὐτὴ τὴν ἀδυναμία σου; Πῶς κατώρθωσες νὰ τὴν κρύψῃς;

—Ἐγὼ ξέρω πῶς!.... Ἅμα μ' ἔπιαναν τὰ μπουρίνια μου ἐπήγαινα ἐπάνω στὸ δωμάτιό μου κι' ἅρπαζα τὸ τραπέζι μὲ τὰ δόντια μου κι' ἔτσι ξεθύμαινα... Ἀλλὰ τώρα, ἔχω εὐτυχῶς ἐσένα.

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΝΙΚΗΤΗΣ;

Ἕνα βράδυ ποὺ ἔπεφτε γενναία βροχή, μαλώνανε δυὸ ἄνθρωποι στὸ δρόμο. Ἁρπαχθήκανε στὰ χέρια καὶ ὁ ἕνας ἔβαλε τὸν ἄλλον κάτω καὶ τὸν κρατοῦσε ἐκεῖ σφιχτά.

—Ὑποχωρεῖς; ἐρωτᾷ ὁ ἀπὸ πάνω τὸν ἀπὸ κάτω.

Ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα, ἐπαναλαμβάνει ὁ ἀπάνω τὴν αὐτὴ ἐρώτησι, καὶ ὁ ἄλλος ἀπαντάει πάλι «ὄχι».

—Τότε... ἔλα σὺ ἀπὸ πάνω καὶ νὰ 'ρθῶ ἐγὼ ἀπὸ κάτω, γιατὶ ἐμούσκεψα ἀπὸ τὴ βροχή.

ΑΠΟ ΣΥΝΗΘΕΙΑ

Ἕνας σύζυγος ἄργησε πολὺ μὲ μιὰ παρέα ἔξω καὶ κατήντησε νὰ φθάσῃ τὶς πρωϊνὲς ὧρες σπίτι του. Ἀλλ' ἐπειδὴ φοβόντανε πολὺ τὶς φωνὲς τῆς γυναῖκας του, ἄνοιξε σιγὰ τὴν πόρτα, ἔβγαλε τὰ παπούτσια του, γδύθηκε χωρὶς νὰ παίρνῃ ἀναπνοὴ καὶ χωρὶς νὰ ἀνάψῃ κἂν τὸ ἠλεκτρικό, χώθηκε στὰ ροῦχα τοῦ κρεββατιοῦ μονόπλευρα. Καὶ ἅμα ἔπεσε, ἔβγαλε σιγὰ—σιγὰ ἕνα ἀναστεναγμὸ ἀνακουφίσεως. Ὅταν ξύπνησε κύτταξε νὰ ἰδῇ τί μοῦτρα θἄκανε ἡ γυναῖκα του. Ἀλλὰ μ' ἔκπληξί του εἶδε τὸ κρεββάτι της ἄδειο. Θορυβήθηκε μ' αὐτό, ἀλλ' ἀργότερα θυμήθηκε ὅτι τὸ τρυφερό του ἥμισυ εἶχε πάει νὰ περάσῃ καμμιὰ ἑβδομάδα στοὺς γονεῖς της.

ΘΑ ΒΛΟΓΑΓΕ ΤΑ ΓΕΝΕΙΑ ΤΟΥ

Τὸ σχολεῖο εἶχε πολλὰ κουφώματα καὶ ἐσχηματίζοντο ρεύματα ἀέρος καὶ ὁ Βασιλάκης — ποὺ ἦτο εὐπαθὲς παιδὶ — ἔπαιρνε συχνὰ συνάχι. Ἀναγκάσθηκε λοιπόν, ἡ μητέρα του νὰ γράψῃ στὸ δάσκαλο καὶ νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ βάλῃ τὸ Βασιλάκη νὰ καθήσῃ σὲ καμμιὰ θέσι ποὺ νὰ μὴ φυσᾷ. Ὁ δάσκαλος στὸ γράμμα τῆς μητέρας ἀπήντησε: «Κυρία, ἂν εὕρω κανένα μέρος στὸ σχολειὸ ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ ρεῦμα ἀέρος, θὰ πάω νὰ καθήσω ἐγώ».

ὁ ἐραστής ΤΗΣ ΛΑΙΔΗΣ ΚΙΜΠΕΡΛΕΫ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ κ. Γ. ΑΣΠΡΕΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ πλούσια καὶ ὡραία λαίδη Ἔλινορ Κομπερλέϋ περαστικὴ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ἐρωτεύεται παράφορα τὸν ἀξιωματικὸ τοῦ πυροβολικοῦ Φίλιππο Βαλέντη καὶ ὁρκίζονται νὰ μὴ χωρίσουν ποτέ. Ἡ Ἔλινορ ὅμως εἶνε ἀρραβωνιασμένη μὲ τὸν Ἄγγλο ἀξιωματικὸ Κάουντ Κόρνουαλ, ποὺ ὅταν μαθαίνει τὴν ἀπόφασί της ἔρχεται ἀπὸ τὸ Λονδῖνο στὴν Ἀθήνα μὲ ἀπόφασι νὰ βρῇ τρόπον νὰ μονομαχήσῃ μὲ τὸν Φίλιππο καὶ νὰ τὸν σκοτώσῃ. Τὰ σχέδιά του ὅμως πληροφορεῖται ὁ Ζάρμπας, συνάδελφος τοῦ Βαλέντη, ποὺ καταφέρνει νὰ τὸν προκαλέσῃ σὲ μονομαχία μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τὸν σκοτώσῃ γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὸ φίλο του. Ἡ μονομαχία γίνεται καὶ ἐνῷ ὁ Ζάρμπας τραυματισμένος σοβαρὰ στὸ στῆθος σωριάζεται κάτω, ἐμφανίζεται ἡ Ἔλινορ στὸν τόπο τῆς μονομαχίας καὶ δίνει μιὰ μὲ τὸ μαστίγιό της κατακέφαλα στὸν Κάουντ ποὺ σωριάζεται κι' αὐτός.

Ὁ Φίλιππος κατάπληκτος πληροφορεῖται τὴ μονομαχία τοῦ φίλου του καὶ τὸν ἐπισκέπτεται στὸ νοσοκομεῖο, ὅπου νοσηλεύεται. Ἀλλὰ περισσότερο κατάπληκτος μένει ὅταν μαθαίνει ἀπὸ τὴν Ἔλινορ τὸν τραυματισμὸ τοῦ Κάουντ.

33ον

Ὁ Φίλιππος εἶχε γίνει κάτωχρος.

Ἐκείνη ἡ ἀπροσδόκητη ἀποκάλυψις τῆς Ἔλινορ τὸν ἔρριξε σὲ μιὰ ταραχὴ καὶ μιὰ συγκίνησι σφοδροτάτη. Τὸ αἷμά του μαζεύτηκε στὴν καρδιά. Κι' αὐτὰ ἀκόμη τὰ χέρια του, ποὺ κρατούσανε σφικτὰ τὸ χέρι τῆς Ἔλινορ, εἴχανε παγώσει.

Τώρα δὲν ἔσφιγγε αὐτὸς τὸ χέρι τῆς ἀγαπημένης του, ἡ Ἔλινορ ἔσφιγγε τὰ δικά του μὲ καρδιοχτύπι καὶ μὲ λαχτάρα. Δὲν ἦτανε κι' αὐτὴ λιγώτερο ταραγμένη.

Πρώτη φορὰ στὴ ζωή της φοβήθηκε τὴν ἔκρηξι τῆς ὀργῆς τοῦ νέου ποὺ ἐλάτρευε, τοῦ νέου ποὺ ποθοῦσε νὰ γίνῃ δική του, νὰ λησμονηθῇ στὴν ἀγκαλιά του, σκλάβα τῆς ἀγάπης καὶ τῶν φιλιῶν του, τοῦ νέου ποὺ γιὰ τὴν ἀγάπη του εἶχε θυσιάσει τὴν ἐλευθερία της, τὴν ἀνεξαρτησίαν της, τὰ καπρίτσια της καὶ πάλευε ὅσο ἦτανε ἀνθρωπίνως δυνατὸν διὰ νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὸν κίνδυνο ποὺ τὸν εἶχε τόσο θανάσιμα ἀπειλήσει.

Ὁ Βαλέντης δὲν ἔβγαλε ἀπὸ τὸ στόμα του λέξι.

Τόσο τὸν εἶχε ταράξει ἡ ἀποκάλυψις τῆς πολυαγαπημένης του μικρούλας ποὺ ἴσως ἀπὸ τὴν κατάπληξι ποὺ ἠσθάνθη, ἴσως γιατὶ συγκέντρωνε ὅλη του τὴ δύναμι γιὰ νὰ συγκρατηθῇ ἀπὸ καμμιὰ φράσι ποὺ θὰ ἔθιγε τὴν κόρη ποὺ ἐλάτρευε, ἀπέφυγε κάμποσες στιγμὲς νὰ ἀπαντήσῃ, καὶ τὶς στιγμὲς ἐκεῖνες ἡ Ἔλινορ βρῆκε τὴν εὐκαιρία καὶ τὴν δύναμι ποὺ μονάχα συγκεντρώνει ἡ ψυχὴ ποὺ ἀγαπάει βαθειά, νὰ τοῦ πῇ λόγια ἀγάπης, ἀφοσιώσεως καὶ λατρείας.

Βρισκόντουσαν στὴν τραπεζαρία τοῦ σπιτιοῦ τῆς ναυαρχίνας. Ἦσαν μόνοι. Ἡ σεβαστὴ ἐκείνη ἀρχόντισσα ἦτανε, καθὼς ἐσημειώσαμε προηγουμένως, στὸ στρατιωτικὸ νοσοκομεῖο. Οἱ μόνοι ἄνθρωποι ποὺ βρισκόντουσαν μέσα στὸ σπίτι ἦσαν ἡ πιστὴ καὶ ἀφωσιωμένη ὑπηρέτρια καὶ ἕνας μικρὸς ὑπηρετάκος, ποὺ κατάκοπος ἀπὸ τοὺς δρόμους καὶ τὶς ἀγωνίες τῆς ἡμέρες εἶχε πλαγιάσει.

Ὁ Φίλιππος σιωπηλὸς κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα. Ἀκούμπησε τοὺς ἀγκῶνες του ἀπάνω στὸ τραπέζι καὶ σκύβοντας λίγο τὸ κεφάλι του τὄκλεισε μέσα στὰ δυό του χέρια.

Ἡ Ἔλινορ πλάγι του ὄρθια χαϊδεύοντας τὸ κεφάλι του, βυθίζοντας τὰ δάχτυλα της μέσα στὰ μαλλιά του, τοὔλεγε διαρκῶς μὲ γοργότητα τί εἶχε συμβεῖ.

Τοῦ ἀπεκάλυψε μὲ τὸ θάρρος καὶ τὴν εἰλικρίνεια τῆς ἀθώας καὶ πονεμένης ψυχῆς της τὰ γεγονότα τῶν δύο τελευταίων ἡμερῶν, τὰ ὁποῖα ὁ Φίλιππος οὔτε ὑπώπτευε οὔτε ἐφαντάζετο.

Τοῦ εἶπε πὼς πῆγε καὶ βρῆκε τὸν Κάουντ στὸ ξενοδοχεῖο τῆς Μεγάλης Βρεττανίας. Τοῦ ἀφηγήθη πῶς τοῦ μίλησε αὐστηρὰ καὶ τὸν ἠπείλησε. Τοῦ ἀπεκάλυψε τὴν αὐτοθυσία τοῦ ἀνεκτιμήτου φίλου του καθὼς καὶ τὸν ὑπέροχο ἱπποτισμό του, καὶ ὁ Βαλέντης τἄκουγε σιωπηλὸς καὶ ὠχρὸς χωρὶς νὰ διακόπτῃ.

—Πῶς ἦτο δυνατὸν Φιλίπ, τοῦ ψιθύριζε σκύβοντας σιμὰ στὸ πρόσωπό του, τόσο σιμὰ ὥστε ἡ ἀναπνοή της νὰ θερμαίνῃ τὸ πρόσωπό του, πῶς ἦτανε δυνατὸν Φιλίπ νὰ σ' ἀφήσω ἐκτεθειμένον στὸ πιστόλι ἑνὸς σκληροῦ ἀνθρώπου, ποὺ ξεκίνησε ἀπὸ τὴν Ἀγγλία βαλμένος γιὰ νὰ μὲ ξαναφέρῃ στὴν πατρίδα μου μὲ κάθε θυσία καὶ χωρὶς νὰ διστάσῃ νὰ πατήσῃ ἐπὶ πτωμάτων ἀθώων ἀνθρώπων, ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ γράφει τὸ ὄνομά του μὲ τὶς σφαῖρες τοῦ πιστολιοῦ του. Ὢ Φιλίπ, πολυαγαπημένε μου Φιλίπ, ἂν φανταζόσουνα τί ἀγωνίες καὶ τί τρομάρες πέρασα αὐτὰ τὰ δύο μερόνυχτα.... Ἤρθανε στιγμὲς ποὺ ἔπερνα ἀποφάσεις φοβερές. Νὰ πάω μόνη μου στὸ ξενοδοχεῖο, νὰ βρῶ τὸν Κάουντ καὶ νὰ τὸν πιστολίσω κατάστηθα, γιατὶ εἶχα σχηματίσει ἀκλόνητο τὴν ἀπόφασι νὰ μὴ σ' ἀφήσω ποτὲ νὰ μονομαχήσῃς μ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, καὶ ἂν συνέβαινε Φιλίπ νὰ μοῦ κρύψῃς τὴν μονομαχία θὰ τὸ ὑπώπτευα, θὰ σὲ παρακολουθοῦσα καὶ τὴν στιγμὴ ποὺ θάφθανε ὁ Κάουντ στὸ μέρος ποὺ εἴχατε ὁρίσει νὰ χτυπηθῆτε θάφθανα κι' ἐγώ, καὶ θὰ τὸν πιστόλιζα, πρὶν νὰ προφθάσῃ νὰ μὲ συγκρατήσῃ κανένας, σὲ βεβαιῶ κανένας. Γιὰ τίποτα δὲ θὰ μ' ἔμελλε ἂν ἡ δικαιοσύνη τῶν ἀνθρώπων μὲ κατεδίκαζε, ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ θὰ μ' εὐλογοῦσε. Ἂν καὶ σὺ ἀκόμα Φιλίπ μὲ κατεδίκαζες θἄκλεινα βαθειὰ καὶ σιωπηλὰ μέσα στὴν καρδιά μου τὴ μόνωσι καὶ τὴν ἐγκατάλειψι, θὰ ἐγκαρτεροῦσα στὴν τραγική μου δυστυχία ὥς που ἡ πίκρα καὶ τὸ φαρμάκι τῆς τύχης μου μὲ ἀναπαύανε διὰ παντός. Μόνο τὸ δικό σου ὄνομα θὰ ψιθύριζαν τὰ χείλη μου τελευταία λέξι τῆς ζωῆς μου.

Ὁ Φίλιππος, σιγά, σιγὰ μαλάκωνε.

Μάθαινε πράγματα ποὺ δὲν μποροῦσε ποτὲ οὔτε νὰ τὰ ὑποπτευθῇ.

Ἡ καρδιά του ἔνοιωθε καὶ ἡ ψυχή του ἀνελύετο σὲ συγκίνησι γιὰ τὴν ἀγάπη τῆς Ἔλινορ καὶ τὴν ἀφοσίωσι καὶ τὸν ἱπποτισμὸ τοῦ Ζάρμπα.

Δὲν εἶχε ἀκόμα ἀνακτήσει καθ' ὁλοκληρίαν τὴν ψυχραιμίαν του γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ἐκτιμήσῃ τόσο τὸ ἕνα ὅσο καὶ τὸ ἄλλο.

Ὁ φόβος ὅτι εἶχε θιχθεῖ ὁ ἐγωϊσμός του σιγά, σιγὰ ὑπεχώρει στὴ χαρὰ ποὺ πλημμυροῦσε τὰ στήθη του γιὰ τὴν μέχρι θανάτου ἀφοσίωσι τῶν δύο προσφιλεστέρων προσώπων ποὺ εἶχε στὸν κόσμο, τῆς κόρης ποὺ ἀγαποῦσε καὶ τοῦ φίλου ποὺ τὸν συνέδεε ἀληθῶς ἱερὰ φιλία.

Μαζὶ ὅμως κυρίευε τώρα τὴν καρδιά του ἕνα ἀπέραντο ἕνα φοβερὸ μῖσος ἐναντίον τοῦ Κάουντ, τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ξεκίνησε ἀπὸ τὸ Λονδῖνον μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ κακουργήσῃ χωρὶς τὸ παραμικρὸ ἴχνος συνειδήσεως.

Μπροστὰ στὰ μάτια του ἔβλεπε μὲ τὴ δύναμι τῆς φαντασίας καὶ τὴ συγκίνησι τοῦ πόνου τὸν Σεραφεὶμ ξαπλωμένο ὕπτιο στὸ κρεββάτι τοῦ στρατιωτικοῦ νοσοκομείου νὰ παλεύῃ μὲ τὸ θάνατο.

Συλλογιζότανε τὴ σεβαστὴ ἀρχόντισσα τὴ θειά του, ποὺ στὸ πλαγινὸ δωμάτιο τοῦ τραυματία θὰ πέρναγε μαρτυρικὴ νύχτα.

—Ἂν ὁ Σεραφεὶμ πεθάνῃ, εἶπε ἄξαφνα στὴν Ἔλινορ, μὲ ἐννοεῖς, πολύτιμη ἀγάπη μου, ἂν ὁ Σεραφεὶμ πεθάνῃ δὲν μοῦ εἶνε δυνατὸν νὰ ζήσω ἐγὼ Ἔλινορ ἐφ' ὅσον ζεῖ ὁ Κάουντ. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυό μας θὰ σκοτωθῇ.

Ἡ Ἔλινορ ἠσθάνθη κάποιο ρῖγος φρίκης νὰ περνᾷ σὰν ἀστραπὴ ἀπὸ τὸ κορμί της.

Ὁ θάνατος τοῦ Ζάρμπα θὰ ἦτανε ἀγωνία ἴσως καὶ θάνατος καὶ τοῦ Φιλὶπ καὶ αὐτῆς.

Μ' ὅλη τὴ λαχτάρα της ὅμως καὶ τὴ φρίκη ποὺ συνεκλόνισε τὸ κορμί της, ἔνοιωθε πὼς ὁ ἀκριβός της εἶχε δίκηο.

—Ἐὰν ὁ Ζάρμπας πεθάνῃ... ψιθύρισε, μὲ μιὰ βαθειὰ καὶ σιγανὴ φωνὴ ποὺ ἔβγαινε μέσα ἀπὸ τὰ σωθικά της.

—Ναί... Ἐὰν ὁ Σεραφεὶμ πεθάνῃ μὴ τολμήσῃς Ἔλινορ, μὴ τολμήσῃς νὰ διανοηθῇς πὼς μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ἀνθρωπίνη δύναμις ἱκανὴ νὰ μὲ συγκρατήσῃ ἀπὸ τὴν ἀπόφασι ποὺ σοῦ εἶπα προηγουμένως.

Ἡ Ἔλινορ τὸν κύτταξε μὲ μάτια ὑγρά.

—Ναί, τοῦ ψιθύρισε.... Ναί.

Καὶ καθὼς ἦτανε σκυμμένη ἀπὸ πάνω του καὶ ἐκεῖνος εἶχε στρίψει τὸ κεφάλι του καὶ τὴν κύτταζε κατάματα μὲ ἔκφρασι αὐστηρά, τὸ βαθειὰ ἐρωτευμένο πλάσμα μὲ τὴ γερὴ ψυχὴ καὶ τὴ γενναία καρδιά, ὕψωσε τὰ χέρια της ἀπάνω στοὺς ὤμους του, ἔσκυψε στὸ πρόσωπό του καὶ τοῦ ξαναψιθύρισε πάλι μὲ τὴν ἴδια ἔκφρασι καὶ τὴν ἴδια φωνή.

—Ναί, Φιλίπ. Ναί, σοῦ τὸ ὁρκίζομαι.

Μεσολαβήσανε μερικὲς στιγμὲς καὶ διὰ μιᾶς σὰν νὰ πήγασε κι' ἀπὸ τῶν δύο τὶς ψυχὲς ὁ ἴδιος πόθος, πόθος ἀκατανίκητος ποὺ ἡ φύσις, ἡ ὁποία δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ ὁ ἴδιος ὁ Θεός, δημιουργεῖ στὶς γενναῖες καὶ εὐγενικὲς καρδιές, σμίξανε τὰ χείλη τους, σ' ἕνα φίλημα γεμάτο δίψα, σ' ἕνα ἀγκάλιασμα σφιχτό, θερμό, παράφορο.

◆◆◆

Ὅταν ἔφυγε γιὰ τὴ πανσιὸν τῆς Μίσσες Γουώλδ ὁ Βαλέντης, ἦτανε περασμένα μεσάνυχτα.

Ἡ ἀπόστασις ἦτανε μικρὰ καὶ στὸ δρόμο δὲν συνήντησε κανέναν, φθάνοντας ὅμως στὴν πανσιὸν τὸν κατέλαβε μιὰ σφοδρὰ ἀνησυχία γιὰ τὸν ἀνεκτίμητο φίλο του.

Ἔνοιωθε πὼς ἦτανε ἀδύνατον νὰ κλείσῃ μάτι ἔπειτα ἀπὸ τὴ συσσώρευσι τόσων καὶ τόσων συγκινήσεων, ἂν δὲν μάθαινε πῶς ἦτανε ὁ Σεραφείμ.

Κατὰ σύμπτωσιν μιὰ βιτώρια κατέβαινε ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς ὁδοῦ Πινδάρου χωρὶς ἐπιβάτη.

Ὁ Βαλέντης τὴ σταμάτησε, πήδηξε μέσα καὶ ἔδωσε τὴ διεύθυνσι τοῦ στρατιωτικοῦ νοσοκομείου.

Ὅταν ἔφθασε ἐζήτησε νὰ ἰδῇ τὸν διανυκτερεύοντα ἰατρό. Ἦτανε ἀργὰ καὶ ὁ ἀνθυπίατρος εἶχε κατακλιθῇ. Ἕνας λοχίας νοσοκόμος τῆς νυκτὸς ποὺ τὸν ἤξερε προθυμοποιήθη νὰ τοῦ δώσῃ τὶς πληροφορίες ποὺ ζητοῦσε.

Ἀπ' αὐτὸν ἔμαθε ὅτι ἡ κατάστασις τοῦ Σεραφεὶμ ἦτο στάσιμος.

—Αὐτὸ εἶνε εὐτύχημα, κύριε ἀνθυπολοχαγέ, τοῦ ἐξήγησε, γιατὶ δὲν ἔχομε διόλου χειροτέρευσι. Ἀπὸ τὴ στάσιμο κατάστασι δὲν μπορεῖ νὰ φοβούμαστε.

Σὲ ἄλλη ἐρώτησι τοῦ Βαλέντη γιὰ τὴν ναυαρχίνα τοῦ ἔδωσε τὴν πληροφορία ὅτι μόλις ἀπεσύρθη ἀπὸ τὸ πλευρὸ τοῦ ἀνεψιοῦ της γιὰ νὰ πλαγιάσῃ.

Ἅμα γύρισε ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα ὁ Βαλέντης στὸ δωμάτιο του εἶδε ἀπάνω στὸ μαξιλάρι του ἕνα γράμμα.

Μόλις τὸ πῆρε στὰ χέρια του γνώρισε ἀμέσως στὸ πανόγραμμα τὸν γραφικὸ χαρακτῆρα τῆς μητέρας του.

—Ὤ, ἡ μητέραμου, ψιθύρισε, ἡ καϋμένη μου ἡ μητεροῦλα.

Καὶ συνεπλήρωσε τὴ φράσι του μὲ μιὰ ἐπιτήμησι ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ του.

—Τί ἄκαρδος, τί ἄπονος ποὺ στάθηκα ἀπέναντί της.

Ἔσχισε ἀμέσως τὸ φάκελλο, ἀπέσυρε τὴν ἐπιστολὴ καὶ μόλις διάβασε τὰ λίγα λόγια ποὺ τοὔγραφε ἡ μητέρα του, ἕνα πικρὸ χαμόγελο διέστειλε τὰ χείλη του.

Τὸ γράμμα, καθὼς ἐσημειώσαμεν, ἦτανε τόσο ξηρὸ ὅσο καὶ σκληρό.

«Φίλιππε,

Φεύγω γιὰ τὴν Ἀλεξάνδρεια. Ἂν σοῦ μείνῃ καιρὸς πέρασε αὔριο τὸ πρωῒ ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο.

Ἡ μητέρα σου»

—Τί δίκηοποὔχεις μητέρα, ψιθύρισε πάλι, τί δίκηο.

Τότε μὲ τὴν ἀφορμὴ τοῦ γράμματος θυμήθηκε καὶ τὴ Τζούλια. Ἀλλὰ ἐνῷ ἡ καρδιά του γιὰ τὴ μητέρα του πόνεσε πολύ, γιὰ τὴ Τζούλια ἔμεινε ἀσυγκίνητη.

Μ' ἕνα σωρὸ σκέψεις γεμάτες ἀπὸ καρδιοβόρες καὶ ψυχοφθόρες ἔγνοιες καὶ ἀνησυχίες ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ.

Εὕρισκε πὼς τὸ πρωΐ, πρωῒ ἔπρεπε νὰ ζητήσῃ μιὰ σαρανταοκτάωρο ἄδεια, νὰ πάῃ ἀμέσως ἔπειτα στὸ νοσοκομεῖο νὰ μάθῃ γιὰ τὸν Ζάρμπα, καὶ κατόπιν ὅτι δήποτε καὶ νὰ συνέβαινε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴ μητέρα του.

—Θὰ μὲ συγχωρήσῃ, σκεπτότανε, θὰ τῆς φιλήσω τὸ χέρι μὲ σεβασμὸ τῆς ἀγαπημένης τῆς μητερούλας μου, θὰ τῆς πῶ ὅτι βρέθηκα σὲ μιὰ τραγικὴ θύελλα ἀπροσδοκήτων γεγονότων καὶ θὰ μὲ συγχωρήσῃ, εἶμαι βέβαιος, θὰ μὲ συγχωρήσῃ.

Τὰ παιδιὰ ποὺ φέρονται ἄκαρδα στὶς μάνες τους ἔχουν τὴ πεποίθησι ἀπὸ τὴ φυσικὴ ψυχικὴ διαίσθησι πὼς ἡ καρδιὰ τῆς μάνας συγχωρεῖ πάντοτε. Μ' αὐτὴ τὴ διαίσθησι καὶ ὁ Φίλιππος δὲν ἀνησύχησε περισσότερο γιὰ τὴ μητέρα του καὶ ὁ νοῦς του ξαναγύρισε γοργὸς στὴν Ἔλινορ καὶ στὸν Σεραφείμ.

Ἡ πληροφορία τοῦ νοσοκόμου τὸν εἶχε ἐνθαρρύνει γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ ἀνεκτιμήτου φίλου του καὶ στὴν ψυχή του εἶχε μείνει ἀλησμόνητο καὶ ὁλοζώντανο τὸ ἀγκάλιασμα τῆς Ἔλινορ καὶ τὸ θερμὸ καὶ παρατεταμένο φίλημά της.

Ποτὲ δὲν εἶχε νοιώσει τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία γιὰ τὸ μεγάλο της ἔρωτα, ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἐξομολόγησι της ἐκεῖνο τὸ βράδυ, καὶ ἀπὸ τὸ παράφορο ἀγκάλιασμα της, ἠσθάνθη τὸ μέγεθος τῆς ἀγάπης της καὶ τῆς ἀφοσιώσεως της, ὅπως ἀπὸ τὸν ἱπποτισμὸ τοῦ Σεραφεὶμ εἶχε τὴν ἀπόδειξι τῆς ἱερότητος μὲ τὴν ὁποίαν ἔνοιωθε ὁ γενναῖος ἐκεῖνος συνάδελφός του τὴ φιλία.

Μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις καὶ τὶς συγκινήσεις ἔδιωχνε ἄθελα μακρυὰ τὸν ὕπνο.

Κατὰ τὶς πρωϊνὲς ὧρες ναρκώθηκε λίγο, στὸν τυραννικὸ ἐκεῖνον ὕπνο ποὺ συνυφαίνεται στὶς ταραγμένες ψυχὲς σὲ μιὰ νάρκη μεταξὺ ὕπνου καὶ ἐγρηγόρσεως.

Ἅμα ἔφεξε καλὰ σηκώθηκε κι' ἔφυγε.

Τράβηξε καβάλλα ἀμέσως στὸ σύνταγμα του, πῆρε τὴν σαρανταοκτάωρο ἄδεια ἀπὸ τὸ διοικητὴ καὶ κατ' εὐθεῖαν ἔπειτα ἐπῆγε στὸ στρατιωτικὸ νοσοκομεῖο.

Ἐκεῖ δὲν ἔμαθε τίποτε περισσότερα ἀπ' ὅσα τοῦ εἶχε πεῖ ὁ λοχίας νοσοκόμος τῆς νυχτός.

Ὁ δυστυχισμένος Ζάρμπας δὲν εἶχε συνέλθῃ. Ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶνε βυθισμένος στὸν πυρετὸ ποὺ τὶς πρωϊνὲς ὧρες ἔδειξε κάποια ὕφεσι.

Τὸ τραῦμα του δὲν φανέρωνε πιὰ καμιὰ ἐξωτερικὴ αἱμορραγία οὔτε τὴν παραμικρὴ φλεγμονή, καὶ ὁ γιατρὸς τὸν διαβεβαίωσε πῶς ἂν ἐξακολουθοῦσε αὐτὴ ἡ κατάστασις χωρὶς χειροτέρευσι ἄλλες τέσσερις ὧρες, οἱ φόβοι γιὰ τὸν κίνδυνο τῆς ζωῆς τοῦ Σεραφεὶμ θὰ γινόντουσαν πολὺ λιγώτεροι.

Εἶδε τὴν ναυαρχίνα ποὺ εἶχε περάσει μιὰ τραγικὴ νύχτα.

Ὁ γιατρὸς τὴν εἶχε ἐνθαρρύνει καὶ ἔτσι τὸ ἠθικόν της ἦτανε τώρα πολὺ καλύτερο.

Ἀπὸ κεῖ φεύγοντας πῆγε στὸ ξενοδοχεῖο τῆς Ἀγγλίας. Ζήτησε τὴ μητέρα του καὶ ἀφοῦ περίμενε λίγα λεπτὰ ἀνέβηκε στὸ δωμάτιο ποὺ κρατοῦσε.

Ὅσο καὶ ἂν ἦτανε ἀποφασισμένη ἡ κυρία Βαλέντη νὰ φανῇ αὐστηρὰ ἀνέναντι του, ἅμα ἀντίκρυσε τὸ Φίλιππο ποὺ μόλις τὴν εἶδε ἄνοιξε τὴν ἀγκαλιά του, δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατηθῇ.

—Ἂ Φίλιππε, ἂ παιδί μου, τοῦ εἶπε, ἔπρεπε νὰ σὲ εἰδοποιήσω ὅτι θὰ φύγω γιὰ νἄρθῃς νὰ μὲ δῇς.

Ὁ Φίλιππος τῆς ἅρπαξε καὶ τὰ δυὸ της χέρια, καὶ τὰ καταφιλοῦσε.

—Μητεροῦλα μου, καλή μου μητεροῦρα, τῆς ἔλεγε ἀνάμεσα στὰ φιλιά, μὴ μὲ ἀδικεῖς, μὴ μὲ καταδικάζεις... Ἂν ἤξερες μητέρα μου σὲ τί θυελλώδη γεγονότα βρέθηκα αὐτὲς τὶς τρεῖς τελευταῖες ἡμέρες, σὲ τί ἀπροσδόκητα καὶ φοβερὰ γεγονότα. Ὢ μητέρα μου, ἂν ἤξερες, ἂν ἤξερες....

—Εἶσαι σκληρὸς Φίλιππε, τοὔλεγε ἐκείνη, εἶσαι σκληρὸς καὶ ἄπονος παιδί μου στὴ μητέρα σου, ξέχασες δυὸ λόγια, ἕνα σου γράμμα, ἕνα τηλεφώνημα.

Ἀλλὰ ἡ καρδιὰ τῆς μάνας εἶνε πάντοτε εὐμάλακτος σὰν τὸ καθαρὸ χρυσάφι. Τὸν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της, τὸν φίλησε καὶ τὰ μάτια της γέμισαν δάκρυα.

—Ἔλα, ἔλα μητέρα, ἄφησε τὰς συγκινήσεις, τῆς εἶπε ὁ Φίλιππος, γιατὶ ἐγὼ ξέρω τί τράβηξε ἡ καρδιά μου αὐτὲς τὶς μέρες.

Δὲν τὸν ἐρώτησε ὅμως διόλου γιὰ τὴν Ἔ-

(Ἡ Συνέχεια εἰς τὴν 30ην σελίδα)

Μιὰ φωτογραφία τῶν δικαζομένων εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην κατασκόπων. Ἡ ἀπόφασις ἀναμένεται μὲ ἀγωνίαν ἀπὸ τὸ Ἀμερικανικὸ κοινόν, τὸ ὁποῖον συνεταράχθη, ἀπὸ τὰς γενομένας ἀποκαλύψεις κατὰ τὴν δίκην.

ΤΟ ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Μερικὰ πολὺ ὤμορφα καὶ πολὺ πετυχημένα.

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ὡδήγησαν μπροστὰ στὸ δικαστὴ ἕναν ἄνθρωπο.

Ἦταν καταχραστής. Εἶχε πάρε: ἀπὸ τὸ δημόσιο κρυφά, σὲ διάφορα χρονικὰ διαστήματα μεγάλα χρηματικὰ ποσά.

Ὁ κατηγορούμενος εἶπε στὸ δικαστή :

— Ἂν ἔκλεψα, δὲ φταίω ἐγώ... οὔτε τὰ λεφτὰ ποὺ πῆρα τὰ χρησιμοποίησα γιὰ τὸν ἑαυτό μου. Γιὰ ἰδέστε με! Εἶμαι κουρελῆς. Τὰ ρουχά μου ἐλεεινὰ καὶ τρισάθλια, τὰ παπούτσια μου τρύπια καὶ τὸ πρόσωπό μου, χλωμὸ κι' ἀδύνατο ἀπ' τὴν κακοφαγία!...Τὰ λεπτὰ ποὺ πῆρα τὰ χρησιμοποίησα για τὰ δέκα παιδιά μου καὶ τὴ γυναῖκα ἕντεκα! Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ μοῦ ζήσουν ὅλοι!... Λοιπόν, ἂν ἔκλεψα, τὄκανα γιὰ τοὺς ἄλους καὶ ὄχι γιὰ τὸν ἑαυτό μου

Ὁ δικαστὴς ἐσκέφτηκε καλὰ καὶ σὲ λίγο εἶπε στοὺς φύλακες ποὺ τὸν κρατοῦσαν δέσμιο, βγάζοντας τὴν ἀπόφασί του:

— Πᾶρτε τον καὶ πηγαίνετε νὰ τὸν κρεμάσετε! Τοῦ ἀξίζει ἡ κρεμάλα, ὄχι γιατὶ ἔκλεψε, ἀλλὰ γιατὶ παντρεύτηκε κι' ἔκανε δέκα παιδιά, χωρὶς νὰ συλλογισθῇ πῶς θὰ ζήσῃ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους!

◆◆

—Διαβάσατε τὴν τελευταία μου ἐπιθεώρησι ποὺ σᾶς ἄφησα προχθές; ρώτησε ἕνας νέος θεατρικὸς συγγραφεὺς τὸν παλαιότερο συνάδελφό του.

— Ναί, φίλε μου, καὶ βρῆκα μέσα δυὸ σκηνὲς ποὺ ἀσφαλῶς οὔτε ὁ Σαίξπηρ δὲν θὰ τὶς φανταζόταν.

— Ποιές ;

— Τὴ σκηνὴ μέσα στὸ ραδιοφωνικὸ σταθμὸ καὶ τὸ φινάλε στὸ κινηματογραφικὸ στούντιο. Δὲν ὑπάρχουν σὲ κανένα ἔργο τοῦ Σαίξπηρ!

◆◆

Σ' ἕνα ἐπαρχιακὸ ξενοδοχεῖο, ποὺ ἔμεναν διάφοροι ἔμποροι, ἔτυχε νὰ κοιμηθοῦν στὸ ἴδιο δωμάτιο δυὸ ἄγνωστοι.

Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς, ἀφοῦ ἑτοιμάσθηκε νὰ κοιμηθῇ, ἐφόρεσε ἕνα ζευγάρι γερὲς παντοῦφλες, δένοντάς τις μάλιστα μὲ δυὸ λουρίδες στὰ πόδια του, γιὰ νὰ μὴ τοῦ φύγουν κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ὕπνου.

Ὁ ἄλλος ἄγνωστος, βλέποντας τὴν παραξενιὰ αὐτὴ τὸν ρώτησε:

— Μὰ γιατὶ τὸ κάνεις αὐτό; Παντοῦφλες φορᾶς;

—Ναί, γιατὶ κάποτε ὅταν κοιμώμουνα ὀνειρεύτηκα ὅτι περπατοῦσα ξυπόλυτος στ' ἀγκάθια. Ἔ! λοιπόν, τέτοιοι ἦταν οἱ πόνοι ποὺ αἰσθανόμουνα στὸν ὕπνο μου, ὥστε ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη δὲν κοιμᾶμαι χωρὶς παντοῦφλες! Δὲν τὴν ξαναπαθαίνω!

— Ἐπαραθέρισα σ' ἕνα χωριὸ ὅπου δὲν ὑπῆρχε κανένας γιατρός.

— Καὶ οἱ κάτοικοι τί ἔκαναν;

— Τίποτε. Ἐπέθαιναν μόνοι τους.

ΤΟ ΤΑΛΕΝΤΟ

Ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα τοῦ κ. ΣΤΡΑΤΗ ΜΥΡΙΒΗΛΗ

Ἕως πρόπερσι ποὺ πρωτόρθα στὴ γειτονιά, ἡ Ἀσημίνα δὲν εἶχε ἀκόμη ἀνακαλύψει τὸ φῦλον της. Ἦταν ἕνα οὐδέτερο κορίτσι, ντροπαλό, κάπως ἄγριο, καὶ πολὺ ἀσουλούπωτο. Ἀκόμη ἡ θηλυκότητα δὲν τὴν εἶχε ἐγγίσει. Ἴσια πάνω, ἴσια κάτω. Ἐπίπεδα μπρός, ἐπίπεδα πίσω. Ξαφνικά, μέσα σ' ἕνα χρόνο, ἔγινε κοπέλλα. Πότε πρόφτασε ; Μυστήριο. Εἶχε ὡριμάσει μέσα σ' ἕνα χειμῶνα. Καὶ μόλις, μὲ τὴν ἄνοιξη, πέταξε ἀπὸ πάνω της τὸ ἄγαρμπο πανωφόρι — ἀποφόρι, ποὺ κατέβαινε ὡς τοὺς ἀστραγάλους της, ἀπεκαλύφθη ἀπὸ κάτω ὁ νέος καρπός. Ἄγουρος κάπως, ἀλλὰ καταφανῶς εὔγεστος. Ἦταν μιὰ λυγερὴ ζαρκάδα μὲ ὑγρὰ μάτια καὶ εὐκίνητη μέση. Ἦταν ἕνα ἐλαστικὸ κλωνάρι μηλιᾶς, φορτωμένο σκληρά, πράσινα ξυνόμηλα.

Ὑπάρχουν ὅμως φρουτοφάγοι ὅλων τῶν εἰδικοτήτων καὶ ἡ Ἀσημίνα ἐπέρασε μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπίδοσιν εἰς τὸ ντάνσιγκ τῆς συνοικίας καὶ κατόπιν εἰς τοὺς «Μποέμ» τὴν ἐνιαύσιον θητείαν τῆς ἐρωτικῆς της προπαιδείας. Τσιτάκι τσιτωμένο ἐπάνω εἰς τὰς προκλητικότητάς της, φτηνὸ τσιτάκι, παπουτσάκια τῶν 110 δραχ. ἀπὸ τὸ Μοναστηράκι καὶ καλτσίτσα ἰμιτασιόν.

Τὶς πρωϊνὲς ὧρες τὴν ἔφερναν ἕως τὴν ἐξώπορτά της μαζὶ μὲ τὶς ἄλλες δυὸ μεγαλείτερες συγκάτοικές της οἱ διάφοροι ὑποχρεωτικοὶ φίλοι τῆς βραδυᾶς. Τῆς ἰδίας λαϊκῆς τάξεως ὅλοι αὐτοὶ οἱ καβαλλιέροι. Ναυτάκια, φτωχοφοιτητάκια, μπακαλογατάκια, προαχθέντα εἰς ὑπαλλήλους ἐμπορικῶν καταστημάτων τροφίμων, μὲ ψευτομετάξινο μαντηλάκι ἑορταστικῶς κυματιζόμενον, ὡς ἐπισείων εἰς τὴν ἄνω τσέπην καὶ χωρίστραν αἰγλίεσσαν ἀπὸ τὴν ἄφθονον μπριγιαντίνην.

Ὅλα ἐπήγαιναν καλὰ καὶ κανονικά, ὅταν τὸ περασμένο Σάββατο διὰ μᾶς ἔγινε ἡ ραγδαία κοινωνικὴ ἄνοδος τῆς Ἀσημίνας. Ἦταν περίπου ἡ πρώτη πρωϊνή, ὅταν εἰς τὸ ἀδιέξοδον τῆς φτωχογειτονιᾶς ἡ ἠχὼ ἐξύπνησε διὰ πρώτην φορὰν ἀπὸ κόρναν αὐτοκινήτου.

Τί συνέβαινε ; Τί ἐσήμαινε αὐτὸ τὸ σάλπισμα ;

Αὐτὸ τὸ σάλπισμα ἁπλῶς ἦτο τὸ σάλπισμα ἀποδόσεως τιμῶν ὑψηλῆς κοκοταρίας καὶ κοκεταρίας εἰς τὴν Ἀσημίναν. Ἐβγῆκαν ὅλες οἱ γειτόνισσες στὶς πόρτες καὶ στὰ παράθυρα καὶ ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητον κατέβηκε μεγαλοπρεπῶς, μὲ πρωτοφανῆ λυγίσματα μοιραίας γυναίκας, ἡ Ἀσημίνα. Ἐφοροῦσε μιὰ θαυμασία μεταξωτὴ τουαλεττίτσα, ποὺ τὴν ἔφερε μὲ πολλὴν κομψότητα μὰ τὴν ἀλήθεια, καὶ στὶς μακρυὲς γάμπες της ἔτριζαν κάλτσες μεγάλης μάρκας. Ἐπλήρωσε τὸ ταξὶ καὶ τὴν ὥρα ποὺ ἔκανε ὁ σωφὲρ νὰ μανουβράρῃ, τὸν ἐσταμάτησε, ἔβγαλε κάτι ἀκόμη καὶ τοὔδωσε ἀπὸ τὸ νέο της τσαντάκι, ποὺ ἔλαμψεν ἡ ἀσπράδα του ὑπὸ τὸν δημοτικὸν γλόμπον.

—Νά. Πάρε κι' αὐτὸ ἐδῶ νὰ πιῇς κάτι....

Ὅλες οἱ κοκῶνες τῆς γειτονιᾶς ἔμειναν μὲ τὸ στόμα ἀνοικτόν, ὡς χῆναι κεχηνυῖαι.

—Μπρέ, ἡ Ἀσημίνα ἦταν αὐτή ;

—Ἡ Ἀσημίνα, παιδάκι μ'.

Ἀέρας, κίνησι, ἀνοιχτοχεριά, λίκνισμα γοφῶν, μακιγιάζ,, ὅλα στὴν τρίχα, Στὺλ ἀκριβῆς γκαρσονιέρας.

—Μπρέ, πότε ξετσούμισε ἡ σουσουράδα ! Σὰν χτὲς ἀκόμα μᾶς ἔκανε θελήματα ὁ μπόμπιρας !

Πῶς.

Ἦλθε ἡ ὥρα τῆς Ἀσημίνας καὶ ξετσούμισε. Ὅπως ἔρχεται ἡ ὥρα τῆς κάμπης καὶ βγαίνει ἀπὸ τὸ βρωμοκουκοῦλι της χρυσαλλίς.

Τὰ λαδικά, βέβαια, πήρανε φωτιά. Ὑψηλοφώνως διεσταυρώνοντο ἔκτοτε αἱ τελευταῖαι εἰδήσεις περὶ Ἀσημίνας ἀπὸ παραθύρου εἰς παράθυρον. Ἐγνώσθη, π. χ., ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἀνωτέρου ἀξιωματικοῦ γεροντοπαλλήκαρου, ὁ ὁποῖος εἶχε μονοπωλήσει ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὸ τάλαντον τῆς Ἀσημίνας. Κατόπιν ἡ εἴδησις συνεπληρώθη μὲ μίαν βαρυσήμαντον λεπτομέρειαν, τὴν ὁποίαν ἐσημείωσαν τὰ διάφορα παρατηρητήρια τῆς γειτονιᾶς.

Ἡ Ἀσημίνα πήγαινε καὶ τὸν εὕρισκε δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα, Τρίτη καὶ Σάββατο. Ἐπ' αὐτοῦ τοῦ δεδομένου βασιζόμενες οἱ κοκῶνες μὲ τὴν πολυχρόνιον πεῖραν, προσεπάθουν διὰ πολυπλόκων συλλογισμῶν νὰ βγάλουν συμπεράσματα διὰ τὴν ἡλικίαν τοῦ ἐραστοῦ, καθὼς καὶ διὰ τὸν βαθμόν του.

Ἐν τέλει ἀπεφασίσθη νὰ εἶνε μᾶλλον ἀντισυνταγματάρχης. Προσέθεταν ἀκόμη καὶ τὴν λεπτομέρειαν «ἐν ἀποστρατείᾳ». Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ τελευταία ἀπεσύρθη τῆς κυκλοφορίας ὅταν ἕνα ἐκ τῶν Σαββάτων, ποὺ ἄργησε νὰ βγῇ ἡ Ἀσημίνα, ἦρθε γυρεύοντας την ἕνα αὐτοκίνητο μὲ μιὰ ὀρντινάντσα. Ὁ φαντάρος ρώτησε : Ἐδῶ παρακαλῶ εἶνε ἡ μαμαζὲλ Μίνα ;

—«Ἡ μαμαζὲλ Μίνα ;» ἐπανέλαβε μὲ κατάπληξιν δῆθεν ἡ κυρὰ Παγώνα, ποὺ εἶχε τὸ στραβὸ τὸν καθαριστὴν ἄντρα.

Καὶ ἀποτεινομένη πρὸς τὶς ἄλλες κοκῶνες, ρώτησε προκλητικῶς :

—Μπᾶς καὶ ξέρετε, καλὲ σεῖς, καμμιὰ «μαμαζὲλ Μίνα» ἐδῶ γύρω ;

—Ὄχι, παιδάκι μου, εἶπαν ὅλες ἑνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ.

Τότε ἡ κυρὰ Παγώνα ρώτησε τὸν φαντάρο μὲ μίαν δῆθεν ξαφνικὴν φώτισιν :

—Καλὲ μπᾶς καὶ γυρεύεις, παιδάκι μου, τὴν Ἀσημίνα τῆς Μαριγούλας τῆς πλύστρας ;

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Ἀσημίνα, ποὺ ἔγινε Μίνα, ἐβγῆκε μειδιῶσα μέσα στὴν ὡραία της τουαλεττίτσα καὶ μπῆκε ἀπαστράπτουσα μέσα εἰς τὸ ἀπαστράπτον αὐτοκίνητο, κομψή, σεινάμενη καὶ κουνάμενη, καὶ γράφουσα ὅλην τὴν τσουλαρίαν τῆς ὑπερπηδηθείσης τάξεώς της εἰς τὰ παληά της τὰ γοβάκια, ἐκεῖνα ἀκριβῶς, μὲ τὰ ὁποῖα ἐχόρευε φὸξ εἰς τοὺς «Μποέμ».

Καὶ τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε ὡς ἅρμα νίκης, καὶ τὴν ἀπήγαγε μέσα εἰς θριαμβευτικὰ σαλπίσματα, κατακαλύψαν τὶς κοκῶνες μὲ τὴν ἀποπνικτικὴν νεφέλην τῆς μπενζίνης καὶ τοῦ κονιορτοῦ ποὺ ἐξαπέλυσε πίσω του.

Ἦταν ὁ θρίαμβος τοῦ ταλέντου !

ΜΥΡΙΒΗΛΗΣ

ΜΙΚΡΑ ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ

Σκέψεις, γνῶμαι καὶ ἐκλεκτὲς παροιμίες.

—Ἐὰν ἔχεις καιρό, μὴν περιμένῃς γιὰ καιρό.

—Τρεῖς σπινθῆρες : ὑπερηφάνεια, φθόνος, φιλαργυρία, πυρπολοῦν κάθε καρδιά. Ἀλλοίμονο σὲ ὅποια, δὲν τοὺς περιορίσει.

—Ποτε δὲν θἄβρῃς καιρὸ γιὰ κάτι. Ἐὰν θέλεις καιρό, πρέπει νὰ τὸν δημιουργήσῃς.

—Οἱ τρελλοὶ προσφέρουν τὰ γεύματα καὶ οἱ φρόνιμοι τὰ τρώγουν.

—Ἐὰν κάνῃς ὅτι δὲν πρέπει νὰ κάνῃς, θὰ ὑποφέρῃς πολλά, ποὺ μποροῦσες νὰ μὴ τὰ γνωρίσῃς.

—Ὅπως ἡ φωτιὰ τρώγει τὸ σίδηρο, ἔτσι καὶ τὸν κακὸ τὸν λυώνει ὁ φθόνος.

—Ὅλοι εἴμεθα λίγο ποιηταί, λίγο γιατροὶ καὶ... λίγο παράφρονες.

—Ἡ φιλανθρωπία ποὺ γίνεται γιὰ ἐπίδειξι δὲν εἶνε φιλανθρωπία.

—Ὅποιος μπορεῖ νὰ ἐμποδίσῃ ἕνα κακὸ καὶ δὲν τὸ κάνει, εἶνε περισσότερο ἔνοχος ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ ἐγκληματεῖ.

—Τιμὴ εἶνε ἡ σκιά, ποὺ ρίχνει τὸ ἄτομόν σου, φωτειζόμενο ἀπὸ τὸν ἥλιο τῆς ἐκτιμήσεως τῶν ἄλλων.

—Ὁ νεόπλουτος, μοιάζει μὲ ἄνθρωπο πάνω σὲ ψηλὸ πύργο, ποὺ τον πιάνει σκοτοδίνη, γι' αὐτὸ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι τοῦ φαίνονται σὰν νάνοι.

—Ἐὰν δὲν ὑπάρχει ἐχθρὸς δὲν ὑπάρχει ἀγών. Ἐὰν δὲν ὑπάρχει ἀγών, δὲν ὑπάρχει νίκη, ἐὰν δὲν ὑπάρχει νίκη, δὲν ὑπάρχει στέφανος.

—Κανεὶς δὲν στέκεται τόσο ὑψηλά, ὥστε νὰ μὴ μπορῇ νὰ πάῃ ἀκόμη ὑψηλότερα.

—Ἡ θλῖψις μετρᾷ τὰ δευτερόλεπτα, ἡ εὐτυχία λησμονεῖ τίς ὧρες.

—Ἡ φιλοσοφία τοῦ ἑνὸς αἰῶνος εἶνε ὁ κοινὸς νοῦς ἐκείνου ποὺ θὰ τὸν διαδεχθῇ.

—Οἱ πλούσιοι ἔχουν κόλακες κι' οἱ φτωχοὶ φίλους.

—Κανένα κακὸ δὲν εἶνε ἀθεράπευτο.

—Ἡ σταθερότης εἶνε χίμαιρα τοῦ ἔρωτος.

—Τὰ ἄνθη εἶνε ἡ σιωπηλὴ γλῶσσα τοῦ ἔρωτος. Ἐκφράζουν πόθον, στοργήν, μεγαλεῖο καὶ ἀγάπη.

—Ὁ ἔρως ἀνταγωνίζεται στὴ δύναμι τὸν θάνατο.

—Ἂν ἀγοράζετε πράγματα ποὺ δὲν τἄχετε ἀνάγκη, γρήγορα θὰ πουλήσετε ὅσα σᾶς εἶνε ἀναγκαῖα.

—Στὴ σημερινὴ κοινωνία ὅλοι πρέπει νὰ τρέχουμε μπροστά. Ὅποιος μένει πίσω καταστρέφεται.

—Ἐκεῖνος ποὺ πολλοὶ τὸν φοβοῦνται, πρέπει καὶ νὰ φοβᾶται πολλούς.

—Ὁ χρόνος καταβροχθίζει τὰ πάντα.

—Ὁ χρόνος εἶνε ὁ ἐπανορθωτὴς τῶν πραγμάτων, ὁ δοκιμαστὴς τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ ἔρωτος. Ὁ μόνος φιλόσοφος, ἀφοῦ οἱ ἄλλοι εἶνε σοφισταί.

—Ὁρίστε τὴ συνταγή. Προτοῦ πάρετε τὸ φάρμακο νὰ κουνήσετε καλὰ τὴν μπουκάλα.

— Περιττὸ γιατρέ μου, γιατὶ πηγαίνω στὸ σπίτι μου μὲ λεωφορεῖο.

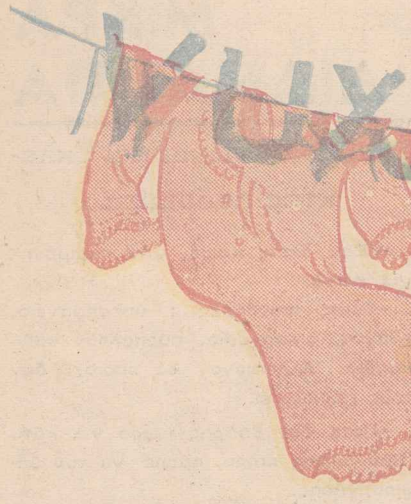

Νυχτικό ἤ πυτζάμα

Ἡ παράδοσις καὶ ὁ νεωτερισμὸς τίθενται ἀντιμέτωποι ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς κλίνης μας

Καὶ στὸν ὕπνο μας ἀκόμη εἴμαστε διῃρημένοι σὲ ἀντιμαχόμενα στρατόπεδα: Ἄλλοι φοροῦν νυχτικό. Καὶ ἄλλοι πυτζάμα. Μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν κατηγοριῶν, ἔχει ἐγερθῆ τελευταίως διαμάχη. Ἡ μοιραία ἀνθρώπινη διαμάχη, ποὺ δὲν ἐννοεῖ νὰ μᾶς ἀφήσῃ ἐν εἰρήνῃ οὔτε στὸ κρεββάτι μας...

Ἔχει τὸ νυχτικὸ τοὺς θιασῶτες του. Καὶ ἡ πυτζάμα τοὺς δικούς της. Καὶ οἱ μὲν κατηγοροῦν καὶ εἰρωνεύονται τοὺς δέ.

◊◊◊

Οἱ πυτζαμικοὶ —νὰ τοὺς ποῦμε ἔτσι— ὑποστηρίζουν, ὅτι ἡ πυτζάμα εἶνε ἕνα αἰσθητικὸ νυκτερινὸ ἔνδυμα, ποὺ ἀντιπροσωπεύει τὴν πρόοδο. Κατηγοροῦν δὲ τοὺς νυχτικοφόρους ὡς καθυστερημένους καὶ προσκολλημένους σὲ μιὰ συνήθεια, ποὺ καταντᾷ γελοία, ὅπως κάθε τι τὸ ντεμοντέ.

Οἱ ὀπαδοὶ τοῦ νυχτικοῦ, ἐξ ἀντιθέτου, θεωροῦν αὐτὴν τὴν προσκόλλησιν εἰς τὸ παρελθὸν ὡς τιμήν των.

—Τὸ νυχτικό, λέγουν, ἀντιπροσωπεύει τὴν ἱερὰν παράδοσιν. Δὲν θὰ τὸ ἀποχωρισθοῦμε ποτέ. Διότι αὐτὸ μᾶς ἐπαναφέρει στοὺς παληοὺς χρόνους τῶν ἁγνῶν καὶ ὡραίων ἠθῶν καὶ ἐθίμων.

Αὐτοὶ βρίσκουν τὴν πυτζάμαν ὡς μίαν ἐπὶ πλέον ἐκδήλωσιν τῆς γελοιότητος τοῦ συρμοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν ἐσεβάσθη οὔτε τὴν γαλήνην τῆς κλίνης μας, ἀλλ' ἦλθε νὰ σπείρῃ καὶ σ' αὐτὴν τὰ ζιζάνια τοῦ ἐξωφρενισμοῦ του.

Καὶ ἡ διαμάχη συνεχίζεται.

◊◊◊

Ὅταν συναντηθοῦν ἡ πυτζάμα καὶ τὸ νυχτικό, δὲν τὰ πᾶνε καθόλου καλά. Στὶς κλινάμαξες τῶν τραίνων, στὶς καμπίνες τῶν βαποριῶν, σὲ πάντα τόπον ὁμαδικοῦ ὕπνου, συμβαίνουν τέτοιοι εἰρωνικοὶ διαξιφισμοί:

—Καθὼς σᾶς εἶδα μὲ τὸ νυχτικό, κύριε, σᾶς πέρασα γιὰ τὴ γιαγιά μου.

—Κι' ἐγώ, καθὼς σᾶς εἶδα μ' αὐτὴ τὴν φανταιζὶ πυτζάμα, σᾶς πῆρα γιὰ τὴν Μάρλεν Ντῆτριχ...

Οἱ ἀλληλοκατηγορίες γίνονται κάποτε ὠμότερες:

—Νυχτικὸ φορᾷς, εὐλογημένε; Πῶς μπορεῖς καὶ κοιμᾶσαι μὲ δαῦτο;

—Μὲ συγχωρεῖς, ἀλλ' αὐτὲς τὶς ἀηδίες τὶς πυτζάμες, δὲν θὰ τὶς βάλω ποτὲ ἀπάνω μου.

Αὐτὴ ἡ σύγκρουσις παραδόσεως καὶ νεωτερισμοῦ παρατηρεῖται ἐνίοτε καὶ μεταξὺ ἀνδρογύνων. Ἡ σύζυγος, πάντα —ὡς γυναῖκα— πιὸ προοδευτική, εἶνε ὀπαδὸς τῆς πυτζάμας. Ὁ σύζυγος μένει πιστὸς στὸ πατροπαράδοτο νυχτικό. Αὐτὴ ἡ ἀντίθεσις ξεσπᾷ ὁρμητικὴ ἀπὸ τὶς πρῶτες νύχτες τοῦ γάμου:

—Τί εἶνε αὐτό; Νυχτικὸ θὰ φορέσῃς νὰ κοιμηθῇς;

—Ἀμ' τί νὰ φορέσω;

—Πυτζάμα, καλέ, ποὺ φορεῖ ὅλος ὁ κόσμος.

—Ἄ, ὄχι, ἀγαπητή μου. Ἐγὼ μὲ νυχτικό... γεννήθηκα καὶ μὲ νυχτικὸ θὰ πεθάνω.

Ἂν δὲν ὑπῆρχε μεταξὺ τοῦ ἀνδρογύνου ἡ γλυκύτης τῶν σχέσεων, ποὺ κυριαρχεῖ κατὰ τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος, ἴσως αὐτὴ ἡ ἀντίθεσις νὰ κατέληγεν εἰς ἄμεσον διαζύγιον. Ἀλλὰ ἡ διαφωνία πνίγεται ἐν τῇ γενέσει της σὲ μερικὰ φιλιὰ καὶ ἐναγκαλισμούς.

Καὶ γίνεται σιωπηρῶς παραδεκτὸν τὸ καθεστὼς τῆς ἀνομοιότητος τῆς νυκτερινῆς περιβολῆς τῶν συζύγων: Ἡ κυρία κοιμᾶται μὲ πυτζάμα καὶ ὁ κύριος μὲ νυχτικό. Καὶ ἔτσι συμβαίνει μιὰ ἀντιστροφὴ τοῦ ντυσίματος τῆς ἡμέρας. Δηλαδὴ τὴ νύχτα, ἡ μὲν γυναῖκα βάζει... πανταλόνια, ὁ δὲ ἄντρας... φουστάνια.

◊◊◊

Καὶ τὸ νυχτικὸ καὶ ἡ πυτζάμα, ἔχουν τὰ ἀγαθά των. Ὅπως καὶ τὰ τρωτά των.

Ἂς δοῦμε μὲ κάθε δυνατὴ ἀμεροληψία τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ τοῦ καθενὸς ἐκ τῶν δύο αὐτῶν τρόπων νυκτερινῆς περιβολῆς.

Τὸ νυχτικὸ εἶνε, ἀλήθεια, συνυφασμένο μὲ τὴν παράδοσιν. Μᾶς γυρίζει στὰ μακάρια, παιδικά μας χρόνια. Μᾶς θερμαίνει μὲ τὴ ζεστασιὰ τῶν ἀναμνήσεων.

Καὶ ὅταν ἔξω, στὴν καθημερινὴ ζωή, συγκρουόμαστε κάθε στιγμὴ μὲ τὴν πεζότητα καὶ μὲ τὸν ἀντιποιητικὸν μοντερνισμόν, εἶνε φυσικὸ νὰ θέλουμε ὅταν γυρίζουμε τὸ βράδυ στὴν κρεββατοκάμαρά μας, νὰ βρεθοῦμε σ' ἕνα περιβάλλον νοσταλγίας τῶν παιδικῶν μας ὀνείρων, σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα παρελθόντος, ὅπου πλανᾶται ἡ ἀνάμνησις μιᾶς καλῆς γιαγιᾶς, ἑνὸς ἀγαθοῦ παπποῦ, ποὺ μᾶς ἔπαιρνε στὰ γόνατά του καὶ μᾶς ἔλεγε παραμύθια... Αὐτὴ τὴ γλυκειά, μελιχρὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ πατρικοῦ σπιτιοῦ μπορεῖ ἐν μέρει νὰ τὴν δημιουργήσῃ τὸ νυχτικό. Ὅταν τὸ φορέσουμε, ξαναβρίσκουμε μέσα στὴν ἁπλοχωριά του τὴ γαλήνη τῶν παιδικῶν μας χρόνων.

Ἐξ ἄλλου εἶνε ἕνα ἔνδυμα ὑγιεινὸ καὶ ἄνετο. Μονάχα ποὺ δὲν εἶνε, ὁμολογουμένως, καθόλου αἰσθητικό. Ὁ Ἑρμῆς τοῦ Πραξιτέλους ντυμένος μὲ νυχτικό, θὰ ἦταν ἀνυπόφορος. Τί νὰ πῇ δὲ κανεὶς γιὰ τὸ θέαμα τριχωτῶν καὶ στραβῶν ἀνδρικῶν ποδιῶν, ποὺ μᾶς παρουσιάζονται κάτω ἀπὸ τὴν αὐλαίαν τοῦ νυχτικοῦ; Εἶνε ἀπὸ τὰ ἀσχημότερα πράγματα τοῦ κόσμου τούτου...

◊◊◊

Ἡ πυτζάμα ἔχει τὸ πλεονέκτημα τῆς αἰσθητικῆς. Εἶνε ἕνα πολὺ ὡραῖο ἔνδυμα. Σ' ὅλους πηγαίνει. Ἀκόμη καὶ στοὺς χοντροὺς καὶ τοὺς κακοφτιασμένους. Ὅλους τοὺς κάνει συμπαθεῖς.

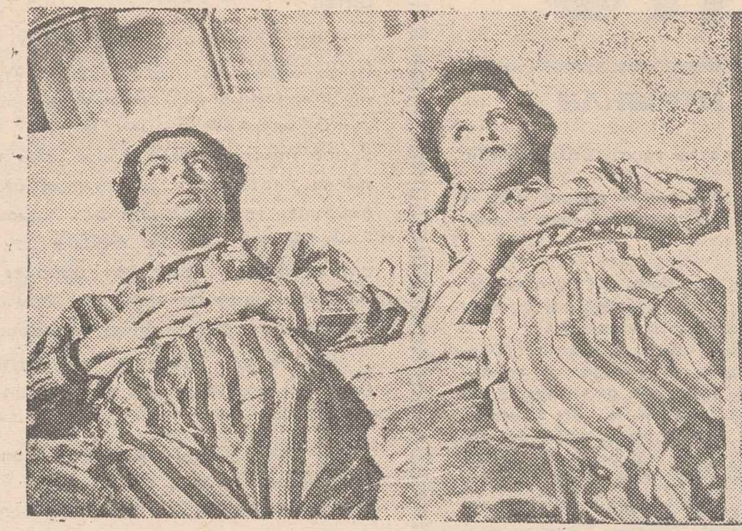

Ἡ πυτζάμες

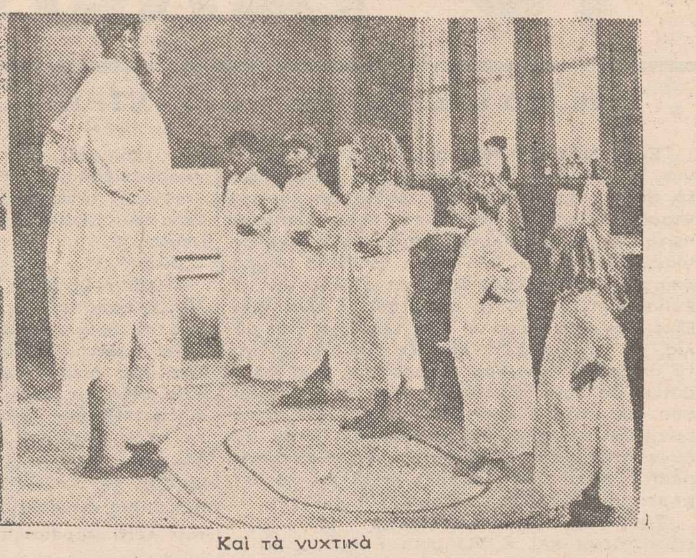

Καὶ τὰ νυχτικὰ

Μιὰ καλορραμένη πυτζάμα ὠμορφαίνει περισσότερο καὶ ἀπὸ ἕνα κοστοῦμι περιπάτου. Μὲ τὸ νυκτερινὸ αὐτὸ ἔνδυμα βρίσκει καὶ ὁ ἄντρας τὴν εὐκαιρία νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὰ ὑφάσματα μὲ τὰ ζωηρά, χαρούμενα χρώματα, ποὺ τὴν ἡμέρα εἶνε ἀποκλειστικότης τῶν γυναικῶν.

Μία διάθεσις κοκεταρίας τοῦ ἀνδρὸς φαίνεται ὅτι ἔχει δημιουργήσει τὴν πυτζάμα. Καὶ ἴσως γι' αὐτὸ τὴν ἀπεχθάνονται πολλοί.

—Ἐγὼ νὰ φορέσω αὐτὸ τὸ ρεζιλίκι; σοῦ λέει ὁ ἄλλος. Θεὸς νὰ μὲ φυλάῃ!

Ἔχουν τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι θὰ περιβληθοῦν τὴν ἀτμόσφαιρα μιᾶς καθαρῆς γυναικείας φιλαρεσκείας, ὅταν βάλουν πυτζάμα. Καὶ αὐτὸ εἶνε, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ ἀνεχθοῦν ὅσοι δὲν ἐπιτρέπουν νὰ τεθῇ οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον ἐν ἀμφιβόλῳ ὁ ἀκραιφνὴς ἀνδρισμός των.

—Τί εἶμαι, ἀριστοκράτις στὴν πλὰζ τῆς Φλωρίδος γιὰ νὰ φορέσω πυτζάμα;

Ὅσο γιὰ ἄνεσι, ὑστερεῖ ἡ πυτζάμα ἀπὸ τὸ νυχτικό. Αὐτὸ εἶνε ὁ δεύτερος λόγος, ποὺ πολλοὶ δὲν μποροῦν νὰ τὴν ἀνεχθοῦν:

—Ὅταν φορέσω πυτζάμα, ἔλεγε κάποιος, ἔχω τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι κοιμᾶμαι μὲ τὸ κοστοῦμι μου. Καὶ δὲν μπορῶ νὰ ἡσυχάσω. Μόνον μὲ τὸ νυχτικὸ καταλαβαίνω, ὅτι εἶμαι στὸ κρεββάτι μου.

◊◊◊

Ὁ τρόπος τοῦ ντυσίματός μας κατὰ τὸν ὕπνο ἐνδιαφέρει τοὺς ὑγιεινολόγους, τοὺς νευρολόγους καὶ τοὺς ψυχαναλυτάς. Ὅταν πειραχθοῦν τὰ νεῦρα σας καὶ πᾶτε στὸν ψυχίατρο, μεταξὺ τῶν ἄλλων θὰ σᾶς ρωτήσῃ καὶ πῶς κοιμᾶσθε.

Μὲ νυχτικὸ ἢ μὲ πυτζάμα;

Καὶ μήπως ἡ πυτζάμα σας εἶνε στενή;

Οἱ ψυχαναλυταί, ἐξ ἄλλου, βρίσκουν, ὅτι τὸ νυχτερινὸ ντύσιμο ἐπηρεάζει τὰ ὄνειρα. Ὁ ψυχαναλυτής, ποὺ ἐξετάζει τὴν ἡρωΐδα ἑνὸς μυθιστορήματος τοῦ Ντεκομπρᾶ, νομίζει πρὸς στιγμήν, ὅτι εὑρῆκε τὴν ἐξήγησιν ἑνὸς ὀνείρου της, εἰς τὸ χρῶμα τῆς πυτζάμας της.

—Μήπως ἐκοιμηθήκατε μὲ πυτζάμα ποὺ εἶχε χρῶμα πρὸς τὸ κόκκινο;

Ἀλλὰ ἡ κυρία διαψεύδει αὐθωρεὶ τὴν θεωρίαν τοῦ ντόκτορος μὲ τὴν ἀπρόοπτη ἀπάντησι:

—Κοιμᾶμαι... γυμνή, γιατρέ.

◊◊◊

Νὰ λοιπόν, ὅτι ἐκτὸς τῶν πυτζαμοφόρων καὶ τῶν νυχτικοφόρων, ὑπάρχει καὶ τρίτη κατηγορία: Οἱ κοιμώμενοι κατὰ τὸν τρόπον, ποὺ ἐκοιμᾶτο ὁ Ἀδὰμ εἰς τὸν Παράδεισον.

Ὑπάρχει ὅμως καὶ τετάρτη κατηγορία: Αὐτοί, ποὺ ἀγνοοῦν τὴν πολυτέλειαν καὶ τῆς πυτζάμας καὶ τοῦ νυχτικοῦ καὶ κοιμοῦνται μὲ τὰ ἐσώρρουχα, ποὺ φοροῦν τὴν ἡμέρα. Εἶνε ἡ τάξις τῶν φτωχῶν καὶ τῶν ἐργατικῶν ἀνθρώπων. Ἂν κανένας ἐξ αὐτῶν ἐδιάβασε τὰ ἀνωτέρω περὶ πυτζάμας καὶ νυχτικοῦ, λίγο ἐνδιαφέρον θὰ ἔδειξε, ἐφ' ὅσον εἶνε πράγματα, γιὰ τὰ ὁποῖα δὲν αἰσθάνεται καμμιὰ ἀνάγκη.

Στὴν ἐρώτησί μας, λοιπόν, ἂν προτιμοῦν τὸ νυχτικὸ ἢ τὴν πυτζάμα, πολλοὶ θὰ ἀπαντήσουν:

—Οὔτε τὸ ἕνα, οὔτε τὸ ἄλλο.

Νὰ τέλος καὶ ἡ ἀπάντησις τῶν ἀλητῶν:

—Γιὰ τὸν ὕπνο μας προτιμοῦμε τά... ροῦχα τῆς ἡμέρας, μὲ τὰ ὁποῖα συμμαζευόμαστε σὲ κάποια φιλόξενη γωνιά, νὰ κοιμηθοῦμε...

ΑΘΗΝΑΙΟΣ

Ο ΡΥΘΜΟΣ ΚΥΒΕΡΝΑ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΑΠΟ ΤΑ ΑΨΥΧΑ ΕΩΣ ΤΑ ΕΜΨΥΧΑ

Μεταξὺ τῶν ἀναριθμήτων ἐκδηλώσεων τῆς ζωῆς, ὑποπίπτουν εἰς τὴν ἀντίληψιν κάθε ἀνθρώπου—ἀπὸ τῆς στιγμῆς ποὺ εἶνε εἰς θέσιν ν' ἀντιλαμβάνεταικαὶ νὰ προσέξῃ κάτι— ὡρισμένα γεγονότα, ὡρισμένα φαινόμενα τὰ ὁποῖα, ἐπαναλαμβανόμενα κατὰ τακτικὰ χρονικὰ διαστήματα, δίδουν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἕνας ἀνώτερος νόμος τὰ ὑποτάσσει εἰς ἀέναον μεγαλειώδη ρυθμόν.

Ἡ διαδοχὴ τοῦ φωτὸς καὶ τοῦ σκότους ποὺ ἀποτελοῦν τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα. Ἡ ἐμφάνισις τῆς σελήνης, μὲ τὰς διαφόρους τάσεις της, ἐντὸς τοῦ ἰδίου πάντοτε χρονικοῦ διαστήματος. Ἡ περιοδικὴ ἐπιστροφὴ τῶν ἐποχῶν εἰς τὴν αὐτὴν πάντοτε ἀπὸ χιλιετηρίδων ὥραν, εἶνε οἱ πρῶτες ρυθμικὲς κοσμικὲς ἐκδηλώσεις τὶς ὁποῖες ἀντιλαμβανόμεθα. Ἐκδηλώσεις οἱ ὁποῖες ἀποτελοῦν τὴν βάσιν πλείστων ὅσων ἄλλων ἐκδηλώσεων τῆς κοινωνικῆς καὶ ἀτομικῆς μας ζωῆς.

◊◊◊

Προτοῦ ὅμως φθάσουμε εἰς τὴν κοινωνικὴν καὶ ἀτομικὴν ζωήν, ἂς συνεχίσωμε τὴν ἔρευναν εἰς τὰ μεγάλα φαινόμενα τοῦ σύμπαντος.

Ἡ παλίρροια καὶ ἡ ἄμπωτις, ἀκολουθοῦν ὑπάκοα τὰςφωτεινὰς φάσεις τῆς σελήνης καὶ τὸν ρυθμόν των, ὁ ὁποῖος μεταδίδεται στὰ κύματα τῶν θαλασσῶν ἀποστάσεως ἑκατοντάδων χιλιάδων χιλιομέτρων διὰ μέσου τοῦ διαστήματος.

Ἐξ ἄλλου, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν τεραστίαν σημασίαν τῶν ἐποχῶν τοῦ ἔτους εἰς τὴν ζωήν μας—χειμών, ἄνοιξις, καλοκαίρι, φθινόπωρον—τὶς ὁποῖες κανονίζει ἡ ρυθμικὴ πορεία τῆς γῆς περὶ τὸν ἥλιον καὶ ἡ ἀντίστοιχος αὐτοβουλία τοῦ ἄστρου τῆς ἡμέρας, μήπως γνωρίζουμε ἀκριβῶς ποῖαι ἄλλαι σπουδαῖαι ἐπιδράσεις μᾶς ἔρχονται ἀπὸ τὸν ρυθμὸν τῶν ἀστρικῶν κόσμων, ὡς π.χ. ἀπὸ τὴν κατὰ ἑνδεκαετίαν ρυθμικὴν ἐμφάνισιν τῶν κηλίδων εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἡλίου, ἡ ὁποία δίδει λαβὴν εἰς τόσας συζητήσεις ;

Καὶ ποῖος ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἀνθρώπους τῆς σκέψεως ἢ ἀπὸ τοὺς ὁπωσδήποτε σκεπτομένους δὲν ἐθαύμασε, δὲν ἔμεινε κατάπληκτος πρὸ τῆς ἀφαντάστου ἁρμονίας καὶ τάξεως τοῦ ρυθμοῦ τῶν οὐρανίων σωμάτων ;

Μήπως ἡ νεωτέρα ἐπιστήμη δὲν μᾶς βεβαιώνει, ὅτι ὁ ἴδιος ρυθμός, ἡ ἴδια ἁρμονικὴ κίνησις, διέπει ὅλην τὴν ὕλην μέχρι τῶν ἐλαχίστων ἀτόμων καὶ μήπως ὁ ἦχος καὶ τὸ φῶς δὲν εἶνε ρυθμός, δὲν ἀποτελοῦνται ἀπὸ ρυθμικὸν κραδασμόν ;

Ἂν μεταβάλουμε τὸν ρυθμὸν τῶν φωτεινῶν σωμάτων, ὀλίγον μόνον, ἂν μεταβάλουμε, π.χ. τὸ γαλανὸ εἰς πράσινο καὶ ἂν αὐξήσουμε κατά τι τὸν ρυθμὸν τῶν ἠχητικῶν κυμάτων, παύουμε νὰ τὰ ἀκούωμεν.

◊◊◊

Καὶ ἡ ἀκτινοβολία τέλος, ἡ ὁποία παίζει τόσον μεγάλον ρόλον εἰς τὴν ζωήν, τί ἄλλο εἶνε ἀπὸ συνεχὴς κυματισμὸς τοῦ ὁποίου —τόσον διὰ τὸν ἀσύρματον, ὅσον διὰ τὸ ραδιόφωνον ἢ διὰ τὸ φῶς — ὁ ρυθμὸς εἶνε διάφορος.

Ἐδοκιμάσατε ποτέ, ὅταν μὲ μιᾶς, εἰς τὸν δρόμον ἀκούσετε ἕνα ζωηρὸ ἐμβατήριο, νὰ μὴν ἀκολουθήσετε τὸν ρυθμόν του ; Εἶνε ὄχι ἀδύνατον βέβαια, ἀλλὰ πάντως δύσκολον, ὅπως εἶνε δύσκολον νὰ μὴν σᾶς παρασύρῃ εἰς τὸν ρυθμὸν της ὁποιαδήποτε ἄλλη μελωδία ποὺ θὰ ἀκούσετε.

◊◊◊

Ἀρχιτεκτονική, μουσική, γλυπτική, ζωγραφική, χορός, ποίησις, εἶνε ρυθμὸς καὶ ὅσο τελειότερος ρυθμός, τόσο τελειότερη ἡ ἐκδήλωσις τῆς τέχνης, γιὰ ν' ἀποδειχθῇ ὅτι κάποιος σοφὸς νόμος, τοῦ ὁποίου εἶνε ἀδύνατον νὰ κατανοήσουμε τὸν σκοπὸν καὶ τὶς λεπτομέρειες ἀκόμη ρυθμίζει τὰ πάντα καὶ τὶς ὑλικὲς καὶ τὶς ψυχικὲς ἐκδηλώσεις, μέσα στὸ πλαίσιον τῆς ἁρμονίας καὶ τοῦ ρυθμοῦ τοῦ σύμπαντος.

Γράμματα-Τέχνη-Θέατρον

ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΕΦΥΓΕ

ΤΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΝ ΤΟΥ ΜΠΡΟΥΝΟ ΒΑΛΤΕΡ

Τοῦ κ. ΜΙΧ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗ

Ὁ Μπροῦνο Βάλτερ μᾶς ἔφυγε. Ἔζησε κοντά μας δεκαπέντε ὁλόκληρες ἡμέρες σὰν ἕνα ὄνειρο καὶ ἐγκατέλειψε τὰς Ἀθήνας μὲ πραγματικὴν λύπην, ἀλλὰ καὶ γοητευμένος ἀπὸ τὴν διαμονήν, τὰς περιποιήσεις καὶ τὰς τιμὰς ποὺ τοῦ ἔκαμεν ἡ διεύθυνσις τοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν. Πρέπει νὰ τὸ ὑπογραμμίσωμεν. Εἴμεθα τόπος μικρὸς καὶ πτωχός. Ἡ μουσική μας κίνησις παρουσιάζει ἐξέλιξιν εὐχάριστον. Τὸ κοινὸν ἀρχίζει καὶ ἀγαπᾷ πραγματικὰ τὴν μουσικὴν καὶ τιμᾷ, ὅσον τοῦ ἐπιτρέπει ἡ πνευματική του καλλιέργεια τοὺς μεγάλους ἱεροφάντας τῆς μουσικῆς. Δὲν ἔχουμε ὅμως ἀκόμη φθάσει στὸ σημεῖον ἐκεῖνο, ποὺ οἱ μεγάλοι αὐτοὶ καλλιτέχναι νὰ θεωροῦν τὴν χώραν μας ἀπαραίτητον συμπλήρωμα τῆς σταδιοδρομίας των. Νὰ αἰσθάνωνται εὐχαρίστησιν νὰ διευθύνουν τὴν ὀρχήστραν μας, ἢ νὰ κάνουν γιὰ τὸν κοινόν μας γνησίαν μουσικήν. Ἔχουμε ἐλλείψεις φοβερές. Μέχρι πέρυσιν ἀκόμη, τοὺς στεγάζαμε σὲ μιὰν αἴθουσα, ποὺ ἡ πρώτη ἐμφάνισις δημιουργοῦσε παγερότητα καὶ ἀπέχθειαν. Τὸ σπουδαιότερον ὅμως ἦταν ἡ ὀρχήστρα μας. Εἶνε γεγονός, ὅτι δὲν ἠμπορεῖ νὰ συγκριθῇ μὲ τὶς περίφημες ἐκεῖνες ὀρχῆστρες ποὺ διευθύνουν ἔξω κατὰ καιροὺς οἱ μεγάλοι αὐτοὶ καλλιτέχναι. Καὶ ὡς ἔμψυχο καὶ ὡς ἄψυχο ὑλικό. Προσθέτω τὸ δεύτερο διότι ἔχει μεγάλη σημασία, ἐὰν ἕνα κόρνο εἶνε καλὸ ἢ κακό, μιὰ τρομπέτα παλαιὰ ἢ νέα. Ἢ ἕνα βιολὶ ἢ ἕνα βιολοντσέλλο. Ὅλα αὐτὰ τὰ ἀντιμετωπίζουν καὶ τὰ ἀντιλαμβάνονται ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμήν. Καὶ ὅταν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ὀρχήστρας ἔρχεται ἕνας Μπροῦνο Βάλτερ, τὰ ἀδύνατα αὐτὰ σημεῖα φωτίζονται ἀπὸ τὴν ἀντίληψίν του καταπληκτικά. Ὅλαι αἱ ἐλλείψεις ἂν εἶνε δυνατὸν νὰ διορθωθοῦν στὴν ἐντέλεια. Καὶ ἐπειδὴ αὐτὸ εἶνε σχεδὸν ἀδύνατον, διότι θὰ ἔπρεπε νὰ φθάσῃ ἀκόμη καὶ μέχρι τῆς σχολῆς ποὺ ἀκολουθοῦν οἱ μουσικοί, τὰ πράγματα ἀντιμετωπίζονται ὅπως εἶνε. Ὁ Βάλτερ εἶνε ἀλήθεια ὅτι κουράστηκε πολὺ γιὰ τὰ δύο αὐτὰ κοντσέρτα καὶ ὁμολογῶ ὅτι δὲν γνωρίζω ἐὰν τελικῶς ἔμεινε εὐχαριστημένος ἀπὸ τῆς καθαρᾶς μουσικῆς πλευρᾶς. Ἐὰν τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξε ἐκεῖνο ποὺ ἠμπορεῖ νὰ ἱκανοποιήσῃ ἕνα μαέστρον τῆς περιωπῆς τοῦ Μπροῦνο Βάλτερ καὶ νὰ τοῦ δημιουργήσῃ τὴν βαθύτερη εὐχαρίστησι νὰ θελήσῃ νὰ ξαναγυρίσῃ καὶ γιὰ νὰ κάνῃ πάλιν τιμὴ εἰς τὸν μικρόν μας τόπον. Γιὰ ὅλα αὐτὰ τὰ ἐὰν ἔπρεπε νὰ ὑπάρξῃ τὸ ἀντίδοτο. Καὶ τὸ ἀντίδοτο ἦταν ἡ στοργικὴ περιποίησις τοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν πρὸς τὸ μεγάλον μας ξένον, αἱ περιοδεῖαι του εἰς τοὺς ἀρχαίους τόπους, ἡ πνευματικὴ καὶ ψυχική του ἐπαφὴ μὲ μερικοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἀγαποῦν ἀληθινὰ τὴν μουσικήν, ἔχουν ἕνα ἔμφυτον πολιτισμὸν καὶ αἰσθάνονται ὑποχρέωσίν των νὰ τιμήσουν ἕνα τόσο μεγάλον ξένον. Ὁ κ. Οἰκονομίδης καὶ ἡ κυρία του, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν εἰς τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐπῆραν ἄριστα. Τὸν ἐσυνώδευσαν παντοῦ. Στοὺς Δελφούς, στὴν Ἐλευσῖνα, στὴν Ἀκρόπολι, στὸ Σούνιον καὶ τοῦ παρέσχον κάθε δυνατότητα διὰ νὰ ἰδῇ καὶ νὰ χαρῇ τὸ ἑλληνικὸ θαῦμα, σὲ ἀτμόσφαιρα πάντοτε ἁπλότητος καὶ ἐγκαρδιότητος ἀσυνήθους. Ὁ Βάλτερ ἔμεινε καταγοητευμένος. Τὰ ἐξέχασε ὅλα καὶ ἔζησε ξένοιαστος καὶ εὐτυχισμένος τὸ ὀλίγον αὐτὸ διάστημα κάτω ἀπὸ τὸν ἑλληνικὸ οὐρανόν. Καὶ διὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, ἐὰν τὸν ξαναδοῦμε ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ὀρχήστρας μας, θὰ τὸ ὀφείλωμε ἀπαραιτήτως στὸν Οἰκονομίδη.

Καὶ φαίνεται ὅτι θὰ ἔχωμε ἀκόμη μιὰ φορὰ τὴν μεγάλην αὐτὴν ἀπόλαυσιν.

◊◊

Τὸ τελευταῖον κοντσέρτο ἦταν μιὰ ἀκόμη ἀπόδειξις τί ἠμπορεῖ νὰ ἀποσπάσῃ ἕνας καλλιτέχνης σὰν τὸν Βάλτερ ἀπὸ μιὰ ὀρχήστρα τῆς δυνατότητος τῆς ἰδικῆς μας, τί θαύματα ἠμπορεῖ νὰ ἐπιτελέσῃ. Εἶμαι βέβαιος ὅτι τὸ Ἀθηναϊκὸ κοινὸν δὲν πρόκειται νὰ ξανακούσῃ ἄλλοτε Μότσαρτ ὅπως τὸν ἤκουσε μὲ τὸν Βάλτερ. Ἡ χάρις, ἡ διαύγεια, ἡ ἁπλότης τῆς μεγαλοφυΐας τοῦ Αὐστριακοῦ συνθέτου, ἤχησαν ἀπὸ τὴν ὀρχήστραν μας εἰς τὴν ἐντέλειαν καὶ οἱ μουσικοί μας εἶχαν παρασυρθῇ εἰς ἀτμόσφαιραν ἀνωτέρας μουσικῆς ὑφῆς, ποιήσεως καὶ εὐγενείας. Αἱ σελίδες τοῦ Βάγνερ, πρελούντιο τοῦ Λόεγκριν, εἰδύλλιον τοῦ Σίγκφρηντ, Ἀρχιτραγουδισταὶ τῆς Νυρεμβέργης ταιριάζαν θαυμάσια εἰς τὴν ἰδιοσυγκρασίαν τοῦ μαέστρου. Τὰ βιολιά μας ἐτραγούδησαν ὅσον ποτέ. Τὰ πνευστά μας ἐπειθάρχησαν καὶ τὰ βαθύχορδα οὐδέποτε περιεβλήθησαν μὲ τόσην ἔκφρασιν. Ἀτμόσφαιρα ἀρχαγγελικὴ ὑπῆρξε εἰς τὸ πρελούντιο τοῦ Λόεγκριν καὶ ἀληθινὸ τὸ εἰδύλλιον τοῦ ὡραίου Σίγκφρηντ. Τὸ κοινὸ εἶχε καθηλωθῇ εἰς τὰς θέσεις του. Ὅλοι μετεφέρθησαν ψυχικῶς εἰς ἄλλους κόσμους καὶ εἶχαν καταστῇ αἰχμάλωτοι μιᾶς ἀνωτέρας δυνάμεως, τῆς μουσικῆς, ποὺ παρασύρει, ἐξευγενίζει, ἐκπολιτίζει, γοητεύει, ἐξαϋλώνει. Ἡ συναυλία ἐτελείωσεν μὲ τοὺς «Ἀρχιτραγουδιστὰς τῆς Νυρεμβέργης». Ἠμπορεῖ νὰ μὴ ἔχετε ἰδῇ τὸ ἔργον ἐκτελούμενον, ἀρκεῖ νὰ γνωρίζετε τὴν ὑπόθεσιν διὰ νὰ τὸ ἀντιληφθῆτε καὶ νὰ ἰδῆτε ὅλους τοὺς ἥρωας νὰ παρελαύνουν ἀνάγλυφοι ἐνώπιόν σας, ἀπὸ τὴν θαυμασίαν αὐτὴν εἰσαγωγήν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Βάλτερ ἐσημείωσε ἕνα ἀκόμη θρίαμβον.

Τὸ κοινὸν ὄρθιο ἐξέσπασε εἰς ἕνα δαιμονιῶδες χειροκρότημα, ποὺ ἠνάγκασε τὸν μαέστρον νὰ ἐμφανισθῇ πολλὲς φορὲς διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ. Καὶ αἱ εὐχαριστίαι του πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι ἀπευθύνοντο κατὰ μεγάλο ποσοστὸν καὶ πρὸς τὴν ὀρχήστραν, ἡ ὁποία τοῦ ἔδωκε ὅ,τι τῆς ἐζήτησε, ὅ,τι τῆς ἦτο δυνατόν.

ΜΙΧ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

ΑΠΟ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΦΕΥΓΟΥΝ

Ἕνας ἀκόμη συνάδελφος, τοῦ παλαιοῦ καλοῦ καιροῦ, ὅπου οἱ ἄνθρωποι ἐμορφώνοντο πραγματικὰ καὶ οἱ δημοσιογράφοι ἤξευραν περισσότερα ἀπὸ ὅσα οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, ὁ Γεώργιος Σκαλιέρης, μᾶς ἄφησε χρόνους τὴν περασμένη ἑβδομάδα. Εὐρύτατα μορφωμένος, πατριώτης τόσον, ὥστε χάριν τῆς Ἑλλάδος, νὰ θυσιάσῃ πολλὰ ἀγαθά, πάρα πολλά, ποὺ ἄλλοι θὰ ὠνειρεύοντο ὡς τὸ μέγιστον ἀγαθόν. Ἀφιλοκερδὴς καὶ γνώστης τῶν Ἀνατολικῶν ζητημάτων μοναδικός, κατώρθωσε, διὰ τῶν ἀγώνων του καὶ τῆς ἐν γένει ζωῆς του μόνον τοῦτο: Νὰ διατηρήσῃ τὴν ἐκτίμησιν τῶν ὅσων τὸν ἐγνώρισαν καὶ οἱ ὁποῖοι θὰ τὸν ἐνθυμοῦνται πάντοτε. Διότι ἄνθρωποι καὶ συνάδελφοι, ὅπως ὁ Γεώργιος Σκαλιέρης, δὲν λησμονοῦνται, δὲν εὑρίσκονται εἰς τὸν κόσμον πολλοὶ σὰν αὐτόν, ποὺ ὁ ἐκλεκτός, ὅσον ὀλίγοι συνάδελφοι, κ. Γ. Πώπ, τὸν ὠνόμασε εἰς ἕνα ἐμπνευσμένον σημείωμά του, δημοσιευθὲν εἰς τὸ «Ἔθνος» «πορφυρογέννητον τοῦ Βυζαντίου». Σεμνός, μετριόφρων, μὴ θορυβῶν, ἔζησε καὶ ἀπέθανε σχεδὸν λησμονημένος, αὐτὸς ποὺ ἐξεκίνησε πλούσιος καὶ πλήρης γνώσεων, τὴν δημοσιογραφικὴν ζωήν. Εὐτύχημα εἶνε, ὅτι τὸ ὑπουργεῖον Τύπου, ἀνεγνώρισε τὰ ὅσα προσέφερε ὁ μεταστὰς εἰς τὴν πατρίδα του, ἀλλὰ ἰδίᾳ εἰς τὴν δημοσιογραφίαν καὶ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ βίου του, τὸν ἐξέλεξε «τιμητικῶς», μέλος τῆς «Ἑνώσεως τῶν Συντακτῶν», ὅπου πρὸ πολλοῦ —καὶ ἰδιαιτέρως ἀπὸ 4ετίας— ἔπρεπε νὰ εἶχε τὴν ἐμπρέπουσαν αὐτῷ θέσιν. Ὅπως ἔπρεπε νὰ τὴν ἔχῃ καὶ εἰς ἐνεργὸν δημοσιογραφίαν, ἀπ' ὅπου ὁ δειλὸς χαρακτὴρ του ἀλλὰ καὶ ἡ εὐθυξία του καὶ τὸ παράπονόν του ἀκόμη, τὸν εἶχαν ἀπομακρύνει πρὸ ἀρκετοῦ χρόνου. Εὐτυχῶς, τὸ ἱστορικὸν του ἔργον, ἐκτὸς τῆς σπανίας καὶ ἐκλεκτῆς συνεργασίας του εἰς παλαιοτέρας ἐφημερίδας, εἶνε ἱκανόν, διὰ νὰ διατηρήσῃ τὸ ὄνομά του ἀθάνατον.

◊◊

Ο ΒΑΛΤΕΡ, ΑΝΩΤΕΡΟΣ ΤΑΞΙΑΡΧΗΣ

Ὁ κ. Πρωθυπουργός, κατὰ τὴν προχθεσινὴν παρουσίασιν πρὸ αὐτοῦ, τοῦ κ. Μπροῦνο Βάλτερ, τοῦ διασήμου Γάλλου διευθυντοῦ ὀρχήστρας, τοῦ ἐνεχείρισε τὰ διάσημα τοῦ ἀνωτέρου ταξιάρχου τοῦ Φοίνικος, τὸν ὁποῖον εὐηρεστήθη νὰ τοῦ ἀπονείμῃ ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεύς.

◊◊

Ο ΜΑΚΕΔΩΝ ΑΝΤΑΡΤΗΣ

Τηλεγραφοῦν ἐκ Δράμας, ὅτι ὁ γλύπτης κ. Δημητριάδης, ἀνέλαβε νὰ φιλοτεχνήσῃ τὸ ἄγαλμα τοῦ «Μακεδονομάχου Ἀντάρτου», τὸ ὁποῖον θὰ στηθῇ εἰς τὴν παραμεθόριον. Τὸ ἄγαλμα θὰ εἶνε μεγαλοπρεπὲς καὶ θὰ στοιχίσῃ ἓν ἑκατομμύριον δραχμῶν.

◊◊

Ο ΣΕΒΑΛΙΕ ΕΠΑΡΑΣΗΜΟΦΟΡΗΘΗ

Ὁ γνωστὸς Γάλλος ἠθοποιὸς Μωρὶς Σεβαλιέ, ἐπαρασημοφορήθη, τὴν περασμένην ἑβδομάδα, λόγῳ τῶν ὑπηρεσιῶν ποὺ προσέφερεν εἰς τὴν πατρίδα του, μὲ τὸ παίξιμό του, διαδίδων τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν καὶ τέχνην, ἀνὰ τὸν κόσμον. Ἡ συγκίνησις τοῦ Σεβαλιὲ ἦτο τόση, ὥστε μόλις στεκότανε στὰ πόδια του. Ἀργότερα ὅμως ἐξεμυστηρεύθη εἰς τοὺς γνωστούς του:

—Δὲν εἶχα τόσην ταραχήν, οὔτε ὅταν πρωτοβγῆκα στὴν σκηνήν.

◊◊

ΤΑ ΑΝΑΚΤΟΡΑ ΤΟΥ ΚΑΔΜΟΥ

Ὁ διευθυντὴς τῆς ἀρχαιολογικῆς ὑπηρεσίας κ. Μαρινάτος, ἐπέστρεψεν ἐκ Θηβῶν, ὅπου παρέστη αὐτοπροσώπως εἰς τὴν ἀποκάλυψιν τῶν ἀρχαίων ἀνακτόρων τοῦ Κάδμου. Τὸ ἀποκαλυφθὲν κτίριον, τοῦ ὁποίου ἐλήφθησαν φωτογραφίαι, θὰ καλυφθῇ ἐκ νέου, μέχρις ὅτου ἐξευρεθῇ ἡ σχετικὴ πίστωσις καὶ δ ενεργηθοῦν συστηματικαὶ ἀνασκαφαί.

Οἱ ἀνατολίτικοι χοροί, ἔχουν γίνει πολὺ τῆς μόδας στὴν Εὐρώπη. Ἀνωτέρω μιὰ σκηνὴ κατὰ τὴν ὥρα τοῦ μαθήματος στὸ «Στούντιο» ἐξωτικῶν χορῶν.

ΤΡΕΙΣ ΘΕΑΤΡΙΚΑΙ ΠΡΩΤΑΙ ΚΙ'ΕΝΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΕΡΓΟ

Ἡ παρελθοῦσα ἑβδομάς, ἀπὸ ἀπόψεως θεατρικῆς κινήσεως ἦτο γονιμωτάτη. Ἀνεβιβάσθησαν δύο νέα ἔργα, ξένων συγγραφέων.

Ἡ «Φρενῖτις» εἰς τὴν «Κοτοπούλη» τοῦ Σὰρλ ντὲ Μπεζερὲ Σαπουῒ καὶ τὸ «Θὰ σὲ παντρευτῶ ...τέρας ! », τοῦ Μώμ.

Τὸ τρίτο ἦτο «ἡ Σταχτοπούτα» ἐπιθεώρησις τῶν κ.κ. Μαamάκη καaὶ Γιοκαρίνη.

Ἀκόμη προεβλήθη ἕνα νέο κινηματογραφικὸ ἔργο «Ἡ προσφυγοπούλα» μὲ σενάριο τοῦ κ. Δ. Μπόγρη καaὶ πρωταγωνίστριαν τὴν γνωστὴν ντιζὲζ κ. Σοφία Βέμπο.

◊◊

Ἡ «Φρενῖτις» ἔργον ξένου συγγραafέως, νέου εἰς τὸ θέατρον, περιστρέφεται γύρω ἀπὸ μίαν γεροντοκόρην ποὺ στὰ σαράντα της τὴν πιάνει ἡ φερνῖτις ν' ἀγαπήσῃ καὶ ν' ἀγαπηθῇ. Γύρω ἀπὸ σκηνὲς γοργὲς ποὺ τραβοῦν τὴν προσοχὴ τοῦ θεατοῦ, ἐξελίσσονται τὰ αἰσθήματα τοῦ μεγάλου αὐτοῦ κοριτσιοῦ ποὺ κατορθώνει ἐν τέλει νὰ συγκρατήσῃ τὴν «φρενίτιδά» του καὶ νὰ ζήσῃ... γεροντοκόρη. Ὁ θίασος ὡς πάντοτε, καλός. Τὸ ἔργον ὡραῖο.

◊◊

Ἡ κωμωδία τοῦ Μώμ, «Θὰ σὲ παντρευτῶ... τέρας», ποὺ παίχτηκε ἀπὸ τὸ θίασο τῆς κ. Ἀνδρεάδη εἰς τὸ θέατρον «Ἀλίκη» προκαλεῖ ἀβίαστον τὸ γέλωτα καὶ ὁ κόσμος γελάει μὲ τὴν καρδιά του, παρακολουθῶντας το. Ἀξίζει τὸν κόπον νὰ περάσῃ κανένας δυὸ ὧρες, παρακολουθῶντας το ἐφ' ὅσον μάλιστα ἔχει ἀναβιβασθῇ μὲ πολλὴν προσοχὴν καὶ ἀποδίδεται ἀρτίως.

◊◊

Ὁ θίασος Ἀργυροπούλου, μετὰ τὸ «Ἔρως εἰς τὸ τετράγωνον» τοῦ κ. Ἰωαννοπούλου, ἔδωσε τὸ «Θὰ μ' ἀγαπήσῃς» ἑλληνικὴ κωμωδία τοῦ κ. Γ. Καγιᾶ. Ἴσως στὸ πολὺ κοινὸν τὸ ὄνομα τοῦ συγγραafέως νὰ εἶνε ἄγνωστον. Διὰ τοὺς παρακολουθοῦντας ὅμως τὰ γράμματα καὶ τὴν τέχνην, ἔχει δώσει ἁπτὸν δεῖγμα τῆς ἀξίας του. Εἰς τὸ ἐγγὺς παρελθὸν ἐβραβεύθη εἰς τὸν Καλοκαιρίνειον διαγωνισμὸν καὶ ἔχει ἀναβιβασθῇ καὶ ἕνα θεατρικὸν ἔργον του εἰς τὸ Λαϊκὸν θέατρον Παγκρατίου.

◊◊

Ἡ ἐπιθεώρησις «Σταχτοπούτα» τῶν συναδέλφων κ.κ. Ἀχ. Μαμάκη καὶ Γιοκαρίνη ἐδόθη εἰς τὸ θέατρον «Μοντιάλ», ὅπου καὶ συνεχίζονται αἱ παραστάσεις της. Προσπάθεια κατεβλήθη ὑπὸ τῶν συγγραφέων νὰ ἀπαλλαγῇ ἡ νέα ἐπιθεώρησις τῶν σκηνῶν αἱ ὁποῖαι ἀπευθύνονται εἰς τὰ κατώτερα ἔνστικτα τῆς μάζας.

◊◊

Τὸ νέον ἑλληνικὸν κινηματογραφικὸν ἔργον Ἡ προσφυγοπούλα» τοῦ κ. Δ. Μπόγρη, γνωστοῦ θεατρικοῦ συγγραφέως καὶ μὲ πρωταγωνίστριαν τὴν κ. Σοφία Βέμπο, εἶνε καλύτερον ἀπὸ τὰ προηγούμενα ἑλληνικὰ καὶ προσελκύει ἀρκετὸν κόσμον.

Μ.—

Ἡ Σιμόνη Σιμόν, εἰς τὸ «Ἀνθρώπινο Κτῆνος» τοῦ Ζολᾶ, ποὺ θὰ προβληθῇ τὸν χειμῶνα, κατὰ σκηνοθεσίαν τοῦ Ζὰν Ρενουὰρ καὶ μὲ πρωταγωνιστὴν τὸν Ζὰν Γκαμπὲν

ΕΝΑ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Η ΑΘΑΝΑΤΗ ΚΑΡΔΙΑ

Τὰ καταπληκτικὰ πειράματα τοῦ καθηγητοῦ Κάρρελ.—Ἡ καρδιὰ ποὺ λειτουργεῖ ἔξω ἀπὸ τὸ σῶμα καὶ παρατείνει τὴν ζωή.

Πρὸ καιροῦ, μία εἴδησις καταπληκτική, ἀπίστευτη διὰ τὸν πολὺν κόσμον, ἔκαμε τὸν γῦρον τῆς ὑφηλίου διὰ τῶν ἐφημερίδων καὶ τῶν περιοδικῶν. Ἡ εἴδησις αὐτὴ ἔλεγε διὰ μίαν περίεργον συμφωνίαν ποὺ ἔγινε μεταξὺ τοῦ Ἀμερικανοῦ Ἰατροῦ Ἀλέξη Κάρελ (βραβεῖον Νόμπελ 1912) καὶ τοῦ ἥρωος τοῦ Ἀτλαντικοῦ Καρόλου Λίντμπεργκ.

Κατὰ τὴν συμφωνίαν αὐτήν, ὁ Λίντμπεργκ παρεχώρησε τὴν καρδιά του εἰς τὸν Κάρελ, ὁ ὁποῖος μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀεροπόρου θὰ τὴν ἐζωντάνευε πάλιν καὶ θὰ τὴν ἐκρατοῦσεν ἐν λειτουργίᾳ ἐπ' ἄπειρον, μὲ μίαν μέθοδον ἐφευρεθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ. Μὲ ἄλλους λόγους, ἡ καρδιὰ τοῦ Λίντμπεργκ θὰ ἐγίνετο ἀθάνατος χάρις εἰς τὴν ἐφεύρεσιν τοῦ Κάρελ.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας, μόλις ἐδιάβασαν τὴν εἴδησιν αὐτήν, θὰ ἐκούνησαν μὲ δυσπιστίαν τὸ κεφάλι.

Καὶ γι' αὐτὸ ὁ Κάρελ ἐξέθεσε τὰ πράγματα ὅπως ἀκριβῶς ἔχουν, ἀπηλλαγμένα πάσης περιττῆς φαντασιοπληξίας.

—Ἐν πρώτοις, εἶπεν ὁ διάσημος ἐπιστήμων, δὲν πρόκειται ν' ἀντικαταστήσωμεν τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν μὲ ἄλλην τεχνητήν. Τοῦτο εἶνε ἀδύνατον. Τὰ πειράματα ποὺ ἐκάμαμεν μὲ τὸν Λίντμπεργκ εἶχαν σκοπὸν τὴν παράτασιν τῆς λειτουργίας τῆς καρδίας ἔξω ἀπὸ τὸν ὀργανισμόν. Πρόκειται ὅμως μόνον περὶ πειραμάτων, τὰ ὁποῖα ἐπιβεβαιώνουν αὐτὸ ποὺ διατείνονται πολλοὶ ἄλλοι ἐπιστήμονες, ὅτι δηλαδὴ ἀρκετὰ ἀπὸ τὰ ὄργανα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἠμποροῦν νὰ ζήσουν καὶ ἔξω ἀπὸ τὸν ὀργανισμὸν ὅταν τροφοδοτοῦνται καταλλήλως.

»Εἰδικῶς διὰ τὴν καρδίαν, ἀπὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν καταβάλλεται προσπάθεια νὰ παρακολουθήσωμεν τὴν λειτουργίαν της εἰς τὸ ἐργαστήριον, ὡς χωριστὸν ὄργανον. Καὶ τὰ πειράματα ποὺ ἔγιναν ἕως τώρα ἐστέφθησαν ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας».

Τότε λοιπόν, ποίαν ὠφέλειαν θὰ ἔχῃ ἡ ἐπιστήμη ἀπὸ τὰ πειράματα αὐτά;

—Χάρις εἰς τὰ πειράματα αὐτά, τελειοποιεῖται διαρκῶς περισσότερον ἡ χειρουργικὴ τῆς καρδίας. Μέχρι πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἐτῶν, κανένας χειροῦργος δὲν ἐτολμοῦσε νὰ ἐπέμβῃ εἰς τὸ λεπτότατον αὐτὸ ὄργανον.

»Τὰ πειράματα ὅμως αὐτὰ καὶ ἡ ἐπιτυχία των, ἐπέτρεψαν εἰς τὸν Ρουμᾶνον καθηγητὴν Καμπεάνου νὰ κάμῃ ἐγχειρήσεις εἰς τὴν καρδίαν καὶ νὰ σώσῃ πολλοὺς ἀνθρώπους. Ἡ καρδιὰ τοῦ πάσχοντος σταματᾷ ἐπὶ δύο ἢ τρία λεπτά, ὅσον ἀρκεῖ διὰ νὰ τοῦ ἐξετάσουν τὴν πληγὴν καὶ νὰ τὴν ράψουν, μετὰ τὴν τοποθετοῦν πάλιν εἰς τὴν θέσιν της καὶ ἐπαναφέρουν τὴν ζωὴν εἰς τὸν πάσχοντα μὲ ἐνέσεις ἀδρεναλίνης.

»Ἕως τώρα ὀκτὼ ἄνθρωποι, ποὺ θὰ ἀπέθνησκον ἀσφαλῶς χωρὶς τὴν τολμηρὰν αὐτὴν ἐπέμβασιν, ἔγιναν τελείως καλά. Κανεὶς ὅμως δὲν πρέπει νὰ σκέπτεται ὅτι ἡ ἐλαττωματικὴ καρδιὰ ἑνὸς ἀνθρώπου ἠμπορεῖ ν' ἀντικατασταθῇ μὲ ἄλλην ὑγιᾶ ἢ ὅτι ὅταν γηράσῃ ἡ καρδιὰ ἠμπορεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ λειτουργοῦσα ἐπ' ἄπειρον χάρις εἰς ἕνα μηχάνημα ποὺ θὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ.

»Εἰς τὴν Ἰταλίαν, πρὸ μηνῶν, ἔγινε κάτι τὸ καταπληκτικόν. Ἡ καρδιὰ ἑνὸς ἀσθενοῦς, νοσηλευομένου εἰς ἕνα νοσοκομεῖον, ἔπαυσε νὰ λειτουργῇ καὶ μετὰ δέκα λεπτὰ ἐπανήρχισε τὴν κανονικὴν λειτουργίαν της χάρις εἰς τὸ μασὰζ ποὺ τῆς ἔκαμεν ἕνας ἰατρός.

—Κατὰ τὸ τελευταῖον ταξίδιον τοῦ Λίντμπεργκ εἰς τὴν Εὐρώπην, αἱ ἐφημερίδες ἔγραψαν περὶ πειραμάτων ἐπὶ ἐνδοκρινῶν ἀδένων; ἠρωτήθη ὁ δόκτωρ.

—Βεβαίως. Διότι ἐκτὸς τῆς καρδιᾶς, ἠμπορεῖ νὰ παραταθῇ ἡ ζωὴ καὶ ἄλλων ὀργάνων. Κατόπιν πολλῶν πειραμάτων, εὗρηκα τὸν τρόπον νὰ παρατείνω τὴν ζωὴν καὶ ἄλλων ὀργάνων ἐσωτερικῆς ἐκκρίσεως, ὅταν εὑρίσκονται ἐκτὸς τοῦ σώματος.

Ἡ Κατασκοπεία εἰς τὴν Ἄπω Ἀνατολὴν

Η ΩΡΑΙΑ ΚΙΝΕΖΑ ΠΟΥ ΚΑΤΩΡΘΩΣΕ ΝΑ ΠΑΡΑΔΩΣΗ ΤΗΝ ΚΑΝΤΩΝΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΙΑΠΩΝΙΚΟΝ ΣΤΡΑΤΟΝ

Τὰ σατανικὰ σχέδια τῶν 2ων Γραφείων, ποὺ πολλὲς φορές, ἐξυπηρετοῦν τὰς στρατιωτικὰς ἐπιχειρήσεις, περισσότερον ἀπὸ ὁλόκληρες μεραρχίες καὶ ἀναιμάκτως.

Ὁ πόλεμος εἰς τὴν Ἄπω Ἀνατολήν, συνεχίζεται μὲ λύσσαν. Οἱ Κινέζοι ὑποχωροῦν. Ἀλλὰ δὲν ἀφίνουν ὀρθίαν πέτραν ἐπὶ πέτρας. Τὰ πάντα ἀνατρέπονται ὥστε ὁ κατακτητὴς νὰ ἀναγκάζεται, ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ ἐπισιτίζεται ἐκ τῶν μακρυνῶν του βάσεων, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ καταπονεῖται. Ἡ καταστροφὴ τῶν φραγμάτων τοῦ Κιτρίνου ποταμοῦ, εἶνε βέβαιον ὅτι ἐπὶ μακρὸν ἀνεχαίτισε τὴν Ἰαπωνικὴν προέλασιν.

Ἡ καταστροφὴ τῶν σιδηροδρομικῶν γραμμῶν εἶνε μία τεραστία ἀπώλεια χρόνου ἕως ὅτου τὰς ἐπισκευάσῃ.

Καὶ αἱ φλόγες, εἰς τὰς ὁποίας παραδίδονται αἱ πόλεις, πρὶν ἡ εἰσέλθῃ ὁ νικητής, τὰς κάμνουν σχεδὸν ἀχρήστους διὰ τὴν ἀνάπαυσίν του, τὸν ἀνεφοδιασμόν του καὶ ἀκόμη τὴν ἄμεσον συνέχισιν τῆς προελάσεώς των.

◆◆◆

Οἱ Κινέζοι ὡς βλέπετε ἀμύνονται δι' ὅλων τῶν μέσων. Μετὰ ἑκατὸ καὶ πλέον χρόνια ἀντιγράφουν τὸ σχέδιον τῶν Ρώσσων, ὅταν ὁ Μέγας Ναπολέων, ἀπεφάσισε τὴν μεγάλην κατὰ τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Βορρᾶ ἐκστρατείαν, ποὺ ὑπῆρξε καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ τέλους του.

Ἡ «ἀήττητος στρατιά», ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν Μόσχαν, περιμένουσα ὅτι ἐκεῖ θὰ εὕρῃ τὴν ἀνάπαυσιν, μετὰ τὰς τόσας κακουχίας τῆς προελάσεως, καλὴν τροφὴν καὶ διασκεδάσεις —ὁ στρατιώτης ἀγαπᾷ πολὺ τὸ γλέντι, ὅταν ξέρῃ ὅτι αὔριο πιθανὸν εἶνε νὰ μὴ ζῇ— τὴν εἶδε φλεγομένην. Ἕνα πυροτέχνημα, ὅμοιον τοῦ ὁποίου δὲν εἶδαν οἱ αἰῶνες εἶχε γίνει ἡ ἱερὰ πόλις τῶν Ρώσσων. Τότε αἱ ἐλπίδες τῆς Στρατιᾶς ἐκάησαν μέσα εἰς τὴν κόλασιν τοῦ πυρός, ποὺ ἐκαίετο ἡ Μόσχα. Καὶ ἂν χωρὶς τροφὴν καὶ ἀνάπαυσιν δὲν ἠμπορεῖ νὰ ζήσῃ ὁ ἄνθρωπος, χωρὶς ἐλπίδα εἶνε καταδικασμένος ἐκ τῶν προτέρων. Ἡ Ναπολεόντειος Στρατιά, ἤρχισε τὴν κάθοδόν της —νικημένη ἀπὸ τὰς χιόνας καὶ τὶς κακουχίες. Ἀλλ' ἡ ἐπάνοδος μὲ ἠθικὸν μηδέν, ὑπῆρξεν ἐξαντλητική. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο τρομακτικόν. Ἀλλὰ μαζὶ καὶ τὸ ἄστρον τοῦ Ναπολέοντος ἤρχισε νὰ δύῃ. Καὶ δὲν τὸν ἔρριψε ἀπὸ τὸ μεσουράνημά του ὁ ἐχθρός. Ἀλλ' ἡ φύσις. Τὰ χιόνια, αἱ κακουχίαι, ὁ ἀδύνατος ἐφοδιασμός.

◆◆◆

Οἱ Κινέζοι ἐφαρμόζουν τὸ ἴδιο σχέδιον: Νὰ ἐξαντλήσουν τὸν ἐχθρόν.

Θὰ τὸ κατορθώσουν;

Αὐτὸ δὲν τὸ γνωρίζει κανείς. Πολλοὶ εἶνε οἱ παράγοντες ποὺ παίζουν ρόλον. Καὶ πρὸ παντὸς ἡ ὀργάνωσις τῶν Ἰαπώνων.

Καὶ μέσα εἰς τὴν ὀργάνωσιν αὐτὴν σπουδαῖον ρόλον παίζει καὶ τὸ 2ον Γραφεῖον τοῦ Ἰαπωνικοῦ Ἐπιτελείου: Ἡ κατασκοπεία. Καὶ ἕνα τμῆμα της, εἶνε ἡ ἐξαγορὰ συνειδήσεων, εἰς τὰς τάξεις τοῦ ἐχθροῦ.

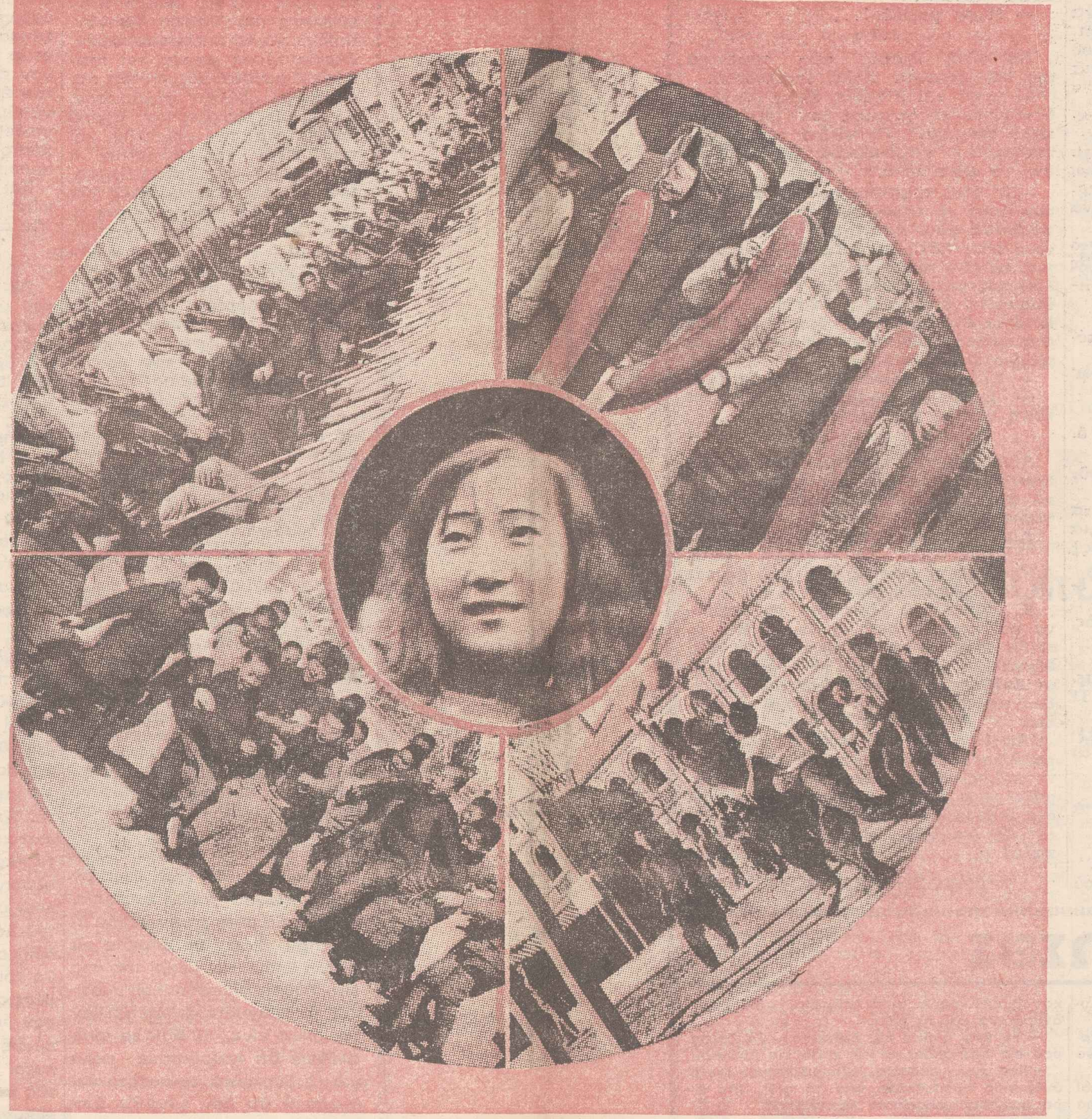

Μερικὲς σκηνὲς ἀπὸ τὴν Κίναν πρὸ τοῦ πολέμου. Εὐτυχεῖς οἱ κάτοικοι ἀπελάμβανον τῶν ἀγαθῶν τῆς εἰρήνης. Εἰς τὸ κέντρον μία φωτογραφία τῆς κατασκόπου, ποὺ παρέδωσε τὴν Καντῶνα εἰς τοὺς Ἰάπωνας.

Εἶνε βέβαιον ὅτι οἱ Κινέζοι εἰς τὸν πόλεμον ποὺ διεξάγουν, ἐξήρθησαν εἰς ὕψος πατριωτισμοῦ. Ἀλλὰ ὑπάρχουν παντοῦ οἱ Ἐφιάλται. Οἱ προδόται.

Καὶ εἰς τὴν ἐπιχείρησιν τῆς Νοτίου Κίνας, εἰς τὴν πτῶσιν τῆς Καντῶνος, πολλὰ λέγονται διὰ μίαν προδοσίαν, εἰς τὴν ὁποίαν συμμετέσχον καὶ ἀνώτατοι Κινέζοι ἀξιωματικοί, ἀλλὰ τῆς ὁποίας τὰ νήματα ἐκράτει μία γυναίκα: Ἡ ὡραία Χὰ—Τσὸ—Λίν.

Ὅπως τὴν περιγράφουν οἱ ξένοι ἀνταποκριταί, ποὺ κατώρθωσαν νὰ ἔχουν τὴν πληροφορίαν, ἡ κατάσκοπος αὐτὴ εἶνε ἀπὸ τὶς ὡραιότερες Κινέζες, ποὺ ὑπάρχουν. Μορφωμένη εἰς Εὐρωπαϊκὰ Πανεπιστήμια, γνωρίζουσα πολλὰς ξένας γλώσσας, συγγενὴς τιτλούχων Κινέζων, ἀλλὰ καὶ ὀλίγον Ἰαπωνέζα, διότι ἡ μάμμη της ἦτο Ἰαπωνίς, κατώρθωσε νὰ εὑρίσκεται εἰς ἐπαφὴν καὶ μὲ τὰ δύο ἐπιτελεῖα καὶ ἔτσι νὰ προδίδῃ εἰς τοὺς Ἰάπωνας ὅσα ἐμάνθανε ἀπὸ τοὺς Κινέζους.

Φυσικὰ κανεὶς δὲν τὴν ὑπωπτεύετο. Ἐθεωρεῖτο ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ σοβαρὰ στελέχη τῆς Κινεζικῆς ἀντικατασκοπείας καὶ δὲν τὴν ὑποψιάσθησαν, παρὰ τὴν εὐκολίαν ποὺ εὕρισκε νὰ περνᾷ στὰς Ἰαπωνικὰς γραμμάς, νὰ μεταβαίνῃ εἰς τὰς πόλεις ποὺ κατεῖχον καὶ νὰ ἐπιστρέφῃ σὰν νὰ ἐγύριζε ἀπὸ ταξίδι ἀναψυχῆς.

◆◆◆

Εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ ταξίδια της αὐτά, ἐπεφορτίσθη μὲ μίαν λεπτὴν ἀποστολήν, διὰ τὴν Καντῶνα.

Οἱ Ἰάπωνες ἤθελαν νὰ δράσουν εἰς τὴν Νότιον Κίναν καὶ νὰ καταλάβουν τὴν Καντῶνα, ἀποκόπτοντες ἔτσι μίαν γραμμὴν ἀνεφοδιασμοῦ τῶν Κινέζων, νὰ ἐξουδετερώσουν τοὺς Ἄγγλους τοῦ Χὸγκ-Κὸγκ, ποὺ τοὺς θεωροῦν ὅτι ἀνεφοδιάζουν τοὺς Κινέζους καὶ ἀκόμη θὰ εἶχαν ὠφελήματα εἰς τὸ βόρειον μέτωπον, ὅπου θὰ ἐνήργουν μὲ ἀντίπαλον μόνον τὸν ἐκεῖ εὑρισκόμενον κινεζικὸν στρατόν.

Αὐταὶ ἦσαν αἱ προθέσεις τῶν Ἰαπώνων καὶ τὰς ἐπέτυχον, χάρις εἰς τὴν ἐπιτυχῆ ἀποστολὴν τῆς Χὰ—Τσὸ—Λίν, ἡ ὁποία ἐξηγόρασεν ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἠμποροῦσαν νὰ βοηθήσουν εἰς τὴν κατάληψιν τῆς Καντῶνος εὐκόλως ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ.

Ἡ εἴδησις τῆς προδοσίας ἀνεγράφη καὶ ὑπὸ τῶν Εὐρωπαϊκῶν ἐφημερίδων καὶ ἂς ἐπιμένῃ τὸ Κινεζικὸν Στρατηγεῖον ὅτι ἀπέφυγε νὰ ἀμυνθῇ τῆς πόλεως, διὰ λόγους στρατηγικούς, κρίνον ὅτι ἀφ' ἧς στιγμῆς, ἕνεκεν τῆς παρουσίας ἰσχυροῦ Ἰαπωνικοῦ στόλου εἰς τὰς Κινεζικὰς ἀκτὰς τῆς Ν. Α. Κίνας, ἡ ἀποκοπὴ τῆς σιδηροδρομικῆς ἐπικοινωνίας τῆς Καντῶνος μετὰ τοῦ Ἀγγλικοῦ Χὸγκ—Κὸγκ δὲν ἠδύνατο ν' ἀποφευχθῇ, ὁ ἀγὼν εἰς τὴν περιοχὴν τῆς πόλεως, τῆς ὁποίας τὸ ἔδαφος, δὲν εἶνε πρόσφορον δι' ἄμυναν, ἦτο περιτός, ἐνῷ ἡ συγκράτησις τῶν Ἰαπώνων εἰς τὴν πρὸς βορρᾶν τῆς Καντῶνος ὀρεινὴν περιοχὴν θὰ ἦτο σκοπιμωτέρα».

◆◆◆

Ἡ Καντὼν λοιπὸν ἔπεσε τόσον γλήγορα, παρεδόθη σχεδὸν ἀμαχητεί, χάρις εἰς τὴν Χὰ—Τσὸ—Λίν, ἡ ὁποία κατώρθωσε νὰ ἐξαγοράσῃ ὅσους θὰ ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσουν δι' αὐτὴν τὴν ἐνέργειαν. Καὶ οἱ Ἰάπωνες πρέπει νὰ τῆς ὀφείλουν πολλὰς χάριτας.

Ἐξωδεύθησαν βέβαια διὰ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ σχεδίου τοῦ 2ου Γραφείου τοῦ Ἰαπωνικοῦ Ἐπιτελείου, πάρα πολλὰ χρήματα —καὶ ἡ Ἰαπωνία δὲν εὑρίσκεται εἰς καλὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν. Ἀλλ' ἡ ὠφέλεια εἰς ἔμψυχον καὶ ἄψυχον ὑλικόν, ἰσοφαρίζει τὰ χρήματα ποὺ ἐδόθησαν, ἐκτὸς τῆς τεραστίας ἐντυπώσεως ποὺ παρήχθη εἰς τὸν κόσμον, ἐκ τῆς κεραυνοβόλου δράσεως τοῦ Ἰαπωνικοῦ στρατοῦ, ἡ ὁποία εἰς τὴν ἐπιχείρησιν αὐτὴν ἐστέφθη μὲ δάφνας, ποὺ ἀνήκουν ὁλοκληρωτικῶς εἰς τὸν 2ον γραφεῖον τοῦ Ἐπιτελείου του καὶ εἰς τὴν ἀξίαν κατάσκοπόν του, τὴν ὡραίαν Χὰ—Τσὸ—Λίν.

ΧΡΥΣΑ ΛΟΓΙΑ

Ἡ ἀπάτη, εἶνε ὁ πιστότερος σύντροφος τῆς γυναίκας.

Γκαῖτε

◆◆◆

Τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ καλλιτέχνης σκέπτεται τὰ χρήματα, χάνει τὸ αἴσθημα τοῦ ὡραίου.

Ντιντερὼ

◆◆◆

Ὅταν σὲ βρίζουν, περπάτα γρηγορώτερα.

Ἀρίστιππος

◆◆◆

Ὅλοι πρέπει νὰ εἴμεθα δοῦλοι τῶν νόμων, γιὰ νὰ ζοῦμε ἐλεύθεροι.

Σόλων

Ἕνας μωρός, θὰ εὕρῃ πάντα ἄλλον μωρὸν ποὺ θὰ τὸν θαυμάζῃ.

Σαῖξπηρ

◆◆◆

Ἡ στιγμὴ ποὺ ὁ ἄνθρωπος φαίνεται ν' ἀφήνῃ τὴν εὐτυχία του, ἀπαρνούμενος τὸν ἐγωϊσμό του, εἶνε ἐκείνη ποὺ εὑρίσκει τὴν ἀληθινὴ εὐτυχία.

Ναβὶλλ

◆◆◆

Ὅποιος θυσιάζεται γιὰ τὸν ἄλλον, εἶνε κάτι παραπάνω ἀπὸ κοινὸς θνητός.

Ναπολέων

Δώσατε τὸ πᾶν γιὰ τὴν εὐημερία τοῦ Κράτους. Ὅταν εὐημερῇ τὸ Κράτος, εὐημεροῦμε ὅλοι. Ὅταν εὐημεροῦν ὀλίγοι, δυστυχοῦν οἱ πολλοί.

Ροῦσβελτ

◆◆◆

Τὴν εὐτυχία τὴν αἰσθάνεσαι μόνον ὅταν συντελῇ γιὰ τὴν εὐτυχία τῶν ἄλλων.

Β. ντὲ Σαὶν Πιὲρ

◆◆◆

Ἡ ζωὴ εἶνε σύντομη. Φροντίστε νὰ μήν... κοιμᾶσθε πολύ.

Ραμπανᾶς

Γιὰ νὰ ἐπιβάλῃς στὸ λαὸ τὴν ἐξουσία σου, πρέπει νὰ τὴν διατηρήσῃς ἐπὶ πολὺν καιρὸ κι' ὄχι νὰ ἐπανέρχεσαι κάθε τόσο.

Γκυζὼ

◆◆◆

Ἡ ἡμέρα ἐτελείωσε. Μὰ αὔριο ξημερώνει ἄλλη ἡμέρα... Μὴ χάνετε λοιπὸν τὸ θάρρος σας.

Ἐριὼ

◆◆◆

Ὁ θάνατος εἶνε ὁ λυτρωμός. Ἀλλὰ καλύτερη εἶνε ἡ ζωή.

Πὼλ ντὲ Κὼκ

Ἔχουν λάθος ὅσοι λένε, ὅτι τὸ φεγγάρι εἶνε γιὰ τοὺς ποιητάς. Ἐξ ἴσου καὶ περισσότερο, βοηθεῖ τὸν κόσμο, ποὺ εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ ἐργασθῇ τὴ νύχτα.

Δουμᾶς

◆◆◆

Οἱ γυναῖκες ἀγαποῦν νὰ τὶς θαυμάζουν, ἀδιάφορο ἂν προσποιοῦνται ὅτι θυμώνουν, ὅταν τοὺς ἐκδηλώνουν οἱ θαυμασταί των ὅτι τοὺς γοητεύει ἡ ὡμορφιά των.

Πιὲρ Λουῒς

◆◆◆

Μιὰ ὤμορφη ὥρα, ἰσοφαρίζει μιὰ ὁλόκληρη ζωή.

Κόμησσα ντὲ Νοάϊγ

ΓΙΑ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ ΤΗΝ ΩΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ!

Ἡ σπουδαιότης τοῦ καλλωπισμοῦ διὰ τὴν γυναῖκα.— Ἀπὸ τὰ καλλυντικὰ τῆς Ἀφροδίτης μέχρι σήμερον.

Εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ προηγούμενα φύλλα σᾶς συνεβουλεύσαμεν, κυρίες μου, νὰ προσέχετε τὸ περπάτημά σας. Τώρα θὰ σᾶς μιλήσουμε γιὰ τὰ κοσμήματα καί, γενικώτερα, γιὰ τὸν καλλωπισμόν σας.

Ἡ φιλαρέσκιεα ὑπάρχει ἀφ' ὅτου ὑπάρχει καὶ ὁ κόσμος. Καὶ οἱ ἄνδρες, ἀλλὰ οἱ γυναῖκες ἰδίως, εἴτε γιὰ νὰ ἀποκτήσουν μιὰ ὠμορφιὰ ποὺ τοὺς ἐστέρησεν ἡ φύσις, ἔστω καὶ παροδική, ἔστω καὶ ψεύτικη, εἴτε γιὰ νὰ μεγαλώσουν αὐτὴ ποὺ τοὺς ἔδωσεν ἡ φύσις, εἴτε γιὰ νὰ τὴν παρατείνουν ὅταν ὁ καιρὸς ἀρχίζῃ νὰ τὴν μαραίνῃ, ἀπὸ τὰ ἀρχαιότατα χρόνια ἀκόμη, σοφίστηκαν ἕνα πλῆθος τεχνάσματα. Ὁ καλλωπισμὸς ἴσως μάλιστα νὰ ἦταν προγενέστερος καὶ ἀπὸ αὐτὸ τὸ καθάρισμα τοῦ κορμιοῦ. Σπουδαῖο βέβαια ἐθεωρήθηκε πάντα νὰ εἶνε κανεὶς καθαρός, μὰ πολὺ σπουδαιότερο νὰ εἶνε ὡραῖος.

Γιὰ τὶς γυναῖκες, τὰ στολίδια ἦσαν πάντοτε ὅπλα, ὅπλα καὶ δολώματα γιὰ νὰ τυλίγουν εὐκολώτερα στὰ δίχτυα τους τοὺς ἄνδρες.

Ἡ Ἰουδὴθ, ἡ περίφημη γιὰ τὴν αὐστηρότητα καὶ τὴν ὡμορφιά της χήρα, ἡ ὁποία ἔσωσε τὴν πατρίδα της μὲ τὴν γενναιότητα καὶ τὴν αὐτοθυσία της, ὅταν ἑτοιμάστηκε νὰ πάῃ στὴ σκηνὴ τοῦ ἐχθροῦ τῆς πατρίδος της, τοῦ Ὀλοφέρνη, γιὰ νὰ κάνῃ τὴν ὠμορφιά της ὅσο μποροῦσε πιὸ γοητευτικὴ φόρεσε ἕνα πλῆθος στολίδια καὶ καλλυντικά.

◆◆◆

Στὶς χῶρες τῆς Ἀνατολῆς, τὰ ἀρώματα καὶ τὰ καλλυντικὰ ἔπαιζαν ἀνέκαθεν σπουδαιότατο ρόλο. Γιὰ τὸ μαύρισμα τῶν ματιῶν ἐχρησιμοποιεῖτο ἰδίως τὸ ἀντιμόνιο. Οἱ πλούσιες γυναῖκες τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου, γιὰ τὶς ὁποῖες τὸ ζήτημα τοῦ καλλωπισμοῦ ἦταν σπουδαῖο, ὅσο καὶ γιὰ τὴν μοντέρνα γυναῖκα, γιὰ νὰ κάνουν τὰ μάτια τους πιὸ βαθειὰ καὶ ἀμυγδαλωτά, τὰ ἔβαφαν γύρω-γύρω μὲ διάφορες βαφές. Τὸ βάψιμο ποὺ ἔδινε γλύκα καὶ λάμψι στὰ μάτια, γινόταν μὲ μιὰ καρφίτσα ἀπὸ ἔβενο ἢ ἐλεφαντοκόκκαλο, τὴν ὁποίαν ἐβύθιζαν στὸ βαζάκι ποὺ περιεῖχε τὴ βαφή. Τέτοια βαζάκια βρέθηκαν ἕνα πλῆθος κατὰ τὶς διάφορες ἀρχαιολογικὲς ἀνασκαφές. Ἔχουν τὰ πιὸ παράξενα σχήματα. Ἀφοῦ ἔβαφαν τὰ μάτια τους, οἱ Αἰγύπτιες ἔσυραν ἀπὸ τὶς ἄκρες τους μιὰ λεπτὴ γραμμὴ πρὸς τὰ ἔξω, γιὰ νὰ φαίνεται τὸ μάτι πιὸ ἐκφραστικό, ἀκριβῶς ὅπως κάνουν καὶ σήμερα ἀκόμη οἱ γυναῖκες σὲ διάφορες χῶρες τῆς Ἀφρικῆς, στὴν Αἴγυπτο, στὴν Τύνιδα, στὴν Ταγγέρη.

Μετὰ τὸ βάψιμο τῶν ματιῶν ἀκολουθοῦσαν ὅλα τὰ ἄλλα βαψίματα.

◆◆◆

Ὅπως στὴν Αἴγυπτο, ἔτσι καὶ στὶς ἄλλες χῶρες τῆς Ἀνατολῆς, στὴ Συρία, στὴ Βαβυλῶνα, στὴν Ἀραβία, τὰ καλλυντικὰ ἐχρησιμοποιήθηκαν ἀνέκαθεν καὶ ὄχι μονάχα ἀπὸ τὶς γυναῖκες μὰ καὶ ἀπὸ τοὺς ἄνδρες.

Ὁ Ἡρώδης, π.χ., αὐτὸς ποὺ διέταξε νὰ σφαγοῦν ὅλα τὰ βρέφη τῆς Ἰουδαίας, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἀνάμεσά τους θὰ ἦταν ὁ Χριστός, ἔβαφε τὰ μαλλιά του, τὰ γένεια του καὶ τὸ πρόσωπό του.

Στὸ Βυζάντιο οἱ γυναῖκες εἶχαν ἀκόμη μεγαλύτερη μανία μὲ τὸν καλλωπισμό. Χρησιμοποιοῦσαν, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, καὶ χτένες ἀπὸ ἐλεφαντόδοντο, μὲ τὶς ὁποῖες συγκρατοῦσαν τὰ μαλλιά τους, καὶ ἕνα πλῆθος φτιασίδια, ἀλοιφὲς καὶ ἄλλα καλλυντικά, ποὺ τὰ ἔβαζαν σὲ διάφορα βαζάκια καὶ μπουκαλάκια. Ὅσο γιὰ τὰ μάτια, καὶ οἱ Βυζαντινὲς τὰ ἔβαφαν μὲ καρφίτσες, σὰν ἐκεῖνες ποὺ χρησιμοποιοῦσαν καὶ οἱ Αἰγύπτιες.

◆◆◆

Οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας ἀγαποῦσαν περισσότερο τὶς ἀσκήσεις τοῦ σώματος, παρὰ τὸν καλλωπισμό. Ὡστόσο οἱ Ἀθηναῖες χρησιμοποιοῦσαν καλλυντικὰ ἄσπρα καὶ κόκκινα καὶ οἱ ποιηταὶ μάλιστα —οἱ πάντα ὑπερβολικοί— ἔφτασαν στὸ σημεῖο νὰ ποῦν πὼς τάχα καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ Ἀφροδίτη βαφόταν!

Η ΝΑΥΑΓΙΣΜΕΝΗ

Ἐφήμερη ἐρωμένη μου!
Τὸ χωρισμό μας τὸν πικρὸ
θυμοῦμαι στὸ λυπητερό,
τὸ γκρίζο ἐκεῖνο δείλι,
ὅπου τὸ πλοῖο ξεκίνησε
στὸ κῦμα ἐπάνω τὸ θολὸ
κι' ὅπου μ' ἀποχαιρέτησες
μὲ τὸ ἄσπρο σου μαντῆλι.

Λίγες στιγμὲς ἀκόμα πρίν,
στὴν ἀγκαλιά μου ζωντανὴ
σ' εἶχα σφιγμένη. Κι' ὕστερα
μὴν ἤσουν φαντασία
μὲ τὸ καράβι σβύστηκες
στὴ θάλασσα τὴν ἀνοιχτὴ
καὶ σφύριζ' ἄγριος ὁ βοριᾶς,
βογγοῦσε ἡ τρικυμία.

Μέρες ἐπέρασαν πολλές,
μὰ τὴν ἀλήθεια τὴν σκληρὴ
στερνὸς ἐγὼ τὴν ἔμαθα.
Μοῦπαν: «Τὸ πλοῖο ἐχάθη».
Κι' ἀπ' τοὺς μοιραίους ταξιδευτές,
κανεὶς δὲν ἤξερε νὰ πῇ
ποιὸς σώθηκε, ποιὸς πνίγηκε
στοῦ ὠκεανοῦ τὰ βάθη.

ΣΚΙΠΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΠΡΩΤΑ ΤΟ ΓΕΡΟ ΣΤΟΜΑΧΙ

ΤΟΥ κ. ΔΗΜΟΣΘΕΝΗ Ν. ΒΟΥΤΥΡΑ

Γεμᾶτο ἦταν τὸ κατάστημα καλοφωτισμένο, καὶ τρεῖς πλανόδιοι μουσικοὶ προσπαθοῦσαν νἀκουσθοῦν μέσ' στὸ πανδαιμόνιο, ποὺ γινόταν, ἀπὸ τραγούδια, φωνές, κρότους....

Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ μεγάλου οἰνομαγειρείου, μᾶς ἐπλησίασε γελαστός, καὶ κάθισε μαζί μας.

—Τρεῖς μερίδες, μᾶς εἶπε, ἐπέστρεψε ἕνας στὸ μάγειρο, γιατὶ δὲν ἦταν τοῦ γούστου του. Καὶ ποὺ ἐπέστρεφε τὴν κάθε μιά, ζητοῦσε κι' ἄλλο φαγητό.... Τώρα περιμένει τὴν τετάρτη, ἀλλ' ἐγὼ εἶπα, νὰ μὴ τὸν πλησιάσῃ κανείς!! Κι' ἡ παρέα του κοντεύει νὰ τελειώσῃ τὸ φαΐ της. Μὰ τὸν ξέρω, τέτοιος εἶνε: Δὲν τοῦ ἀρέσει τίποτα!.. Καὶ δὲν κάθεται σπίτι του νὰ τυραννᾷ τὸ μάγερα τοῦ πατέρα του, ἀλλὰ μοῦ ἔρχεται δῶ!...

— Μὴ στενοχωριέσαι, τοῦ εἶπα.

— Ἐγὼ νὰ στενοχωρηθῶ;.... Μπᾶ!.. Δὲ μὲ βλέπετε γελῶ! Ἄ, ἐγὼ δὲ χαλῶ τὴ ζαχαρένια μου!... Ἔ, Γιῶργο, φέρε ἕνα ποτῆρι καθαρό!...

Τὄπε τὸ τελευταῖο, στὸ παιδὶ ποὺ περνοῦσε φορτωμένο μισὲς ὀκάδες.

—Ἄς περιμένῃ! ἔκανε. Μὰ καὶ δὲ φταίει!.. Ἐγὼ τὸν δικαιολογῶ!... Ξέρω τί ἔχει πάθει, ὅ,τι παθαίνουν πολλοί, ποὺ τἄχουν ὅλα!... Ἄ, ναί, τώρα, θὰ σᾶς πῶ μιὰ ἱστορία, ποὖνε γι αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους!. Καὶ εἶνε καὶ δική μου ἱστορία.... Θὰ δῆτε.

Εἴμουν μεγαλούτσικος, ποὺ ἦρθα στὴν Ἀθήνα. Θἄμουν δέκα ἕξη, δέκα ἑφτὰ χρονῶν. Κι' ἔπρεπε νὰ ἔρθω, νἀφήσω τὴ μάνα μου, τἀδέρφια μου, γιατί, δὲν εἶνε ντροπὴ νὰ τὸ πῶ, μᾶς εἶχε σφίξει ἡ πεῖνα!.. Ναί! Κι' ἔπρεπε νὰ πάρω δρόμο γιὰ τὴν Ἀθήνα, γιὰ νὰ ἐλαφρώσω τὴν οἰκογένειά μου, ἀπὸ ἕνα στόμα καὶ μαζὺ κάτι νὰ τοὺς στέλνω.

Εἶχα ἕνα συγγενὴ τοῦ πατέρα μου, ποὖχε ταβέρνα στὴν Ἀθήνα καὶ τοὖχε γράψει ἡ μάνα μου. Κι' αὐτὸς τῆς εἶχε ἀπαντήσει, νὰ πάω καὶ ὅτι θὰ μὲ κρατήσῃ αὐτὸς στὴν ταβέρνα του, καὶ θὰ μοῦ δίνει τόσο. Ἕνα ποσὸ μικρό, ποὺ στὴ μάνα μου φάνηκε μεγάλο!

Κι' ἔφυγα. Κακοπέρασα ὅμως στὰ χέρια του δυὸ χρόνια!... Μίζερος, βρωμιάρης, συχαμερός! Καὶ ζῇ ἀκόμα!... Μὰ εἶνε ἀκόμα, πιὸ χειρότερος ἀπὸ τότε. Κλαίει γιὰ τὸ φαΐ, ποὺ τρώει!...

Ἀπ' ἐκεῖ ἔφυγα καὶ πῆγα σὲ ἄλλη ταβέρνα πιὸ μεγάλη. Αὐτὴν τὴν εἶχε ἕνας καλὸς ἄνθρωπος, ἀνοιχτόκαρδος, μὲ φαμίλια μεγάλη. Τὸ ψωμί τὸ ζύμωνε ἡ γυναῖκα του, κ' ἔκανε καὶ γιὰ μένα ἕνα μικρό! Μικρό!... Ψωμάρα!..

Ἐκεῖ σαὐτὴν τὴν ταβέρνα, περνοῦσα καλά. Μόνο τὸ φαΐ δὲν ἦταν ὅπως τὄθελα, ὅπως τὸ ἐπιθυμοῦσα! Ἐγὼ ἤθελα κρέατα ψητά, ψάρια, τέτοια, κέ-[illegible] ψωμὶ καὶ φασουλάδες. Καὶ μοῦ ἐρχόταν λιγούρα, ὅταν ἔψηναν μπριτζόλες, ἢ τιγάνιζαν σηκωτάκια, γιὰ τὶς παρέες.

Κ' εἶχα ἕνα στομάχι, ποὺ χώνευε πέτρες! Μόνο τὶς ἑορτὲς τὶς μεγάλες ἔτρωγα κρέας, καὶ κεῖνο λιγοστό! Δὲν τὸ καταλάβαινα!... Καὶ μόλις τὄτρωγα, τὸ χώνευα!...

◇◇◇

Ἀντικρὺ στὸ μαγαζί μας ἦταν ἕνα μεγάλο σπίτι, ἕνα μέγαρο, ἑνὸς πολυεκατομμυριούχου. Οὔτε ἤξερεν ἔλεγαν, τί εἶχε! Τοῦ... Ἄστετο!...

Ὑπηρέτριες, μαγείρισσες, ἁμαξάδες, σεΐζιδες, ὅ,τι θέλεις εἶχε αὐτὸ τὸ σπίτι: Τὸ καλάθια γεμάτα πάγαιναν κάθε πρωΐ. Καὶ βλέπατε νὰ προβάλουν πόδια ἀρνιῶν κοτόπουλα, γαλοποῦλες!.. Ἄστετα τὰ ψάρια!... Τὰ πιὸ ἐκλεχτά!...

Ἐμένα μἄρεσαν ὑπερβολικά, τὰ κοτόπουλα!—Μὰ καὶ τί δὲ μἄρεσε τότε;— Καὶ τὰ παληόβωδα, ποὺ τἄβλεπα κρεμασμένα, τἀλαχταροῦσα!... Ἀμ' ἡ μυρουδιὰ ποὺ ἔβγαινε ἀπ' τὰ ὑπόγεια τοῦ σπιτιοῦ, μοῦ ἔφερνε σάλιο στὸ στόμα, ὅταν πήγαινα κοντά!... Ναί, ναί!..

Ἀλλὰ μαζὶ μ' αὐτά, ποὺ ἔβλεπα, τὰ φαγώσιμα ἔβλεπα σὲ κάτι ἄλλες ὧρες ἢ στιγμὲς κάτι ἄλλα πράγματα ὡραῖα, λαχταριστὰ κι' αὐτά, ζωντανὰ πράγματα, νὰ προβαλλουν μὲ τὸ στῆθος φουσκωμένο, ἄσπρες ποδιές καὶ μὲ σκούφιες ἄσπρες στὸ κεφάλι. Ἄλλος πειρασμὸς ἐτοῦτος.

Λησμονοῦσα τότε τὰ κοτόπουλα, τοὺς διάνους καὶ κοίταζα μὲ λαχτάρα ἄλλη, αὐτὰ τὰ παχουλά, τὰ ροδοκόκκινα πρόσωπα, ποὺ ὅλο γέλια καὶ φωνὲς ἐργάζονταν, τίναζαν, ξεσκόνιζαν...

Κ' ἐγὼ κοίταζα, κοίταζα, γούρλωνα τὰ μάτιά μου περισσότερο ἀπ' ὅταν κοίταζα τὰ μαδημένα κοτόπυλα, τὰ ψάρια καὶ τἀρνιὰ τὰ σφαγμένα.

Καὶ ὅταν ἔκλειναν τὰ παράθυρα καὶ τὰ ἐξώφυλλα καὶ τὸ σπίτι φαινόταν σὰν κοιμισμένο, τότε μελαγχολοῦσα, λύπη μ' ἔσφιγγε....

Ἀλλὰ νὰ μιὰ μέρα σὰ νἆδα, πὼς κάποιος, κάποια μὲ παρακολουθοῦσε ἀπ' τὸ κλειστὸ σπίτι. Ἀπὸ ἕνα παράθυρο τοῦ κάτω πατώματος ἕνα πρόσωπο μὲ κοίταζε. Ἴσως νὰ γινότανε αὐτὸ ἀπὸ καιρό, καὶ τότε θέλησε νὰ φανῇ, ἢ νὰ δείξῃ τί κάνει.

Εἶδα μάλιστα, πὼς κρατοῦσε καὶ κιάλα, γὰ νὰ μὲ φέρνῃ κοντά της.

Τὴν ἄλλη μέρα τὴν εἶδα μαζί μὲ τὶς ἄλλες. Ἀπ' τοὺς τρόπους της κατάλαβα, πὼς ἦταν αὐτή. Εἶχε βγεῖ καὶ στὸ μεγάλο μπαλκόνι...

Ἦταν παχουλή, γλυκειά, μὲ ὡραῖο στῆθος. Καὶ ὅπως ἔμαθα ἔπειτα, ἦταν ἡ μαγείρισσα τοῦ σπιτιοῦ. Μικρή, ἀλλὰ τεχνίτρα!

Ἀρχήσαμε τὸν ἔρωτα ἀπὸ μακρυά, ἀλλ' ἦρθε καὶ ἡμέρα ποὺ βρεθήκαμε κοντά.

Εἶχε βγεῖ αὐτὴ ἔξω, ἀφοῦ πρῶτα μοῦ ἔγνεψε, καὶ πῆγα καὶ γὼ κοντὰ καὶ μιλήσαμε.

Ἀπ' τὴν ἡμέρα κεινη δὲν πρόσεχα διόλου στὰ κοτόπουλα, οὔτε στὶς μπριζόλες, ποὺ ἔψηνε ὁ προϊστάμενός μου στὸ μικρὸ τζάκι τοῦ μαγαζιοῦ, γιὰ τοὺς πελάτες τῆς ταβέρνας.

◇◇◇

Κι' ἕνα βράδι μπῆκα καὶ στὸ σπίτι. Μοῦ εἶχε πεῖ ἀπ' τὸ ὑπόγειο, νὰ μπῶ, καὶ μπῆκα. Πὼς χτυποῦσε ὅμως ἡ καρδιά! ἦταν τρομάρα!... Πήγαινε νὰ σπάσῃ.

Καὶ νόμιζα, πὼς θὰ μιλούσαμε στὸ πλατύσκαλο τῆς σιδερένιας σκάλας τῆς ὑπηρεσίας, ἀλλ' αὐτὴ μ' ἔσυρε μέσα....

— Ἔλα, ἔλα μέσα, μοῦ εἶπε.

Καμμιὰ ἄλλη δὲν εἶδα ἀπ' τὶς τόσες. Ἴσως ἐπὶ τούτῳ εἶχαν χαθῆ.

Μὲ ἔμπασε σ' ἕνα δωματιάκι καὶ μ' ἔβαλε νὰ καθίσω:

—Κάτσε δῶ κι' ἔφτασα!

Κ' ἔφυγε. Περίμενα, ὄχι ἥσυχος ὅμως.

— Ἔχει γοῦστο, ἔλεγα, νὰ φανοῦν κάποιοι μὲ ξύλα καὶ ρόπαλα!...

Ἀντὶ ὅμως νὰ φανοῦν αὐτοὶ μὲ τὰ ρόπαλα, παρουσιάστηκε ἐκείνη μὲ μιὰ πιατέλα γεμάτη ἀπὸ κρέατα ὄρνιθας! Εἶδα φτεροῦγιες, μπούτια, στῆθος...

Καὶ μοῦ τὴν ἔβαλε μπρός μου, σ' ἕνα τραπεζάκι:

— Νὰ καὶ ψωμί!.. Ἔλα, ἐμπρός, τρῶγε!

— Μά, πῆγα νὰ πῶ.

— Τί μὰ καὶ ξεμά, μοῦ ἀπάντησε, θὰ φᾶς; Μήπως εἶσαι χορτάτος;... Τί ἔφαγες;

— Λίγες ἐλῃές, τῆς εἶπα καὶ ψωμί!

— Ἐλῃές!.. Ἔ, τὸν καϋμένο!.. Καὶ χτὲς τί ἔφαγες;

— Πάλι ἐλῃὲς καὶ ψωμί!

— Πάλι ἐλῃὲς καὶ ψωμί!.. Καὶ γιὰ δές, ἕνα πρόσωπο ποὖχει!...

Καὶ μ' ἔφτυσε νὰ μὴ μὲ ματιάσῃ.

—Κι' ἄλλοι τρῶνε, τρῶνε...

Καὶ μὲ κοίταζε γλυκά. Κ' ἐγὼ ποὺ ἤθελα νὰ φάω τὰ κοτόπουλα, πῶς νὰ φάω;

Τὸ κατάλαβε ὅμως, καὶ μοῦ λέει:

— Ἄντε, σἀφίνω γιὰ νὰ φᾷς, κ' ἔπειτα λέμε... Θέλεις καὶ κρασάκι;...

— Ὄχι, ὄχι...

Καὶ μἄφησε μόνο μὲ τὴν πιατέλα γεμάτη, παραγεμάτη ἀπὸ κρέατα ὄρνιθας καὶ κοτόπουλων. Τοὺς ρίχτηκα λησμονῶντας τὰ πάντα, καὶ δὲν ἄφησα παρὰ τὰ χοντρὰ κόκκαλα! Ἴσως θὰ τἄτρωγα κι' αὐτά, ἂν ἤξερα πὼς δὲ θὰ τἄβλεπε ἡ ἀγάπη μου.

Καὶ ὅταν ἦρθε εἶπε κοιτάζοντας τὴν ἄδεια πιατέλα:

— Μωρὲ μπράβο!...

◇◇◇

Ἀπ' αὐτὴ" ἔμαθα, πὼς τἀφεντικά της δὲν ἔτρωγαν ἀλλὰ τσιμποῦσαν.

Ἡ γρηὰ καὶ ὁ γέρος εἶχαν διαβήτη, ὁ νέος μὲ τὴ γυναῖκα του δὲν εἶχαν καλὸ στομάχι. Τὰ παιδιά τους, δύο παιδιά, [illegible] κιτρινιάρικα, δὲν μποροῦσαν νὰ φᾶνε πολύ.

—Κι' ἔτσι τἀφήνουν πολλὲς φορὲς ὅπως τοὺς τὸ σερβίρουν! μοῦ ἔλεγε ἡ φιλενάδα μου. Δὲν ἔχουν ὄρεξη, δὲν τοὺς πάει κάτω τὸ φαΐ. Καὶ τσιμποῦν γιὰ νὰ μὴν πεθάνουν, μ' [illegible] ἀπ' ἐδῶ καὶ μιὰ μπουκιὰ ἀπ' ἐκεῖ!... Μὰ ἔτσι εἶνε, ὅταν τἄχει κανεὶς ὅλα!.... Κ' ἐγὼ ἀκόμα, ἐπειδὴ βρίσκομαι μέσ' στὰ φαγιὰ μοῦ κόβεται ἡ ὄρεξη, καὶ τρώγω ἐλῃές!..

— Σὰν καὶ μένα! τὴν διέκοψα ἐγώ.

— Ἔ, τὸν τσαμενούλη μου, μοῦ εἶπε κείνη καὶ μὲ χάϊδεψε στὸ κεφάλι...

◇◇◇

Αὐτὸ κράτησε ἀρκετὸν καιρό. Δὲν ἔτρωγα σχεδὸν ὅλη τὴν ἡμέρα, γιὰ νὰ φάω τὸ βράδι κοτόπουλα, ἀρνί, ψάρια....

Καὶ εἶχα γίνει σὰ θρεφτάρι.

Ἔπρεπε ὅμως νὰ τελειώσῃ αὐτό. Δὲ μοῦ ἔλεγε τίποτα, ἀλλ' ἐγὼ ἔπρεπε νὰ κάνω τὸ καθῆκον μου.

Κ' ἔφυγα μιὰ μέρα, ἀπ' τὴν ταβέρνα καὶ παντρεύτηκα τὴ Δώρα. Καὶ ἄνοιξα τότε, τὸ πρῶτο μαγαζί μου. Ταβέρνα καὶ μαγειρειό. Γιὰ λίγον καιρὸ μὲ βοήθησε ἡ Δώρα ἔπειτα τὴν τράβηξα γιὰ νὰ κοιτάζῃ τὸ σπίτι καὶ τὰ παιδιά.

Ἀ, τί νὰ σᾶς πῶ ὅμως! Ἕνα πρᾶγμα λεω πάντα: Πὼς εὐτυχισμένος εἶνε κεῖνος, ποὺ, ὅταν τοῦ ἔρθουν χρήματα, ἔχει γερὸ στομάχι!... Γιατί, τί στὸ διάολο νὰ τὰ κάνουν τὰ λεφτά, ὅταν δὲ μποροῦν νἀπολαύσουν τίποτα καλό!

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΒΟΥΤΥΡΑΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ

Τὸ τραῖνο κυλοῦσε ὁλοταχῶς ἀνάμεσα στὶς χιονισμένες πεδιάδες. Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρό, ἕνας σταθμός, ἕνα σπιτάκι, μιὰ γέφυρα, κόβανε τὴ μονοτονία τοῦ ἄσπρου, χιονισμένου κάμπου.

Ἡ Ἔμμα, χωμένη στὰ βαρυὰ της γουναρικά, καθισμένη σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ βαγονιοῦ, κρατοῦσε τὸ κεφάλι της σκυμμένο πάνω στὸ στῆθος της. Ἀντίκρυ της, ὁ συνοδός της, ἕνας ἀδέξιος καὶ ἀγροῖκος, δὲν ἤξερε τί στάση νὰ κρατήσῃ. Σταύρωνε τὰ χέρια του, τὰ ξεσταύρωνε, κύτταζε μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὸ παράθυρο, κι' ὕστερα ἔρριχνε τὰ βλέμματα του στὴ γυναικεία μᾶζα, ποὺ ἡ μοίρα τὴν εἶχε κουλουριάσει στὸ ἀντικρυνό του κάθισμα.

◇◇◇

Ἡ Ἔμμα, χαμένη στοὺς πικροὺς συλλογισμούς της, ἔβλεπε τώρα νὰ περνοῦν ἀπὸ μπροστά της, σὰν σὲ κινηματογραφικὴ ταινία, τὰ ἐπεισόδια, χαρούμενα ἢ θλιβερά, τῆς τόσο περίεργης, εὐτυχισμένης μαζὶ καὶ δυστυχισμένης ζωῆς της.

Ἔλεπε τὸν ἑαυτό της, ὅταν, μαθητριούλα ἀκόμα, γυρνοῦσε ἀπὸ τὸ σχολειὸ της στὸ σπίτι της, ἕνα σπίτι μέτριο, ποὺ εἶχε ὅμως ὅλες τὶς ἀνέσεις, ὕστερα, ὅταν μεγάλωσε, ἀρραβωνιάστηκε τὸν Ρενέ, ἕναν κοκκαϊνομανῆ, ποὺ τὸ πάθος του φάνηκε ὕστερα ἀπ' τοὺς γάμους τους.

Θυμόταν ἀκόμα τὶς εὐτυχισμένες πρῶτες ἡμέρες τῆς παντρειᾶς της, ποὺ ὁ Ρενὲ τὴν φόρτωνε ἀπὸ πολύτιμα δῶρα, τὰ χάδια των, ὅταν τοῦ ἔπαιζε τὴν ἀγαπημένη του νοκτούρνα, τοῦ Σοπέν. Τὶς νοσταλγοῦσε τὶς ὡραῖες ἐκεῖνες στιγμές, ποὺ ὁ ἄντρας της, ναρκωμένος ἀπ' τὴ κοκκαΐνη, χωρὶς αὐτὴ νὰ τὸ ξέρῃ, τὴν ἔπαιρνε στὴν ἀγκαλιά του, τὴν φιλοῦσε μὲ μανία καὶ τῆς ψιθύριζε τὰ πιὸ ποιητικὰ λόγια ἀγάπης.

Θυμόταν ἀκόμη, ἡ Ἔμμα, πὼς ἔμαθε τὸ φοβερὸ πάθος του, θυμόταν ζωντανά, τὴν τραγικὴ πρώτη μέρα, ποὺ εἶδε τὸν Ρενέ της νὰ μεταχειρίζεται ἀνεπιφύλαχτα, μπροστὰ μάτια της, τὸ ἄσπρο δηλητήριο καὶ νὰ σιγοτραγουδάῃ μὲ συρτὴ φωνή, ποὺ τὴν ἔκοβαν βαθειὲς ἀνάσεις, σὰ στεναγμοί, ἕνα ὕμνο στὸ φρικτὸ δηλητήριο, στὴ θεά του, ὅπως τὴν ἔλεγε. Τότε μόνον κατάλαβε, πὼς τὰ λόγια ἀγάπης, ποὺ τῆς ἔλεγε, ὅταν καθισμένη στὸ πιάνο, τοῦ ἔπαιζε τὴ νοκτούρνα τοῦ Σοπέν, δὲν λεγόντουσαν γι' αὐτήν, ἀλλὰ γιὰ μιὰ ἄλλη, πιὸ ἀγαπημένη του φιληνάδα, τὴ λευκὴ θεά. Ἀλλὰ τὸν ἀγαποῦσε, τὸν ἀγαποῦσε καὶ ὅταν παρασύρθηκε ἀπὸ τὸ πάθος του, καταστράφηκε, αὐτὴ δόθηκε σ' ἕνα πλούσιο γιὰ νὰ τὸν συντηρῇ. Μιὰ ἡμέρα ἄργησε. Κι' ὁ Ρενὲ νομίζοντας στὴ παραζάλη τοῦ δηλητηρίου, πὼς ἡ γυναικούλα του ἔφυγε γιὰ νὰ μὴ ξαναγυρίσῃ πιὰ κοντά του, πῆρε ἀπ' τὸ συρτάρι του τὸ περίστροφο κι' ἔδωσε μὲ μιὰ σφαῖρα τέλος στὴ βασανισμένη του ζωή, ἀφοῦ πρῶτα ἔγραφε ἕνα μικρὸ γραμματάκι στὴ γυναῖκα του γεμισμένο ἀπὸ τὰ τρυφερώτερα λόγια.

Ἡ Ἔμμα γυρνώντας τὸ σούρουπο σπίτι της, εἶδε κόσμο καὶ ἀστυνομικούς, ποὺ τὴν περίμεναν, γιὰ νὰ τὴν πᾶνε στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα καὶ τὴν ἀνακρίνουν, γιὰ τὸ σκοτωμὸ τοῦ ἄντρα, ποὺ εἶχε ἀγαπήσει τόσο.

◇◇◇

Ἦλθε ὁ πόλεμος ποὺ ἀναστάτωσε ὁλόκληρη τὴν Εὐρώπη. Ὁ πόλεμος ὅμως δὲν γινόταν μόνο στὰ χαρακώματα, ἀλλὰ καὶ στὰ μετόπισθεν. Τὰ κράτη εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ ἀνθρώπους μὲ θάρρος, γιὰ νὰ μποροῦν, μπαίνοντας στὶς ἐχθρικὲς χῶρες, νὰ κατασκοπεύουν.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς, ποὺ δέχτηκε πρόθυμα νὰ ὑπηρετήσῃ τὴ Γαλλία, ἦταν καὶ ἡ Ἔμμα ποὺ στὸ τέλος τὴν συνέλαβαν.

Καὶ τώρα, καθισμένη στὸ σκαμνὶ τοῦ σιδηροδρομικοῦ βαγονιοῦ, μεταφερόταν σιδηροδέσμια νὰ δικασθῇ — ἀσφαλῶς σὲ θάνατο — ἔχοντας ἀπέναντί της τὸν ἀδέξιο Γερμανὸ ἀστυνομικό.

ΠΩΛ ΖΑΡΜΠΩ

ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΓΝΩΣΕΙΣ

Ἕνα ἄλογο, μπορεῖ νὰ διανύσῃ κολυμπώντας, ἀπόστασι εἴκοσι μιλλίων.

— Οἱ γάτες, ἂν παραστῇ ἀνάγκη, ξεπερνοῦν στὸ κολύμπι καὶ τὸν πιὸ πεπειραμένο κολυμβητή.

— Ὁ ἐλέφας κολυμπᾶ σὰν τὸ ποντίκι καὶ μπορεῖ νὰ μείνῃ στὸ νερό, ἕνα εἰκοσιτετράωρο, βυθίζοντας σ' αὐτὸ τὸ σῶμα του καὶ κρατώντας ἔξω τὴν προβοσκίδα του.

— Τὸ ζῶο ποὺ δὲν τὰ καταφέρνῃ, εἶνε ἡ καμήλα, ποὺ βουλιάζει ἀμέσως.

— Ἀπίστευτα ἀτυχήματα συμβαίνουν στὸν κόσμο.

— Ἕνα ἀπὸ αὐτά, εἶνε τοῦ ἐργάτου Λινδσοῦ ντὲ Μέρσνη τῆς Ἀγγλίας.

— Ἐνῷ προσπαθοῦσε νὰ στερεώσῃ μιὰ δοκὸν γιὰ νὰ ὑποβαστάζῃ τὸ βάρος τῶν χωμάτων, σ' ἕνα τοῦνελ, ἔχασε τὴν ἰσορροπία κι' ἔπεσε ἀπὸ ἕνα κιβώτιο ποὺ εἶχεν ἀνεβῆ, ὕψους 60 πόντων.

— Ἐξ αἰτίας τῆς πτώσεως αὐτῆς, ἔσπασε ἡ σπονδυλική του στήλη καὶ πέθανε.

— Τὸν περασμένο χρόνο, ἕνας αὐτοκινητιστὴς στὴν Πορτογαλία, κτύπησε τὸ κλάξον τοῦ αὐτοκινήτου του, ποὺ μούγκριζε σάν... βῶδι.

— Μιὰ ἀγελάδα ποὺ ἦταν κοντὰ καὶ τῆς εἶχαν πάρει τὸ βοϊδάκι της, ἐκείνες τὶς μέρες, ὥρμησε κατὰ τοῦ αὐτοκινήτου, μανιασμένη, τὸ ἀνέτρεψε καὶ κτύπησε θανάσιμα τὸν σωφέρ.

— Πάνω στὶς σιδηροδρομικὲς γραμμὲς κοντὸ στὸ Τσαντερνργκὸρ τῶν Ἰνδιῶν βρέθηκαν διαμελισμένα τρία πτώματα, ὄχι ὅμως ἀνθρώπινα καὶ τὰ τρία.

— Τὸ ἕνα ἀνῆκε εἰς ἄνθρωπον. Τὸ δεύτερον εἰς λεοπάρδαλιν καὶ τρίτο εἰς ἕνα φίδι.

—Ἀπὸ τὴν νεκροψία, ἐξηκριβώθηκε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος προσεβλήθη ἀπὸ τὸ φίδι, τὴν ὥρα ποὺ κυνηγοῦσε τὴν λεοπάρδαλη.

— Ἔτσι δὲν ἄκουσε κανένας ἀπὸ τὰ λαγωνικὰ καὶ ἄλλο ζῶο, τὸ τραῖνο ποὺ ἤρχονταν καὶ φυσικὰ τοὺς διεμέλισε.

— Ἕνα αὐτοκίνητο—λεωφορεῖο ἀνοικτό, στὴν Ἱσπανία, ἀπὸ κακὸν χειρισμὸν τοῦ σωφέρ, ἔπεσε ἐπάνω σ' ἕνα κατωφερὲς σημεῖο.

— Ὅλοι νόμισαν ὅτι οἱ ἐπιβάται του, σκοτώθηκαν.

— Ὅταν ὅμως ἡ ἀτμόσφαιρα καθάρισεν, ἀπὸ τὶς σκόνες ποὺ σήκωσε τ' αὐτοκίνητο πέφτοντας, οἱ περίεργοι εἶδαν μὲ χαρά τους, ὅτι οἱ ἐπιβάται εἶχαν σωθῆ, κρεμασθέντες ἀπὸ τὰ κλαδιὰ ἑνὸς δένδρου.

— Ἡ ἀπορία των, ἐλύθη σὲ λίγο, ὅταν ἔμαθαν ὅτι ὅλοι ἦσαν ἀκροβάται

— Εἰς τὴν Ἀμερικήν, ἐλύθη τὸ πρόβλημα τῆς τεκνογονίας ἄνευ συζύγου, νομίμου ἢ μή.

— Μιὰ γυναῖκα, ποὺ ὁ ἄνδρας της, ἔχει κάποια ἀτέλεια, μεταβαίνει εἰς τὸν «εἰδικὸν» καὶ καθίσταται ἔγγυος.

— Ἀλλὰ ἡ νέα ἰατρικὴ μέθοδος, προυκάλεσε σκάνδαλο, διότι πολλοὶ σύζυγοι, ὑπέβαλον αἴτησιν διαζυγίου, κατηγοροῦντες τὰς συζύγους των ἐπὶ ἀπιστίᾳ, ἐζητήθη δὲ ν' ἀπαγορευθῇ ἡ τεχνητὴ κοσμογονία.

— Ἡ πρότασις αὐτὴ συνεζητήθη, ἀλλὰ τελικῶς ἀπερρίφθη, ὅπου, κατὰ τὴν γνώμην τῶν ἀρχῶν, δὲν πρέπει νὰ ἐμποδισθῇ ἡ αὔξησις τοῦ πληθυσμοῦ τῆς χώρας, ἐθεσπίσθη ὅμως, ὅτι διὰ νὰ ἐπέμβῃ ὁ ἰατρός, πρέπει νὰ ἔχῃ ἔγγραφον ἄδειαν τοῦ συζύγου, προκειμένου βέβαια, περὶ ἐγγάμων γυναικῶν.

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΕΙΝΑΙ... ΟΝΕΙΡΑ!

Καὶ ὅμως ὑπάρχουν πολλοί, ποὺ διαφωνοῦν ἀπολύτως

Ἕνα βιβλίον ποὺ ἐξεδόθη τελευταίως, ἀσχολεῖται μὲ τὰ «ὄνειρα ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος μέχρι σήμερον». Ἂν καὶ ὅλοι γνωρίζομεν, ὅτι τὰ ὄνειρα εἶνε μόνον ὄνειρα, ἐν τούτοις ἂς ὁμολογηθῇ, ὅτι κάποτε ἐξηγοῦνται. Ἂς παραθέσωμεν λοιπὸν τὰ πιὸ ἐνδιαφέροντα σημεῖα του.

Οἱ ἀρχαῖοι ἐθεωροῦσαν τὸ ὄνειρον ὡς τὴν ἐκδήλωσιν μιᾶς ὑπερφυσικῆς δυνάμεως καὶ ἐνόμιζαν ὅτι οἱ θεοὶ ἐχρησιμοποιοῦσαν τὸ μέσον αὐτὸ διὰ ν' ἀποκαλύπτουν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὸ μέλλον καὶ νὰ βάζουν εἰς ἐπικοινωνίαν τοὺς ζωντανοὺς μὲ τοὺς νεκρούς.

Ὁ Μύλφορντ, εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ συγγράμματά του ὑποστηρίζει ὅτι ἔχει καὶ τὸ πνεῦμα τὰς αἰσθήσεις του καὶ ὑποστηρίζει ὅτι στὸν ὕπνον, ἀφοῦ ναρκωθοῦν αἱ σωματικαὶ αἰσθήσεις, παρουσιάζονται μὲ τὰ ὄνειρα νέαι, εἰς τὴν πνευματικήν μας ζωήν.

Μετὰ τὴν ἀντικατάστασιν αὐτὴν τῶν αἰσθήσεων ὁ ἄνθρωπος ἐξακολουθεῖ νὰ αἰσθάνεται κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ὅπως καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας. Μᾶς παρουσιάζονται λοιπὸν εἰς τὸν ὕπνον σκηναὶ τῆς καθημερινῆς ζωῆς, διάφορα ἐπεισόδια καὶ εἰκόνες ποὺ ἔχουν μακρυνὴν ἢ στενὴν σχέσιν μὲ τὴν πραγματικότητα.

Δὲν ὑπάρχει τίποτε πλέον εὐχάριστον ἀπὸ ἕνα ὡραῖον ὄνειρον. Καὶ ποιὸς δὲν θὰ ἤθελε νὰ μάθῃ τὸν τρόπον κατὰ τὸν ὁποῖον θὰ ἠμποροῦσε νὰ βλέπῃ ὄνειρα ὡραῖα καὶ τερπνά, διὰ ν' ἀπομακρύνῃ ἕνα δυσβάστακτον πόνον ἢ νὰ δοκιμάσῃ ἀπολαύσεις ποὺ δὲν θὰ τοῦ ἦσαν προσιταὶ διαφορετικά; Τότε ὅλος ὁ κόσμος θὰ ἐπροτιμοῦσε νὰ κοιμᾶται καὶ νὰ ὀνειρεύεται!

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἡ πεῖρα τόσων ὄνειρα 1945 νυκτῶν, μὲ τὴν εἰκονογράφησιν τῶν σπουδαιοτέρων ὀνείρων.

◇◇◇

Ἕνας ἄλλος, ὁ Βάσιλντ, συνέταξε ἕνα ἀλφάβητον τῶν ὀνείρων καὶ τῶν κινήσεων ποὺ κάμνει κάθε κοιμώμενος. Ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀλφαβήτου αὐτοῦ ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ γίνῃ πρώτης τάξεως.. ὀνειρευτής.

Ἕνα στρατιωτικὸν παράγγελμα προφερόμενον χαμηλοφώνως εἰς τὸ αὐτὶ ἑνὸς κοιμωμένου, τὸν κάμνει νὰ ὀνειρευθῇ ὅτι παρακολουθεῖ μίαν στρατιωτικὴν παρέλασιν. Ἕνας ἄλλος ὠνειρεύετο ὅτι ἔπινε ἀπὸ τὸ ὡραιότερον κρασὶ ὅταν τοῦ ἔσταζαν μερικὰς σταγόνας εἰς τὸ πρόσωπον ἐνῷ ἐκοιμᾶτο. Καὶ ἔγιναν ἄπειρα πειράματα τοῦ εἴδους αὐτοῦ, ὅλα στεφθέντα ὑπὸ ἐπιτυχίας.

Δὲν προκαλοῦνται ὅμως ὅλα τὰ ὄνειρα ἀπὸ ἐξωτερικοὺς συντελεστάς, ἀλλὰ πολλὰ εἶνε αὐθόρμητα. Εἶνε ἄπειροι δὲ οἱ κλασσικοὶ συγγραφεῖς ποὺ ἀφηγοῦνται τέτοια ὄνειρα εἰς τὰ ἔργα των. Ὁ Πλούταρχος ἀναφέρει τὸ ἑξῆς:

«Ὁ Σιμωνίδης εὑρῆκε κάποτε εἰς τὸν δρόμον του ἕνα πτῶμα καὶ τὸ ἔθαψε. Ἀργότερα, ἑτοιμαζόμενος νὰ κάμῃ ἕνα θαλάσσιον ταξίδι εἶδε εἰς τὸν ὕπνον του τὸν ἄνθρωπον ποὺ εἶχεν ἐνταφιάσει, ὁ ὁποῖος τὸν συνεβούλευσε νὰ μὴ φύγῃ, διότι θὰ ἐπνίγετο. Ὁ Σιμωνίδης ἤκουσε τὴν συμβουλὴν καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἔμαθε ὅτι τὸ πλοῖον μὲ τὸ ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ ταξιδεύσῃ ἐναυάγησε».

◇◇◇

Ὁ Κικέρων ἀφηγεῖται τὰ ἑξῆς:

«Δύο φίλοι φθάνουν εἰς τὰ Μέγαρα καὶ μένουν εἰς δύο χωριστὰ οἰκήματα. Μόλις ὁ ἕνας ἀπεκοιμήθη εἶδεν ἐμπρός του τὸν ἄλλον, ὁ ὁποῖος τοῦ λέγει στενοχωρημένος ὅτι ὁ ξενοδόχος σκέπτεται νὰ τὸν δολοφονήσῃ καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειάν του. Ἐξυπνᾷ ἀποτόμως ἀπὸ τὸ ὄνειρον αὐτό, ἀλλὰ μετά, ἀντιληφθεὶς ὅτι πρόκειται περὶ ὀνείρου, ἀποκοιμᾶται πάλιν.

»Καὶ πάλιν ὁ φίλος παρουσιάζεται εἰς τὸν ὕπνον του καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ σπεύσῃ, διότι οἱ δολοφόνοι ἑτοιμάζονται νὰ εἰσέλθουν εἰς τὸ δωμάτιόν του. Καταπληκτος ἀπὸ τὴν ἐπιμονὴν τοῦ ὀνείρου ἑτοιμάζεται νὰ σπεύσῃ εἰς βοήθειαν τοῦ φίλου του, ἀλλὰ ἡ λογικὴ καὶ ἡ κούρασις ἐπικρατοῦν πάλιν καὶ ἀποκοιμᾶται. Τότε ὁ φίλος του παρουσιάζεται διὰ τρίτην φορὰν αἱμόφυρτος καὶ τοῦ φωνάζει: «Γιατί δὲν ἦλθες νὰ μὲ σώσῃς; Τώρα εἶνε πλέον ἀργά. Δὲν ἠμπορεῖς παρὰ νὰ μὲ ἐκδικηθῇς! Κατὰ τὰ ἐξημερώματα θὰ συναντήσῃς παρὰ τὴν πύλην τῆς πόλεως μίαν ἅμαξαν γεμάτην κόπρον. Κάτω ἀπὸ τὴν κόπρον αὐτὴν εὑρίσκεται τὸ πτῶμα μου. Φρόντισε νὰ τὸ ἐνταφιάσῃς καὶ νὰ τιμωρήσῃς τοὺς δολοφόνους μου!»

»Ἡ ἀκρίβεια τῆς ἀφηγήσεως καὶ αἱ λεπτομέρειαι τοῦ διέλυσαν κάθε δισταγμό. Ἐσηκώθηκε ἀμέσως, ἐπῆγε εἰς τὸ ὑποδειχθὲν μέρος, εὑρῆκε τὴν ἅμαξαν μὲ τὸ πτῶμα καὶ παρέδωσε τοὺς δολοφόνους εἰς τὴν δικαιοσύνην».

◇◇◇

Ἐπίσης καὶ νεώτεροι συγγραφεῖς περιέγραψαν ὄνειρα τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦσαν τὴν ἀναγγελίαν γεγονότων ποὺ συνέβησαν εἰς πολὺ μεγάλην ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ μέρους ὅπου εὑρίσκετο ὁ ὀνειρευόμενος.

Ὁ στρατηγὸς Πελλεπέρ, εἰς τὰ στρατιωτικά του ἀπομνημονεύματα ἀφηγεῖται ἕνα ὄνειρον ποὺ τοῦ εἶχε κάμει πολὺ μεγάλην ἐντύπωσιν.

«Τὴν παραμονὴν τῆς μάχης τοῦ Ἐϋλάν, ἀφηγεῖται, ἐκοιμώμην βαθύτατα, ὅταν ἄκουσα ἐλαφρὸν θόρυβον καὶ εἶδα μίαν ὡραιοτάτην γυναῖκα ποὺ μοῦ εἶπε ὅτι θὰ πληγωθῶ σοβαρῶς, ὄχι ὅμως καὶ θανασίμως. Ἠθέλησα νὰ τῆς ζητήσω περισσοτέρας πληροφορίας, ἀλλὰ ἡ γυναῖκα ἐξηφανίσθη. Τὴν ἑπομένην εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης ἐδέχθην τριάντα σπαθισμοὺς καὶ ἐσώθην ὡς ἐκ θαύματος!»

Εἰς ἕνα βιβλίον διὰ τὸν ὕπνον καὶ τὰ ὄνειρα, ὁ Μωρὺ ἀφηγεῖται:

«Ἕνα βράδυ, ὀλίγον ἀδιάθετος, ἔπεσα νὰ κοιμηθῶ καὶ εἶδα ὄνειρα τρομακτικά: σφαγάς, καρατομήσεις καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἔπειτα μὲ συνέλαβαν καὶ μὲ ἔφεραν εἰς τὸ ἐπαναστατικὸν δικαστήριον τοῦ ὁποίου προήδρευεν ὁ Μαρὰ καὶ ὁ Ροβεσπιέρος. Δικάζομαι ἀπὸ αὐτοὺς καὶ καταδικάζομαι εἰς θάνατον. Μὲ μεταφέρουν εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Ἐλευθερίας, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἡ ἐκτέλεσις, μὲ ἀνεβάζουν εἰς τὸ ἰκρίωμα, μὲ γονατίζουν καὶ μετ' ὀλίγον αἰσθάνομαι τὸ μαχαίρι τῆς λαιμητόμου νὰ πέφτῃ εἰς τὸν λαιμόν μου.

»Τρομοκρατημένος ἐξύπνησα καὶ δὲν ἄργησα νὰ ἀντιληφθῶ εἰς τί ὠφείλετο τὸ φοβερὸν αὐτὸ ὄνειρον. Ἕνα σίδηρον τοῦ κρεββατιοῦ εἶχε πέσει εἰς τὸν λαιμόν μου καὶ αὐτὸ μοῦ ἔδωσε τὴν ἐντύπωσιν τῆς καρατομήσεως ποὺ ἐδημιούργησε τὸ ὅλον ὄνειρον».

◇◇◇

Ἐπίσης καταπληκτικὸν εἶνε τὸ κατωτέρω ἀνέκδοτον, τὸ ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Τάφελ:

Μίαν ἡμέραν τοῦ 1762 ὁ Σβέντεμποργκ εὑρίσκετο εἰς ἕνα φιλικόν του σπίτι καὶ συνεζήτει, ὅταν τὸν εἶδαν νὰ γίνεται κατάχλωμος καὶ νὰ προσηλώνῃ τὰ μάτια εἰς μίαν γωνίαν τοῦ δωματίου ὡσὰν νὰ συνέβαινεν ἐκεῖ κάτι τὸ πολὺ σοβαρόν. Ὅταν τέλος συνῆλθε καὶ ἠρωτήθη σχετικῶς ἀπὸ τοὺς φίλους του, εἶπε τὰ ἑξῆς:

—Πρὸ ὀλίγου ὁ Αὐτοκράτωρ Πέτρος Γ´ ἀπέθανεν εἰς τὴν φυλακήν!

Καὶ τὴν ἑπομένην ἐγνώσθη ὅτι ὁ τραγικὸς θάνατος τοῦ Αὐτοκράτορος ἐπῆλθε ἀκριβῶς τὴν ὥραν ποὺ τὸν ἀνήγγειλεν ὁ Σβέντεμποργκ!

Η ΝΕΑ ΤΟΥΡΚΙΑ

ΚΑΙ Ο ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ ΤΗΣ

Μιὰ ἀγγελία ποὺ ἐδημοσιεύθη πρό τινος εἰς πολλὰς εὐρωπαϊκὰς ἐφημερίδας, ἐπροκάλεσε τὴν περιέργειαν ὅσων τὴν ἐδιάβασαν.

Ἡ ἀγγελία αὐτὴ ἔλεγε τὰ ἑξῆς περίπου: «Προσφέρεται τὸ ποσὸν τῶν 20 χιλιάδων λιρῶν εἰς αὐτὸν ποὺ θὰ παραδώσῃ εἰς τὸ Ἱστορικὸν Μουσεῖον τῆς Ἀγκύρας ἕνα χρυσοῦν ὡρολόγιον παλαιοῦ τύπου μὲ τὸ ἐξωτερικὸν κάλυμμα διάτρητον ἀπὸ θραῦσμα ὀβίδος».

Ἐπρόκειτο περὶ τοῦ ὡρολογίου ποὺ ἔσωσε τὴν ζωὴν εἰς τὸν Κεμὰλ Ἀτατούρκ, τὸν ἱδρυτὴν τῆς νέας Τουρκίας, κατὰ τὴν διάρκειαν μιᾶς μάχης τοῦ μεγάλου πολέμου.

Τὸ ἐπεισόδιον αὐτὸ καὶ τὸ συγκινητικὸν ἐνδιαφέρον ποὺ ἐξεδηλώθη ἀπὸ τὸν Τουρκικὸν λαὸν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀσθενείας τοῦ Ἀτατούρκ, μαρτυροῦν περὶ τῆς ἀγάπης ποὺ τρέφει ὁ λαὸς αὐτὸς πρὸς τὸν ἀρχηγόν του.

Ὁ Κεμάλ καταγόμενος ἀπὸ ταπεινὴν οἰκογένειαν, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του ποὺ ἦτο τελωνειακὸς ὑπάλληλος, ἠναγκάσθη νὰ διακόψῃ τὰς σπουδάς του καὶ νὰ ἐργασθῇ διὰ νὰ ζήσῃ.

Εἰς τὰ 1896 καὶ εἰς ἡλικίαν δεκαπέντε ἐτῶν κατώρθωσε νὰ εἰσαχθῇ εἰς τὴν στρατιωτικὴν σχολὴν τῆς Θεσσαλονίκης ἀπὸ ὅπου καὶ κατάγεται. Ὅταν ἐξῆλθε τῆς σχολῆς καὶ ἔγινεν ἀξιωματικός, ὁ Κεμὰλ ἔγινε μέλος μιᾶς μυστικῆς ὀργανώσεως σκοπὸς τῆς ὁποίας ἦτο νὰ καθαρίσῃ τὴν σαπίλαν ποὺ ὑπενόμευε τὰ θεμέλια τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας. Αὐτὸ ὅμως τοῦ ἐδημιούργησεν ἐχθροὺς καὶ παρ' ὀλίγον νὰ τοῦ καταστρέψῃ ὅλην τὴν σταδιοδρομίαν.

Κατὰ τρόπον προφητικὸν προέβλεψε τὴν ἧτταν τῆς Τουρκίας εἰς τὴν Τριπολίτιδα, ἀλλὰ δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ προλάβῃ τὴν καταστροφήν. Ἡ αὐτοκρατορία κινδυνεύει νὰ καταρρεύσῃ. Ἔπειτα ἔρχεται ὁ εὐρωπαϊκὸς πόλεμος καὶ ὁ Κεμάλ εὑρίσκεται εἰς τὴν πρώτην γραμμήν.

Μιὰν ἡμέραν, εἰς τὰ χαρακώματα, μιὰ ὀβὶς σκάζει εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων μέτρων ἀπ' αὐτοῦ. Μετ' ὀλίγον τὴν ἀκολουθεῖ δευτέρα καὶ τρίτη. Ὁ ἐχθρὸς ρυθμίζει τὴν βολήν του. Ἕνας ἀξιωματικὸς λέγει εἰς τὸν Κεμάλ νὰ προφυλαχθῇ, αὐτὸς ὅμως τοῦ ἀπαντᾷ: «Ἀδύνατον, διότι θὰ δώσω τὸ κακὸν παράδειγμα!»

Μὲ τὴν τετάρτην ὀβίδα τραυματίζεται ἐλαφρῶς, καὶ τὸ ὡρολόγιόν του, ποὺ εὑρίσκεται ἀκριβῶς εἰς τὸ μέρος τῆς καρδιάς, τοῦ σώζει τὴν ζωήν, διότι συγκρατεῖ ἕνα θραῦσμα ὀβίδος ποὺ θὰ τὸν ἐσκότωνεν ἀσφαλῶς.

Ἔπειτα ἔρχεται ἡ δόξα. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ εἰς τὸν Κεμάλ, ποὺ θέλει μιὰν Τουρκίαν νέαν καὶ ἰσχυράν. Ὁ σουλτᾶνος δὲν παραδέχεται τὰς ἀντιλήψεις του καὶ ὁ Κεμάλ ἀποφασίζει νὰ προχωρήσῃ μόνος του, μὲ τοὺς ὀπαδοὺς ποὺ ἤρχισαν νὰ συγκεντρώνονται γύρω του.

Μετὰ τὸν πόλεμον γίνεται γενικὸς διοικητὴς τῆς Ἀνατολῆς, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἡ κυβέρνησις τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸν ἀντικαθιστᾶ διότι ἤρχισε νὰ γίνεται πολὺ ἐπικίνδυνος.

Ἀλλὰ ὁ Κεμάλ δὲν ἀπελπίζεται. Πηγαίνει εἰς τὴν Ἄγκυραν ποὺ γίνεται τὸ νέον κέντρον τῆς δράσεώς του. Ἐκεῖ συγκεντρώνει μιὰν Ἐθνικὴν Συνέλευσιν, ἀκυρώνει ὅλας τὰς συνθήκας καὶ κηρύττει ἔκπτωτον τὸν σουλτᾶνον. Γίνεται ἐμφύλιος πόλεμος ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὁ Κεμάλ ἐξέρχεται νικητής. Ἡ Κωνσταντινούπολις ἐκπίπτει καὶ ἡ Ἄγκυρα μεγαλουργεῖ.

Ἔτσι ἐδημιουργήθη ἡ νέα καὶ ἰσχυρὰ Τουρκία.

ΕΝΑΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΑ ΣΥΝΟΡΑ

ΟΙ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΟΙ ΤΟΥ ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑΤΟΣ

ΣΑΤΑΝΙΚΑ ΠΟΛΥΠΛΟΚΑ ΤΕΧΝΑΣΜΑΤΑ

Τὰ ἀστυνομικὰ καὶ τὰ τελωνειακὰ ὄργανα τῶν περισσοτέρων χωρῶν τῆς Εὐρώπης ἔχουν ν' ἀντιμετωπίζουν, ἐδῶ καὶ κάμποσον καιρό, ἕνα καινούργιο εἶδος λαθρεμπορίου, ποὺ ἀνεπτύχθη τὰ τελευταῖα χρόνια πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὰ λαθρεμπόρια τοῦ καπνοῦ, τῶν πολυτίμων ὑφασμάτων, τῶν πολυτίμων λίθων καὶ τῶν ναρκωτικῶν. Πρόκειται περὶ τοῦ λαθρεμπορίου τοῦ συναλλάγματος.

Ὅταν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ὅτι τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ εὐρωπαϊκὰ κράτη ἔχουν ἐφαρμόσει αὐστηρὰν ἀπαγόρευσιν συναλλάγματος, ἕνα πλῆθος κυνηγῶν τοῦ γρήγορου καὶ μεγάλου κέρδους ἔχουν ἐπιδοθῆ εἰς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ νὰ βγάζουν ἀπὸ διάφορες χῶρες ξένα νομίσματα.

Ἔτσι στὰ σύνορα τῶν περισσοτέρων χωρῶν ἔχει ἀρχίσει ἕνας ἀδιάκοπος κι' ἐπίμονος πόλεμος μεταξὺ τῶν λαθρεμπόρων τοῦ συναλλάγματος ἀφ' ἑνός, καὶ ἀφ' ἑτέρου τῶν ἀστυνομικῶν καὶ τελωνειακῶν ὀργάνων. Καὶ ἐπειδὴ τὰ ὄργανα τοῦ νόμου ἔχουν τὰ μάτια τους ὄχι τέσσερα, ἀλλὰ δεκατέσσερα, οἱ λαθρέμποροι μεταχειρίζονται τὰ πιὸ καταπληκτικὰ μέσα γιὰ νὰ περάσουν ἀπ' τὰ σύνορα χαρτονομίσματα καὶ χρυσᾶ ἀκόμη νομίσματα ἢ καὶ κοσμήματα.

◇◇◇

Τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα τῶν συνοριακῶν σταθμῶν ἀνακαλύπτουν νομίσματα στὰ πιὸ ἀνεπάντεχα μέρη. Ἀνάμεσα, λόγου χάριν, στὶς σόλες τῶν ὑποδημάτων. Ἄλλοτε ραμμένα στὸ μέρος τῆς γραβάτας ποὺ μένει μέσα στὸ κολλάρο. Ἄλλοτε ραμμένα μέσα στὸ δίπλωμα τοῦ σακκακιοῦ καὶ τοῦ ἐπανωφοριοῦ. Ἄλλοτε ραμμένα ἀνάμεσα στὶς λουρίδες τῆς τιράντας.

Ἄλλοτε οἱ λαθρέμποροι τοῦ συναλλάγματος παίρνουν μαζί τους μερικὰ δεμένα βιβλία, ἀνάλογα μὲ τὸν ἀριθμὸ τῶν χαρτονομισμάτων ποὺ θέλουν νὰ φυγαδεύσουν. Στὸ μέσα μέρος τοῦ κάθε χαρτονένιου ἐξωφύλλου εἶνε, ὡς γνωστόν, κολλημένο ἀπ' τὸν βιβλιοδέτη ἕνα φύλλο χαρτιοῦ. Ἀκριβῶς ἐπάνω ἀπ' τὸ χαρτὶ αὐτὸ οἱ λαθρέμποροι κολλοῦν τεχνικὰ ἕνα ἄλλο χαρτί, ἴσου μεγέθους μὲ τὸ πρῶτο, καὶ ἀπαραιτήτως χρωματιστό. Φροντίζουν ὅμως νὰ κολλοῦν μόνο τὶς τρεῖς πλευρὲς τοῦ χαρτιοῦ καὶ ν' ἀφήνουν ἀκόλλητη τὴν τετάρτη, ἐκείνην ποὺ βρίσκεται πρὸς τὸ δέσιμο τοῦ βιβλίου. Ἔτσι σχηματίζεται μιὰ θήκη, μέσα στὴν ὁποία οἱ λαθρέμποροι τρυπώνουν δύο ἢ τρία χαρτονομίσματα μεγάλης ἀξίας καὶ ἄλλα τόσα στὴν θήκη τοῦ δευτέρου ἐξωφύλλου. Μὲ τὸν τρόπο αὐτόν, καὶ ἂν ἀκόμη οἱ τελωνειακοὶ ὑπάλληλοι φυλλομετρήσουν τὸ βιβλίο, δὲν μποροῦν ν' ἀνακαλύψουν τὰ κρυμμένα χρήματα, ἐκτὸς ἂν ξέρουν τὸ μυστικό. Ἔτσι ἕνας λαθρέμπορος, παίρνοντας μαζί του εἴκοσι δεμένα βιβλία, μπορεῖ νὰ φυγαδεύσῃ ἑξαπλάσια —δηλαδὴ 120— χαρτονομίσματα.

Ἐννοεῖται ὅτι μὲ τὸν καιρὸ τὰ ἀστυνομικὰ καὶ τελωνειακὰ ὄργανα ἀνακαλύπτουν τὰ διάφορα τεχνάσματα καὶ οἱ λαθρέμποροι ἀναγκάζονται νὰ ἐπιννοοῦν διαρκῶς καινούργια.

◇◇◇

Ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἀποτελεσματικὰ μέσα ποὺ βρῆκαν, εἶνε τὰ αὐτοκίνητα. Οἱ λαθρέμποροι τοῦ συναλλάγματος ταξιδεύουν μὲ τὰ αὐτοκίνητά τους, στὰ διάφορα μέρη τῶν ὁποίων κρύβουν ὅ,τι νομίσματα, χάρτινα ἢ χρυσᾶ, ἔχουν νὰ μεταφέρουν. Ἀλλὰ οἱ τελωνοφύλακες ἐκατάλαβαν τὴν πονηρία. Καὶ κάνουν προσεκτικὴ ἔρευνα σ' ὅλα τὰ μέρη: κάτω ἀπ' τὰ μαξιλαράκια, μέσα στὶς θῆκες τῶν ἐργαλείων καὶ τῶν ἀνταλλακτικῶν, μέσα στοὺς ἐφεδρικοὺς τροχούς.

Ἔπειτα ἀπ' αὐτό, οἱ λαθρέμποροι ἐπενόησαν καινούργια τεχνάσματα: Νὰ κρύβουν τὰ λαθραῖα τους μέσα στὸν δαίδαλο τῶν μηχανημάτων τῶν μοτέρ. Κι' αὐτὸ ὅμως τὸ ἐμυρίσθηκαν οἱ τελωνοφύλακες.

Ἡ τελευταία ἐπινόησις τῶν λαθρεμπόρων, πραγματικὰ σατανική, συνίσταται εἰς τὸ ἑξῆς: Θέλουν νὰ μεταφέρουν χρυσάφι. Τὸ δίνουν σ' ἕναν χρυσοχόο τῆς ἐμπιστοσύνης τους καὶ τοὺς τὸ φτιάχνει στὸ σχῆμα ἑνὸς κομματιοῦ τοῦ μοτέρ, ἢ ἑνὸς ἀπὸ τὰ διάφορα νικέλινα κομμάτια —χερούλι τῆς πόρτας, κάλυμμα τῆς νεραποθήκης κλπ.— καὶ ἀπὸ πάνω τὸ νικελώνουν. Καὶ τὸ τέχνασμα ὅμως αὐτὸ ἀνακαλύφθηκε καὶ γι' αὐτὸ οἱ τελωνοφύλακες κάνουν λεπτομερῆ ἔρευνα καὶ πραγματογνωμοσύνη.

◇◇◇

Ἕνα ἄλλο πάλι τέχνασμα, εἶνε ἡ μεταφορὰ τῶν λαθραίων ἀπὸ σκυλιά, ποὺ εἶνε ἐξησκημένα νὰ περνοῦν τὴν συνοριακὴ γραμμή, σ' ἕνα μέρος ἀφρούρητο, ἔχοντας κρεμασμένο ἀπὸ τὸ λαιμό τους ἕνα κουτὶ γεμᾶτο συνάλλαγμα ἢ χρυσᾶ νομίσματα. Τὸ σκυλὶ πηγαίνει κατ' εὐθεῖαν στὸ σπίτι ἑνὸς συνενόχου, μέσα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ χωριὰ ποὺ εἶνε κοντὰ στὰ σύνορα.

Γιὰ τὴν ἀντιμετώπισι τοῦ τεχνάσματος αὐτοῦ, πολλὲς χῶρες τῆς Εὐρώπης ἔχουν φράξει μὲ συρματοπλέγματα τὰ σύνορά τους, ὥστε νὰ μὴν μποροῦνε νὰ περνοῦν τὰ σκυλιὰ τῶν λαθρεμπόρων τοῦ συναλλάγματος.

ΔΥΟ ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ποὺ δὲν εἶνε καθόλου ἄσχημες

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΨΕΥΣΗ ΤΗ ΜΑΓΙΣΣΑ

Ἕνα τραγικὸ αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα ἔλαβε χώραν, ὑπὸ τὶς πιὸ παράδοξες συνθῆκες, τελευταίως στὸ Βερολῖνον. Μιὰ νέα, ἐρωτευμένη παραφόρως μ' ἕνα νέο φοιτητὴ τῆς ἰατρικῆς ποὺ τὴν ἀπέκρουε, κατηυθύνθη σὲ μιὰ μάγισσα, ποὺ ἐφημίζετο ὅτι μ' ἕνα ἐλιξίριο της, κατώρθωνε νὰ δώσῃ τὴν ἐρωτικὴ εὐτυχία σὲ κάθε ἀπογοητευμένη καρδιά.

Ἡ μάγισσα, ἀφοῦ ἐκύτταξε γιὰ λίγο τὴ νέα στὸ μέτωπο καὶ στὰ μάτια, τῆς εἶπε ὅτι ἦταν περιττὸ νὰ σκέπτεται τὸν ἔρωτα, τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ μέρες τῆς ζωῆς της ἦσαν μετρημένες, καθ' ὅσον θὰ ἔπεφτε θῦμα αὐτοκινητιστικοῦ δυστυχήματος.

Περίλυπος ἡ Βέρθα Βερνχστάϊν — ἔτσι λεγόταν ἡ νέα — ἐβγῆκε ἀπ' τὸ σπίτι τῆς μάγισσας ἡ προφητεία τῆς ὁποίας τὴν εἶχεν ἀναστατώσει κι' ἐβάδιζε σκεπτικὴ γιὰ τὸ σπίτι της. Βαδίζοντας ὅμως μὲ τὴν ἀπελπισία στὴ ψυχή, ἔκανε τὴ σκέψη ὅτι, ἐφόσον ἡ μοῖρα τὴν εἶχε καταδικάσει νὰ πεθάνῃ τόσο νέα, καλὸν θὰ ἦτο ἀντὶ τοῦ τραγικοῦ θανάτου ποὺ θὰ εὕρισκε ὑπὸ τοὺς τροχούς, νὰ πέθαινε ἕνα γλυκὸ θάνατο ἀπὸ ναρκωτικό.

Ὅπως λοιπὸν ἦταν κι' αὐτὴ φοιτήτρια τῆς ἰατρικῆς, ἔγραψε μιὰ συνταγὴ γιὰ κοκκαΐνη, τὴν ἐπρομηθεύθη κι' ἄρχισε νὰ πρεζάρῃ κατὰ κόρον.

Σὲ λίγο ἦρθε σ' εὐθυμία καὶ ἀφίσασα τὸ πεζοδρόμιον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐβάδιζε κατέβη στὸ δρόμο καὶ παρὰ τὰ δαιμονιώδη κορναρίσματα τῶν σωφὲρ ἐβάδιζε ἀμέριμνος καὶ σιγομουρμουρίζοντας κάποιο τραγουδάκι ὅταν ἕνα φορτηγὸν τὸ ὁποῖον ἔκαμπτε ἀπὸ παράπλευρον δρόμον ὁλοταχῶς, μὲ τὴ βεβαιότητα ὅτι ὁ δρόμος ἦταν ἐλεύθερος, ἔπεσεν ἐπάνω της καὶ τὴν ἐπολτοποίησε, τραυματίσαν ἀρκετὰ σοβαρῶς καὶ τὸν ἀστυφύλακα τῆς τροχαίας, ὁ ὁποῖος ἔτρεξε νὰ τὴν σώσῃ....

Καὶ τώρα γεννᾶται τὸ ἐρώτημα : ἦτο ὄντως ἡ μοῖρα της αὐτή, ἢ ἂν ἡ μάγισσα δὲν τῆς ἔλεγε ὅσα τῆς εἶπε τὸ κορίτσι θὰ ζοῦσε σήμερα λησμονώντας ἴσως καὶ τὸν ἄτυχο ἐρωτά του ;

80 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΔΟΛΛΑΡΙΑ

Μιὰ πρωτότυπος κληρονομικὴ διαφορὰ παρουσιάσθη πρὸς ἐκδίκασιν τελευταίως ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἡ Ρούθ Μπλάκερ χήρα πλουσιωτάτου βιομηχάνου, Μεξικανὴ τὴν καταγωγὴν καὶ μητέρα 4 θυγατέρων ἀπὸ πολλοῦ νυμφευμένων, ἠγάπησε πέρυσι παραφόρως καὶ ἐνυμφεύθη παραχρῆμα τὸν Τσάρλυ Νέβερσον, σπουδαστὴν τοῦ Πολυτεχνείου καὶ κατὰ μίαν 45ετίαν νεώτερόν της.

Ἐφέτος καὶ πρὸ ὀλίγων μόλις μηνῶν ἡ ἐρωτομανὴς Μεξικανή, ἀπέθανεν αἰφνιδίως εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἀγαπητοῦ της συζύγου, ὁ ὁποῖος — ὡς λέγουν οἱ ὑπηρέται τοῦ μέχρι πρό τινος εὐαρμόστου ἐν τῇ... δυσαρμονίᾳ του ζεύγους — τὴν περιέβαλε μὲ ὅσην ἀγάπην ὁ Δὸν Κιχῶτος τὴν περίφημον Δουλτσινέα του.

Ἡ θανοῦσα, εὐγνώμων πρὸς τὸν... καθηδύναντα τὴν ψυχήν της εἰς τὰς δυσμὰς τοῦ βίου της καὶ θερμάναντα τὸ... ψυχρὸν γῆρας τοῦ περιβάλλοντος τὴν νεάζουσαν καρδίαν της ἀσθενοῦς της σαρκίου, τὸν κατέστησε διὰ τῆς διαθήκης της γενικὸν κληρονόμον ἀποκληρώσασα τὰς θυγατέρας της ὡς λαβούσας, ὑπὸ τύπον προικός, τὴν νόμιμον μοῖραν.

Ὁ νεαρὸς εὐτυχὴς σπουδαστὴς καὶ ἀπαρηγόρητος σύζυγος ἐγκατεστάθη κατόπιν τούτου εἰς τὸ μέγαρον τῆς ἐκλιπούσης συμβίας του καὶ ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τῶν βιομηχανικῶν της ἐκ τῆς κληρονομίας τοῦ πρώτου συζύγου, ἐπιχειρήσεων, βέβαιος ὅτι οὐδεὶς θὰ τὸν ἐνοχλήσῃ.

Δυστυχῶς ὅμως γι' αὐτόν, οἱ θυγατέρες, οἱ γαμβροὶ καὶ οἱ ἔγγονοι τῆς ἐκλιπούσης, διὰ τοῦ δικηγόρου των κ. Μὰκ Τζέφρεϋ προσέβαλαν τὴν διαθήκην, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ θανοῦσα ἦτο «ἔκφυλος καὶ ἀνισόρροπος, μὴ ἔχουσα συναίσθησιν τῶν πράξεών της» καὶ αἱ ἀρχαὶ διέταξαν τὸ σφράγισμα τῆς κινητῆς καὶ ἀκινήτου περιουσίας τῆς μεταστάσης μέχρις ἐξακριβώσεως τῆς ἀληθείας. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ ἐξωσθεὶς ἐκ τῆς.... κατοικίας καὶ ἐπιχειρήσεώς του Νέβερσον ἀπέρριψε πρότασιν συμβιβασμοῦ, τῶν ἀντιδίκων του καὶ διανομῆς τῆς περιουσίας ἀνερχομένης εἰς τὰ 80 ἑκατομμύρια δολλαρίων, γενομένην ὄχι διότι ἔχουν ἄδικον ἀλλά... διὰ νὰ μὴ φᾶν οἱ δικηγόροι καὶ τὰ δικαστικὰ ἔξοδα τὸ ὑπὸ ἀμφισβήτησιν ποσόν.

Καὶ ὅμως οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶνε καὶ τόσον ἀπαιτητικοὶ ἢ παράλογοι ὅσον μπορεῖ νὰ φαίνωνται. Πόσες περιουσίες ὥς τώρα δὲν ἐξητμίσθησαν γενόμεναι δικαστικὰ ἔξοδα, λόγῳ διαφωνίας τῶν κληρονόμων ;

Η ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΜΑΧΑΡΑΓΙΑ

Δέχεται τὶς φίλες της

Εἰς τὴν Εὐρώπην δὲν εἶνε καθόλου δύσκολο νὰ πλησιάσῃ κανεὶς ἕναν Μαχαραγιᾶ καὶ ν' ἀλλάξῃ μαζί του μερικὲς κουβέντες, πρὸ παντὸς ἂν εἶνε δημοσιογράφος. Καὶ τοὺς ἀναφέραμε αὐτοὺς ἐπειδὴ κατορθώνουν νὰ πλησιάσουν καὶ τὰ πειὸ ἀπρόσιτα πρόσωπα.

Εἶνε ὅμως βέβαιον, ὅτι ὅταν οἱ Μαχαραγιάδες αὐτοὶ ἔρχονται εἰς τὴν Εὐρώπην, συνταυτίζονται ἀμέσως μὲ τὰ ἤθη καὶ τὰ ἔθιμα τῶν χωρῶν ποὺ ἐπισκέπτονται καὶ καταργοῦν τὶς ἀποστάσεις ποὺ τοὺς χωρίζουν στὴ χώρα τους ἀπὸ τοὺς ἄλλους θνητούς.

◇◇◇

Στὰς Ἰνδίας, ἕνας Μαχαραγιὰς εἶνε πρόσωπον ἱερὸν καὶ μονάχα μερικοὶ προνομιοῦχοι μποροῦν νὰ τὸν πλησιάσουν. Τὸ ἴδιο, καὶ ἴσως πολὺ χειρότερα, συμβαίνει μὲ τὴν σύζυγόν τους, τὴν Μαχαρανί.

Σύμφωνα λοιπὸν μὲ τὶς παληὲς παραδόσεις, ποὺ διατηροῦνται στὰ περισότερα μέρη τῶν Ἰνδιῶν, ἡ Μαχαρανὶ δὲν εἶνε ὁρατὴ παρὰ μονάχα ἀπὸ μερικὲς γυναῖκες τῆς ἀνωτάτης κοινωνικῆς τάξεως, ἀπὸ τὸν ὑψηλὸν κύριον καὶ σύζυγόν της, ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες τῆς φρουρᾶς καὶ ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες. Κανένας ἄλλος, γιὰ κανέναν ἀπολύτως λόγον, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ τὴν ἀντικρύσῃ.

Ἀλλὰ ἡ Μαχαρανὶ τῆς Ἰνδόρας ἦρθε κατ' ἐπανάληψιν εἰς τὴν Εὐρώπην. Τοῦτο τὴν ἐξύψωσε ἀκόμη περισσότερο στὴν ἐκτίμησι τῶν ὑπηκόων της, οἱ ὁποῖοι τώρα ξέρουν ὅτι ἡ βασίλισσα ἐπῆγε σὲ μακρυνὲς παραμυθένιες χῶρες, ὅπου ζοῦν ἄνθρωποι λευκοὶ ποὺ ὑποκλίθηκαν μπροστά της παρ' ὅλην τὴν ἀλαζωνεία καὶ τὴν ὑπεροχήν της.

◇◇◇

Ὁ ἴδιος ὅμως ὁ λαὸς δὲν θὰ παραδεχόταν ποτὲ τὸν ἐξευρωπαϊσμὸν τῆς Μαχαρανί, τὴν κατάργησιν ὡρισμένων ἐθίμων καὶ τὴν υἱοθέτησιν τῶν συνηθειῶν τῆς μακρυνῆς Εὐρώπης. Καὶ θὰ γινόνταν μεγάλο σκάνδαλο ἂν ἐμάθαιναν ἐκεῖ κάτω πῶς ἡ Μαχαρανὶ δὲν θὰ εἶχε καμμιὰ δυσκολία νὰ παρουσιαστῇ στὸ κοινὸν μὲ τὸ πρόσωπο ἀκάλυπτο, πρὸ παντὸς ὅταν εἰς τὸ κοινὸν αὐτὸ ὑπάρχουν καὶ ἄνδρες.

Κανένας λοιπὸν εὐρωπαῖος, ἀκόμη καὶ αὐτοὶ ποὺ στέκονται πολὺ ψηλά, δὲν μπορεῖ νὰ ὑπερηφανευτῇ ὅτι εἶδε μίαν Μαχαρανὶ μὲ ξέσκεπο τὸ πρόσωπο καὶ ὅτι ἐκουβέντιασε μαζύ της.

Ἕνας μονάχα, σπουδαῖος φωτορεπόρτερ, ἐφωδιασμένος μὲ τελειότατα μηχανήματα καὶ πολλὴν ἐξυπνάδα, κατώρθωσε νὰ πάρῃ μερικὲς φωτογραφίες, μοναδικὲς εἰς τὸ εἶδος των. Οἱ φωτογραφίες αὐτὲς παρουσιάζουν τὶς διάφορες φάσεις μιᾶς δεξιώσεως ποὺ ἔδοσε τὸν περασμένον μῆνα ἡ Μαχαρανὶ τῆς Ἰνδόρας σὲ μερικὲς κυρίες τῆς ἰνδικῆς ἀριστοκρατίας.

◇◇◇

Ἡ δεξίωσις αὐτὴ λέγεται "ντέρμπα» καὶ προσεφέρθη ἀπὸ τὴν Μαχαρανὶ εἰς τὸ Λευκὸν Ἀνάκτορον τῆς Ἰνδόρας.

Ὅλες οἱ καλεσμένες ἦταν κυρίες τῆς ἀνωτάτης κοινωνικῆς τάξεως καὶ εἶχαν τὴν ὑποχρέωσιν νὰ μὴ δείξουν τὸ πρόσωπον σὲ κανέναν ἀπολύτως ἄνδρα. Ἡ ὑποχρέωσις αὐτὴ τὶς ἀναγκάζει κάποτε νὰ κάμουν κοσμικὲς ἀκροβασίες. Ὅταν κατέβουν λ. χ. ἀπὸ τὸ ἁμάξι ποὺ τὶς μετέφερε ὥς τὸ βασιλικὸν Λευκὸν Ἀνάκτορον, τρέχουν σκεπάζοντας τὸ πρόσωπο μὲ τὰ χέρια, ὥς ποὺ νὰ φθάσουν στὴν πόρτα τοῦ ἀνακτόρου.

Ὅταν φθάσουν στὴν μεγάλην αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς, ὅλες αὐτὲς οἱ γυναῖκες στέκονται ὀρθὲς καὶ σιωπηλές, περιμένοντας τὴν Μαχαρανί.

Ἔπειτα ἀπὸ κάμποσην ἀναμονή, ἐπὶ τέλους φθάνει καὶ αὐτὴ κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, σκεπάζοντας τὸ πρόσωπο μὲ τὰ χέρια γιὰ νὰ μὴ τὴν ἰδοῦν οἱ ἄνδρες.

Ἀμέσως μετὰ τὴν ἄφιξιν της, εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς, ἡ Μαχαρανὶ κάθεται εἰς ἕνα πέτρινον θρόνον ποὺ βρίσκεται στὴ μέση, καὶ ὅλες οἱ καλεσμένες κάθονται σταυροπόδι γύρω της.

Τότε, μιὰ μικρὴ ὀρχήστρα ἰθαγενῶν ποὺ βρίσκεται κρυμμένη στὸ διπλανὸ δωμάτιο, ἀρχίζει νὰ παίζῃ διάφορα νοσταλγικὰ καὶ μονότονα τραγούδια. Μερικὲς γυναῖκες χορεύουν, ἐνῷ ἄλλες προσφέρουν στὶς καλεσμένες γλυκύτατες πάστες καὶ ποτὰ πικρά.

Ἡ μουσικὴ εἶνε καθαρῶς ἀνατολίτικη, καὶ θὰ μποροῦσε νὰ ἐκνευρίσῃ ἕναν εὐρωπαῖον. Εἰς τὰ μεγάλα κέντρα τῆς Βομβάης καὶ τῆς Καλκούτας, παίζεται βέβαια εὐρωπαϊκὴ μουσικὴ καὶ ὅλοι οἱ νεώτεροι χοροί. Θεωρεῖται ὅμως ἱεροσυλία στὶς δεξιώσεις αὐτές, ποὺ ἔχουν καθαρῶς τοπικὸν χαρακτῆρα.

Τέλος ἡ Μαχαρανὶ σηκώνεται ἀπὸ τὸν θρόνον καὶ φεύγει. Εἰς ὅλην τὴν διαδρομὴν ἕως τὸ παλάτι τοῦ Μαχαραγιᾶ, τὴν συνοδεύει ἕνα σύνταγμα βεγγαλέζων στρατιωτῶν, ποὺ ἀποτελεῖ τὴν ἀτομική της φρουρά.

ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΠΡΑΣΙΝΟΝ ΑΔΑΜΑΝΤΑ...

ΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΟΥ ΤΥΦΛΩΘΕΝΤΟΣ ΘΕΟΥ ΡΑΜΑ-ΣΙΤΑ

Ὑπάρχουν πράγματι ἀντικείμενα ποὺ εἶνε συνδεδεμένα μὲ μιὰ κατάρα καὶ φέρνουν μαζί τους τὴν δυστυχία; Ἢ πρόκειται ἁπλῶς περὶ συμπτώσεων οἱ ὁποῖες παραμένουν πολλὲς φορὲς ἀνεξήγητες, ἀλλὰ πάντως δὲν εἶνε ἄλλο παρὰ συμπτώσεις ἢ ἄλλοτε συνέπειες μιᾶς πράξεως ἢ σειρᾶς ὅλης ἀπερισκέψιῶν καὶ κακῶν ἐνεργειῶν;

Πάντως ὑπάρχουν περίεργες ἐκδηλώσεις, ἀνεξήγητα γεγονότα εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος, τὰ ὁποῖα προκαλοῦν τὸν ἐνδοιασμόν.

◇◇◇

Ἡ ἱστορία τοῦ «Ἀδάμαντος Χόπ» — ὅπως λέγεται ἀπὸ τὴν οἰκογένεια τοῦ λόρδου Χόπ, ποὺ εἶχε εἰς τὴν κατοχήν της σχεδὸν ἑκατὸ χρόνια, τὸ τεράστιο πετράδι, τὸ ὅλως γνωστὸ ὡς «Γαλάζιο διαμάντι» — συγκαταλέγεται μεταξὺ αὐτῶν.

Τί εἶνε ὁ πολύτιμος αὐτὸς λίθος; Εἶνε ἕνα μπριλλάντι 44.45 καρατίων, ὠοειδὴς μεγάλο σὰν μιὰ μπάλλα τοῦ γκόλφ, μὲ θαυμασίαν λάμψιν, τὸ ὁποῖο ἀποτελοῦσε τὸ ἕνα μάτι ἑνὸς ἀγάλματος τοῦ ἰνδικοῦ Θεοῦ Ράμα Σίτα εἰς τὸν ναὸν τοῦ Παγάν.

Ἀπὸ ἐκεῖ τὸ ἔκλεψε πρὸ τριακοσίων περίπου ἐτῶν —εἴτε διὰ δωροδοκίας τῶν φυλάκων καὶ ἱερέων τοῦ ναοῦ, εἴτε κατ' ἄλλον τρόπον— ὁ Ἰωσὴφ Γαβερνιέ, ταμίας καὶ χρυσοχόος τοῦ Λουδοβίκου δεκάτου τετάρτου, μεγάλος ἐπιχειρηματίας, μεγάλος ταξιδιώτης καὶ ὀλίγον.. μεγάλος τυχοδιώκτης.

◇◇◇

Ὅταν ἀνεχώρησε διὰ τὰς Ἰνδίας ὁ λαμπρὸς αὐτὸς ἄνθρωπος, ἦτο ὀγδόντα ἐτῶν καὶ τὸ ταξίδι τῶν Ἰνδιῶν, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, δὲν ἦτο εὔκολη ἐπιχείρησις. Ἦτο ὁ πρῶτος σχεδὸν λευκὸς ποὺ ἔφθασε στὰ ἀνάκτορα τοῦ Μεγάλου Μογγόλου.

Δὲν ἀπέκρυψε τὸν θαυμασμόν του, ὅταν τοῦ ἐπέδειξε τὰ πλούτη του καὶ τὰ διαμάντια του. Καὶ ὅταν ὁ ἐξωτικὸς πρίγκηψ, τοῦ προσέφερεν ὡς ἐνθύμιον, ἕνα πολύτιμο πετράδι, ὁ Γαβερνιὲ ἐξέφρασε τὸν θαυμασμό του.

Ὁ Μεγάλος Μογγόλος ἐχαμογέλασε καὶ τοῦ εἶπε:

—Τί θὰ ἐλέγατε ἂν ἐβλέπατε τὸ γαλάζιο διαμάντι;

—Τὸ γαλάζιο διαμάντι; ἐρώτησε ὁ Γαβερνιέ. Ποῦ μπορῶ νὰ τὸ ἰδῶ;

Ὅταν ἔμαθε ποῦ εὑρίσκετο τὸ πολύτιμο πετράδι καὶ τὸ εἶδε, ἐσκέφθηκε ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸ ἀποκτήσῃ καὶ κατώρθωσε πράγματι, ὅπως εἴπαμε, κατ' ἄγνωστον τρόπον νὰ τὸ κλέψῃ. Ἔκτοτε ἡ κατάρα τοῦ Ραμὰ Σίτα καταδιώκει ἀμειλίκτως — ὅπως τοὐλάχιστον πιστεύεται— τὸν κάτοχο τοῦ γαλάζιου διαμαντιοῦ. Χωρὶς νὰ κατορθώσῃ πάντως ἕως τώρα νὰ τὸ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν θέσιν του καὶ νὰ μὴν εἶνε μονόφθαλμος!..

◇◇◇

Ἡ ἐκδήλωσις τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ τῶν Ἰνδιῶν, ἀρχίζει, ὅπως καὶ ἔπρεπε ἄλλως τε, ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν Γαβερνιέ. Σ' ἕνα δεύτερο ταξίδι του στὰς Ἰνδίας, τὸν ἔφαγαν, ὡς λέγεται, οἱ τίγρεις στὴ ζούγκλα. Πάντως δὲν ἐπανῆλθε ποτὲ στὸ Παρίσι. Τὸ διαμάντι περιῆλθε τότε εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ βασιλέως - Ἡλίου.

Ἡ κ. Μὰκ Λήν, ὁ σύζυγος τῆς ὁποίας ἠγόρασε τὸ «γαλάζιο διαμάντι» ἀντὶ 82 ἑκατομυρίων δραχμῶν. Τὸ διαμάντι φαίνεται καὶ στὶς δυὸ εἰκόνες. Καὶ αὐτοὶ ἐτιμωρήθησαν, ὅπως ὅλοι οἱ πρότερον κάτοχοι του. Τὸ μοναχὸ παιδί των, διεμελίσθη ἀπὸ ἕνα αὐτοκίνητο....

Πλεῖστα μέλη τῆς Οἰκογενείας τοῦ Λουδοβίκου τοῦ 14ου ἀπέθανον ὡς γνωστόν, προώρως. Ὁ βασιλεὺς ἀργότερον, ἐχάρισε τὸ Γαλάζιο διαμάντι εἰς τὴν φίλην του τὴν κυρίαν ντὲ Μωντεσπάν, χωρὶς νὰ ἔχῃ γνῶσιν τῆς κατάρας τοῦ Ραμᾶ—Σίτα, διότι ἂν τὸ ἤξερε, ἀσφαλῶς δὲν θὰ τῆς τὸ ἔδιδε, παράφορα ὡς ἦτο ἐρωτευμένος μαζί της, ἀπὸ φόβο μὴν τὴν χάσῃ. Πάντως δύο μέρες, μετὰ το ηγεμονικὸ δῶρο, ὁ ἔρως τοῦ βασιλέως ἐξητμίσθη ὡς διὰ μαγείας καὶ ἡ κυρία ντὲ Μωντεσπὰν ἔχασε τὴν βασιλικὴν εὔνοια καὶ μαζὶ τὸ γαλάζιο διαμάντι, τὸ ὁποῖον ἡ ἴδια τοῦ ἀπέστειλε πίσω. Ὁ βασιλεὺς Ἥλιος τὸ ἐχάρισε κατόπιν —τὸ 1644— εἰς τὸν τραπεζίτην του καὶ μέγαν τοκογλύφον Νικόλαον Φουκέ. Ἀλλὰ δὲν ἐπέρασε πολὺς καιρὸς καὶ ὁ Φουκὲ ἐφυλακίσθη εἰς τὴν Βαστίλλην, ὅπου ἀπέθανε ἀπὸ ἀποπληξίαν.

Τὸ «γαλάζιο διαμάντι» τὸ ἐκληρονόμησε τότε ὁ Λουδοβῖκος ὁ 15ος, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν τὸ ἐχρησιμοποίησε καθόλου. Ὁ Λουδοβῖκος ὅμως ο 17ος, τὸ ἐχάρισε στὴν Μαρία Ἀντουανέτα, ἡ ὁποία τὸ ἔφερε ὡς παντατὶφ στὶς εὐτυχισμένες ἡμέρες της, ἐπάνω στὸ στῆθος της.

Εἶνε γνωστὸν τὸ δραματικὸν τέλος τῶν δυστυχῶν αὐτῶν βασιλέων. Καὶ οἱ δύο ἐκαρατομήθησαν ὑπὸ τῶν διοικούντων τὴν Γαλλίαν κατὰ τὴν ἐπανάστασιν, ἡ ὁποία παρέλαβε τότε τοὺς θησαυροὺς τοῦ Γαλλικοῦ Στέμματος καὶ τοὺς ἐφύλαξε εἰς τὸ ἐθνικὸν θησαυροφυλάκιον. Ἀπὸ ἐκεῖ ὅμως ἐκλάπησαν διάφορα τιμαλφῆ, μεταξὺ αὐτῶν δὲ καὶ τὸ «γαλάζιο διαμάντι», τὸ ὁποῖον ἀρχίζει τότε νὰ γυρίζῃ τὸν κόσμον.

◇◇◇

Ὡς πρῶτος κάτοχός του, μετὰ τὸν ἄγνωστο κλέπτη, τοῦ ὁποίου δὲν γνωρίζουμε τὸ τέλος, παρουσιάζεται ἕνας ἀδαμαντοπώλης τοῦ Ἄμστερδαμ.

Καὶ ἰδοὺ ἡ συνέχεια:

Ὁ υἱός του, τοῦ κλέβει τὸ πετράδι καὶ τὸ πωλεῖ. Σπαταλᾷ τὰ χρήματα καὶ αὐτοκτονεῖ κατόπιν. Κάποιος κύριος Μπωλιέ, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀγοράσει τὸ διαμάντι ἀπὸ τὸν υἱὸν τοῦ ἀδαμαντοπώλου, ἐφρόντισε νὰ κόψῃ ἕνα μικρὸ κομμάτι, τὸ ὁποῖον ἐπώλησε. Μὲ τὰ χρήματα αὐτὰ ἐπῆγε εἰς τὸ Λονδῖνον μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ βρῇ ἀγοραστὴν τοῦ ἀδάμαντος, ἀλλὰ ἐξόδεψε τὰ χρήματά του χωρὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ τὸν πωλήσῃ καὶ ἀπέθανε πεινῶντας, ἀφοῦ τὸ διαμάντι δὲν τρωγότανε καὶ ἂς ἄξιζε ἑκατομμύρια.

Τὸ «γαλάζιο διαμάντι» περιῆλθε κατόπιν, ἄγνωστον πῶς, εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ Δουκὸς τοῦ Μπρούνσβικ καὶ τὸ 1830 στὸν Λόρδον Χόπ.

Ἐπὶ ἑκατὸ χρόνια ἡ ἱστορία του, δὲν σημειώνει ἄμεσα δυστυχήματα. Ἐν τούτοις ἡ γυναῖκα τοῦ Λόρδου, ἡ ἠθοποιὸς Μάϋ Ὑοχέ, χωρίζει μετὰ ἕνα χρόνο ἀπὸ τὸν ἄνδρα της, ἀφοῦ τὸ παιδί της ἀπέθανε πρὶν ἀπὸ αὐτήν. Κάνει δύο ἄλλους ἄτυχους γάμους καὶ τέλος πεθαίνει εἰς ἡλικίαν ἑξῆντα ἐτῶν, τελείως ἀπένταρος, εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην.

◇◇◇

Ὁ λόρδος Χόπ, εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ ὁποίου ἐπανῆλθε τὸ γαλάζιο διαμάντι, τὸ πωλεῖ εἰς τὸν Ρῶσσον πρίγκηπα Κανιτόφσκυ, ποὺ τὸ χαρίζει στὴ φίλη του, τὴ δεσποινίδα Λαντί, στὰρ τῶν Φολὶ Μπερζὲρ τῶν Παρισίων. Ἀλλ' ὁ Θεὸς ἐκδικεῖται πάντοτε. Καὶ τὸν ὠθεῖ νὰ σκοτώσῃ ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες τὴν χορεύτρια καὶ ἕναν φίλον της μὲ τὸν ὁποῖον τὸν ἠπάτα. Καὶ ὁ ἴδιος δὲν ξεφεύγει τὴν ἐκδίκησιν. Σὲ λίγο δολοφονεῖται ἀπὸ ἕνα μηδενιστή.

◇◇◇

Ἀλλὰ κρατήσατε τὴν ἀναπνοήν σας: Ὁ κοσμηματοπώλης ποὺ εἶχε προμηθεύσει τὸ "γαλάζιο διαμάντι» χωρὶς νὰ πληρωθῇ ἀμέσως, ἀπὸ τὸν πάμπλουτον πρίγκηπα, αὐτοκτονεῖ διότι ὁ θάνατος τοῦ Κανιτόφσκυ τὸν καταστρέφει.

Καὶ τὸ διαμάντι ἀπὸ χέρι σὲ χέρι φθάνει στὰ ἀνάκτορα τοῦ Ντολμᾶ Μπαξέ. Τὸ ἀγοράζει ὁ Ἀβδοὺλ Χαμίτ. Εὐνοουμένη τοῦ ἀνεκδιηγήτου Σουλτάνου ἦτο τότε ἡ Κιρκασία Σαλμὰ Τσουμπαΐ. Τῆς τὸ χαρίζει. Καὶ κατὰ μοιραίαν σύμπτωσιν τὸ φοροῦσε στὸ λαιμό της, ὅταν οἱ Νεότουρκοι μπῆκαν στὸ παλάτι καὶ ἀνέτρεψαν τὸν Σουλτάνο. Τὴν ἰδίαν τὴν σκοτώνουν μπρὸς στὰ μάτια τοῦ Ἀβδοὺλ Χαμίτ, ἐπάνω στὸ κοινό των κρεββάτι.

Μετὰ τὴν πτῶσιν τοῦ Σουλτάνου, ὁ ἀντιπρόσωπός του, τὸ πουλάει στὸ Λονδῖνον, ὅπου τὸ ἀγοράζει γιὰ δέκα ἕξη χιλιάδες λίρες (ὀκτὼ ἑκατομμύρια δραχμὲς) —ὁ Κανιτόφσκυ τὸ εἶχε ἀγοράσει δέκα ἕξη ἑκατομμύρια— ἕνας κοσμηματοπώλης τῆς Σιγγαπούρης, ὁ Ἑβραῖος Χαμτίμπ, ὁ ὁποῖος ἐπιστρέφων ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες στὰς Ἰνδίας, πνίγεται μαζὶ μὲ τὸ πλοῖον «Σέϋν», τοῦ ὁποίου εἶχε ἐπιβῆ καὶ τὸ ὁποῖον βυθίζεται αὔτανδρον στὸν Ἰνδικὸ Ὠκεανό. Τὸ διαμάντι εἶχε μείνει ὅμως εἰς τὸ Παρίσι στὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ κοσμηματοπώλου Καρτιέ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον τὸ ἀγοράζει κατόπιν ὁ βαθύπλουτος ἰδιοκτήτης τῆς ἀμερικανικῆς ἐφημερίδος «Οὐάσιγκτων Πὸστ» γιὰ εἴκοσι ὀκτὼ ἑκατομμύρια ὀκτακόσιες χιλιάδες δραχμές. Ὅταν ἡ κυρία Μὰκ Λὴν ἄκουσε ὅτι ὅσοι ἀποκτήσουν τὸ «γαλάζιο διαμάντι» ὑφίστανται τὴν κατάρα τοῦ Ραμᾶ—Σίτα, ἐζήτησε ἀπὸ τὸν ἄνδρα της νὰ ἀκυρώσῃ τὴν ἀγοράν. Ἀλλὰ ἦταν ἀργὰ πλέον. Καὶ ἡ ἐκδίκησις ἦλθε. Ἔπειτα ἀπὸ λίγο, πεθαίνει ἡ μητέρα τοῦ Μὰκ Λὴν καὶ τὸ παιδάκι του, τὸ πλουσιώτερο παιδὶ τοῦ κόσμου, ξεφεύγει μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὴν ἐπίβλεψι ποὺ τὸ περιβάλλει καὶ τὸ σκοτώνει ἕνα αὐτοκίνητο.

◇◇◇

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία ποὺ ἔγραψε ἕως τώρα τὸ «γαλάζιο διαμάντι». Θὰ σταματήσῃ ἕως ἐδῶ ἢ θὰ ἔχῃ συνέχεια; Πρόκειται περὶ συμπτώσεων ἢ καταδιώκει τοὺς κατόχους του ἡ κατάρα τοῦ Ραμᾶ Σίτα;

ΡΑΟΥΛ ΚΒΑΣ

ΤΟ ΚΟΜΨΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟ ΠΟΔΙ...

Τὴν ἄνοιξι τοῦ 1918 ἐνεφανίσθη τὸ πρῶτον ἡ διαφανὴς γυναικεία κάλτσα. Οἱ ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, σὲ ὅλα τὰ μεγάλα Εὐρωπαϊκὰ κέντρα, τὸ ἀνήγγειλαν ἐμμέσως ἢ ἀμέσως κατὰ διαφόρους τρόπους καὶ σύμφωνα, φυσικά, μὲ τὶς ἀντιλήψεις τῆς ἐποχῆς καὶ τῶν ἀρχῶν κάθε ἐφημερίδος.

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι τὸ γυναικεῖο πόδι, ἡ γυναικεία γάμπα μᾶλλον, ἀπεκαλύφθη, μὲ μιᾶς καὶ κατήντησε ξεχωριστὴ ὀντότης, ποὺ κατέλαβε μίαν ἰδιαίτερη θέσι εἰς τὴν ζωήν, ὄχι μόνον τῶν μεγάλων πόλεων, ἀλλὰ καὶ τῆς ὑπαίθρου.

◇◇◇

Ἀπὸ ποιὸ γυναικεῖο ἐγκέφαλο, ἐπήγασε τὴν ἄνοιξι τοῦ τελευταίου χρόνου τοῦ Παγκοσμίου Πολέμου, ἡ σατανική, — ἢ φαεινὴ — ἰδέα τῆς μεταξωτῆς διάφανης κάλτσας, δὲν εἶνε γνωστό.

Πάντως στὸν πρῶτον καιρὸ (ἔξ μῆνες, δώδεκα, δεκαοχτὼ ἢ καὶ περισσότεροι) — ὅπως λέει ἕνα χρονογράφημα τῆς ἐποχῆς — ἢ ἔμποροι ἢ μηχανικοί, ἄνθρωποι τῆς πέννας, τῶν ὅπλων ἢ τοῦ νόμου, καλλιτέχναι ἢ ἰσχυροὶ τῆς ἡμέρας, ἔμεναν — σὰν νὰ εἶχαν μόλις ἀποκτήσει — ἢ σὰν νὰ εἶχαν μόλις ἀνακαλύψει τὸ γυναικεῖο πόδι — μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα, σὰν χαζοί, ἐμπρὸς εἰς τὸ χυτὸ γυναικεῖο πόδι, ποὺ τὸ ἔκανε πιὸ ἑλκυστικὸ ἡ ἀραχνοΰφαντη κάλτσα.

◇◇◇

Ἕως τότε ἡ μαύρη μάλλινη ἢ βαμβακερὴ κάλτσα, εἰς διαφόρους ποιότητας, ἦταν ἡ μόνη ἐπένδυσις τῆς γυναικείας κνήμης, ἡ ὁποία δὲν εἶχε ἄλλον προορισμὸν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν μετακίνησι τοῦ σώματος. Ἀλλὰ ἀπὸ τῆς στιγμῆς, ποὺ ὁ ἄνδρας ἀνεκάλυψε τὴν γοητεία τῆς γυναικείας κνήμης εἰς τὸ νέον της περίβλημα καὶ ἡ γυναῖκα, μπρὸς στὸν καθρέφτη, παρετήρησε, τὸ θαῦμα τῶν κάτω ἄκρων της, ἀλλάζει ὁ ρυθμὸς τῆς ζωῆς. Καὶ δὲν ἀλλάζει μόνο, εἰς τὸ ἐπίπεδον τῆς αἰσθηματικῆς ζωῆς ἀλλὰ καὶ τῆς βιομηχανικῆς. Οἱ πονηροὶ καὶ προβλεπτικοὶ βιομήχανοι ἀντελήφθησαν ἀμέσως τί ἐσήμαινε γιὰ αὐτοὺς ἡ νέα ἀνακάλυψις. Στὰ μάτια τους ἐνεφανίσθησαν ἐργοστάσια μὲ πελώριες καπνοδόχους, τεράστια καταστήματα πωλήσεως καὶ σωροὶ χρυσῶν νομισμάτων. Καὶ πραγματικὰ δὲν ἠπατῶντο.

Τί ἐπρόκειτο νὰ δημιουργηθῇ, ἂν ἡ νέα μόδα ἔπιανε καὶ ἐγίνετο δεκτὴ ἀπ' ὅλες τὶς γυναῖκες, καὶ ὄχι μόνον ἀπὸ τὶς τακτικὲς ἐπισκέπτριες τῶν ἱπποδρομιῶν καὶ ἀπὸ τὰς ἠθοποιούς ; Θὰ ἔκαναν ἀναμφιβόλως τὴν τύχη τους. Θὰ γινότανε ζάπλουτοι.

◇◇◇

Ἀλλ' ἂς παρακολουθήσωμεν τὸ μηχανικὸν μέρος τῆς ἐπιχειρήσεως τῆς κάλτσας. Ἐνῷ στὶς διάφορες χῶρες τοῦ κόσμου πρὸ ὀλίγων ἀκόμη χρόνων πρὸ τοῦ πολέμου, ἡ καλτσοβιομηχανία ἦταν ἕνα ἐπάγγελμα, τὸ ὁποῖον μόλις καὶ μετὰ βίας, ἔτρεφε τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἐπεδίδοντο εἰς αὐτό, κατὰ τὸν Παγκόσμιον Πόλεμον εἶχε ἐμφανισθῆ εἰς τὰ διάφορα κέντρα καλτσοβιομηχανίας, ἡ θαυμασία ἐκείνη πλεκτικὴ μηχανὴ μήκους δεκατεσσάρων μέτρων, ἡ ὁποία κατώρθωνε νὰ κατασκευάζῃ εἰκοσιτέσσαρες κάλτσες ταυτοχρόνως. Μὲ τὴν τεραστίαν ζήτησιν, ἡ ὁποία ἐδημιουργήθη γιὰ τὴν μόδαν, τῆς διαφανοῦς κάλτσας, αἱ μηχαναὶ αὐταὶ εἰσήχθησαν κατὰ δωδεκάδας εἰς ὅλας τὰς χώρας, καὶ οἱ ζωηροὶ συνοικισμοὶ ποὺ ἠσχολοῦντο μὲ τὴν βιομηχανίαν αὐτὴν ἔγιναν χωρία καὶ τὰ χωρία πόλεις. Μπρὸς σὲ κάθε ρομπὸτ τῆς κάλτσας, ἀνὰ ἕνας ἐργάτης ἐπιβλέπει τὴν λειτουργίαν τῆς μηχανῆς καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐμφανίζεται ἕνα κορίτσι, παίρνει ἀπὸ τὴν θαυματουργὴ μηχανὴ τὶς εἰκοσιτέσσαρες κάλτσες, ἢ μᾶλλον τὰ εἰκοσιτέσσαρα κομμάτια μήκους κάλτσας καὶ τὰ μεταφέρει εἰς ἄλλες μηχανές, οἱ ὁποῖες φτιάνουν τὴν οὔγια μὲ τὴν ταχύτητα μὲ τὴν ὁποίαν ἀνοιγοκλείνουμε τὰ μάτια μας καὶ πενῆντα φορὲς πιὸ γρήγορα ἀπὸ ὅ,τι θὰ ἐγένετο ἡ ἴδια ἐργασία μὲ τὸ χέρι.

◇◇◇

Ἕξη ἑβδομάδες μετὰ τὴν πρώτη ἐμφάνισι τῆς διαφανοῦς κάλτσας, τὸ νέο αὐτὸ στολίδι τῆς γυναίκας εἶχε κατακτήσει τὸν κόσμον. Ἦτο πλέον βέβαιον ὅτι ἡ χονδρὴ μαύρη βαμβακερὴ ἢ μάλλινη κάλτσα δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἐπανέλθῃ ποτέ. Μία τεραστία κίνησις ἐδημιουργήθη τότε γύρω εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ νέου προϊόντος, ὅπως κατὰ τὴν ἀνακάλυψιν χρυσωρρυχείων εἰς τὴν Ἀφρικὴν ἢ εἰς τὴν Ἀμερικήν. Οἱ Τράπεζες ἐχορηγοῦσαν κατὰ ἑκατομμύρια πιστώσεις, τὰ χωριατόσπιτα ἐγίνοντο τεράστια ἐργοστάσια καὶ οὐρανοξῦσται, οἱ ἐργάται συνέρρεαν ἀπὸ τὶς μακρυνότερες ἐπαρχίες κάθε χώρας πρὸς τὰ νέα βιομηχανικὰ κέντρα καὶ ἀπὸ δυό, τρεῖς ἢ δέκα ἐγίνοντο χιλιάδες. Ἡ κάλτσα προηγουμένως ἐζύγιζε διακόσια μὲ διακόσια πενῆντα γραμμάρια, ἡ νέα, ἡ μεταξωτή, ἡ διαφανής, μόλις εἴκοσι. Σήμερον δὲ οἱ πραγματικῶς ἀραχνοΰφαντες καὶ οἱ πιὸ λεπτὲς μεταξωτὲς κάλτσες ζυγίζουν μόλις ἕξ γραμμάρια. Ἡ παραγωγὴ ηὐξήθη τεραστίως, σήμερον δὲ ὑπάρχουν ἐργοστάσια, τὰ ὁποῖα παράγουν 24.000 ζεύγη στὸ εἰκοσιτετράωρον.

ΑΘΛΗΤΙΚΑ

Η ΣΑΙΖΟΝ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ

ΖΩΗΡΟΤΑΤΗ Η ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Οἱ γυναικεῖοι ἀγῶνες, ποὺ διεξήχθησαν εἰς τὸ Στάδιον, ἐπέτυχον πλήρως

Μὲ τὴν φθινοπωρινὴν σαιζόν, τὸ ποδόσφαιρον ἦλθεν εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν. Ἡ παρελθοῦσα Κυριακὴ ὑπῆρξεν εἰς ποδοσφαιρικὴν κίνησιν ζωηροτάτη εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα, ὅπου ἐσημειώθησαν ποδοσφαιρικαὶ συναντήσεις ἄξιαι λόγου.

Εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐξ ἄλλου, ἐτελέσθη ἕνας τῶν κυριωτέρων ἀγώνων, τῆς πρώτης σειρᾶς τοῦ πρωταθλήματος Ἀθηνῶν μεταξὺ τῶν ὁμάδων «Παναθηναϊκοῦ» καὶ «Α.Ε.Κ.». Ἡ συνάντησις αὐτὴ ἔγινεν εἰς τὸ γήπεδον τοῦ «Ἀπόλλωνος» παρὰ τὸ Ρούφ, τὸ ὁποῖον ὑπερεπληρώθη κόσμου μέχρι τοῦ σημείου, ὥστε ἡ ἀστυνομία ἠναγκάσθη νὰ κλείση καὶ πάλιν τὰς θύρας τοῦ γηπέδου ἀπὸ τῆς 2ας μετα εσημβρινῆς ὥρας. Ἀλλ' ἡ συνάντησις δὲν παρουσίασε δυστυχῶς τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ ἀνεμένετο. Ἀμφότεραι αἱ ὁμάδες ὑστέρησαν ἀπὸ τεχνικῆς ἀπόψεως. Ὁπωσδήποτε ὅμως καὶ αἱ δύο ἠγωνίσθησαν μὲ πολλὴν ζωηρότητα καὶ πεῖσμα, διὰ νὰ ἐξασφαλίσουν ἡ κάθε μιὰ διὰ λογαριασμόν της τὴν νίκην. Τοιουτοτρόπως, μολονότι ἡ συνάντησις αὐτὴ δὲν ἀπέδωσε τεχνικῶς, ἐχάρισεν ἐν τούτοις ἀρκετὰς συγκινήσεις εἰς τοὺς φιλάθλους, λόγῳ τῆς τροπῆς καὶ τοῦ ἀνελπίστου ἀποτελέσματός της, συνεπείᾳ τοῦ ὁποίου ὑπῆρξεν ἡ ἴση κατανομὴ μιᾶς βεβαίας νίκης, τὴν ὁποίαν ἐκράτει ἡ «Α.Ε.Κ.» μέχρι τῶν τελευταίων 15 λεπτῶν τοῦ ἀγῶνος.

Ἡ ὁμὰς τοῦ «Παναθηναϊκοῦ», ἡ ὁποία κατὰ τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ δευτέρου ἡμιχρονίου εὑρίσκετο εἰς τὴν διάθεσιν τῆς ἀντιπάλου της καὶ μάλιστα μὲ δύο τέρματα εἰς βάρος της, κατώρθωσεν ἐντὸς διαστήματος μικροτέρου τῶν τριῶν λεπτῶν νὰ ἰσοφαρίση τὸ ἀποτέλεσμα καὶ νὰ διαφιλονεικήση πρὸς στιγμὴν καὶ αὐτὴν τὴν νίκην ἀπὸ τὴν μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης βεβαίαν νικήτριαν ἀντίπαλόν της.

◇◇◇

Τὴν Κυριακήν, ἐξ ἄλλου, συνεχίσθησαν καὶ ἔληξαν εἰς τὸ Στάδιον οἱ ἀγῶνες τοῦ πρωταθλήματος σκυταλοδρομιῶν μὲ ἀρκετὰ μεγάλην συμμετοχὴν ὁμάδων. Τὰ γενικὰ ἀποτελέσματα ἔφεραν εἰς τὴν πρώτην σειρὰν τὰς ὁμάδας τοῦ «Παναθηναϊκοῦ» καὶ «Πανελληνίου», αἱ ὁποῖαι καὶ ἐκράτησαν τὰς δύο τιμητικὰς θέσεις εἰς τὴν γενικὴν κατάταξιν, χάρις εἰς τὰς προσπαθείας τῶν Ἑλλήνων προπονητῶν των κ.κ. Χριστοδούλου καὶ Κωνσταντινίδη.

Τὰ τεχνικὰ ἀποτελέσματα ἔχουν ὡς ἑξῆς:

4Χ200 μέτρα: 1) Πανελλήνιος 1:38.4. 2) Πανιώνιος 1:39.5. 3) Παναθηναϊκὸς 1:40.9.

4Χ800 μέτρα: 1) Παναθηναϊκὸς 8:43.8. 2) Ἐθνικὸς 8:53.5. 3) Α.Ε.Κ. 9:19.0.

Σουηδική: 1) Παναθηναϊκὸς 2:12.6. 2) Πανιώνιος 2:14.9. 3) Ἐθνικὸς 2:17.0.

Εἰς τὴν ἐν λόγῳ σκυταλοδρομίαν ἀπεκλείσθησαν ὑπὸ τοῦ ἐφέτου αἱ ὁμάδες τοῦ «Πανελληνίου» καὶ τῆς «Α.Ε.Κ.», αἱ ὁποῖαι ἠγωνίσθησαν ἀκολούθως ἐκτὸς βαθμολογίας ἐγκρίσει τοῦ κ. Ἀλυτάρχου. Ἐκ τῶν δύο ἐπρώτευσεν ἡ ὁμὰς τοῦ «Πανελληνίου» μὲ 2:10.6.

Ἕνα γκροὺπ ἀπὸ τὶς καλύτερες ἀθλήτριες ποὺ ἔλαβαν μέρος εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς Κυριακῆς

◇◇◇

Οἱ φίλαθλοί μας θυμοῦνται βέβαια τοὺς Ἀμερικανοὺς ἄσσους τοῦ στίβου, ποὺ ἐθριάμβευσαν πρὸ μηνῶν στὸ Παναθηναϊκὸ Στάδιο καὶ σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη.

Τὸν μαῦρο γίγαντα Οὐάτσον, ποὺ ἔρριψε 16 μέτρα σφαῖρα καὶ ποὺ τὸν ἐνίκησε ὁ Σύλλας στὸ δίσκο. Τὸν νέγρο σπρίντερ Ἔλερμπη, τὸν Οὐώμερνταμ ποὺ πηδοῦσε τὰ 4 μέτρα ὕψος, ὅπως ἐσεῖς πηδᾶτε μιὰ καρέκλα, τοὺς ὑπερόχους ἐμποδιστὰς Πάτερσον καὶ Γουῶλκοτ καὶ τόσους ἄλλους.

Τὸν ἀρχηγὸ τῆς ἀμερικανικῆς ὁμάδος κ. Κάνιγκαμ ρώτησε ὁ γενικὸς γραμματεὺς τοῦ ΣΕΓΑΣ κ. Νικολαΐδης ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐδῶ διαμονῆς του:

—Ποῦ ἀποδίδετε τὴν ἀνωτερότητα τῶν Ἀμερικανῶν ἀθλητῶν ἔναντι τῶν συναδέλφων των τῶν ἄλλων κρατῶν;

Ὁ κ. Κάνιγκαμ δὲν ἀπήντησε τότε, διότι ἤθελε νὰ μὴ χάση οὔτε δευτερόλεπτο ἀπὸ τὴν ἐδῶ διαμονή του καὶ νὰ διαθέση ἐξ ὁλοκλήρου τὸν χρόνο του στὸ νὰ περιεργασθῆ τὰς Ἀθήνας καὶ τὰ περίχωρα.

«Θυμᾶμαι πάντα τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν ἀλησμόνητη διαμονή μου σ' αὐτή. Στὴν καρδιά μου κατέχει θέσι ξεχωριστὴ καὶ κάποτε ἐλπίζω νὰ ξαναγυρίσω γιὰ νὰ ἰδῶ τὴν Ὀλυμπία καὶ τοὺς Δελφούς».

Αὐτὰ γράφει ὁ κ. Κάνιγκαμ σ' ἕνα γράμμα του ποὺ ἔλαβε προχθὲς ὁ κ. Νικολαΐδης. Καὶ δίδει πιὸ κάτω τὴν ἀπάντησι στὸ ἐρώτημα ἐκεῖνο, ἀπάντησι στὴν ὁποία ἀποκαλύπτεται τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας τῶν Ἀμερικανῶν ἀθλητῶν, οἱ ὁποῖοι θριαμβεύουν εἰς ὅλας τὰς Ὀλυμπιάδας καὶ τὰς διεθνεῖς συναντήσεις των.

«Ὅταν σκέπτωμαι τὰς διαφόρους ἀθλητικὰς συναντήσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἡ ἀμερικανικὴ ὁμὰς ἐνίκησε, μοῦ γεννᾶται τὸ ἐρώτημα, τί εἶνε ἀκριβῶς ἐκεῖνο ποὺ κάνει τοὺς Ἀμερικανοὺς νὰ ὑπερτεροῦν τοὺς Εὐρωπαίους. Εἶνε βέβαιον, ὅτι ἀπὸ κανένα δὲν λείπει οὔτε ὁ ἐνθουσιασμός, οὔτε ἡ ἐπιθυμία τῆς νίκης. Τί εἶνε ἐκεῖνο, ποὺ θέτει τοὺς ἀθλητὰς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἐπὶ κεφαλῆς εἰς τ' ἀγωνίσματα τοῦ στίβου;

»Ἔχω διαθέσει διὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ ἐρωτήματος αὐτοῦ ἀρκετὸν καιρὸν καὶ ἔφθασα εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ ἀλήθεια πρέπει ν' ἀναζητηθῆ εἰς τὴν ἔγκαιρον ἀρχὴν τῆς προπονήσεως καὶ τῆς ἀθλητικῆς ἀναπτύξεως, τὰς ὁποίας οἱ Ἀμερικανοὶ ἀθληταὶ λαμβάνουν ἀπὸ τὰ πρῶτα σχολικὰ ἔτη. Κατὰ τὴν γνώμην μου, ἐκεῖ ἔγκειται τὸ μυστικὸν ὅλων τῶν ἐπιτυχιῶν εἰς τοὺς διεθνεῖς ἀγῶνας.

»Αὐτὸ δὲν σημαίνει βεβαίως, ὅτι ἐπιτρέπομεν στὰ μικρά μας παιδιὰ νὰ λαμβάνουν μέρος εἰς ἐξαντλητικὰ ἀγωνίσματα κατὰ τὴν παιδικήν των ἡλικίαν. Ἀλλὰ σημαίνει, ὅτι τὰ διδάσκομε νὰ παίζουν καὶ νὰ λαμβάνουν μέρος εἰς ἕνα πρόγραμμα ἀθλητικόν, προσεκτικὰ προπαρασκευασμένον, γιὰ τὴν ἡλικίαν τους».

Τὸ συμπέρασμα ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴ τοῦ Κάνιγκαμ εἶνε τόσο ἁπλό, ὥστε νὰ μὴ διαφεύγη οὐδενὸς τὴν προσοχή.

Ὁ ἀθλητισμὸς πρέπει νὰ συστηματοποιηθῆ στὸ σχολεῖο. Ν' ἀρχίζη ἀπὸ τὸ δημοτικὸ μὲ παιγνίδια καὶ νὰ τελειώνη στὸ πανεπιστήμιο μὲ ἐπιστημονικὴ ἐκπαίδευσι σύμφωνα μ' ἕνα μακροχρόνιο πρόγραμμα ὑγιεινῆς παρακολουθήσεως καὶ προετοιμασίας τοῦ ὀργανισμοῦ.

ΠΩΣ ΕΓΙΝΕ ΠΥΓΜΑΧΟΣ

Ἀδελφικὴ αὐτοθυσία

Ἕνα σπάνιο φαινόμενο ἀδελφικῆς στοργῆς καὶ αὐτοθυσίας ἀναφέρουν τὰ τελευταῖα ἀμερικανικὰ ἀθλητικὰ φύλλα.

Ὁ Πῆτερ Κράμπφορδ, φτωχός, ἄνεργος νέος, εἶχε μίαν ἀδελφήν, ὡραίαν καὶ φίλεργο νέα, ὀνόματι Ἔθελ, ποὺ ἦταν ἀρραβωνιασμένη μ' ἕνα καλὸ νέο, μικρέμπορο, ἐπρόκειτο δὲ νὰ τελέσουν τὰ Χριστούγεννα τοὺς γάμους των.

Τὸν παρελθόντα ὅμως μῆνα, ὁ μνηστὴρ τῆς ἀδελφῆς του, ὀνόματι Τζάκ Λάρμορυ, ἐπειδὴ κατεστράφη οἰκονομικῶς καὶ πούλησε τὸ κατάστημά του, διὰ νὰ πληρώση μερικὰ γραμμάτια, διὰ τὰ ὁποῖα εἶχεν ὑπογράψη ὡς ἐγγυητὴς ἐδήλωσε στὴν Ἔθελ ὅτι ἦταν ἐλευθέρα ἢ νὰ βρῆ ἕναν ἄλλον ὡς σύντροφον τῆς ζωῆς της ἢ νὰ περιμένη ἕως ὅτου καταστῆ καὶ πάλιν ἄξιος νὰ συντηρήση οἰκογένεια.

Ἡ Ἔθελ, ἀφοῦ δὲν κατώρθωσε νὰ τὸν πείση νὰ μὴ ἀναβάλουν τὸ γάμο τους, ἀφοῦ εἰργάζετο αὐτή, τοῦ ὡρκίσθη ὅτι θὰ τὸν περιμένη μέχρι τελευταίας πνοῆς της. Ἀπὸ τῆς ἑπομένης ὅμως τῆς δηλώσεως τοῦ Τζάκ, ὅτι θ' ἀνεβάλλοντο οἱ γάμοι των, ἄρχισε νὰ φθίνη, πρᾶγμα ποὺ συνεκίνησε τὸν ἀδελφόν της μέχρι τοῦ σημείου ποὺ νὰ σκέπτεται νὰ κλέψη, διὰ νὰ σώση τὴν κατάστασιν !

◇◇◇

Ἔτσι εἶχαν τὰ πράγματα ὅταν μιὰ μέρα ὁ ἀδελφὸς τῆς Ἔθελ διερχόμενος ἔξω ἑνὸς θιάσου ποικιλιῶν ἐδιάβασε εἰς τὰ προγράμματα ὅτι προσφέρονται 10.000 δολλάρια εἰς ἐκεῖνον ὅστις θὰ μποροῦσε ν' ἀντιμετωπίση χωρὶς νὰ πέση νόκ ἄουτ ἄνω τῶν 6 γύρων, τὸν πυγμάχον τοῦ θιάσου Γκρέγκορτ Μπράουθ.

Ὁ Πῆτερ μπῆκε. Καὶ μόλις ὁ Γκρέγκορυ ἐνεφανίσθη, ὁ Πῆτερ πήδησε στὴ σκηνὴ φόρεσε τὰ γάντια τοῦ μπόξ, καὶ τὸ μάτς ἄρχισε. Στὸν πρῶτο γύρο ὁ νέος ἔπεσε δίς, ἀλλὰ τὸν ἔβγαλε πέρα. Στὸ δεύτερο κατώρθωσε νὰ πέση τρίς, ἀλλὰ καὶ νὰ ματώση τὸ μάτι τοῦ Γκρέγκορυ.

Στὸ τρίτο, ἔγινε κάτι ἀπροσδόκητο. Ὁ Γκρέγκορυ θέλοντας νὰ τελειώνη, ὁρμᾶ πεισμωμένος νὰ τὸν ξετινάξη ἀλλὰ ὁ Πῆτερ σκύβει ἐπιδέξια καὶ μὲ τὸ ἀριστερό του χέρι πλασσάρει μιὰ τέτοια γροθιὰ στὸ μάτι καὶ πάλιν τοῦ Μπράουθ, ποὺ ἔπεσε γιὰ νὰ μὴ ξανασηκωθῆ παρὰ μετὰ 20 δευτερόλεπτα.

Ἔτσι ἐκέρδισε ὄχι μόνο τὴν προῖκα τῆς Ἔθελ, ποὺ τώρα πιὰ θὰ πάρη τὸν ἀγαπημένο της, ἀλλὰ καὶ σοβαρὲς προτάσεις μανατζερ μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ γνωστός μας Κόντος νὰ τὸν κάνουν πυγμάχο.

ΤΗΝ ΕΠΑΘΑΝ ΓΙΑ ΚΑΛΑ

Οἱ βιαστικοὶ χάνουν πάντα

Μιὰ πρωτότυπος ματαίωσις γάμου ἔλαβε χώραν τελευταίως στὴ Μασσαλία.

Ἡ δεσποινὶς Λιάνα Μπαλμέν, ἐπρόκειτο νὰ νυμφευθῆ μὲ τὸν Λεὸν Σερεφιέ, δημόσιον ὑπάλληλον, ἀφοῦ ἀπελπίσθη ὅτι θὰ ἐνεφανίζετο νὰ τὴν νυμφευθῆ ὁ ἐκλεκτὸς τῆς καρδιᾶς της Ραοὺλ Τενκινώ, ποὺ εἶχεν ἀναχωρήσει πρὸ ὀκταετίας δι' Ἀμερικήν, μὲ τὸν σκοπὸν νὰ πλουτίση, κατόπιν τῆς ἀρνήσεως τῶν γονέων τῆς κόρης νὰ δώσουν τὴν θυγατέρα τους, εἰς ἕνα νέον ἀμφιβόλλου μέλλοντος.

Ὁ Τενκινὼ τοὺς ἐζήτησε τὴν ὑπόσχεσι νὰ τὸν περιμένουν μιὰ πενταετία καὶ ἂν μετὰ τὸ διάστημα αὐτὸ δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ τοῦ ἐμπιστευθοῦν τὴν κόρη τους, ἦσαν ἐλεύθεροι νὰ κάνουν ὅ,τι ἔκριναν καλύτερο.

Ἡ συμφωνία ἐκλείσθη καὶ ὁ Ραοὺλ ἀνεχώρησε.

◇◇◇

Ἐπὶ τέσσαρα χρόνια ἔγραφε ταχτικὰ στὴ Λιάνα του καὶ τῆς ἔστελνε καὶ διάφορα δῶρα. Ἀπὸ τοῦ τετάρτου ὅμως ἔτους καὶ πέραν ἔπαυσε νὰ δίδη σημεῖα ζωῆς καὶ οἱ γονεῖς τῆς Λιάνας ἤρχισαν νὰ τῆς ὑποδεικνύουν νὰ παντρευτῆ τὸ Λεὸν Σεραφιέ, ὁ ὁποῖος, ἐκτὸς τῆς θέσεώς του εἶχε καὶ καλὴν κτηματικὴν περιουσίαν.

Ἡ κόρη ὅμως ἠρνεῖτο καὶ ἐξακολούθησε νὰ γράφη στὸν Τενκινώ, ἐξορκίζοντάς τον νὰ ἐνθυμηθῆ τὰς ὑποσχέσεις καὶ τοὺς ὅρκους του.

Ἔτσι κύλησαν τρία χρόνια ὁπότε πεισθεῖσα ὅτι ματαίως ἀνέμενε, ἀπεφάσισε νὰ πάρη τὸν Σεραφιέ.

Τὴν στιγμὴν ὅμως ποὺ τὸ ζεῦγος εἰσήρχετο στὸ Δημαρχεῖο διὰ τὴν τέλεσιν τοῦ πολιτικοῦ γάμου, ὅστις προηγεῖται τοῦ θρησκευτικοῦ, εἰς τὴν θύραν τοῦ Δημαρχείου, ἐσταμάτησεν ἕνα αὐτοκίνητο ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐπήδησεν ἔξαλλος ὁ Τενκινώ, ποὺ μεταβὰς στὸ σπίτι τῆς Λιάνας ἔμαθε ποὺ εὑρίσκετο ἡ ἐκλεκτὴ τῆς καρδιᾶς του.

Ἡ Λιάνα, φυσικά, τὸν ἐδέχθη, ἔστω καὶ καθυστερημένον, καὶ ὁ Σεραφιὲ ἀπέμεινε τὶς τὰ κρύα τοῦ λουτροῦ.

◇◇◇

Θέλετε τώρα νὰ μάθετε καὶ τὴν αἰτίαν τῆς διακοπῆς τῆς ἀλληλογραφίας ;

Οἱ γονεῖς τῆς νέας, ἡ ὁποία εἶνε ὡραιοτάτη, ἔκρυβαν τὰ γράμματα τοῦ νέου καὶ δὲν ταχυδρομοῦσαν τὰ τῆς κόρης των, διότι ὁ Σερεφιὲ τοὺς εἶχεν ὑποσχεθῆ 20.000 φράγκα ἂν ἔπερνε αὐτὸς τὴν Λιάνα καὶ φυσικά, ἐπροτίμησαν τὸ βέβαιον αὐτὸ κέρδος, ἀπὸ τὸ ἀβέβαιον τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Τενκινώ, ποὺ πιθανῶς καὶ νὰ μὴν ἐπλούτιζε ποτέ.

Δυστυχῶς ὅμως τὰ πράγματα ἦλθαν ἀντίθετα καὶ τὴν ἔπαθαν.

ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΥΓΙΕΙΣ

Η ΕΥΕΡΓΕΣΙΑ ΤΟΥ ΓΕΛΟΙΟΥ

Ὑπάρχουν ὅμως καὶ οἱ «σιωπηλοί», ποὺ ὑποστηρίζουν ὅτι τὸ γέλιο δὲν χρειάζεται καθόλου στὸν ἄνθρωπο...

Ἀντιθέτως προς ὅ,τι πιστεύουν ὅλοι, τὸ γέλιο δὲν ἦρθε στὸν κόσμο μαζὶ μὲ τὸν ἄνθρωπον. Καὶ ἐξ ἄλλου —ὅπως λὲν ἄλλοι ἐπιστήμονες, οἱ «σιωπηλοὶ» ἐπικαλούμενοι— δὲν εἶνε καθόλου ἀπαραίτητο γιὰ τὴν κανονικὴν ἐξύψωσιν τῶν ὀργανικῶν λειτουργιῶν μας.

Θὰ μπορούσαμε θαυμάσια —ἐπιμένουν αὐτοί, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς ἄλλους συναδέλφους των— νὰ τρῶμε, νὰ ἐργαζώμαστε, νὰ πολλαπλασιαζόμαστε καὶ νὰ νοιώθουμε τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία, μὲ ἄλλους λόγους, νὰ ζοῦμε, χωρὶς καθόλου νὰ γελᾶμε.

Καὶ τὸ γέλιο δὲν ἐγεννήθηκε καθόλου ἀπὸ τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς ὅπως πιστεύουν πολλοί. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ χαίρεται τὴ φύσι, σὲ μιὰν ἡμέρα εὐτυχίας, δὲν γελάει καθόλου, ἀλλὰ τραγουδάει.

◇◇◇

Κατὰ τοὺς ἐπιστήμονας ποὺ τὰ ξέρουν ὅλα, τὸ γέλιο γεννήθηκε τὴν ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἄνθρωπος ἐθριάμβευσε τοῦ φόβου. Ὅταν ἀνεκάλυψε δηλαδή, ὅτι τὰ πράγματα ποὺ τοῦ ἐγέμιζαν κάποτε φόβο τὴν ψυχή, ἦσαν ἐντελῶς ἀκίνδυνα. Τότε γέλασε μὲ τὸν φόβο του καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὐτὴ τὸ γέλιο ἐγκαταστάθηκε στὸν κόσμο.

Ἡ ἀντίληψις αὐτὴ τῶν ἐπιστημόνων εἶνε ἡ ὀρθότερη ἀσφαλῶς. Ἄλλως τε γελοῦμε ἀκριβῶς ὅταν τὸ πρᾶγμα ποὺ παρατηροῦμε βρίσκεται σὲ ἄκραν ἀντίθεσιν μὲ τὴν ἰδέαν ποὺ ἔχουμε σχηματίσει γι' αὐτό. Τὸ γέλιο δὲν ἐκδηλώνεται ποτὲ ὅταν δὲν ὑπάρχη κρίσις. Ὁ ἄνθρωπος γελάει ὅταν ἀνακαλύψη τὸ γελοῖον σὲ κάτι τι.

Τὸ γέλιο ἐπιβάλλεται πάντα ἀπ' ἔξω, χρειάζεται δηλαδὴ ἕνας ἐξωτερικὸς συντελεστὴς γιὰ νὰ ἐκδηλωθῆ. Ἔτσι, μποροῦμε νὰ πᾶμε εἰς ἀναζήτησίν του. Ὑπάρχουν μάλιστα ἄνθρωποι ποὺ τὤχουν αὐτὸ γιὰ σπόρ.

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔχουν τὴν ἴδια εὐαισθησία στὸ γέλιο. Μερικοὶ ἔχουν περισσότερη καὶ ἄλλοι λιγώτερη. Καὶ ὑπάρχουν ἄνθρωποι τόσο εὐαίσθητοι στὸ γέλιο, ποὺ τὰ βρίσκουν ὅλα γελοῖα καὶ γελοῦν μὲ τὸ παραμικρό. Ἐκτὸς δὲ ἀπ' αὐτούς, ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι ποὺ κάνουν τοὺς ἄλλους νὰ γελοῦν. Καὶ οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ κερδίζουν ἔτσι τὸ ψωμί τους καὶ κάποτε ἀποκτοῦν καὶ δόξα.

◇◇◇

Ὁ κόσμος φαντάζεται ὅτι γελοῦν καὶ τὰ ζῶα, ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀλήθεια. Τὰ ζῶα δὲν μποροῦν νὰ γελάσουν. Ὅταν ἔχη κανεὶς τὸ κεφάλι διαρκῶς γυρμένο πρὸς τὰ κάτω, ὅπως τὸ ἔχουν τὰ ζῶα, εἶνε φυσικῶς ἀδύνατον νὰ γελάση. Ἐξ ἄλλου, δοκιμάστε νὰ γελάσετε ἔχοντας τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κάτω: πολὺ δύσκολα θὰ τὸ κατορθώσετε. Καὶ ἀντιθέτως, ὅταν εἴμαστε ξαπλωμένοι σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ γελᾶμε, αὐτομάτως σηκώνουμε τὸ κεφάλι καὶ τρανταζόμαστε ὁλόκληροι ἐπάνω στὴν πολυθρόνα.

Εἶνε μιὰ παλαιὰ ἰταλικὴ παροιμία ποὺ λέει, ὅτι «τὸ γέλιο κάνει καλὸ αἷμα». Εἶνε πολὺ ἀληθινή. Πράγματι, τὸ γέλιο εἶνε ἕνα πρώτης τάξεως μασάζ εἰς τὰ ὄργανα τοῦ θώρακος. Ὅταν γελοῦμε, βάζουμε εἰς κίνησιν ὅλα τὰ ὄργανα τοῦ ἀναπνευστικοῦ συστήματος. Οἱ βαθειὲς ἀναπνοὲς λοιπὸν ἐπιδροῦν εὐεργετικὰ στὴν λειτουργία τῆς καρδιᾶς καὶ προσθέτουν περισσότερον ὀξυγόνον στὸ αἷμα, τὸ ὁποῖον, ἔτσι βελτιωμένο, πηγαίνει γρηγορώτερα στὰ διάφορα μέρη τοῦ σώματος.

Τὸ πιὸ ὑγιεινὸ γέλιο εἶνε βέβαια τὸ αὐθόρμητο. Καὶ τοῦτο ἐπειδὴ τὸ μασάζ τῶν ὀργάνων τοῦ θώρακος γίνεται ἀπότομα καὶ ἔχει πιὸ εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς, οἱ μεγάλοι γελωτοποιοὶ εἶνε πραγματικοὶ εὐεργέται τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἕνας μεγάλος ἐπιστήμων, ἔπλεξε κάποτε ὡς ἑξῆς τὸ ἐγκώμιον ἑνὸς μεγάλου γελωτοποιοῦ: «Σεῖς, χωρὶς νὰ τὸ ξέρετε, ἐθεραπεύσατε πολλὲς ἀσθένειες τοῦ ἥπατος, πολλὲς δυσπεψίες, πάρα πολλὲς ὑποχονδρίες. Εἴσαστε τὸ καλύτερο ἀντιφάρμακο κατὰ τῆς νευρασθενείας, τὸ ἀποτελεσματικώτερο φάρμακο ἐναντίον τόσων ἀσθενειῶν ποὺ βασανίζουν τὴν ἀνθρωπότητα».

◇◇◇

Τὸ γέλιο, τὸ ἐλεύθερο καὶ αὐθόρμητο γέλιο, εἶνε τὸ ἀποτελεσματικώτερο τονωτικὸ τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ὁ διάσημος Γάλλος ἠθικολόγος Σαμφὸρ ἔχει ὅλα τὰ δίκηα τοῦ κόσμου ὅταν λέη, ὅτι «ἡ πιὸ χαμένη μέρα ἀπ' ὅλες εἶνε ἐκείνη κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν ἐγελάσαμε». Τὸ ἴδιο σκεφτόταν καὶ ὁ μέγας λατῖνος ποιητὴς Μαρτιάλης, ὁ ὁποῖος εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ ἐπιγράμματά του λέει: «Ἂν εἶσαι σοφός, γέλα!»

Ὁ μέγας Ἔρασμος εἶχε βγάλει κάποτε ἕνα ἀπόστημα στὸ πρόσωπο, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ὑπέφερε πολύ. Γιὰ νὰ ξεχάση τὸν πόνο του ἄνοιξε ἕνα βιβλίο καὶ ἄρχισε νὰ διαβάζη. Καὶ τοῦ φάνηκε τόσο ἀστεῖο τὸ περιεχόμενο, ποὺ ἔβαλε τὰ γέλια. Γέλασε δὲ τόσο πολύ, ὥστε τὸ ἀπόστημα ἔσπασε καὶ ὁ Ἔρασμος ἔγινε καλά.

Γελᾶτε λοιπὸν ὅσο μπορεῖτε καὶ ὅταν μπορῆτε. Οἱ «σιωπηλοὶ» μποροῦν νὰ ὑποστηρίζουν τὸ ἀντίθετο. Ἀλλὰ ἂν τοὺς συναντήσετε, θὰ ἰδῆτε ὅτι εἶνε κατσούφηδες, γκρινιάρηδες καὶ καθόλου δὲν ἔχουν τὴ χαρὰ στὸ πρόσωπο καὶ στὴν ψυχὴ —ὅπως ὑποστηρίζουν.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

—Τὰ ἔμαθες; Ὁ Παῦλος ἐκέρδισε πάλι τὸ λαχεῖο. Τύχη διαβολεμένη!.. Ἔχει γίνει τρελλὸς ἀπὸ τὴ χαρά του.

—Μπράβο ! ἀλλά, πλήρωσε τὰ χρέη του;

—Ἄ! ὄχι! Τόσο τρελλὸς δὲν εἶνε. Ἔχει καιρό.

◇◇

—Ἐδῶ σ' αὐτὴ τὴν αἴθουσα τῆς ἀναμονῆς, παγώνει κανείς.

—Καθῆστε, κυρία, στὸν τοῖχο ἐκεῖ κάτω. Ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ κάθισμα εἶνε τὸ καλοκαιρινὸ δρομολόγιο! Θὰ ζεσταθῆτε.

◇◇

—Χθὲς ἤμουν στὴν Ὄπερα.

—Λοιπὸν σᾶς ἄρεσε;

—Ἀριστούργημα! Ὅλη τὴν ὥρα μουσική, ἀκριβῶς ὅπως στὸν κινηματογράφο.

◇◇

—Προχθὲς ἤμουν μὲ τὸν Πέτρο σ' ἕνα ζαχαροπλαστεῖο. Ἀρχίσαμε τὴν συνομιλία, ἀλλ' αὐτὸς σὲ λίγο μοῦ ἐξωμολογήθηκε τὴν ἀγάπη του. Τοῦ ἀπάντησα ὅτι δὲν μπορῶ νὰ ἀνταποκριθῶ στὸν ἔρωτά του. Καὶ αὐτὸς μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια σηκώθηκε καὶ τράβηξε πρὸς τὴν πόρτα. Τότε τοῦ φώναξα νὰ γυρίση...

—Γιατί; μετανόησες;

—Καθόλου. Ἀλλ' εἶχε ξεχάσει νὰ πληρώση τὸ λογαριασμό.

—Αὐτὸ ἔλειπε τώρα. Νὰ μοῦ ἔλθης στὶς τρεῖς τὸ πρωῒ καὶ νὰ σὲ φέρη καὶ τὸ παιδὶ τῆς ταβέρνας. Γιατί δὲν ἦλθες στὶς δέκα ποὺ μοῦ εἶπες;

—Δὲν ἄδειαζε τὸ παιδὶ νωρίτερα!

◇◇

Ὁ Μίλιτς κατεδικάσθη σὲ φυλακίσι δύο ἐτῶν. Δὲν διεμαρτυρήθη. Ὕστερα ὅμως ἀπὸ μιὰ στιγμὴ γυρίζει καὶ λέει:

—Μπορῶ νὰ εἰπῶ κάτι, κύριε Δικαστά;

—Λέγε!

—Ἔμαθα πὼς χρειάζεσθε κατοικία. Εὐχαρίστως θὰ σᾶς νοίκιαζα γιὰ δυὸ ἔτη τὸ δικό μου διαμέρισμα, ποὺ θὰ μὲ κουβαλήσουν σὲ λίγο.

◇◇

Ἕνα αὐτοκίνητο παρέσυρε μιὰ κυρία, ἡ ὁποία ὑπέστη μερικοὺς μώλωπες. Ὁ ἀστυφύλαξ πλησίασε καὶ τὴν ρώτησε:

—Εἴδατε τί ἀριθμὸ εἶχε τὸ αὐτοκίνητο;

—Ὄχι, γιατί ἔτρεχε πολύ. Ἀλλ' ἡ κυρία ποὺ ἦτο μέσα φοροῦσε πράσινο καπέλλο μὲ δυὸ ἄσπρα φτερὰ καὶ πρασινωπὴ γούνα, ἀλλ' ἡ γούνα δὲν ἦταν ἀληθινή!

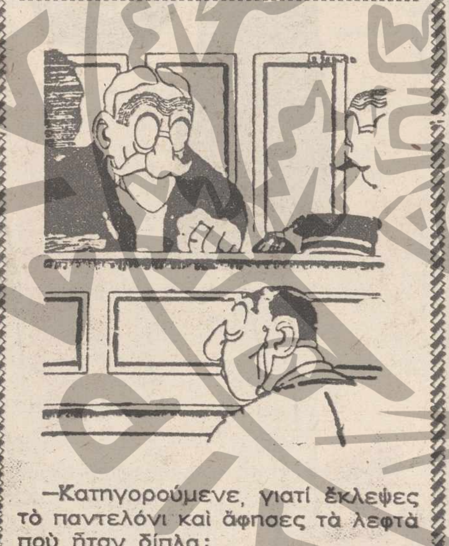

—Κατηγορούμενε, γιατί ἔκλεψες τὸ παντελόνι καὶ ἄφησες τὰ λεφτὰ ποὺ ἦταν δίπλα;

—Γιατί μοῦ τὸ θυμίζετε, κύριε πρόεδρε;

ΑΠΙΣΤΕΥΤΟ ΚΑΠΩΣ

ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΘΕΛΟΥΝ ΑΣΚΗΣΙ...

Μασσᾶτε παξιμάδια καὶ ξηροὺς καρπούς, διὰ νὰ διατηρήσετε πάντα τὰ δόντια σας γερά. Δὲν ἀρκοῦν αἱ ὀδοντοκόνεις.

Δὲν πρόκειται νὰ κάμωμεν μάθημα ὑγιεινῆς τοῦ στόματος καὶ τῶν ὀδόντων. Ὅλοι γνωρίζουν εἰς τὴν ἐποχήν μας, ὅτι πρέπει νὰ κρατήσουν τὰ δόντια καθαρὰ καὶ εἰς καλὴν κατάστασιν καὶ ὅτι ἀπὸ τὴν καλὴν αὐτὴν κατάστασιν τῶν ὀδόντων μας, ἐξαρτᾶται κατὰ μεγάλο μέρος ἡ ὑγεία καὶ ἡ ἐν γένει καλὴ κατάστασις τοῦ ὀργανισμοῦ μας.

Παρ' ὅλα ταῦτα ὅμως, δηλαδὴ παρ' ὅλες τὶς φροντίδες μας, τὰ δόντια χαλᾶνε καὶ πονοῦνε. Καὶ ὅμως τὰ δόντια δὲν εἶνε παρὰ ἕνα κομμάτι κόκκαλο, μ' ἕνα περίβλημα ἀπὸ σμάλτο.

Πονεῖ λοιπὸν τὸ κόκκαλο; Ἐζήτησε ποτὲ κανεὶς νὰ μάθη γιατὶ πονοῦν τὰ δόντια καὶ τί θὰ ἔπρεπε ἀκριβῶς νὰ κάνουμε, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν καθαριότητα, γιὰ νὰ ἔχουμε γερὰ δόντια; Κάθε δόντι ἔχει εἰς τὸ μέσον ἕνα νεῦρο. Γι' αὐτὸ ὁ ὀδοντογιατρός, ὅταν θεραπεύη ἕνα δόντι, φροντίζει «νὰ βγάλη πρῶτα τὸ νεῦρο». Καὶ ὅμως, καὶ ὅταν τὸ βγάλη, πολλὲς φορὲς τὸ δόντι πονάει ἀκόμα. Γιατί; Διότι τὸ δόντι δὲν συνδέεται μόνον μ' ἕνα νεῦρο μὲ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ὀργανισμοῦ. Εἰς τὴν λεγομένην «κοιλότητα» τοῦ ὀδόντος ὑπάρχει μία συνδετικὴ οὐσία, στὴν ὁποίαν ὑπάρχουν διάφορα λεπτότατα νεῦρα, ἀλλὰ καὶ λεπτότατα ἀγγεῖα, διὰ τῶν ὁποίων τρέφεται τὸ δόντι. Τὸ κόκκαλο ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶνε σχηματισμένα τὰ δόντια, δὲν εἶνε «νεκρὰ οὐσία», ὅπως κανένα κόκκαλο, ἄλλωστε. Τὸ ἐξωτερικὸν τοίχωμα τῆς κοιλότητος κάθε δοντιοῦ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα στρῶμα κυττάρων ὀδοντικοῦ ἱστοῦ, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐκφεύγουν λεπτότατοι διακλαδώσεις τῶν κυττάρων αὐτῶν, αἱ ὁποῖαι περνοῦν μέσα εἰς τὸ κόκκαλο κάθε δοντιοῦ καὶ φθάνουν μέχρις ἐκεῖ ὅπου ἀρχίζει τὸ σμάλτο. Ἡ τελειότης τῆς ἐργασίας καὶ τῆς λειτουργίας εἶνε τόση εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο —ὅπως καὶ σ' ὅλον τὸν ἄλλον ὀργανισμόν, ἄλλωστε— ὥστε ἀπὸ ἕνα τετραγωνικὸν χιλιοστόμετρον τοῦ τοιχώματος τῆς κοιλότητος κάθε δοντιοῦ νὰ διακλαδοῦνται πρὸς τὸ δόντι, περίπου πενῆντα χιλιάδες ἀπὸ αὐτὰ τὰ λεπτότατα ἀγγεῖα τροφοδοτήσεως. Τὰ συνοδεύει δὲ ὁλόκληρον δίκτυον λεπτοτάτων νεύρων. Μόνον τὸ σμάλτο δὲν περιλαμβάνει οὔτε νεῦρα, οὔτε ἄλλα ζωντανὰ στοιχεῖα. Εἶνε ἕνα στρῶμα ἀπὸ ἑξάγωνα ἀσβεστοῦχα πρίσματα, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὴν σκληρότερη οὐσία στὸ ἀνθρώπινο σῶμα. Πόνον αἰσθάνεται, λοιπόν, μόνον τὸ κόκκαλο, καὶ τὸ πιὸ εὐαίσθητο σημεῖο στὸ δόντι εἶνε ἀκριβῶς ἐκεῖ ποὺ, ἀπὸ τὰ ἔξω πρὸς τὰ μέσα, τελειώνει τὸ σμάλτο, διότι ἐκεῖ ἀκριβῶς εἶνε ἡ τελικὴ ἄκρα τῶν νεύρων.

Τὸ δόντι, ὡς ἐκ τούτου, δὲν εἶνε πραγματικῶς νεκρό, παρὰ μόνον ὅταν γίνη τελεία ἡ ἐξαγωγή του —καὶ κοποῦν ὅλα τὰ νεῦρα τὰ ὁποῖα τὸ συνδέουν πρὸς τὰ τοιχώματα τῆς κοιλότητός του καὶ πρὸς τὸ βάθος αὐτῆς, ὅπου τὰ νεῦρα ποὺ τρέφουν τὴ ρίζα, καὶ τοποθετηθῆ πάλιν εἰς τὴν θέσιν του. Ἐὰν ἡ ἐργασία αὐτὴ γίνη ὅπως πρέπει, τὸ δόντι ριζώνει πάλι δυνατὰ μέσα στὸ οὖλος, ἀλλὰ ὡς ξένον νεκρὸν πλέον σῶμα, τὸ ὁποῖον δὲν πονεῖ.

◇◇◇

Κάποια ἀλήθεια ὑπάρχει, ἐξ ἄλλου, στὴ θεωρία, ὅτι ἡ γενικὴ κακὴ κατάστασις τῶν ὀδοντοστοιχιῶν μας ὀφείλεται ἐν μέρει στὸν πολιτισμό μας. Καὶ τὰ δόντια, ὅπως κάθε ἄλλο ὄργανον τοῦ σώματός μας, ἔχουν ἀνάγκη, γιὰ νὰ διατηρήσουν τὴν ζωτικότητά τους καὶ τὴ δύναμί τους, ἀπὸ ἄσκησιν. Ὅταν τὸ σῶμα ὁλόκληρο ἢ τὰ διάφορα ὄργανα μένουν ἀκίνητα, ἀδρανοῦν, ἢ δὲν λειτουργοῦν ὅσο πρέπει, χάνουν τὴ ζωτικότητά τους. Τὸ ἴδιο καὶ τὰ δόντια. Μιὰ ὑγιὴς ἀνθρώπινη ὀδοντοστοιχία εἶνε προωρισμένη, ἀλλὰ ἱκανὴ ν' ἀποδώση πολὺ περισσότερα ἀπ' ὅσα, ἐν γένει ἀπαιτοῦμε ἀπ' αὐτήν. Ἡ σημερινή μας τροφὴ δὲν προσφέρει στὰ δόντια μας ἀρκετὴν ἀντίστασιν, δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ «μασσῶμεν» καὶ ὡς ἐκ τούτου ὅλο τὸ σύστημα τῆς μασσήσεως χαλαροῦται, οἱ μῦς χάνουν τὴν ἐλαστικότητά τους —διότι μεταξὺ τῆς ρίζης τοῦ δοντιοῦ καὶ τοῦ κρέατος τῆς σιαγῶνος ὑπάρχουν μῦς, νεῦρα, αἱμοφόρα ἀγγεῖα— τὸ αἷμα δὲν φθάνει ἕως τὸ δόντι στὴν ποσότητα ποὺ πρέπει καὶ τὰ γύρω τοιχώματα τῶν οὔλων καὶ αὐτὸ τοῦτο τὰ δόντια δὲν τρέφονται ἐπαρκῶς γιὰ νὰ διατηρήσουν ὁλόκληρη τὴ ζωτικότητά τους. Αὐτὴ εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς κυριώτερες αἰτίες ποὺ ἔχουμε χαλασμένα δόντια οἱ πλεῖστοι ἄνθρωποι τῆς ἐποχῆς μας.

◇◇◇

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν καθαριότητα, λοιπόν, ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα μέσα γιὰ νὰ διατηρήση κανεὶς τὰ δόντια του γερά, εἶνε νὰ μασσάη κάθε μέρα τοὐλάχιστον μιὰ φορὰ (καὶ ἰδίως τὰ παιδιὰ καὶ οἱ νέοι φυσικά) κάτι σκληρό, ποὺ νὰ ἀπασχολήση καλὰ τὴ δύναμι καὶ τὴν ἀντοχὴ τῶν δοντιῶν, ἰδίως σκληρὸ ψωμὶ καὶ παξιμάδια, καὶ τὸ πρωῒ καὶ τὸ μεσημέρι καὶ τὸ βράδυ. Εἶνε ἴσως ὁ καλύτερος συντελεστὴς τῆς ὑγείας τῶν δοντιῶν μας.

Ἡ μόδα

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΤΟ ΜΩΒ ΜΑΚΙΓΙΑΖ

Προχθὲς σ' ἕνα σαλόνι μοὔκαναν ἐντύπωσι οἱ κομψὲς γυναῖκες ποὺ ἔφθαναν μία-μία καὶ εἶχαν μίαν ἰδιαίτερη χάρι. Χωρὶς νὰ ἀναλύσω τὶς λεπτομέρειες, παρατήρησα ὅτι ὅλες ἦσαν βαμμένες μὲ ἀπόχρωσι ρὸζ-μὼβ ποὺ τὸ καλοκαίρι ἀκόμη φαινότανε ἐξεζητημένη καὶ τεχνητή. Στὸν ἥλιο δὲν πήγαινε τόσο καλά. Μὲ τὸ ἠλεκτρικὸ ὅμως ἢ μὲ τὸ σβυσμένο φθινοπωρινὸ φῶς ἡ λεπτὴ αὐτὴ ἀπόχρωσις προσδίδει μία νέα λάμψι καὶ μιὰ μοναδικὴ δροσιά, ἂν ὄχι σ' ὅλες τὶς γυναῖκες, τοὐλάχιστον στὶς μελαχροινὲς καὶ καστανές. Φυσικὰ τὸ μακιγιάρισμα πρέπει νὰ γίνῃ μὲ προσοχὴ καὶ πρέπει τὸ κόκκινο τῶν χειλιῶν νὰ ταιριάζῃ μὲ τὸ κόκκινο τοῦ προσώπου. Διάλεξα κι' ἕνα καπέλλο μὲ χρῶμα τῶν ρυκιῶν. Μὲ τουαλέττα μᾶλλον σκοτεινή, τὸ καπέλλο, ἡ σάρπα καὶ τὸ λουλοῦδι θὰ εἶνε μώβ. Τὸ ὅλον εἶνε γοητευτικόν. Πρέπει νὰ τὸ ἀποφεύγουν ἐν τούτοις οἱ πολὺ ξανθὲς καὶ οἱ ἄλλες πρέπει νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψει τους ὅτι τὸ ρὸζ-μὼβ μακιγιάρισμα πρέπει νὰ γίνεται μὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ μὲ πολλὴ λεπτότητα.

Ἡ Κα ΑΝΤΑ

ΤΑ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΑ

Τὰ φορέματα αὐτὰ πρέπει νὰ εἶνε ἁπλᾶ καὶ μὲ ἴσια γραμμή. Οἱ λόξες, τὰ βολάν, ἀκόμα καὶ οἱ πιέτες ἀποκλείονται ἀπὸ τὰ φορέματα τοῦ ἀπογεύματος. Τὰ ὑφάσματα ποὺ θεωροῦνται ὡς τὰ πιὸ κατάλληλα εἶνε τὸ μάλλινο τζέρσεϋ καὶ τὸ μάλλινο κρὲπ (πολυ πυκνὰ ὑφάσματα καὶ τὰ δυό).

—Τὰ μανίκια τῆς ἀπογευματινῆς πτιτρόμπ εἶνε κιμονὸ ἢ ραγκλάν. Συνδέονται μὲ τὸ κορσάζ μὲ μερικὰ πιετάκια γαζωτά, ραμμένα ἀπὸ τὴν ἀνάποδη μερια τοῦ ὑφάσματος.

—Ἡ τελευταία λέξις τῆς παρισινῆς μόδας, εἶνε ἕνα φόρεμα ἀπὸ μάλλινο τζέρσεϋ σὲ χρῶμα μπλὲ μαρίν, κομμένο σὲ ἴσια κλωστή. Τὰ μανίκια ἀποτελοῦν ἕνα κομμάτι μὲ τὸ μυτερὸ ἀμπιεσμὰν ποὺ στολίζει τὸ κορσάζ. Τὸ φόρεμα στολίζεται με πολὺ στενὲς λωρίδες ἀπὸ γούνα ἀστρακάν, βαμμένη στὸ χρῶμα τοῦ φορέματος.

—Ἕνα φόρεμα ἀπογευματινὸ ἀπὸ μαῦρο μαροκὲν εἶνε ἀπαραίτητο αὐτὴ τὴν ἐποχὴ γιὰ τὶς ἐπισκέψεις καὶ δεξιώσεις. Ἡ φοῦστα εἶνε κομμένη καὶ αὐτὴ σὲ ἴσια γραμμὴ καὶ στολίζεται μὲ ἕνα στενὸ λοξὸ πανό. Τὸ κορσάζ εἶνε ἐπίσης κομμένο σὲ ἴσια κλωστὴ καὶ γαρνίρεται μὲ ἕνα ντραπὲ ποὺ καταλήγει σὲ στενὴ ἐσάρπα. Τὸ μεταξωτὸ φόρεμα τοῦ ἀπογεύματος συμπληρώνεται μὲ μιὰ μάλλινη ἢ γουνένια κοντὴ ζακέττα.

ΑΛΛΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Γιὰ πιὸ ἐπίσημες ἐμφανίσεις προορίζεται ἕνα φόρεμα ἀπὸ πυκνὸ γυαλιστερὸ σατέν. Πάντα σὲ σκοῦρο χρῶμα, κατὰ προτίμησιν μαῦρο ἢ μπλὲ μαρίν.

— Θὰ φορεθῆ καὶ μία πολὺ κομψὴ καὶ μοντέρνα τουαλέττα, καμωμένη μὲ δυο διαφορετικὰ ὑφάσματα, μὰ στὸν αὐτὸ χρωματισμό. Δηλαδή: κορσάζ ἀπὸ γυαλιστερὸ σατὲν καὶ μάλλινη φοῦστα. Μιὰ πλατειὰ πέτσινη ζώνη συμπληρώνει τὸ μοντέρνο αὐτὸ κοστοῦμι, καὶ κλείνει μὲ μιὰ τετράγωνη ἀγκράφ ἀπὸ στράς.

ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Γιὰ τὸ ἀπόγευμα προορίζεται μιὰ μπλοῦζα ἀπὸ δαντέλλα γκιπούρ σὲ χρῶμα μαῦρο, μπλὲ ἢ μαρόν, μὲ ὁμοιόμορφη φοῦστα. Ἕνα μακρὺ βολάν, ποὺ σχηματίζει ζαμπό, εἶνε κομμένο μὲ τὴν ἴδια δαντέλλα καὶ συμπληρώνει χαριτωμένα τὸ κοστοῦμι.

ΤΟ ΔΕΡΜΑ ΣΑΣ

Σὲ ἄλλα φύλλα ἔγραψα ποιὰ σημασία ἔχει γιὰ τὴν γυναῖκα τὸ ὡραῖο πρόσωπο, ποὺ γιὰ νὰ εἶνε τέτοιο, πρέπει τὸ δέρμα νὰ εἶνε ὡραῖο. Σχετικῶς σᾶς ἔδωσα καὶ μερικὲς συνταγὲς πολὺ φθηνὲς καὶ ἀποτελεσματικὲς γιὰ τὰ μπιμπίκια τοῦ προσώπου ποὺ τόσες νέες καὶ νέους κάνουν νὰ ὑποφέρουν. Σᾶς δίνω κι' αὐτὴ ἀκόμη ποὺ εἶνε φθηνὴ καὶ ἔχει ἄριστα ἀποτελέσματα. Ἰδού την :

Ἀσίντε σαλισυλίκε	1,0
Μποράτε ντὲ σούντ	4,0
Ἀλκοόλ 90 βαθμῶν	5,0
Ἀνθόνερο	200,0.

Κάθε βράδυ τρίβετε τὸ δέρμα τοῦ προσώπου σας μὲ λεπτὸ ὕφασμα βουτηγμένο μέσα στὸ παραπάνω ὑγρόν.

Ἀλλά, ἄς σᾶς δώσω καὶ μιὰ ἄλλη ἀποτελεσματικὴ συνταγή:

ΚΟΛΝΤ ΚΡΕΜ

Ἀξόνς ἔξτρα	100,0
Λαμαλίνε ἄνυδρος	25,0
Ἀνθόνερον	25,0
Καρμὶν Νο 30 ἔξτρα-ἔξτρα	0,025
Ἐσάνς βλάγκ-βλάγκ γκούττ	0,025
Ἐσάνς ντὲ ζεραγιούμ	0,025.

ΤΟ ΣΤΕΓΝΩΜΑ

Πολλὲς φορὲς εἶσθε ὑποχρεωμέναι νὰ στεγνώσετε πράγματα μέσα στὴν κουζίνα.

Γι' αὐτὸ κρεμάτε σχοινιὰ ἀπὸ τὸν ἕνα τοῖχο στὸν ἄλλον, ποὺ πότε εἶνε πολὺ ψηλὰ καὶ γιὰ νὰ κρεμάσετε ἢ νὰ ξεκρεμάσετε ροῦχα, εἶσθε ὑποχρεωμέναι ν' ἀνεβαίνετε σ' ἕνα σκαμνάκι, πότε εἶνε πολὺ χαμηλά.

Ἰδοὺ ἕνα πρακτικὸ στεγνωτήριο:

Πάρετε δυὸ στερεὰ ξύλα τοῦ αὐτοῦ μεγέθους. Στερεώσετε γερὰ ἀπὸ τὸ ἕνα στὸ ἄλλο 3, 4 ἢ 5 σύρματα τόσου μήκους, ὅσο σᾶς ἐπιτρέπουν οἱ τοῖχοι τοῦ δωματίου.

Στὰ δυὸ ἄκρα κάθε ξύλου δένομε ἕνα σύρμα χονδρὸ καὶ στερεό.

Αὐτὰ τὰ δύο σύρματα (ποὺ εἶνε σὰν πλατειὰ χερούλια δεμένα μαζὶ πιὸ κάτω) περνᾶτε ἀπὸ μιὰ τροχαλία στὸν τοῖχο κοντὰ στὸ ταβάνι.

Ὅταν τὸ στεγνωτήριο εἶνε στὴ θέσι του, δένομε τὸ σύρμα ποὺ περισσεύει σ' ἕνα καρφί.

Ὅταν θέλωμε νὰ κατεβάσωμε τὰ ροῦχα, ἀφήνομε τὸ σύρμα καὶ τὸ στεγνωτήριο κατεβαίνει.

Ἔτσι μποροῦμε νὰ τὸ ἀνεβοκατεβάζωμε σύμφωνα μὲ τὶς ἀνάγκες μας

ΟΙ ΝΕΕΣ

Μιὰ νέα δὲν δέχεται ποτὲ δῶρον μεγάλης ἀξίας ὅταν τῆς τὸ προσφέρει ἕνας ἄνδρας, ἐκτὸς ἂν αὐτὸς εἶνε μνηστήρ της. Ἕως ὅτου δὲ ὑπογραφῆ τὸ προικοσύμφωνο δὲν πρέπει αὐτὸς νὰ τῆς προσφέρῃ παρὰ βιβλία, κομάτια μουσικῆς ἄνθη καὶ γλυκά.

Μιὰ νέα δὲν κάνει συχνὰ τὴ φωτογραφία της, πρὸ πάντων δὲ δὲν μοιράζει ἀντίτυπά της. Μόνον σὲ σοβαρὲς φίλες καὶ στοὺς στενοὺς συγγενεῖς, ὄχι ὅμως καὶ σὲ νεαροὺς ἐξαδέλφους ποὺ εἶνε πιθανὸν νὰ τὶς ἀφήσουν ἐκτεθειμένες κάπου. Δὲν βάζει τὸ μονόγραμμά της σὲ πόρπη ἢ σὲ κόσμημα, παρὰ μόνον στὸ μανδῆλι της.

Ἡ ἴδια προσοχὴ ἐπιβάλλεται καὶ στὸ χαρτὶ τῆς ἀλληλογραφίας, ποὺ πρέπει νὰ εἶνε ἁλό, λίγο μπλὲ ἢ λευκὸ μπορεῖ νὰ ὑπογράφῃ τὶς ἐπιστολὲς γιὰ τὶς φίλες της μὲ τὸ ὄνομά της.

Τὶς πρὸς τοὺς καθηγητές, γνωρίμους ἢ προμηθευτὲς μὲ τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπίθετό της. Σὲ χορὸ ἢ συναναστροφή, ὅπου ἐπικρατεῖ μεγάλη εὐθυμία, δὲν τῆς ἐπιτρέπεται νὰ μιλάῃ ἰδιαιτέρως ὥρα πολλὴ μὲ ἕναν κύριο, οὔτε νὰ δείχνῃ πολλὴ ζωηρότητα. Δὲν πρέπει ἐξ ἄλλου νάχῃ ἔκφραση ψυχρὴ καὶ σοβαρή. Μικρὸ γέλιο, φαιδρότης ἀθόρυβη τῆς ταιριάζουν καλλίτερα.

Μὲ ἄλλες λέξεις πρέπει νὰ μὴν εἶνε ὑπερβολικὴ σὲ τίποτε. Στὸ τραπέζι δὲν πρέπει νὰ δείχνῃ λαιμαργία, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ περιορίζῃ τὴν ὄρεξή της. Δὲν πρέπει νὰ πίνῃ κρασὶ χωρὶς νερό, οὔτε ἄλλα ποτὰ οἰνοπνευματώδη.

Δὲν εἶνε εὐπρεπὲς νὰ πειράζῃ τοὺς ἄλλους καὶ νὰ κοροϊδεύῃ τὶς φίλες της καὶ τὶς ξένες.

Ἐὰν κάποιος τῆς ἐκδηλώσῃ ἔρωτα, νὰ τὸ εἰπῆ στὴ μητέρα της. Ἔτσι θὰ μπορέσῃ νὰ προλάβῃ πολλὰ δυσάρεστα. Καὶ καλὸ εἶνε νὰ μὴ τὸ εἰπῆ στὶς φίλες της. Οἱ νέες νὰ στέκωνται εὐθυτενεῖς, ἀλλὰ μὲ χάρι καὶ ὄχι προκλητικότητα. Οἱ μητέρες δὲν πρέπει νὰ παρουσιάζουν ἀποτόμως τὶς κόρες τους στὸν κόσμο, ἀλλὰ νὰ κάνουν ἑσπερίδες σπίτι τους, ὅπου θὰ προετοιμάζωνται.

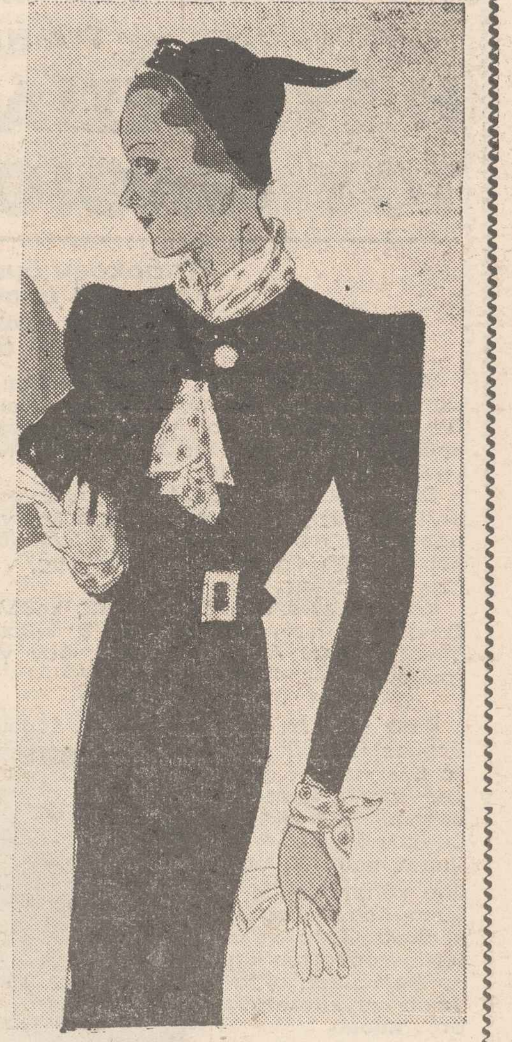

Τρία νέα χειμωνιάτικα μοντελλάκια ποὺ μόλις λανσαρίσθηκαν στὸ Παρίσι

Γενικῶς πρέπει νὰ εἶνε ἀφελεῖς, συνεσταλμένες, μετριόφρονες καὶ εὐπρεπεῖς.

Ο ΒΗΧΑΣ

Ὀλίγον ξύδι ἀνακατευόμενον μὲ σιρόπι ἢ μέλι, μαλακώνει τὸν βῆχα καὶ θεραπεύει τὴ βραχνάδα καὶ τὸν πονόλαιμον.

Η ΣΟΔΑ

Ποτὲ μὴν ἀφίνετε τὴν ὑπηρέτριά σας νὰ μεταχειρίζεται σόδα ὅταν σφουγγαρίζει τὸ πατωμα ἢ τὰ τραπέζια σας, διότι ἀπὸ τὴν πολλὴν χρῆσιν θὰ ἰδῆτε τὸ ξύλον ν' ἀλλάζῃ χρῶμα. Μία καλὴ σαπουνάδα εἶνε προτιμότερη ἀπὸ κάθε ἄλλο.

ΜΕΛΑΝΙ ΑΦΑΝΕΣ

Ζητήσατε ἀπὸ τὸν φαρμακοποιὸ διάλυμα κιτρίνου σιδηροκυανιούχου καλλίου (1.25) καὶ γράφτε μὲ μεγάλους χαρακτῆρας καὶ μὲ πέννα γοτθική. Ἐκεῖνος ἢ ἐκείνη ποὺ θὰ λάβῃ τὸ γράμμα σας, θὰ περάσῃ ἐπάνω ἕνα πινέλο βουτυγμένο μὲ ἀραιὰ διάλυσι ὑπερχλωριούχου σιδήρου. Ἅμα στεγνώσῃ τὰ γράμματα ἀναφαίνονται κυανᾶ.

Κι' ἄλλο: Διαλύετε ὀλίγον χλωριοῦχον χαλκὸν μέσα σὲ λίγο νερὸ καὶ μὲ τὸ ἄχρουν διάλυμα γράφετε τὸ γράμμα. Ὅταν τὸ χαρτὶ θερμανθῆ, τὰ γράμματα ἀναφαίνονται, καὶ ἔπειτα, ὅταν ψυχθῆ, ἐξαφανίζονται.

ΨΑΡΙΑ

Μὲ μικρὰ ψάρια, σαβρίδια κλπ. μπορεῖτε νὰ κάμετε ἕνα καλὸν φαγητόν, μὲ τὸν ἀκόλουθον τρόπον. Κάμετε ἕνα στρῶμα ἀπὸ τὰ ψάρια εἰς ἕνα ἀλειμμένον μὲ λάδι ἢ βούτυρον μικρὸν ταψί, ρίψατε ἐπάνω ἀλάτι καὶ πιπέρι καὶ ὀλίγας σταγόνας λεμονίου, ὕστερα ἄλλο ἕνα στρῶμα ἀπὸ ψάρια κατὰ τὸν ἴδιο τρόπον καὶ ἄλλο ἕως ὅτου τὸ ταψὶ σας γεμίσῃ. Σκορπίσατε εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἀρκετὸν ψιλοκομμένον μαϊντανὸν καὶ πολὺ ὀλίγη μαργαρίνη. Ἀφήσατέ τα νὰ ψηθοῦν εἰς τὸν φοῦρνον ἐπὶ 3)4 τῆς ὥρας ἢ κάτι περισσότερον ἀναλόγως τῶν στρωμάτων τῶν ψαριῶν ποὺ ὑπάρχουν μέσα εἰς τὸ ταψί. Σερβίρετέ τα εἰς τὸ τραπέζι μὲ τὸ ἴδιον ταψὶ καὶ μὲ τηγανισμένες πατάτες. Εἶνε ἀρκετὰ νόστιμα.

ΓΑΛΕΤΤΕΣ

Βράσετε πατάτες, ὕστερα ξεφλουδίσατέ της ες πολὺ λεπτὸν πουρέ. Προσθέσσατε δύο κουτάλια τῆς σούπας ἀλεῦρι, ὀλίγο τυρὶ τριμμένο, δύο αὐγὰ καὶ τὸ ἀνάλογον ἁλάτι. Ζυμώσατε καλὰ ὅλα αὐτὰ καὶ σχηματίσατε μὲ τὴν ζύμην στρογγυλὲς γαλέττες ὀλίγον παχείας μὲ ἓν κοίλωμα εἰς τὸ μέσον. Ἀρδάσετε τὶς γαλέττες αὐτὲς εἰς ἕνα ταψὶ καὶ βάλετε εἰς κάθε μίαν ἀπὸ ἕνα μικρὸν τεμάχιον βουτύρου. Θέσατε τὸ ταψὶ εἰς ἀρκετὰ ζεστὸν φοῦρνον καὶ ὅταν ἡ γαλέττες ροδοκοκκινίσουν, γεμίσατε τὰ κοιλώματά των μὲ σάλτσα ντομάτας καὶ σερβίρετέ τας ἀμέσως πολὺ ζεστές.

ΕΠΑΚΡΙΒΗΣ ΚΑΘΟΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΝΑΓΚΑΙΟΥΝΤΟΣ ΔΙ' ΕΚΑΣΤΟΝ ΠΡΟΣΩΠΟΝ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ 33.

Ὁ ἔρως σὲ πλάκα Γραμμοφώνου

ΚΑΤΩ ΤΑ ΕΠΙΣΤΟΛΟΧΑΡΤΑ

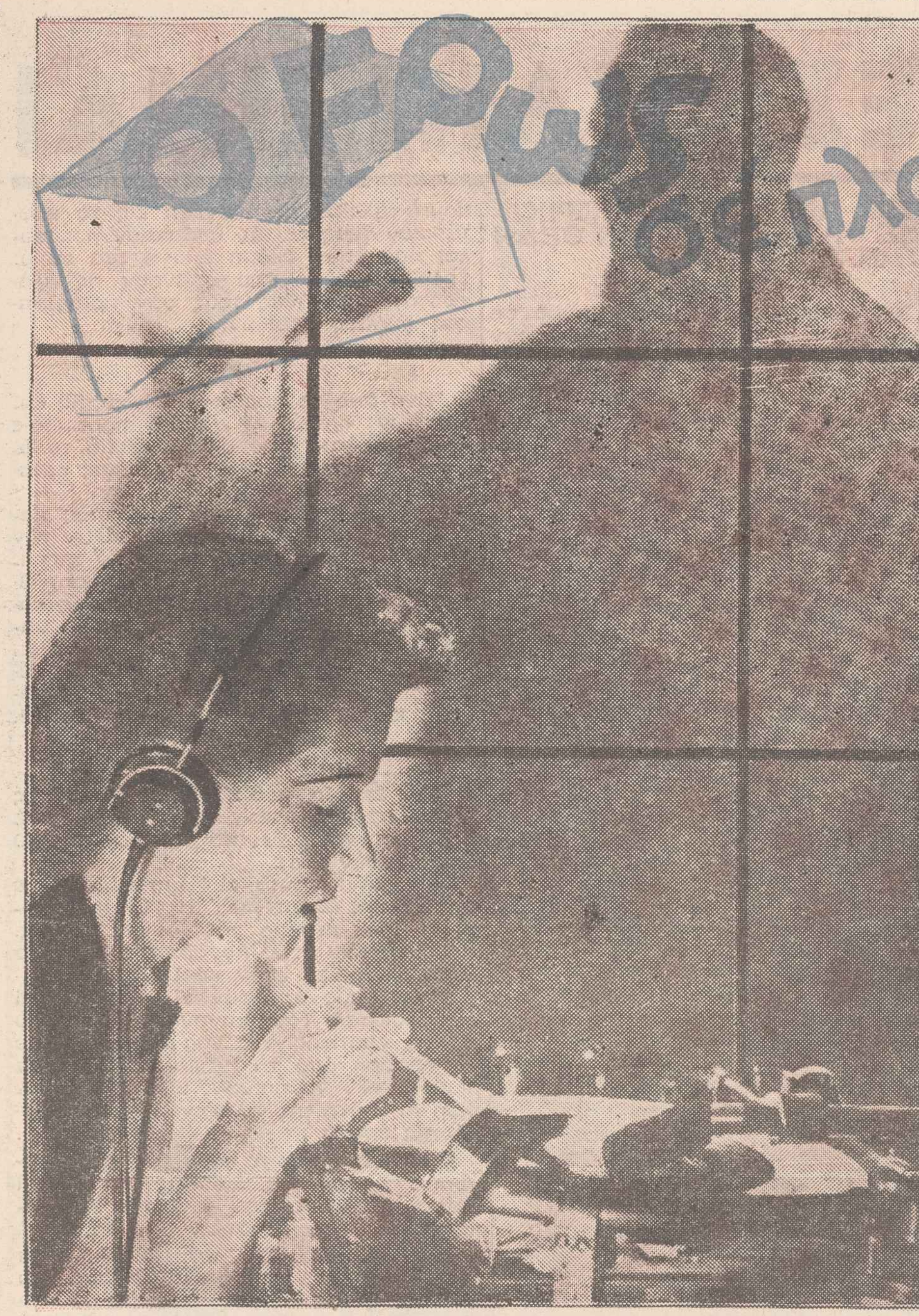

Θὰ χτυπᾷ τὴν πόρτα μας ο ταχυδρομικὸς διανομεύς. Καὶ θὰ μᾶς φωνάζῃ:

—Ἔχετε ἕνα δίσκο.

—Πῶς;

—Ἕνα φωνογραφικὸ δίσκο συστημένο. Θὰ εἶνε ἀσφαλῶς ἀπὸ τὴν ἀρραβωνιαστικιά σας.

Θὰ παίρνουμε τὸν δίσκο, ὁ ὁποῖος θὰ εἶνε μία ὁμιλοῦσα ἐρωτικὴ ἐπιστολή. Γιὰ νὰ τὴν διαβάσουμε, δὲν θὰ ζητᾶμε τὰ γυαλιά μας, ἀλλὰ τὸ γραμμόφωνό μας. Θὰ βάζουμε τὴν πλάκα καὶ θ' ἀκοῦμε:

«Ἀγαπημένε μου. Σὲ σκέπτομαι κάθε μέρα, κάθε στιγμή. Λαχταρῶ νὰ σὲ ἰδῶ, νὰ σὲ σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου. Σοῦ στέλνω χίλια φιλιά... (Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ἡ πλάκα θ' ἀποδίδῃ τὸν ἦχο τῶν φιλιῶν). Ἀντίο, ἀγαπημένε μου.

Ἡ Λουλοῦ σου».

◇◇◇

Μετὰ τὴν ἀκρόασιν τῆς φωνητικῆς ἐπιστολῆς τῆς ἀγαπημένης μας, θὰ παραδιδώμαστε σὲ τρυφεροὺς ρεμβασμούς.

—Ἡ καϋμένη ἡ Λουλοῦ! θὰ σκεφτώμαστε. Πόσο γλυκειὰ ἦταν ἡ φωνή της! Μόνο ποὺ ἔτρεμε λιγάκι. Νὰ ἦταν ἆρά γε ἀπὸ τὴν συγκίνησι ἢ μήπως ἔκανε κρύο στὸ θάλαμο, ποὺ γινόταν ἡ φωνοληψία;

Τὴν ἄλλη μέρα, θὰ τρέχουμε νὰ ἑτοιμάσουμε τὴν ἀπάντησί μας. Θὰ στεκόμαστε μπροστὰ στὸ μικρόφωνο καὶ θ' ἀρχίζουμε τὴν αἰσθηματολογία. Προηγουμένως ὅμως θὰ ἔπρεπε νὰ εἴχαμε πάρει μερικὰ μαθήματα δραματικῆς ἀπαγγελίας, ὁπότε θὰ μπορούσαμε νὰ δώσουμε εἰς τὴν φωνή μας τὸν παλμὸν τοῦ πάθους, ποὺ συγκλονίζει τὴν φτωχή μας καρδιά.

«Ἀγαπημένη μου, Λουλοῦ. Ἄχ, πόσο σὲ λαχταρῶ! Εἶσαι γιὰ μένα καὶ τί δὲν εἶσαι; Ὁ ἥλιος, ἡ χαρά, ἡ εὐτυχία. Ἄχ!»

—Ἕτοιμη ἡ πλάκα σας, κύριε. Θὰ μᾶς ἀναγγέλλῃ ὁ ἁρμόδιος ὑπάλληλος.

Θὰ τὴν παίρνουμε καὶ θὰ τὴν ταχυδρομοῦμε. Σὲ λίγες ἡμέρες θὰ μᾶς ἔρχεται ἀπὸ τὴν φίλην μας ἕνα ἐπεῖγον γραμματάκι, τὸ ὁποῖον θὰ λέγῃ:

«Ἀγαπημένε μου. Στὴν τελευταία σου πλάκα, ποὺ μοὔστειλες, ἡ φωνή σου ἦταν βραχνή. Μήπως ἔπαθες τίποτε;»

—Ἐγώ; Ὄχι. Θ' ἀπαντοῦμε στὴ φίλη μας. Τὸ γραμμόφωνό σου κάτι θἄχῃ πάθει ἀσφαλῶς. Πήγαινέ το στὸ μάστορη.

◇◇◇

Αὐτὲς εἶνε οἱ σκηνὲς τῆς ἐρωτικῆς ἀλληλογραφίας τῶν μοντέρνων ἀνθρώπων. Τὸ ὁμιλοῦν ραβασάκι εἶνε σήμερα πολὺ διαδεδομένο στὴν Ἀμερική, στὸ Λονδῖνο καὶ στὸ Παρίσι. Καὶ δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ εἰσαχθῆ κι' ἐδῶ.

Καὶ τότε, ἀντίο μυρωμένα χαρτάκια, ἀντίο πέννες, καλαμάρια ἢ στυλό. Δὲν θὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ μελανώνουμε τὰ χέρια μας, γιὰ ν' ἀντιγράφουμε μιὰ πυριφλεγῆ ἐπιστολὴ ἀπὸ ἐρωτικὴν ἐπιστολογραφίαν. Δὲν χρειάζεται οὔτε κὰν νὰ ξέρουμε γράμματα. Θὰ ἀρκῆ νὰ μιλήσουμε μπροστὰ στὸ μικρόφωνο ἑνὸς φωνογραφικοῦ στούντιο. Καὶ ἡ ὁμιλία μας θὰ γίνεται κονσέρβα καὶ θὰ στέλλεται στὴν ἀγαπημένη μας.

Ἦταν καιρὸς νὰ γνωρίσουν καὶ οἱ αἰσθηματικὲς ὑποθέσεις μας μιὰ κἄποια ἐξέλιξι. Ἄνθρωποι τοῦ 1938 δὲν μπορούσαμε νὰ μένουμε προσκολλημένοι στὴν παληὰ ἐκείνη ἐποχή, ποὺ ὁ μυθιστοριογράφος ἔγραφε:

«Θὰ ἤθελα νὰ ἔχω πέννα ἀπὸ πτερὸν τοῦ Ἔρωτος διὰ νὰ περιγράψω τὴν εὐτυχίαν τοῦ νεαροῦ ἐκείνου ζεύγους»

◇◇◇

Ἡ ἐρωτικὴ ἀλληλογραφία ἔχει ὑποστῆ ἐξέλιξιν διὰ μέσου τῶν ἐποχῶν.

Παληὰ οἱ ἐρωτευμένοι ἔγραφαν τὸ κλασικόν: «Ὁ κάλαμός μου ἀδυνατεῖ νὰ περιγράψῃ τὴν συγκίνησιν τῆς καρδίας μου». Καὶ ὅταν τὸ ἔγραφαν αὐτό, ἐκυριολεκτοῦσαν.

Ἀργότερα ἡ χειρόγραφη ἐπιστολὴ ἀντικατεστάθη ἀπὸ τὴν γραφομηχανημένην. Ἀλλ' οἱ ἐρωτικὲς ἐπιστολογραφίες δὲν ἐφρόντισαν νὰ προσαρμόσουν τὸ στύλ των πρὸς τὸν νέον αὐτὸν τρόπον γραφῆς. Καὶ ὁ ἀφελὴς ἐρωτευμένος ἐκάθητο μπροστὰ στὴ γραφομηχανή του καὶ ἔγραφε:

«Ὁ... κάλαμός μου ἀδυνατεῖ νὰ περιγράψῃ...». Καὶ ὅταν τὸ ἔγραφε αὐτὸ δὲν κυριολεκτοῦσε καθόλου. Διότι τὸ σωστὸ θὰ ἦταν νὰ γράψῃ:

«Τὰ πλῆκτρα τῆς μηχανῆς μου, μάρκας Ὄλιβερ, ἀδυνατοῦν νὰ περιγράψουν τὴν συγκίνησίν μου».

Ἀλλ' αὐτὸν τὸν νεολογισμὸν δὲν τὸν περιεῖχαν οἱ ἐπιστολογραφίες.

◇◇◇

Τὸ γραμμόφωνο ἦλθε τώρα ν' ἀπαλλάξῃ τοὺς ἐρωτευμένους ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ μπερδέματα τῆς γραφῆς..

Μία ἐρωτικὴ πλάκα εἶνε προτιμώτερη ἀπὸ δέκα ἐρωτικὲς ἐπιστολές. Διότι ἡ πλάκα εἶνε πιὸ ἐναργής, κάτι τὸ πιὸ ζωντανό. Ἄλλο εἶνε νὰ σοῦ γράφῃ ἡ φίλη σου ἀπὸ τὴν ἐξοχή, νὰ τῆς στείλῃς δύο χιλιάδες δραχμὲς, ποὺ τὶς ἔχει ἀπόλυτη ἀνάγκη καὶ ἄλλο εἶνε ν' ἀκοῦς τὴν φωνή της νὰ σοῦ λέγῃ, παρακλητικὰ ἀλλὰ καὶ ἀπειλητικὰ συγχρόνως:

—«Στεῖλε μου, σὲ παρακαλῶ, δυὸ χιλιάδες δραχμές. Ξέρεις, ἀγάπη μου, τὶς χρειάζομαι ἀπαραιτήτως».

Πῶς ν' ἀντισταθῆς σὲ μιὰ τέτοια φωνητικὴ παράκλησι ἢ μᾶλλον προσταγή; Ἡ φωνογραφικὴ πλάκα θὰ ἐπιτυγχάνῃ θαυμάσια τὸν σκοπόν της. Θὰ κάνῃ δηλαδὴ καὶ τὸ πορτοφόλι μας... πλάκα.

◇◇◇

Ἡ γραμμοφωνικὴ ἀλληλογραφία θὰ ἐξυπηρετῆ περισσότερο τὶς γυναῖκες, οἱ ὁποῖες θὰ μποροῦν νὰ ἐπιβάλλουν εὐκολώτερα τὶς θελήσεις των.

Μία σύζυγος, αἴφνης, ποὺ θὰ θέλῃ νὰ κρατήσῃ πιστὸν τὸν σύζυγόν της, ὁ ὁποῖος λείπει στὸ Παρίσι, δὲν θὰ ματαιοπονῆ γράφοντάς του ἀπειλητικὲς ἐπιστολές. Θ' ἀρκῆ νὰ σταθῆ μπροστὰ στὸ μικρόφωνο τῆς φωνοληψίας καὶ νά... τρίξῃ τὰ δόντια της. Καὶ κατόπιν τὴν πλάκα, ποὺ θὰ παραχθῆ, νὰ τὴν στείλῃ στὸν ἄντρα της. Τί μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ πιὸ ἀποτελεσματικὸ ἀπ' αὐτὸν τὸν τριγμὸν τῶν ὀδόντων, γιὰ νὰ συγκρατήσῃ τὸν σύζυγον ἀπὸ τοὺς πειρασμοὺς τοῦ Παρισιοῦ;

Εἰς τὸ φωνογραφικὸ στούντιο θὰ καταφθάνῃ ἔξαλλη μία νέα.

— Θέλω νὰ μοῦ ἑτοιμάσετε μιὰ πλάκα γιὰ τὸν ἀρραβωνιαστικό μου.

—Ὁρίστε, δεσποινίς, νὰ μιλήσετε μπροστὰ στὸ μικρόφωνο, θὰ τῆς λέγῃ ὁ ὑπάλληλος.

—Δὲν θὰ μιλήσω.

—Τότε λοιπόν;

— Θέλω νὰ δημιουργήσετε μπροστὰ στὸ μικρόφωνο τὸν ἦχο ἑνὸς κεραυνοῦ.

—Γιατί αὐτό;

— Γιὰ νὰ στείλω στὸν παλιάνθρωπο τὸν ἀρραβωνιαστικό μου τόν... κεραυνὸ σὲ φάκελλον εὐώδη κεκλεισμένον.

Μὲ τοὺς ἐρωτικούς, φωνογραφικοὺς δίσκους ἡ γυναικα θὰ κάνῃ θαύματα. Θὰ ἀπειλῆ ἀποτελεσματικῶς καὶ θὰ παίρνῃ ὅ,τι ζητήσῃ ἀπὸ τὸν ἄνδρα. Πολὺ καλὲς δουλειὲς θὰ κάνουν μ' αὐτὸ τὸ σύστημα οἱ μεγάλες κόφτρες, οἱ ὁποῖες ἔχουν συνήθως πολλοὺς φίλους καὶ τοὺς φορολογοῦν ὅλους, καὶ οἱ ὁποῖες θὰ βγάζουν κάθε τόσο... δίσκο μεταξὺ τῶν ἐραστῶν τους.

◇◇◇

Καὶ οἱ ἄντρες; Πῶς θὰ βροῦν τὸ νέον σύστημα τῆς αἰσθηματικῆς ἀλληλογραφίας;

Οἱ Δὸν Ζουὰν θὰ εἶνε δυστυχεῖς. Διότι γιὰ φαντασθῆτε: Θὰ εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ κουβαλοῦν μερικὲς ντουζίνες δίσκους ποὺ θὰ προέρχωνται ἀπὸ διάφορες ἐρωτευμένες μαζί τους νέες. Οἱ ταχυδρομικοὶ ἐπίσης διανομεῖς θὰ βροῦν τὸν διάβολό τους.

Καὶ ἔτσι πολλοὶ ἄνδρες θὰ βρίσκουν προτιμώτερον τὸν παληὸ τρόπο ἐπικοινωνίας τῶν ἐρωτευμένων. Τί τὰ θέλετε τί τὰ συζητᾶτε; Ἕνα μυρωμένο γραμματάκι, μὲ λεπτὸ χαριτωμένο γράψιμο προξενεῖ ἄλλη συγκίνησι. Καὶ ἀποτελεῖ μιὰ πιὸ ποιητικὴ ἀνάμνησι, ἀπὸ μιὰ πεζὴ πλάκα γραμμοφώνου.

Φυλᾶς σὰν τὶς πιὸ ἱερές σου ἀναμνήσεις τὰ γράμματα τῆς ἀγαπημένης σου, ποὺ ὁ χρόνος τοὺς δίνει περνῶντας τὸ κίτρινο χρῶμα τῆς πονεμένης νοσταλγίας. Αὐτὰ τὰ γράμματα περιέχουν τόσα φλογερὰ φιλιά! Καὶ μπορεῖ μιὰ μέρα νὰ τὰ χρησιμοποιήσης, ἀνάβοντάς τα γιὰ νὰ ψήσῃς ἕναν καφέ.

Κρῖμα ὅμως! Τὸ ραβασάκι θὰ τὸ ἐκτοπίσῃ ὁ δίσκος. Ἡ μόδα αὐτὴ φαίνεται ὅτι θὰ ἔχῃ τεραστίαν ἐπέκτασιν καὶ σὲ λίγα χρόνια δὲν θὰ μείνῃ ἐρωτευμένος, ποὺ νὰ μὴ συνεννοῆται μὲ τὴν ἀγαπημένην του φωνητικῶς, μὲ δίσκους, ἐκτὸς φυσικὰ τῶν μουγγῶν.

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ

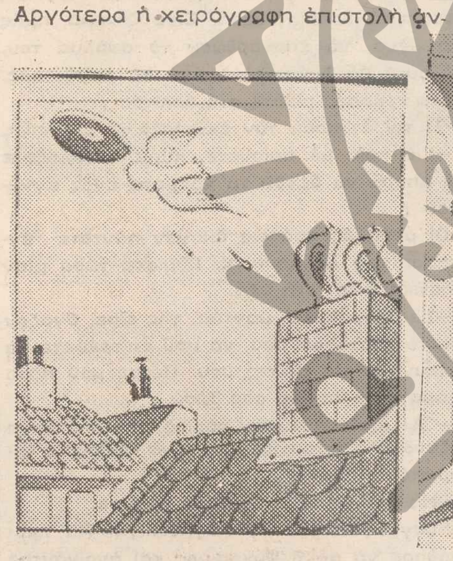

Ὁ ἔρως θὰ μεταφέρῃ ἀντὶ ἐπιστολῶν... δίσκους ! !

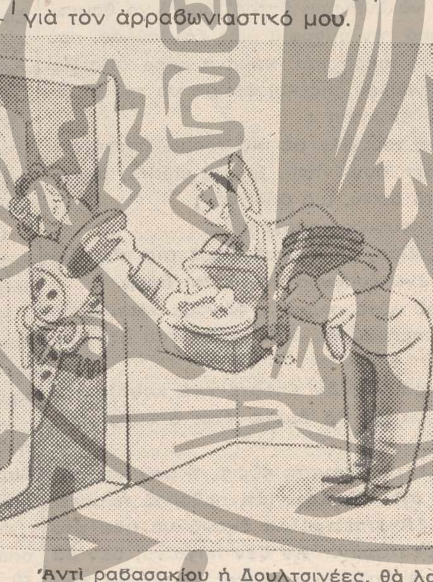

Ἀντὶ ραβασακίου ἡ Δουλτσινέες, θὰ λαμβάνουν ἕνα ἐρωτικόν..... δίσκο γραμμοφώνου....

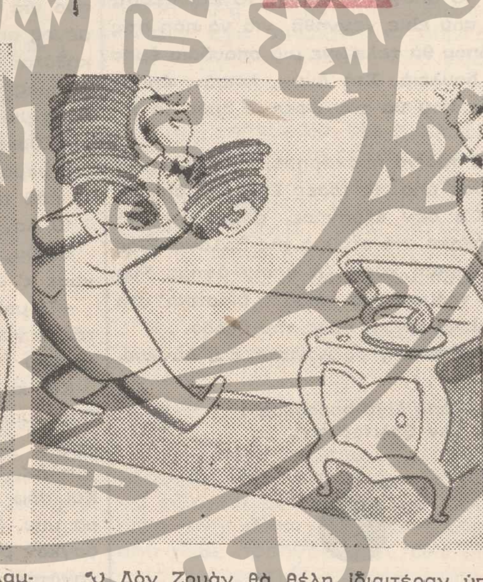

Ὁ Δὸν Ζουὰν θὰ θέλῃ ἰδιαιτέραν ὑπηρεσίαν, διὰ νὰ τοῦ μεταφέρῃ τὴν ἐρωτικήν του.... δισκογραφίαν.

ΕΝΑΣ ΕΠΙΓΕΙΟΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

ΑΙ ΕΠΤΑ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΦΙΛΙΠΠΙΝΑΙ

ΤΑ ΝΗΣΙΑ ΠΟΥ ΕΞΕΠΟΛΙΤΙΣΘΗΣΑΝ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥΣ, ΑΛΛΑ ΠΟΥ ΛΑΤΡΕΥΟΥΝ ΜΕ ΦΑΝΑΤΙΣΜΟ ΤΗΝ ΘΕΑΝ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ.

Ὅταν οἱ Ἀμερικανοὶ κατέκτησαν, τὸ 1898, ἔπειτα ἀπὸ αἱματηρὲς ἐπαναστάσεις, τὰς Φιλιππίνας νήσους καὶ ἐξεδίωξαν τοὺς πρώτους λευκοὺς κατακτητάς των, τοὺς Ἱσπανούς, πῦραν, ὡς πρακτικοὶ ἄνθρωποι, ὅτι αἱ νῆσοι εἶχαν ἀνάγκην ἀπὸ πολλὰ ἐκπολιτιστικὰ ἔργα.

Ἡ Μανίλα π.χ., ἡ πρωτεύουσα ποὺ εἶχεν ἤδη τότε πληθυσμὸν ὑπερβαίνοντα τὶς διακόσιες χιλιάδες, εἶχε στίβον γιὰ ταυρομαχίες, ἀλλὰ δὲν εἶχε δημόσιο νοσοκομεῖον.

Αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι ἤρχισαν ἀμέσως ἐντατικὴν ἐργασίαν, διὰ νὰ καταπολεμήσουν τὴν νοσηρότητα. Ἔκτισαν νοσοκομεῖα, σχολεῖα γιὰ τὰ παιδιὰ τῶν λευκῶν καὶ γιὰ τὰ παιδιὰ τῶν ἰθαγενῶν, ἀπεξήραναν τὰ ἀπέραντα ἕλη ποὺ ἐτροφοδοτοῦσαν τὴν πρωτεύουσαν μὲ ἀτελείωτα σμήνη κουνουπιῶν, ἔστρωσαν γήπεδα γιὰ τέννις στὶς ἄχρηστες πλέον τάφρους τοῦ φρουριακοῦ τοίχου καὶ ἰδίως κατεσκεύασαν δρόμους καὶ σιδηροδρομικὲς γραμμές.

◆◆◆

Ἐπέρασαν ἔκτοτε σαράντα χρόνια, κατὰ τὰ ὁποῖα οἱ Ἀμερικανοὶ δὲν ἔπαυσαν νὰ ἐργάζωνται εἰς τὰς Φιλιππίνας, ἀλλὰ καὶ σήμερα ἡ ζοῦγκλα ἐξακολουθεῖ νὰ καταλαμβάνῃ ἀπεράντους ἐκτάσεις χιλιάδων ὅλων τετραγωνικῶν χιλιομέτρων, ὅπως εἰς τὸ βάθος τῶν Ἰνδιῶν. Φυτὰ καὶ ζῶα, εἰς τὴν πρωτόγονον κατάστασίν τους, ζοῦν καὶ ἀναπτύσσονται ἐλεύθερα, χωρὶς νὰ ἠμπορῇ νὰ φθάσῃ ἕως τὰς ἀπροσίτους κατοικίας των ἡ πειθαρχία τοῦ πολιτισμοῦ, ποὺ τόσα θαύματα ἔκαμεν εἰς τὸν τόπον.

Μεγάλα δάση ἐξακολουθοῦν νὰ εἶνε ἀνεξερεύνητα καὶ τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν ἰθαγενῶν, ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι δὲν εὑρίσκονται εἰς συχνὴν ἐπαφὴν καὶ εἰς τακτικὰς σχέσεις μὲ τὴν πρωτεύουσαν, ζοῦν ἀκόμη εἰς τὸ ἀρχικόν τους περιβάλλον, χωρὶς νὰ ἔχουν ἀλλάξει πολὺ οἱ συνήθειές τους.

Καὶ εἰς τὰ προάστεια τῆς Μανίλλας ἀκόμη, ὁ λαὸς ζῇ σὲ μικρὰ σπιτάκια ἢ σὲ καλύβες ἀπὸ μπαμποῦ, στὴ σκιὰ τῶν ἀπεράντων φοινικοδασῶν. Οἱ πλευρὲς τῶν καλυβῶν αὐτῶν εἶνε ἀπὸ πλεγμένα φοινικόφυλλα καὶ τὸ πάτωμά τους, ἀπὸ μπαμποῦ, στηρίζεται ἐπάνω σὲ ἀρκετὰ ὑψηλοὺς πασσάλους, λόγῳ τῶν βροχῶν ποὺ δὲν παύουν ἐπὶ ἑβδομάδες καὶ τῶν συχνῶν πλημμυρῶν.

◆◆◆

Τὶς Κυριακὲς οἱ Φιλιππίνοι διασκεδάζουν μὲ τὶς κοκορομαχίες, τὶς ὁποῖες δὲν κατώρθωσαν ν' ἀπαγορεύσουν οὔτε οἱ Ἀμερικανοί. Στὰ κότσια τῶν δύο μονομαχούντων πετεινῶν δένονται μικρά, ἀλλὰ πολὺ κοφτερά, μαχαίρια καὶ κατόπιν τὰ δυὸ πουλιὰ ἐξερεθίζονται νὰ ἐπιτεθοῦν τὸ ἕνα ἐναντίον τοῦ ἄλλου, μὲ κάθε τρόπο. Καὶ ἡ μάχη παύει, μόνον ὅταν καὶ οἱ δύο πετεινοὶ ἔχουν πετσοκοφτῆ, εἰς τέτοιον βαθμόν, ὥστε εἶνε ἀδύνατον, ὄχι νὰ συνεχίσουν τὴν μονομαχίαν, ἀλλὰ καὶ νὰ σταθοῦν εἰς τὰ πόδια των.

Δυὸ νεαρὲς Φιλιππινέζες, ἀσκοῦνται στὸν ἐθνικὸ τοπικὸ τους χορό.

Τὸ ἀμερικανικὸν οὐΐσκυ δὲν κατώρθωσε ἀκόμη νὰ ἐκτοπίσῃ τὸ ἀγαπημένο πιοτὸ τῶν κατοίκων, τὸν φρέσκο χυμὸ τοῦ φοίνικος. Ὅταν εἶνε ἡ ἐποχή, ποὺ ὁ χυμὸς ἀνεβαίνει στὴν κορυφὴ τῶν δένδρων, ἐκεῖ ὅπου ἀκριβῶς εἶνε τὸ στεφάνι μὲ τὰ φύλλα, εἰδικοὶ εἰς τὴν τέχνην τῆς ἀναρριχήσεως ἰθαγενεῖς, ἀνεβαίνουν, μὲ τὴν βοήθειαν ἑνὸς μικροῦ σιδηροῦ γάντζου, εἰς τοὺς τελείως πανύψηλους κορμούς, ὄχι χωρὶς κίνδυνο νὰ πέσουν, ἀντλοῦν τὸν χυμὸ σὲ καλάμι ἀπὸ μπαμποῦ καὶ κατεβαίνουν ἀμέσως γιὰ νὰ τὸν πουλήσουν.

◆◆◆

Οἱ γυναῖκες. εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῶν νήσων, ζοῦν τὴν ἴδια ζωὴ τὴν ὁποίαν ἐζοῦσαν πρὸ αἰώνων. Ἐπειδὴ δὲ κάνει πολὺ ζέστη —οἱ Φιλιππίνες εἶνε κοντὰ στὸν Ἰσημερινὸ— ζοῦν μεγάλο μέρος τῆς ἡμέρας μέσα στὸ νερὸ καὶ ὅταν βρίσκωνται στὴν ξηρά, περιχύνονται σὰν λουλούδια μὲ δροσερὸ νερό, ποὺ τὸ χύνουν ἐπάνω τους μὲ κοῦπες ἀπὸ μεγάλες καρῦδες.

Τὸ ἀρχιπέλαγος τῶν Φιλιππίνων ἀποτελεῖται ἀπὸ ἑπτὰ χιλιάδες νήσους, μὲ πληθυσμὸν δώδεκα ἑκατομμυρίων κατοίκων. Δὲν εἶνε, ὡς ἐκ τούτου, ἐκπληκτικόν, ἂν πλεῖσται νῆσοι δὲν ἔχουν ἀκόμη τελείως ἐξερευνηθῆ εἰς τὸ ἐσωτερικόν τους καὶ ἂν ὑπάρχουν π.χ. φυλαὶ ποὺ ζοῦν ἀκόμη ἐπάνω στὰ πανύψηλα δένδρα, ὅπου φτιάνουν τὶς ἐλαφρότατες καλύβες τους σὰν πραγματικὲς φωλιὲς πουλιῶν.

◆◆◆

Ἕνα ἀπὸ τὰ περίεργα ἔθιμα τῆς φυλῆς τῶν Ἰγορότων εἶνε ἡ προτίμησίς τους γιὰ ψητὸ ἀπὸ σκύλο, ἔθιμο τὸ ὁποῖον ἡ Ἀμερικανικὴ Κυβέρνησις καταπολεμᾷ μὲ ὅλα τὰ μέσα.

Ἕνα ἄλλο, ἴδιο εἰς ὅλους τοὺς κατοίκους, γυναῖκες καὶ ἄνδρες ὅλων τῶν ἡλικιῶν, εἶνε τὸ κάπνισμα. Δὲν καπνίζουν ὅμως σιγαρέττα, ἀλλὰ τσιγάρα. Ἴσως ὁ ἀρωματώδης, ὡραῖος μαῦρος καπνός, ποὺ παράγουν ἐν ἀφθονίᾳ τὰ νησιὰ αὐτά, ποὺ εἶνε πράγματι παράδεισος, νὰ δικαιολογῇ τὴν προτίμησιν αὐτήν, τὴν ὁποίαν ἄλλωστε ἀποκτοῦν γρήγορα καὶ οἱ Εὐρωπαῖοι καὶ Ἀμερικανοί.

◆◆◆

Ἀλλ' ἐκεῖνο, ποὺ κάνει τὶς Φιλιππίνες τόπον προσελκύσεως περιηγητῶν, εἶνε ἡ ὤμορφη φύσις των καὶ τὰ γλέντια, ποὺ δὲν παύουν ποτέ.

Στὰ γλέντια αὐτά, οἱ Φιλιππινέζες εἶνε πρῶτες καὶ καλύτερες. Ἡ γυναῖκα ἀποτελεῖ τὸν κέντρο τῆς διασκεδάσεως. Καὶ λατρεύει τὴν Ἀφροδίτη τόσο, ὅσο λίγες γυναῖκες στὸν κόσμο.

Ἰδίως τοὺς ἀρέσουν οἱ ναυτικοὶ καὶ οἱ ταξιδιῶτες. Τοὺς κυνηγοῦν τόσο, ποὺ κανεὶς ναυτικὸς ἢ ξένος δὲν μπόρεσε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴ Μανίλλα ἢ τ' ἄλλα λιμάνια τῶν Φιλιππίνων, χωρὶς νὰ γνωρίσῃ τὴ γλύκα τῆς Φιλιππινέζας, τὸν θερμό της ἔρωτα.

Καὶ εἶνε πιστὴ ἡ καϋμένη στὸν ὀλιγοήμερο γάμο της. Δίδεται ψυχῇ τε καὶ σώματι. Λατρεύει τὸν φίλο της καὶ εὔχεται νὰ μὴ φύγῃ ποτέ...

Ἀλλ' ἕνα βραδάκι, κάποιο πλοῖο θὰ σφυρίξῃ κι' ἀπάνω στὸ κατάστρωμά του ὁ φίλος αὐτὸς βρίσκεται. Τώρα τὸν ἀποχαιρετᾷ ἀπὸ τὴν παραλία μὲ τὴ μαντήλα της. Κι' ὅταν τὸ πλοῖο ξεκινήσῃ, τοῦ πετάει τὸ ἄνθινο στεφάνι ποὺ κρέμεται στὸ λαιμό της, αὐτὸ ποὺ συντρόφεψε τὴν ἀγάπη της.

Σὲ λίγο θὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι της, μὲ δάκρυα στὰ μάτια. Θὰ κοιμηθῇ ἀνήσυχη. Ἀλλ' ἂν τὸ πρωῒ ἀκούσῃ τὸ σφύριγμα ἄλλου καραβιοῦ, ποὺ ἔρχεται, τότε θὰ τρέξῃ στὸ λιμάνι, γιὰ νὰ διαλέξῃ τὸ νέο της φίλο...

Τί νὰ κάνῃ ἡ καϋμένη, ἀφοῦ χήρεψε γιὰ πάντα. Κι' ἀφοῦ γεννήθηκε γιὰ τὸν ἔρωτα;

ΑΡΝΑΛΝΤΟ ΦΡΑΚΑΡΟΛΙ

Η ΜΑΝΤΟΝΝΑ ΤΩΝ ΤΡΑΙΝΩΝ

ΤΟΥ ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΠΟΥΤΕ

Βαθύπλουτος τώρα ὁ Ἐρνέστος Λαγκουπίγκ μὰ σαραντάρης πιά, κατακόκκινος σὰν ἀστακὸς καὶ ἀδέξιος στοὺς τρόπους, παρ' ὅλη τὴν προσπάθειά του νὰ φαίνεται κομψός, δὲν εἶχε καθόλου τύχη μὲ τὶς γυναῖκες. Ἀπὸ τὰ μικρά του χρόνια ἔπεφτε ἀπὸ γκάφφα σὲ γκάφφα, ὅταν ἔμπλεκε μὲ θηλυκό. Γι' αὐτὸ εἶχε ἀποφασίσει νὰ μείνῃ ἀνύπαντρος.

◆◆◆

Ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα ἄφησε τὸ Σαὶν—Ζύστ, τὴν πόλη ποὺ εἶχε γεννηθῆ, γιὰ νὰ πάῃ στὶς Κάννες, ὅπου θὰ τελείωνε μιὰ σπουδαία ἐμπορικὴ του δουλειά. Στὴ Λυών, λοιπόν, ἐπῆρε τὴν ταχεῖα ποὺ θὰ τὸν ἔφερνε πρὸς τὴ Ριβιέρα.

Μόλις τὸ τραῖνο προχώρησε, ὁ Λαγκουπίγκ κουρασμένος ἀπὸ τὶς τόσες ἔννοιες, ἀποκοιμήθηκε. Καὶ δὲν ἐξύπνησε, παρὰ ὅταν τὸ τραῖνο στάθηκε στὸ σταθμὸ τῆς Βολάνς. Εἶδε τότε μιὰ γηραιὴ κυρία, ἡ ὁποία ἄφησε ἕνα ξεφωνητὸ τρόμου, νὰ πηδᾷ βιαστικὰ στὸ σταθμὸ καὶ νὰ τρέχῃ πρὸς τὴν ἔξοδο.

—Τί ἔπαθε αὐτή ; συλλογίστηκε ὁ Λαγκουπίγκ.

Κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγο πρόσθεσε :

—Ξέχασε τὴν βαλίτσα της.

Καὶ χωρὶς νὰ διστάσῃ κατέβηκε κι' αὐτὸς ἀπὸ τὸ βαγόνι καὶ φώναξε ἕναν ὑπάλληλο τοῦ τραίνου στὸν ὁποῖον εἶπε :

—Εἰδοποιῆστε αὐτὴ τὴν κυρία καὶ δῶστε τὴ βαλίτσα της.

Ὁ ὑπάλληλος ἔσπευσε νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὴν ὑπόδειξη τοῦ Λαγκουπίγκ.

◆◆◆

Σὲ λίγο, τὸ τραῖνο ξεκίνησε κι' ὁ βαθύπλουτος ἐπιχειρηματίας ἐβυθίστηκε πάλι στὸν ὕπνο γιὰ νὰ ξυπνήσῃ ὕστερ' ἀπὸ λίγο θαμπωμένος ἀπὸ τὴν ὀμορφιὰ μιᾶς ξανθούλας, ποὺ καθόταν ἀντικρύ του, χωμένη μέσα στὶς βαρύτιμες γοῦνες της καὶ ἕτοιμη νὰ τοῦ ἀπευθύνῃ μιὰ ἐρώτηση :

—Κύριε, τοῦ εἶπε μὲ μιὰ τρεμουλιαστὴ φωνή, γεμάτη συγκίνηση, μήπως εἴδατε, σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ δίχτυ, μιὰ βαλίτσα ;

Ὁ Λαγκουπίγκ χαμογέλασε.

—Εἶδα, εἶπε, μὰ ἡ ἰδιοκτήτριά της τὴν ἐξέχασε κ' ἐγὼ ἔσπευσα νὰ τῆς τὴ δώσω.

—Τί μοῦ λέτε, κύριε ; φώναξε χλωμιάζοντας ἡ νεαρὴ κυρία. Αὐτὴ ἡ βαλίτσα ἦταν δική μου !

Καὶ κεραυνὸς ἂν ἔπεφτε στὸ κεφάλι τοῦ Λαγκουπίγκ δὲ θὰ ἔμενε ἔτσι ἀποσβολωμένος.

—Ἄχ, τί μοῦ κάνατε κύριε, τί μοῦ κάνατε. Καὶ πάω στὸ Ἀλγέρι γιατὶ πεθαίνει ἡ μητέρα μου. Ἄ ! τί τρέλλα ἔκανα νὰ πάω στὸ βαγκὸν ρεστωράν. Ἂν δὲν πήγαινα, δὲν θὰ χανόταν ἡ βαλίτσα μου καὶ τὰ λεπτὰ ποὺ εἶχα μέσα. Καὶ τὰ δάκρυα ἐκύλισαν ἀπ' τὰ ὄμορφα, παιχνιδιάρικα μάτια της.

Καὶ νέος χείμαρος ἀπὸ δάκρυα ἔτρεξε στὸ κομψὸ μαντηλάκι της. Ὁ ταλαίπωρος ὁ Λαγκουπίγκ, δὲν ἤξερε τί νὰ κάνῃ... Τέλος πάντων ὅλο γκάφες θὰ ἦταν αὐτὴ ἡ ζωή ; Νὰ τώρα, ποὺ ἐξ αἰτίας του, ἡ κομψὴ αὐτὴ γυναικούλα, βρισκόταν ἀπένταρη, τὴ στιγμὴ ποὺ ἤθελε νὰ τρέξῃ κοντὰ στὴ μητέρα της. Μιὰ ζωηρὴ συγκίνηση τὸν κυρίευσε. Χωρὶς ἄλλο, ἔπρεπε νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ λάθος του.

—Κυρία, τῆς εἶπε δειλά, ὁμολογῶ πὼς σᾶς ἔφερα σὲ ἄσχημη θέση. Εἶνε ζήτημα τιμῆς γιὰ μένα, νὰ ἐπανορθώσω τὸ σφάλμα του. Γι' αὐτὸ θὰ διευκολύνω ἐγὼ τὸ ταξίδι σας. Πόσα χρήματα εἴχατε στὴ βαλίτσα ;

Ἡ ταξιδιώτισσα τὸν ἐκύτταξε μ' ἔκπληξη.

—Γιὰ ποιὰ μὲ παίρνετε, κύριε ; Νομίζετε ὅτι μπορῶ νὰ δεχθῶ τὰ χρήματα ἑνὸς ἀγνώστου ;

Οἱ μεγάλες φράσεις ἔκαναν πάντοτε ἐντύπωση στὸ Λαγκουπίγκ. Εὕρισκε τώρα μίαν ἱπποτικὴ ψυχὴ στὴ νέα.

—Σᾶς παρακαλῶ, μαντάμ, τῆς εἶπε, βγάζοντας τὸ πορτοφόλι του, νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ κατευνάσω τὶς τύψεις μου. Πέστε μου πόσα χρήματα πρέπει νὰ σᾶς δώσω ;

—Ἄ! εἶσθε πολὺ σίκ κύριος, τοῦ ἀπάντησε ἡ ξανθούλα κοκκινίζοντας, ἐνῷ πρόσθετε ψιθυριστά.

—Μὰ σχεδὸν δέκα χιλιάδες φράγκα.

Ἴλιγγος ἔπιασε τὸ Λαγκουπίγκ. Μὰ προσπάθησε νὰ φανῇ ψύχραιμος καὶ ἀνοίγοντας τὸ πορτοφόλι του ἔβγαλε ἀπ' αὐτὸ δέκα χιλιόφραγκα καὶ τἄδωσε στὴν ὄμορφη κυρία.

—Σᾶς εὐχαριστῶ ἀπείρως, κύριε, τοῦ εἶπε. Ἡ φτωχή μου ἡ μαμὰ δὲθὰ κλείσῃ τὰ μάτια της χωρὶς νὰ δῇ γιὰ τελευταία φορὰ τὴν ἀγαπημένη της κόρη.

Δάκρυα ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Λαγκουπίγκ.

—Εὐαρεστηθῆτε, κύριε, νὰ σημειώσετε τὴ διεύθυνσί μου : Μαμζὲλ Ἐλιὰν ντὲ Μπριζίλ, ὁδὸς Ντυμπουὰ 216, Παρίσι. Ἐκεῖ θὰ μοῦ στείλετε τὴ βαλίτσα μου καὶ ὁ συμβολαιογράφος μου θὰ σᾶς μετρήσῃ τὰ χρήματα ποὺ μοῦ δώσατε μὲ τὸν κανονικὸ τόκο τους.

Καὶ χωρὶς δισταγμὸ τώρα ἐρρίφθη στὸ λαιμὸ τοῦ Λαγκουπίγκ καὶ τὸν φίλησε. Ἄ ! τί ὀνειρώδη δευτερόλεπτα γιὰ τὸν γκαφφατζῆ, καὶ ἄτυχο στὰ θηλυκά, Λαγκουπίγκ.

Ἄ, πῶς ἤθελε νὰ ταξιδεύῃ πάντα ἔτσι μὲ τόσο χαριτωμένα πλάσματα, ἔστω καὶ ἂν οἱ περιπέτειες αὐτὲς τοῦ στοίχιζαν τόσο ἀκριβά.

◆◆◆

Σὲ λίγο ἡ νέα, ἔμπηκε σ' ἕνα διαμέρισμα, ὅπου ἕνας νέος τὴν περίμενε.

—Πόσα ;— τὴν ρώτησε.

—Δέκα χιλιάδες φράγκα !

—Τὸ κορόϊδο !.... Φέρτα δῶ.

Κι' ἔχωσε στὴν τσέπη του, μὲ μακαριότητα, τὰ κολλαριστὰ χιλιάρικα τοῦ Λαγκουπίγκ.

ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΠΟΥΤΕ

ΟΤΑΝ ΤΑ ΖΩΑ...

ΕΧΟΥΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ

Ἡ ἐποχή μας ἐβάλθηκε νὰ ἐξισώσῃ σχεδὸν καθ' ὅλα τοὺς ἀνθρώπους μὲ τοὺς κατωτέρους ἀδελφούς των—τὰ Ζῶα.

Μᾶς λένε: «Ἀγαπᾶτε τὰ ζῶα. Ἔχουν κι' αὐτὰ δικαιώματα στὴ ζωή».

Ὡραῖα!... Παραδεχόμαστε ὅτι ἔχουν τὰ ζῶα δικαιώματα. Ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει πρέπει νὰ ἔχουν καὶ ὑποχρεώσεις. Συγκεκριμένως πρέπει νὰ ὑπόκεινται κι' αὐτὰ στοὺς νόμους καὶ στὶς ἀστυνομικὲς διατάξεις τῆς ἀνθρώπινης κοινωνίας, στὸ πλαίσιο τῆς ὁποίας ζοῦν.

Ὥστε δὲν πρέπει νὰ μᾶς φαίνεται παράξενο, ἂν σὲ πολλὲς περιπτώσεις τὰ ζῶα ὑπολογίζονται ὡς ἄνθρωποι. Καὶ ἀποδίδονται σ' αὐτὰ εὐθύνες, καθήκοντα, ὑποχρεώσεις, ἐπιβάλλονται εἰς βάρος των ποινὲς ἢ ἀναγνωρίζονται ὑπὲρ αὐτῶν ἔπαινοι. Μερικὲς τέτοιες περιπτώσεις συνεκεντρώσαμε ἐδῶ μὲ πολλὴν ὑπομονήν.

◆◆◆

Σὲ μιὰ πολίχνη τῆς Βουλγαρίας, ὀνόματι Λώμ, ὁ ἀστυνόμος ἔβγαλε τὴν ἑξῆς διαταγή:

«Ἀπαγορεύονται πέραν τῆς 11ης νυκτερινῆς τὰ γαυγίσματα τῶν σκύλλων».

Ὁ πόλισμαν στοὺς ἱερεῖς τοῦ Βράχμαν : Σοφολογιώτατοι, οἱ ἱεροὶ ἐλέφαντες δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐργάζωνται περισσότερο ἀπὸ τὴν κεκανονισμένη ὥρα ἐργασίας. Ἔχετέ το ὑπ' ὄψει σας, διὰ νὰ μὴ πᾶτε στὸν .... Εἰρηνοδίκη.

Τὴν διαταγὴ αὐτὴ θὰ τὴν βρῆτε ἀσφαλῶς παράξενη ἢ μᾶλλον κακῶς διατυπωμένη. Διότι, θὰ πῆτε, ὁ ἀστυνόμος ἔπρεπε νὰ ἀποτείνῃ τὴν ἀπαγόρευσί του εἰς τοὺς ἰδιοκτῆτες τῶν σκυλλιῶν καὶ ὄχι ἀπ' εὐθείας στὰ σκυλλιά.

Ὁ ἀστυνόμος ὅμως δὲν ἐκάθησε νὰ λεπτολογήσῃ ἐπὶ τοῦ ζητήματος. Τὰ σκυλλιὰ ἦσαν ἐκεῖνα, ποὺ θορυβοῦσαν, συνεπῶς σ' αὐτὰ ἀπηύθυνε τὴν διαταγή του. Τοὺς ἰδιοκτῆτες δὲν τοὺς ἐσκέφθη, διότι ἴσως δὲν τοὺς ἄκουσε ποτὲ... νὰ γαυγίζουν.

Νὰ λοιπὸν μιὰ περίπτωσις, ποὺ ὑπολογίζονται τὰ ζῶα ἀπολύτως ὡς ἄνθρωποι. Δὲν ἐμάθαμε ὅμως, ἂν τὰ σκυλλιὰ τῆς βουλγαρικῆς πολίχνης ἀντελήφθησαν τὴν τιμή, ποὺ τοὺς ἔκαμε ὁ ἀστυνόμος, καὶ ἂν ἔσπευσαν νὰ προμηθευθοῦν... ὡρολόγια γιὰ νὰ βλέπουν τὴν ὥρα καὶ νὰ μὴ γαυγίζουν πέραν τῆς 11ης...

◆◆◆

Κάτι παρόμοιο ἔγινε καὶ σὲ μιὰ ἀγγλικὴ κωμόπολι:

Ἕνας κόκκορας εἶχε τὴν ὑπερβολικὴ προκοπή, νὰ ξυπνᾷ ἀπὸ τὶς δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα καὶ νὰ θέλῃ νὰ ξυπνήσῃ συνάμα καὶ ὅλους τοὺς περιοίκους μὲ τὸ λάλημά του. Οἱ γείτονες ἔχασαν τέλος τὴν ὑπομονή των καὶ ὡδήγησαν τὸν πτερωτὸ θορυβοποιὸ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου.

Ὁ κόκκορας ἐδικάσθη κανονικῶς. Καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατον. Δὲν ἐμάθαμε, ἂν ἀπ' τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ποινῆς του πῆραν... μεζὲ καὶ οἱ δικασταί του. Πάντως αὐτοὶ ἔκαμαν τὸ καθῆκον των καὶ ἀπήλλαξαν μιὰ γειτονιὰ ἀπὸ «τὸν ὑπ' ἀριθμὸν 1 ἐχθρὸν» τῆς κοινῆς ἡσυχίας.

Τέτοιες δίκες ζώων ἔχουν συμβῆ πολλὲς στὸν μεσαίωνα. Τότε οἱ ἄνθρωποι ἐξεδήλωναν τὴν ζωοφιλίαν των μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο, μὲ τὸ νὰ καταλογίζουν δηλαδὴ ἀνθρώπινες εὐθύνες στὰ ἐγκληματοῦντα ζῶα.

Σήμερα ἡ ζωοφιλία ἔχει πάρει ἀνώτερη μορφή. Θεωροῦμε τὰ ζῶα ὡς κατωτέρους ἀδελφούς μας καὶ λαμβάνουμε γι' αὐτὰ στοργικὴ μέριμνα. Τρεῖς πολὺ προχωρημένους σταθμοὺς τῆς μερίμνης αὐτῆς ἀποτελοῦν ἀσφαλῶς οἱ τρεῖς ἀκόλουθες περιπτώσεις.

◆◆◆

Περίπτωσις πρώτη : Ἕνας Γερμανὸς κτηνίατρος ἔχει φθάσει σὲ τέτοια πρόοδο ἰατρικῆς περιθάλψεως τῶν ζώων, ὥστε ἀντικαθιστᾷ, ὄχι μόνον ἕνα ἢ δύο κατεστραμμένα δόντια γηρασμένων ὄνων ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρη τὴν μασσέλα των. Κατασκευάζει δηλαδὴ ψεύτικες γαϊδουρινὲς μασσέλες καὶ τὶς ἐφαρμόζει στοὺς γηραλέους Κὺρ-Μέντιους.

Αὐτὸ θὰ πῇ ἀνύψωσις τῆς ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσεως τῶν τετραπόδων!...

Δὲν ἀποκλείεται νὰ ἰδοῦμε αὔριο νὰ ἀποκτοῦν οἱ γάϊδαροι καὶ εἰδικοὺς... λαρυγγολόγους, οἱ ὁποῖοι θὰ προσέχουν τοὺς τετράποδες αὐτοὺς τενόρους, νὰ εἶνε πάντα «ἂν βουὰ» Καὶ δὲν ἀποκλείεται ἐπίσης, νὰ ἰδοῦμε ἕναν καλλίφωνο γάϊδαρο νὰ περιέρχεται τὶς μεγαλοπόλεις μὲ τὸν μανατζέρ του καὶ νὰ δίνῃ ...ρεσιτάλ!

Περίπτωσις δευτέρα : Στὶς Ἰνδίες ἡ ἀγγλικὴ Κυβέρνησις ἔθεσε εἰς ἐφαρμογὴν ὀκτάωρον ἐργασίας γιὰ τοὺς ἐλέφαντας, ποὺ θεωροῦνται ἱερὰ ζῶα, ἀφοῦ καὶ ὅλοι οἱ ναοὶ ἔχουν τοὺς «ἱεροὺς των ἐλέφαντας».

Μέχρι τώρα ἠκούαμε ἀπὸ τοὺς ζωοφίλους συμβουλές, νὰ μὴ παραφορτώνουμε τὰ ζῶα, νὰ μὴ τὰ ξεθεώνουμε στὴν πολλὴ δουλειά. Τὸ ὀκτάωρον ὅμως τῶν ἐλεφάντων ὑπερακοντίζει ὅλες αὐτὲς τὶς μέχρι τώρα ἐκδηλώσεις... φιλεργατικῆς πολιτικῆς γιὰ τὰ ζῶα.

Οἱ δικασταί : Κακαδικάζεσαι, κύριε κόκκορα εἰς θάνατον, διότι ἐπανειλημμένως διετάραξες τὴν κοινὴν ἡσυχίαν τῶν πολιτῶν.

Εἶνε δὲ πολὺ πιθανὸν νὰ ἐπεκταθῇ τὸ μέτρον αὐτό. Δὲν ἀποκλείεται δηλαδὴ νὰ καθιερωθῇ ἀργότερα ὀκτάωρος ἐργασία γιὰ ὅλα τὰ ζῶα. Καὶ φαντασθῆτε τί θὰ γίνεται, ἂν παρ' ἐλπίδα μποῦν καὶ τὰ ἴδια τὰ τετράποδα στὸ νόημα τοῦ μέτρου αὐτοῦ: Ὁ γάϊδαρος αἴφνης τοῦ μανάβη, ὅταν θὰ καταλαβαίνῃ ὅτι ἐδούλεψε μὲ τὸ παραπάνω του, θὰ κάνῃ στόπ.

—Βρὲ οὖστ!

Στὸν τόπο, ὁ γάϊδαρος. Θὰ ἀρνῆται περαιτέρω ἐργασία. Ἐκτὸς ἄν... πληρωθῇ ὑπερωρία.

Θὰ γίνωνται κοῦρσες. Αἴφνης ἕνα ἄλογο θὰ σταματᾷ στὴ μέση τῆς διαδρομῆς.

Οἱ πίθηκοι : Αὐτὸ εἶνε γλέντι... Ὄχι κεῖνο ποὺ κάνει ὁ ἀφέντης...

—Βρὲ γιατί σταμάτησε; θὰ ρωτοῦν οἱ παῖκται.

—Διότι συνεπλήρωσε τὸ ὀκτάωρό του, θ' ἀπαντᾷ ὁ καλῶς πληροφορημένος.

◆◆◆

Περίπτωσις τρίτη: Ἕνας Σουηδὸς ἐπιστήμων κατέγινε εἰς μελέτες γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ πόσους σφυγμοὺς ἔχουν τὰ σκυλλιά, ὅταν βρίσκωνται στοὺς πόλους καὶ πόσους, ὅταν βρίσκωνται στὸν Ἰσημερινό.

Ἐνδιαφερόμασταν μέχρι τώρα γιὰ τὴν ὑγεία καὶ γιὰ τὴν καλὴ σωματικὴ ἀνάπτυξι τῶν ζώων, ἀλλὰ γιὰ τὸ συμφέρον μας.

Ἀπὸ τοῦ σημείου αὐτοῦ, μέχρι τοῦ ν' ἀσχολῆται ἕνας ἐπιστήμων μὲ τοὺς σφυγμοὺς τῶν σκυλλιῶν, ὑπάρχει τεραστία διαφορά. Καὶ ἡ διαφορὰ αὐτὴ εἶνε βεβαίως ὑπὲρ τῶν ζώων.

—Ἔλα γαϊδουράκι μου, σὲ λίγο θἄχῃς τὰ ὡραιότερα δόντια τοῦ κόσμου καὶ τὸ στιλπνότερο δέρμα.

Ἕνα γαλλικὸν πρωτοδικεῖον ἐκλήθη πρὸ ὀλίγου καιροῦ ν' ἀναγνωρίσῃ ἀνθρώπινη ἐπαγγελματικὴ ἰσοτιμία σὲ μιὰ ἀρκούδα.

Τὰ πράγματα συνέβησαν ὡς ἑξῆς: Σὲ μιὰ πολίχνη τῆς Γαλλίας ἔδιναν παραστάσεις ἕνας θίασος καὶ συγχρόνως ἕνας θηριοδαμαστὴς μὲ μιὰ πολὺ ἐξησκημένη ἀρκούδα, ἡ ὁποία ἐχόρευε θαυμάσια. Ἡ ἀρκούδα προσείλκυε, φαίνεται, περισσότερο κόσμο, διότι οἱ ἠθοποιοὶ φοβηθέντες τὸν συναγωνισμό, κατέφυγαν στὸ πρωτοδικεῖο καὶ εἶπαν:

—Ἡ ἀρκούδα δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ δίνῃ παραστάσεις ἐφ' ὅσον δὲν ἔχει... ἄδεια τοῦ σωματείου ἠθοποιῶν.

Ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου προσῆλθε καὶ ὁ θηριοδαμαστὴς μὲ τὴν ἀρκούδα του καὶ ὑπεστήριξε ὅτι ἡ... χορεύτριά του ἔχει ὅλα τὰ δικαιώματα νὰ ἐγγραφῇ στὸ σωματεῖο ἠθοποιῶν.

—Ἡ ἀρκούδα μου, ἐτόνισε ὁ μανατζέρ της, χορεύει καλύτερα ἀπὸ πολλὲς ...μπαλλαρίνες τῆς ὄπερας!...

Τὸ δικαστήριον ἐτάχθη μὲ τὴν ἄποψίν του καὶ τοῦ ἐπέτρεψε νὰ συνεχίσῃ τὶς παραστάσεις μὲ τὴν τετράποδη χορεύτριά του.

◆◆◆

Ἕνας ὑπὲρ τὸ δέον αὐστηρὸς συνταγματάρχης εὐρωπαϊκοῦ κράτους. ποὺ ὑπηρετοῦσε στὰ σύνορα, εἶχε δώσει κατὰ τὶς ἡμέρες, ποὺ ἐκινδύνευε ἡ εἰρήνη, διαταγὴ νὰ μὴ ἀφήσουν νὰ περάσῃ τίποτε προερχόμενον ἀπὸ τὴν ἐχθρικὴ χώρα.

Μιὰ μέρα εἶδε ἕνα σμῆνος ἀγριόπαπιες νὰ πετᾷ ἐπάνω ἀπὸ τὰ σύνορα. Ἔγινε ἔξω φρενῶν. Ἐκάλεσε τὸν ἀξιωματικὸ τῆς ἐπιφυλακῆς.

—Δὲν σᾶς εἶπα, ὅτι ἀπαγορεύονται αἱ πτήσεις ὑπεράνω τῶν συνόρων;

—Μάλιστα, συνταγματάρχα μου.

—Καὶ γιατί δὲν πυροβολῆτε κατ' αὐτοῦ τοῦ ἐχθρικοῦ σμήνους;

Καὶ ἔδειξε τὶς ἀγριόπαπιες.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἔδωσε διαταγὴν νὰ πυροβοληθοῦν οἱ πτερωτοὶ ἐπιδρομεῖς. Δὲν ἐμάθαμε ὅμως, ἂν τὸ βραδυνὸ συσσίτιο τῶν φαντάρων ἦταν... ἐχθρικὴ ἀγριόπαπια.

◆◆◆

Ἂς ἀναφέρουμε τέλος καὶ ἕνα ἑλληνικὸ παράδειγμα, ποὺ μαρτυρεῖ ὅτι τὰ ζῶα πρέπει νὰ ὑπέχουν τὶς ἴδιες μὲ τοὺς ἀνθρώπους εὐθύνες.

Πρὸ ἡμερῶν ἔξω ἀπὸ μιὰ μικρὴ ἐπαρχιακὴ πόλι — δὲν θυμούμαστε ἀκριβῶς ποιὰ — ἕνα αὐτοκίνητον παρέσυρε ἕνα βῶδι, ἀπὸ ἕνα κοπάδι, ποὺ ἔβοσκε κοντὰ στὸ δρόμο.

Ὕστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες, στὴν ἴδια περίπου τοποθεσία, μία ἀγελάδα ὥρμησε κατὰ διερχομένου αὐτοκινήτου καὶ τὸ ἀναποδογύρισε. Πρόκειται ἆρά γε περὶ ἁπλῆς συμπτώσεως ἢ μήπως ἡ κακοῦργος ἀγελάδα ἦταν ἡ... χήρα τοῦ φονευθέντος ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητον βωδιοῦ καὶ ἠθέλησε μὲ τὴν πρᾶξιν της νὰ ἐκδικηθῇ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου της;

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει πρόκειται περὶ ἀγρίας βεντέτας. Καὶ δὲν βλέπουμε τὸν λόγο γιατί νὰ μὴ τιμωρηθῇ ἡ ἀγελάδα ὡς ἐγκληματίσασα ἐκ προμελέτης.

◆◆◆

Τὰ περιστατικὰ ποὺ ἀναφέραμε μαρτυροῦν ὅτι στὴν ἐποχή μας ἔλαχε ἡ τιμὴ νὰ ἐξισώσῃ ἀνθρώπους καὶ ζῶα. Ἴσως διότι στὴν ἰδική μας ἐποχὴ περισσότερο ἀπὸ κάθε προηγουμένη, δὲν μπορεῖ κανεὶς ν' ἀποφανθῇ εὔκολα, ποῖοι εἶνε ζῶα καὶ ποῖοι ἄνθρωποι...

ΠΕΝΝΑ Χ.

Η ΚΟΥΡΣΑΡΑ ΜΕ ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΜΑΛΛΙΑ

Ἕνα συγκλονιστικὸ ἐρωτικὸ θαλασσινὸ ἀνάγνωσμα τοῦ κ. ΠΑΝΤΕΛΗ ΚΑΨΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ κουρσάρα Δέσποινα γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὸν πατέρα της τὸν καπετὰν Μάρκο ποὺ τὸν σκότωσαν μὲ μπαμπεσιὰ οἱ Βενετσιάνοι γίνεται κουρσάρα καὶ παντρεύεται τὸν καπετὰν Μανέττα. Συμμαχοῦν κατόπιν μὲ τὸν Τοῦρκο ναύαρχο Μπαρμπαρόσσα καὶ καταστρέφουν τὸν Βενετσιάνικο στόλο στὸ Αἰγαῖο, ὁ δὲ Μπαρμπαρόσσας τοὺς δίνει γιὰ ἡγεμόνα τους τὴν Ἄνδρο. Ὁ Βενετσιάνικος στόλος ὅμως ἐπανέρχεται μὲ τὸ σκοπὸ νὰ ἀποπλύνῃ τὴν ἧττα του καὶ φθάνει στὴν Κρήτη. Ἐκεῖ πληροφορεῖται ὅτι τέσσερα χριστιανικὰ καράβια ἐφάνηκαν στ' ἀνοιχτὰ ἐρχόμενα ἐναντίον του. Εἶνε τὰ καράβια τῆς Κουρσάρας μὲ τὰ χρυσᾶ μαλλιά.

24ον

Κατὰ τὸ βράδυ, πέντε Βενετσιάνικα καράβια κατώθρωσαν νὰ βγοῦν ἀπὸ τὴ γραμμὴ καὶ νὰ τὸ βάλουν πρίμα γιὰ τὴ Κάντια. Τρία εἶχαν βουλιάξει καὶ δυὸ ξυλάρμενα παραδοθήκανε.

Ἡ χαρὰ τοῦ καπετὰν Μανέττα ἦταν ἀμέτρητη, ὄχι τόσο γιὰ τὴ λαμπρὰ νίκη, ὅσο γιατὶ σ' αὐτὴ συνετέλεσε ἡ Σκύλλα ποὺ τὴν κυβερνοῦσε ἡ ἀγαπημένη του γυναῖκα. Ὁ Ἀτρόμητος ἔπαθε μεγάλη ζημιά. Τὸ μισὸ πλήρωμά του πάνω-κάτω σκοτώθηκε καὶ ὁ ἴδιος ὁ καπετὰν Μανέττας πληγώθηκε βαρειά. Μὰ δὲν ἔνοιωθε καθόλου τοὺς πόνους του, γιατὶ μόλις τελείωσε ἡ ναυμαχία καὶ τὰ ἑλληνικὰ καράβια ψαρεύανε τοὺς ναυαγοὺς καὶ τὰ ναυάγια, ἀνέβηκε στὸ καράβι του ἡ γυναῖκα του ἡ Δέσποινα πάντα ὡραία καὶ πάντα λιγερόκορμη.

Τρόμαξε ἡ ἄτρομητη κουρσάρα σὰν εἶδε τὸν ἄνδρα της γερμένο σὲ ἕνα φλόκο ποὺ ἀντὶ γιὰ στρῶμα τὸν εἶχαν ἁπλώσει στὴν πρύμη ὠχρὸ καὶ μὲ μάτια θολά.

—Τί ἔχεις, ἀγάπη μου, φωνάζει τρέχοντας κοντά του. Εἶσαι βαρειὰ λαβωμένος;

—Τί μὲ νοιάζει ἂν εἶμαι λαβωμένος καὶ ἂν πεθαίνω σὲ λίγο. Ὁ Θεὸς μὲ ἀγαποῦσε καὶ σ' ἔστειλε νὰ σὲ ἰδῶ γιὰ τελευταία φορὰ καὶ νὰ ξεψυχήσω στὰ γόνατά σου ὕστερα ἀπὸ μιὰ τέτοια νίκη!

Ἡ Δέσποινα θέλησε νὰ ξεσπάσῃ σὲ φωνὲς καὶ σὲ θρήνους. Μὰ σκέφτηκε πὼς εἶνε ζωσμένη τὸ σπαθὶ τοῦ ἀρχηγοῦ. Σκέφθηκε πὼς ἦταν στὸ πέλαγος καὶ πὼς μποροῦσε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ νὰ βρεθῇ στὴν ἀνάγκη νὰ δώσῃ καὶ δεύτερη μάχη καὶ γι' αὐτὸ συγκρατήθηκε. Παρηγόρησε μόνο τὸν ἄνδρα της μὲ γλυκὰ λόγια, τοῦ ἔπλυνε τὴν πληγὴ μὲ καθαρὸ νερὸ καὶ τοῦ τὴν ἔδεσε. Ἦταν ὅμως ἀργά, ἡ πληγὴ ἦταν στὴν κοιλιά. Εἶχε κοπῆ τὸ ἄντερο τοῦ ἀνδρειωμένου θαλασσινοῦ καὶ σὲ μιὰ ὥρα μέσα ξεψύχησε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἀγαπημένης του γυναῖκας.

—Πάλι μόνη. Ἡ μοῖρα μου τὦχει νὰ χάνω ὅ,τι ἀγαπῶ, μουρμούρισε ἡ Κουρσάρα.

Καὶ ἀφοῦ ἔκλεισε τὰ μάτια τοῦ ἀγαπημένου της καὶ φίλησε τὸν νεκρὸ στὸ μέτωπο, σηκώθηκε ἐπάνω βλοσυρὴ καὶ ἀπειλητική. Πῆρε τὴ τρόμπα-μαρίνα στὰ χέρια καὶ φώναξε:

—Ὁ ἀρχηγός μας, ὁ καπετὰν Μανέττας ξεψύχησε. Οἱ Βενετσιάνοι μοῦ πληρώσανε τὸ σκοτωμὸ τοῦ πατέρα μου. Ἀπὸ δῶ καὶ ἐμπρὸς θὰ μοῦ πληρώνουν γιὰ τὸ σκοτωμὸ τοῦ ἀνδρός μου. Βάλτε πλώρη γιὰ τὴ Γραμβοῦσα.

◇◇◇

Λυπημένοι βαρειὰ οἱ καπεταναῖοι τῶν ἑλληνικῶν κουρσάρικων γιὰ τὸ θάνατο τοῦ ἀνδρείου ἀρχηγοῦ των βάλανε πλώρη γιὰ τὴ Γραμβοῦσα, σύμφωνα μὲ τὴν διαταγὴ τῆς ἀρχικουρσάρας.

Τὸ νεκρὸ κορμὶ τοῦ καπετὰν Μανέττα μεταφέρθηκε στὴ «Σκύλλα», τοποθετήθηκε στὴ πρύμη δίπλα στὸν τιμονιέρη. Ναῦτες τῆς «Σκύλλας» παραστεκόνταν στὸ νεκρὸ ὅλη τὴ νύχτα κρατῶντας μεγάλους μασαλάδες ἀναμμένους στὰ χέρια των ἀντὶ γιὰ λαμπάδες.

Ἡ Δέσποινα στὸ προσκεφάλι τοῦ ἀγαπημένου της ἄνδρα σοβαρή, ἀμίλητη. Δὲν ἔκλαιε. Ἀπὸ τὸ στῆθος της ὅμως ποὺ ἔβραζε, βγαίναν βαρειοὶ ἀναστεναγμοί. Κάθε τόσο σηκωνότανε ἐπάνω, προχωροῦσε ὥς τὸ πλωρηὸ κατάρτι, ἔβλεπε τὸν καιρὸ καὶ ξαναγύριζε πάλι δίπλα στὸ νεκρό.

Καὶ τὰ ἄλλα καράβια ἀκολουθοῦσαν τὴ «Σκύλλα» καὶ τὸ πέλαγος σὰν νὰ μὴν ἤθελε νὰ ταράξῃ τὴν ἡσυχία τοῦ νεκροῦ καπετάνιου, καλοσύνεψε καὶ μιὰ τραμουντανίτσα ταξιδιάρισα φούντωσε τὰ πανιὰ τῶν κουρσάρικων καὶ τἄκανε νὰ τρέχουν γοργὰ κατὰ τὴ Γραμβοῦσα.

◇◇◇

Ὁ Χαϊρεδδὶν Μπαρμπαρόσα ἀνησυχῶντας γιὰ τὴν τύχη τῶν καραβιῶν τοῦ καπετὰν Μανέττα, εἶχε δώσει διαταγὴ νἆνε ὁ στόλος του πάντα ἕτοιμος γιὰ νὰ σαλπάρῃ καὶ ἀκόμη διέταξε ὅπως μόλις ἡ Σπία ἀγναντέψῃ τὰ ἑλληνικὰ καράβια ἀπὸ μακρυὰ νὰ τὸν εἰδοποιήσουν ἀμέσως καὶ ἂν κοιμᾶται νὰ τὸν ξυπνήσουν.

Ἔτσι τὴν αὐγὴ τῆς ἄλλης μέρας ὁ ὑπασπιστής του μπαίνει μέσα στὴν κάμαρά του καὶ τὸν ξυπνᾷ, πληροφορῶντας τον ὅτι οἱ βάρδιες εἴδανε τὰ καράβια τοῦ καπετὰν Μανέττα.

Ὁ Χαϊρεδδὶν χάρηκε πολὺ στὴν εἴδησι αὐτὴ καὶ ἀμέσως σηκώθηκε ἐπάνω καὶ ἄρχισε νὰ φοράῃ τὰ ροῦχα του.

Δὲν περνοῦν λίγα λεπτὰ καὶ νὰ πάλιν καὶ ξανάρχεται ὁ ὑπασπιστὴς καὶ λέγει στὸ ναύαρχο πὼς τὰ καράβια ποὺ φαίνονται εἶνε μὲν τὰ ἑλληνικά, ἀλλὰ φαίνονται πολλά. Πάνω ἀπὸ ὀχτώ.

Ὁ Χαϊρεδδὶν χαμογελῶντας λέγει:

— Ὁ καπετὰν Μανέττας μας φερνει καὶ μπαχτσίσια γιεσίρικα Βενετσιάνικα.

Ἴσαμε ποὺ νὰ ντυθῇ ὁ Χαϊρεδδὶν καὶ νὰ βγῇ ἐπάνω στὸ κατάστρωμα τὰ ἑλληνικὰ Κουρσάρικα φουντάρανε στὴ μπούκα τοῦ λιμανιοῦ τῆς Γραμβούσας. Καθὼς ἤτανε ἀκόμη σκοτεινὰ ὁ Χαϊρεδδὶν δὲν μπόρεσε νὰ διακρίνῃ τὴ «Σκύλλα».

Ἀνυπομονῶντας νὰ μάθῃ μιὰ ὥρα συντομώτερα τί ἔγινε καὶ πρὸ παντὸς ποῦ βρίσκεται ὁ Βενετσιάνικος στόλος καὶ τί σκοπὸν ἐπάνω-κάτω ἔχει, ἔστειλε τὴ πάσαρα τοῦ «Γιλδιρὶμ» στὸν «Ἀτρόμητο» γιὰ νὰ παραλάβῃ καὶ φέρῃ στὴ ναυαρχίδα του τὸν καπετὰν Μανέτα. Καὶ μάλιστα γιὰ νὰ τὸν κολακεύσῃ διέταξε νὰ πάῃ νὰ τὸν παραλάβῃ ἡ μεγάλη πάσαρα τῆς ναυαρχίδος.

Ἡ διαταγὴ τοῦ καπετὰν πασσᾶ ἐξετελέσθη. Ἡ πάσαρα ὅμως δὲν βρῆκε ἐπάνω στὸν «Ἀτρόμητο» τὸν καπετὰν Μανέττα. Ὁ ἀξιωματικὸς ποὺ κυβερνοῦσε τὴ πάσαρα εἶδε τὴν καταστροφὴ ποὺ ἔπαθε ὁ «Ἀτρόμητος» καὶ μουρμούρισε στὸν λοστρόμο.

—Φαίνεται πὼς εἴχατε μεγάλο πανηγύρι.

—Πάρα πολὺ μεγάλο —ἀπαντᾷ ὁ λοστρόμος μὲ δακρυσμένα μάτια. Γιατὶ ὅλο τὸ τσοῦρμο τοῦ «Ἀτρομήτου» θρηνοῦσε τὸν θάνατον τοῦ καπετάνιου των. Ὁ λοστρόμος δὲν εἶπε ὅμως τίποτα γιὰ τὸν θάνατο στὸν Τοῦρκο ἀξιωματικό. Τοὖπε μονάχα πὼς εἶνε πάνω στὴ «Σκύλλα» μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκα του τὴ Δέσποινα.

—Εἶνε ἡ «Σκύλλα» ἐδῶ; ρωτᾷ μὲ ἔκπληξι ὁ Τοῦρκος ἀξιωματικός.

—Ναί. Ἂν δὲν ἐρχόταν αὐτὴ νὰ λάβῃ μέρος στὴ ναυμαχία, αὐτὴ τὴ στιγμὴ δὲν θἄμαστε ἐδῶ ἐμεῖς. Θἄμαστε ἢ στὴ Κάντια σκλάβοι ἢ πνιγμένοι στὸ πάτο τῆς θάλασσας, ἀπαντᾷ ὁ λοστρόμος τοῦ «Ἀτρόμητου» καὶ ἔδωσε διαταγὴ νὰ μπῇ ἕνας ναύτης του στὴν τούρκικη πάσαρα γιὰ νὰ τὴν ὁδηγήσῃ στὴ «Σκύλλα».

◇◇◇

Σὲ πέντε λεπτά, ἡ πάσαρα διπλάρωνε στὴ «Σκύλλα» καὶ ὁ Τοῦρκος ἀξιωματικὸς ἀνέβηκε ἐπάνω στὸ κατάστρωμά της.

— Θέλω νὰ ἰδῶ τὴν ἀρχικαπετάνισσά σας καὶ τὸν καπετὰν Μανέττα, λέγει στὸ ναύτη-σκοπό.

Κούνησε θλιβερὰ ὁ ναύτης τὸ κεφάλι καὶ ἔκαμε νόημα μὲ τὸ χέρι στὸν Τοῦρκο ἀξιωματικὸ πὼς ἐκεῖνο ποὺ ζητοῦσε ἦταν στὴν πρύμη. Ὁ ἀξιωματικὸς τράβηξε κατὰ κεῖ καὶ ἅμα ἐπλησίασε λίγο στάθηκε ἀκίνητος σὰν νὰ τὸν καρφώσανε χάμω.

Γιατὶ εἶδε νἆναι ξαπλωμένο στὴν κουβέρτα νεκρὸς ὁ καπετὰν Μανέττας.

Στὸ προσκέφαλό του ἔκαιγε ἕνα φανάρι, γύρω του ἦσαν καθισμένοι σὲ χαμηλὰ σκαμνιὰ οἱ καπεταναῖοι τῶν ἄλλων καραβιῶν, σκυφτοὶ καὶ ἀμίλητοι καὶ ἀνάμεσά των ἡ Δέσποινα, ποὺ ὡμοίαζε μὲ ἄγαλμα τῆς μελαγχολίας.

◇◇◇

Ὁ Τοῦρκος ἀξιωματικὸς μπροστὰ στὸ θέαμα αὐτὸ δὲν τολμοῦσε νὰ μιλήσῃ. Στεκότανε ἀκίνητος ὥς ὅτου βλέποντάς τον ἡ ἀρχικουσάρα σηκώθηκε καὶ τοὖκαμε νόημα νὰ προχωρήσῃ.

—Τί θέλεις; τὸν ρωτᾷ.

—Ἔρχομαι ἐκ μέρους τοῦ καπετὰν πασσᾶ —ἀπαντᾷ ἐκεῖνος— γιὰ νὰ χαιρετήσω τὸν καπετὰν Μανέττα καὶ νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ κοπιάσῃ στὸ Γιλδιρὶμ ὅπου τὸν περιμένει ὁ ναύαρχος νὰ τοῦ σφίξῃ τὸ χέρι Ἀλλὰ μὲ λύπη μου βλέπω...

—Ναί —κάνει μὲ συγκίνησι ἡ Δέσποινα— ὁ καπετὰν πασᾶς ἔχασε τὸν πιὸ πιστὸ καὶ τὸν πιὸ ἀνδρεῖο σύμμαχό του. Ὁ καπετὰν Μανέττας, ὁ ἄνδρας μου, πέθανε, ὅπως ἔζησε. Σὰν τίμιο παλληκάρι. Σὰν γνήσιος Ἕλληνας ἐκδικητής. Θὰ ἔλθω ἐγὼ στὸ Γιλδιρὶμ γιὰ νὰ ἀναφέρω στὸν καπετὰν πασσᾶ τὶς λεπτομέρειες τῆς ναυμαχίας.

◇◇◇

Λίγη ὥρα ἀργότερα καὶ ὅταν πιὰ ἄρχισε νὰ ροδίζῃ ἡ αὐγή, ἡ πάσαρα τοῦ Γιλδιρὶμ γύριζε. Δυὸ ἀξιωματικοὶ ποὺ τρέξανε στὴ σκάλα γιὰ νὰ ὑποδεχθοῦν τὸν καπετὰν Μανέττα μὲ ἔκπληξί των βλέπουν νὰ ἀναβαίνῃ τὴ σκάλα τοῦ μεγάλου καραβιοῦ μιὰ πεντάμορφη γυναῖκα μὲ ξανθιὰ μαλλιὰ καὶ μὲ στολὴ πολεμική. Ἀμέσως τὴ γνώρισαν πὼς ἦταν ἡ Κουρσάρα μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιὰ καὶ ἀφοῦ τὴν ἐχαιρέτησαν εὐλαβικά, τὴν ἔβαλαν στὴ μέση καὶ τὴν ὡδήγησαν μὲ τιμὴ στὴ πρύμη, ποὺ μέσα στὴ πλούσια ἐπιπλωμένη τέντα ἐκάθητο ὁ καπετὰν-πασσᾶς καὶ οἱ ἀξιωματικοί του σὲ μαλακὰ μαξιλάρια. Δίπλα στὸν καπετὰν πασσᾶ ἦταν ἕνα ἄδειο μαξιλάρι προωρισμένο γιὰ τὸν καπετὰν Μανέττα.

◇◇◇

Ὁ ἀναγνώστης μας μόνος του μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τὴν ἔκπληξι ποὺ δοκίμασε ὁ Χαϊρεδδὶν Μπαρμπαρόσα ὅταν ἀντὶ τοῦ καπετὰν Μανέττα βλέπει νὰ μπαίνῃ μέσα στὴ τέντα ἡ ὡραία κόρη τοῦ καπετὰν Μάρκου ἡ ἀτρόμητη ἀρχικουρσάρα. Ἀμέσως ἀπὸ τὴ σκυθρωπὴ καὶ μελαγχολικὴ φυσιογνωμία της κατάλαβε πὼς κάτι τρομερὸ τῆς συμβαίνει. Σηκώθηκε εὐθὺς ἐπάνω, τὴν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι, τὴ φίλησε στὸ μέτωπο καὶ βάζοντάς την νὰ καθήσῃ δίπλα του, ἐρωτᾷ.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

Πολυτέλεια ἢ ἀνάγκη

Ὑγιᾶ δόντια εἶναι τόσον πολύτιμα, ὅσον καὶ ἕνα ὑγιὲς στομάχι. Τὰ δόντια εὑρίσκονται, ὡς ζωντανὰ ἐργαλεῖα, μὲ τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος εἰς στενοτάτην ἐπαφήν. Διὰ τῶν ἀσθενῶν ὀδόντων εἰσέρχονται φορεῖς ἀσθενειῶν εἰς τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος καὶ προκαλοῦν συχνὰ ἀσθενείας τῆς καρδίας, νεφρίτιδα ἢ ἀρθριτισμόν. Ἕνας καλὸς τρόπος ἀποφυγῆς ἀσθενειῶν τῶν δοντιῶν σας εἶναι ἡ περίφημος ἀρίστης ποιότητος ὀδοντόπαστα Χλωροδόντ. Προκαλεῖ τὴν ἐντονωτέραν ἔκκρισιν τῶν σιελογόνων ἀδένων καὶ φροντίζει ὥστε νὰ προφυλάσσωνται τὰ δόντια κατὰ φυσικὸν τρόπον. Μὴ τὸ λησμονῆτε : Πρῶτα τὸ πρωΐ καὶ τελευταῖα τὸ βράδυ

Ὀδοντόπαστα Χλωροδόντ

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΕΥΡΕΤΕ ΟΤΙ:

Η ΘΥΛΗΚΗ ΑΡΑΧΝΗ

ΤΡΩΓΕΙ ΤΟΝ ΑΡΡΕΝΑ ΣΥΝΤΡΟΦΟΝ ΤΗΣ, ΕΥΘΥΣ ΩΣ ΠΑΥΣΗ ΝΑ ΤΗΣ ΧΡΗΣΙΜΕΥΗ ΔΙΑ ΤΗΝ ΤΕΚΝΟΠΟΙΙΑΝ

Η ΑΡΑΧΝΗ

Εἶνε ὁ πιὸ μορφωμένος καὶ ὑπομονητικὸς ὑφαντουργὸς τοῦ κόσμου.

Η ΑΡΑΧΝΗ

Στήνει παγίδες σὲ μεγαλύτερα ἔντομα μὲ τὸν πιὸ ἔξυπνο τρόπο.

Τὸ περίεργο αὐτὸ ἔντομον μὲ τὰ ὀκτὼ μακρὰ καὶ λεπτὰ πόδια, προξενεῖ συνήθως εἰς ὅλους μας κάποιον ἀκατανίκητον φόβον καὶ κάποιον ἀνεξήγητον ἀποτροπιασμόν.

Γιατί;

Ἴσως λόγῳ τῆς ἀνομοιότητός του πρὸς τὰ ἄλλα ἔντομα, τῶν περιέργων συνηθειῶν του, τοῦ δηλητηρίου ποὺ χύνουν στὴν πληγή, ὅταν δαγκώνουν, μερικὰ εἴδη ἀραχνῶν καὶ τέλος λόγῳ τῆς γνωστῆς ἀπὸ πολλὰς περιγραφάς, καννιβαλικῆς διαθέσεως τοῦ θήλεος ἀπέναντι τοῦ ἄρρενος.

◇◇◇

Ἐν τούτοις, ὅποιος λάβει τὴν ὑπομονὴν νὰ μελετήσῃ ἐκ τοῦ πλησίον τὶς ἀράχνες, ὄχι μόνον θ' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸν φόβον καὶ τὸν ἀποτροπιασμόν, ποὺ προξενοῦν τὰ περίεργα αὐτὰ ἔντομα, ἀλλὰ θὰ εὕρῃ στὴν ζωή τους πολλὰ σημεῖα ἐνδιαφέροντα καὶ ἄξια προσοχῆς, τὰ ὁποῖα θὰ τὸν κάνουν νὰ τὰ συμπαθήσῃ.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖο τὴν ξεχωρίζει ἀπὸ τὰ ἄλλα ἔντομα καὶ ἀποτελεῖ χαρακτηριστικὸ γνώρισμά της, εἶνε ἡ ὑφαντικὴ της τέχνη.

Αὐτή, ἄλλως τε, κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν μυθολογίαν, ὑπῆρξε ἡ αἰτία διὰ τὴν ὁποίαν ἡ Ἀθηνᾶ μετέβαλε εἰς ἀράχνην τὴν κόρην τοῦ Ἴδμωνος, ἡ ὁποία διετείνετο ὅτι ὕφαινε καλύτερα ἀπὸ αὐτήν.

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι τὰ ὑφαντὰ τῆς ἀράχνης, εἶνε τόσο λεπτά, τόσο ἔντεχνα καὶ ταὐτοχρόνως τόσο στερεά, ὥστε ἡ λέξις ἀραχνοΰφαντος χρησιμοποιεῖται ἀκριβῶς γιὰ νὰ χαρακτηρίσῃ κάποιο ἐξαιρετικὸ προϊὸν τῆς λεπτοτέρας ὑφαντουργικῆς τέχνης.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ γνωστὸ γιὰ τὸ στρογγυλὸ σχῆμα δίχτυ τῆς κοινῆς ἀράχνης, τὸ ὁποῖον ὅλοι γνωρίζουν, ὑπάρχουν πολὺ ὡραιότερα καὶ τεχνικώτερα «ἔργα» της, τὰ ὁποῖα ὑφαίνουν ἀράχνες ἄλλων εἰδῶν καὶ τὰ ὁποῖα δίνουν τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι τὰ μικρὰ αὐτὰ ὄντα, ἔχουν τοὐλάχιστον, μαθηματικὰς γνώσεις.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων ὑπάρχει μιὰ μικρὴ ἀράχνη, ἡ ὁποία ζῇ στὰ δάση τῶν πεύκων ἰδίως καὶ μοιάζει σὰν μικρὸ κουκουνάρι, ἡ ὁποία ὑφαίνει ἕνα δίχτι σὲ σχῆμα βεντάλιας. Μεταξὺ τῶν ἐξωτερικῶν πλευρῶν της τοποθετεῖ λοξὲς κλωστές, οἱ ὁποῖες ἀκριβῶς χρησιμεύουν γιὰ νὰ πιάσῃ τὴ λεία της.

Ὅταν τὸ δίχτι της εἶνε ἕτοιμο, ἀποσύρεται ὀλίγον ἀπόμερα καὶ κρατεῖ εἰς τὰ μπροστινά της πόδια τὴν ἄκρη μιᾶς κλωστῆς, ἡ ὁποία ἑνώνεται κατὰ τελειότατον τρόπον μὲ τὶς κλωστὲς τῶν ἐξωτερικῶν πλευρῶν τοῦ δικτύου της. Μόλις κάποιο θῦμα ἀγγίξῃ τὶς ἐνδιάμεσες κλωστές, ἡ ἀράχνη σύρει δυνατὰ τὴν κλωστὴ ποὺ κρατεῖ στὰ πόδια της. Τότε οἱ ἐξωτερικὲς πλευρὲς τοῦ δικτύου μαζεύονται, ὅπως μαζεύεται μιὰ βεντάλια καὶ ἡ λεία εὑρίσκεται πιασμένη μέσα στὸ κλειστὸ δίχτυ.

◇◇◇

Ἐκτὸς γιὰ τὴ φωλιὰ καὶ γιὰ τὸ δίκτυ της, οἱ κλωστὲς χρησιμεύουν στὴν ἀράχνη καὶ δι' ἄλλα πράγματα. Μὲ αὐτὲς πολλὲς ἀράχνες περιβάλλουν τὰ αὐγά τους καὶ τὰ ἀποκρύπτουν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς των, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ χειρότερος εἶνε ἡ σφῆκα.

Ἐχθροὶ τῆς ἀράχνης εἶνε ἐπίσης τὰ ἐντομοβόρα πτηνά. Κατόπιν χρησιμοποιοῦν τὴν κλωστή τους, ἀφοῦ τυλίξουν ὁλόκληρο τὸ σῶμα τους μέσα σ' ἕνα πυκνὸ ἀλλὰ ταὐτοχρόνως ἐλαφρότατο δίκτυ, διὰ νὰ μεταφερθοῦν ἀκόπως καὶ ἀκινδύνως, ἐπάνω στὰ πτερὰ τοῦ ἀνέμου, ἀπὸ ἕνα μέρος στὸ ἄλλο.

◇◇◇

Ἐκτὸς τοῦ ὅτι οἱ ἀράχνες τῆς Εὐρώπης ἐν γένει εἶνε τελείως ἀκίνδυνες, δὲν εἶνε καὶ ὅλες προικισμένες μὲ τὸ καννιβαλικὸν ἔνστικτον τῆς καταβροχθίσεως τοῦ ἄρρενος.

Ὑπάρχουν εἴδη ἀραχνῶν εἰς τὰ ὁποῖα θῆλυ καὶ ἄρρεν ζοῦν ἀπολύτως εἰς καλὴν ἁρμονίαν ἐπάνω εἰς τὸ αὐτὸ δίκτυ. Γιὰ τὶς ἄλλες, δὲν θὰ ἔπρεπε κανεὶς νὰ θελήσῃ νὰ φέρῃ εἰς τὸ ἀνθρώπινον ἐπίπεδον τὶς συνήθειές τους. Δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦμεν ὅτι οἱ ἀράχνες εἶνε σαρκοβόρα, ἁρπακτικὰ ἔντομα καὶ ὅτι — ἐφ' ὅσον οἱ ἄρρενες εἶνε πολὺ μικρότεροι κατὰ κανόνα— ἀποτελοῦν καὶ αὐτοὶ διὰ τὸ μεγαλύτερον θῆλυ μίαν λείαν ἐφ' ὅσον παύσουν νὰ τοὺς χρειάζωνται διὰ τὴν τεκνογονίαν.

Ἕνα πολὺ ἐνδιαφέρον κεφάλαιον τῆς βιολογίας τῶν ζώων εἶνε ἀκριβῶς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον περιλαμβάνει τοὺς τρόπους κατὰ τοὺς ὁποίους οἱ ἄρρενες προσπαθοῦν νὰ ἐπιτύχουν καὶ ἐπιτυγχάνουν τὴν εὔνοιαν τῶν θηλέων εἰς τὴν συνομοταξίαν τῶν ἀραχνῶν. Μεταξὺ ἄλλων ἰσχύει καὶ ἡ προγαμιαία δωρεά.

Στὶς μεγάλες ἀράχνες τῶν δασῶν, ὁ ἄρρεν προσφέρει κατὰ τὸ πρωϊνὸ ξύπνημα εἰς τὸ θῆλυ μίαν μυῖγαν ἢ ὁποιοδήποτε ἄλλο ἔντομον, τὸ ὁποῖον συνέλαβε καὶ τοποθετεῖ εἰς τὸ δίκτυ της, προτοῦ προχωρήσῃ ὁ ἴδιος.

◇◇◇

Εἰς τὰ θερμότερα κλίματα, δηλαδὴ εἰς τὶς περὶ τὸν τροπικὸν χῶρες τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ἀφρικῆς, εἰς τὴν Αὐστραλίαν καὶ εἰς τὴν Νέαν Ζηλανδίαν ὑπάρχουν μεγάλες ἀράχνες, οἱ ὁποῖες εἶνε πράγματι δηλητηριώδεις καὶ οἱ ὁποῖες μποροῦν νὰ ἀποβοῦν ἐπικίνδυνοι καὶ διὰ τὸν ἄνθρωπον. Εἰς τὴν Εὐρώπην ὅμως, ὅπως εἴπαμε, ἂν καὶ τὸ δάγκωμα τῆς ἀράχνης μπορῇ νὰ προξενήσῃ κάποιαν φλόγωσιν καὶ κάποιον πόνον, εἶνε ἀκίνδυνον. Τοὐναντίον αἱ ἀράχναι δείχνονται ὠφέλιμοι εἰς τὸν ἄνθρωπον, διότι καταστρέφουν πλεῖστα ἄλλα βλαβερὰ ἔντομα.

ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΣΤΗ ΣΙΒΗΡΙΑ

Τοῦ Ρώσου λογοτέχνου Μ. ΖΙΡΣΚΩΦ

Ἡ ἱστορία τῆς Ἄννας Πετρόβνας Ντερέμοβας ἦταν γεμάτη περιπέτειες. Εἶχε περάσει ἀπὸ τὴν τραγωδία ἑνὸς ἄτυχα γάμου, εἶχε κάμει ἔγκλημα κι' εἶχε ζήσει χρόνια ἐξόριστη στὴ Σιβηρία γιὰ ἕνα ἔγκλημα.... Ὥστε ἡ εὐγενικὴ αὐτὴ κυρία εἶχε διαπράξει ἔγκλημα ; Ναί ! Μὰ πῶς ; Θὰ τὸ ποῦμε. Τὸ πιὸ περίεργο ὅμως τῆς ζωῆς της εἶνε τὸ εἰδύλλιο της στὴ Σιβηρία.

Νέα ἡ Ἄννα ἦταν ἕνα ὡραῖο καὶ χαριτωμένο κορίτσι, ποὺ ἄξιζε νὰ παντρευτῇ ἕναν ἄντρα ὑπέροχο. Μὰ ἦταν ἄτυχη. Τὴν πάντρεψαν μ' ἕνα τύπο ποὺ ἐφαίνετο καλὸς καὶ ἥρεμος ἄνθρωπος. Μὰ μετὰ τὸν γάμο ἀπεδείχθη ἕνας ἀπότομος, χυδαῖος καὶ δεσποτικὸς τύπος. Μετεχειρίζετο πολὺ πρόστυχα τὴν δύστυχη Ἄννα. Γιὰ τὸ παραμικρὸ τὴν ἔβριζε... Ἐκείνη ἡ δύστυχη ὑπέμενε... Μὰ στὸ τέλος εἶχεν ἐξεγερθῇ ὁ ἐγωϊσμός της. Δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ὑπομείνῃ πιά... Καὶ ὅταν ἄρχισε καὶ νὰ τὴν δέρνῃ, αὐτὴ σκέφθηκε νὰ ἀμυνθῇ.... Ἀλλὰ πῶς ; Ἐκεῖνος ἦταν χειροδύναμος ψηλός, δυνατός... Αὐτὴ τί μποροῦσε νὰ τοῦ κάμῃ ;

◇◇◇

Μιὰ μέρα τὰ πράγματα ἀγρίεψαν περισσότερο. Ἐκεῖνος τὴν ἔδειρε. Κι' ἐκείνη, ποὺ ἤξερε ποὺ ὁ ἄντρας της ἔβανε τὸ πιστόλι του ἔτρεξε καὶ τὸ πῆρε... Θὰ τὸν ἐπυροβολοῦσε ; ὄχι... Τὸ πῆρε γιὰ νὰ τὸν φοβίσῃ. Μὰ ἐκεῖνος, ἀντὶ νὰ φοβηθῇ, ἐσήκωσε μιὰ καρέκλα καὶ τὴν ἐκυνήγησε μ' αὐτή. Ἡ δύστυχη Ἄννα φοβήθηκε πὼς τώρα ὁ ἄντρας της θὰ τῆς ἔσπαζε τὸ κεφάλι μὲ τὴν καρέκλα. Γιὰ νὰ ἀμυνθῇ, ἐπρότεινε τὸ πιστόλι... Ἦταν πολὺ ταραγμένη.... Χωρὶς καλὰ νὰ τὸ νοιώσῃ, ἐπίεσε τὴν σκανδάλη... Ἐπυροβόλησε ! Ὁ ἄντρας της ἔπεσε στὸ πάτωμα ! Τὸν ἐσκότωσεν ; ὄχι... τὸν εἶχε τραυματίσει... Μὰ ὁ τραυματίας δὲν πέθανε. Σιγὰ —σιγὰ τὸ τραῦμα του γιατρεύτηκε.

Ὡστόσο ἡ Ἄννα ἐδικάσθη στὸ κακουργοδικεῖο καὶ κατεδικάσθη σ' ἑκατὸ μαστιγώσεις καὶ σὲ πολυχρόνια ἐξορία σ' ἕνα φρούριο τῆς Σιβηρίας. Στὴν ἐξορία ὅμως εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ξαναπαντρευτῇ, ἂν ζοῦσε βέβαια... Ἡ Ἄννα μετεφέρθη στὴ Σιβηρία καὶ τὴν ἔκλεισαν στὸ φρούριο τῆς Αἰκατερίνης. Ἐκεῖ, μιὰ μέρα ποὺ ἐγίνονταν στρατιωτικοὶ ἀγῶνες, ἐπρόκειτο ἡ Ἄννα νὰ ὑποστῇ τὶς ἑκατὸ μαστιγώσεις.

Ὅταν ἔφτασε ἡ φοβερὴ αὐτὴ ὥρα ὁ ἁρμόδιος ἀξιωματικὸς τὴν διέταξε νὰ γυμνώσῃ τὶς πλάτες καὶ τὸ στῆθος της. Ἔπειτα ἐφώναξε ἕνα Κοζάκο καὶ τοῦ εἶπε :

—Τάρπογκα, πιάσε της τὰ χέρια, κράτησέ τα καλὰ καὶ πρόσεξε νὰ μὴ σὲ δαγκάσῃ.

Ὁ κοζάκος ἔπιασε μὲ τὰ σιδερένια του χέρια, τὰ χεράκια τῆς Ἄννας. Ἐκείνη δὲν ἔκαμε ἀπόπειρα νὰ τὸν δαγκάσῃ. Ἐσήκωσε μονάχα τὰ μεγάλα, μαῦρα μάτια της καὶ ἐκύτταξε τὸν κοζάκο κατάματα. Σ' ἐκείνη τὴ ματιά της ὑπῆρχε μιὰ μαγικὴ δύναμι, μιὰ γοητεία καὶ μαζὶ μιὰ βουβὴ παράκλησι....

Ἡ σκληρὴ καρδιὰ τοῦ κοζάκου ἔλυωσε μὲ μιᾶς σ' ἐκείνη τὴ ματιά.

Καὶ ξαφνικά, ἐνῷ ὁ ἀξιωματικὸς ἐκατέβαζε τὸ φόρεμα τῆς Ἄννας στὸ στῆθος καὶ στὴν πλάτη, ὁ κοζάκος Τάρπογκα ἐφώναξε :

—Μὴ τὴν πειράζετε. Ἀφῆστέ τη ! Θὰ δεχθῶ ἐγὼ τὶς μαστιγώσεις της.

—Μὲ ποιὸ δικαίωμα; ρώτησε ὁ ἀξιωματικός.

—Μὲ τὸ δικαίωμα τοῦ συζύγου της. Θὰ τὴν παντρευτῶ. Καὶ ξέρετε πὼς ὁ σύζυγος πρέπει νὰ πέρνῃ ἀπάνω του τὴν εὐθύνη της καὶ νὰ δέχεται τὴ μισὴ τιμωρία της.

—Θὰ μετανοιώσῃς !

◇◇◇

Ὁ Τάρπογκα ἐγυμνώθηκε ἀπὸ τὴ μέση κι' ἀπάνω. Μερικοὶ στρατιῶτες τὸν ἔδεσαν μ' ἕνα στερεὸ σκοινὶ καὶ τοῦ ἔδεσαν στὰ πόδια ἕνα βαρύτατο σίδερο.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἔπιασε ἄγρια τὸ κνοῦτο, τὸ σήκωσε ψηλὰ καὶ τὸ κατέβασε μὲ δύναμη στὴν πλάτη τοῦ κοζάκου.

Ὁ Τάρπογκα ἐδάγκασε τὰ χείλια του γιὰ νὰ μὴν ξεφωνίσῃ ἀπὸ τὸν πόνο. Κι' ἡ Ἄννα μισολυποθυμισμένη ἀπὸ τὸ φόβο της, εἶδε νὰ τρέχῃ αἷμα ἀπὸ τὶς πλάτες τοῦ κοζάκου, ποὺ εἶχε δεχτῇ νὰ ὑποστῇ τὴ μισὴ τιμωρία της...

Ἔτσι ἡ Ἄννα καὶ ὁ κοζάκος Τάρμπογκα γίνανε ἀντρόγυνο καὶ μάλιστα πολυαγαπημένο. Ἔζησαν χρόνια πολλὰ στὴ Σιβηρία καὶ γύρισαν μαζὶ στὴ Μόσχα. Καὶ πάντα ἦταν ὑποδειγματικὸ ἀντρόγυνο.

Μ. ΖΙΡΣΚΩΦ

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΟ ΩΡΑΙΟΜΕΤΡΟΝ

'Ο κόσμος τῶν ὡραίων δεσποινίδων τῆς ὑφηλίου, ποὺ φιλοδοξοῦν νὰ γίνουν βασίλισσαι καλλονῆς εἰς τὴν χώραν των, πολὺ δὲ περισσότερον φυσικά, βασίλισσαι καλλονῆς συμπάσης τῆς ὑφηλίου, προσλαμβάνουσαι τὸν ἐπίζηλον τίτλον : «μὶς 'Υφήλιος» διατελοῦν κατ' αὐτὰς ὑπὸ ζωηροτάτην συγκίνησιν. Καὶ τοῦτο, διότι καθ' ἃ ἐκοινοποίησεν ὁ ἀσύρματος τοῦ "Αἵφελ κάποιος γάλλος μηχανικὸς ἐφεῦρε μηχάνημα διὰ τοῦ ὁποίου ἐξακριβοῦται ἡ γνησιότης τῆς καλλονῆς ἑκάστης ὑποψηφίου καὶ ἡ κατὰ ἑκατὸν τοῖς ἑκατὸν ἢ ὄχι τελειότης αὐτῆς.

'Υπὸ τὰς συνθήκας, λοιπόν, αὐτάς, σκέπτονται αἱ μὴ διαθέτουσαι ἰδίως μέσα εἰς τὰς κριτικὰς ἐπιτροπάς, ἀποκλείεται ἡ μεροληψία καὶ ἐξασφαλίζεται ἡ πεποίθησις ὅτι δὲν θὰ ἰσχύουν ἐφεξῆς πολιτικὰ ἢ ξέρω γώ, τὶ ἄλλα μέσα.

Πολλὲς μάλιστα ποὺ διαθέτουν τὸν παρᾶ, σκέπτονται νὰ ἐκδράμουν ἀπὸ τώρα στὸ Παρίσι καὶ νὰ πιστοποιήσουν τὸ τέλειον τῆς πλαστικότητός των, ὥστε στὴν περίπτωσι ποὺ θὰ συμβῆ νὰ ὑστεροῦν εἰς κανὲν σημεῖον, νὰ φροντίσουν νὰ τὸ διορθώσουν ἀπὸ τώρα, προσφεύγουσαι εἰς τὰ ἐγγυώμενα τὴν ἀπόδοσιν τῆς ἀψόγου ὡραιότητος, ποικιλώνυμα ἰνστιτοῦτα καλλονῆς.

Τὸ σχετικὸν μηχάνημα καταμετρήσεως τῆς τελειότητος τῆς γυναικείας καλλονῆς ἔχει κανονισθῆ εἰς μετρικὴν δύναμιν σύμφωνα πρὸς τὸ εἰς τὸ μουσεῖον τοῦ Λοῦβρ ἄγαλμα τῆς 'Αφροδίτης.

Εἶνε καμωμένον ἐν εἴδει συρματίνου κλωβοῦ σμικρυνομένου καὶ μεγεθυνομένου, ἐντὸς δ' αὐτοῦ περιβάλλεται ὁλόκληρον τὸ σῶμα τῆς καταμετρωμένης μὲ μόνον ἔνδυμα ἕνα μαγιό.

Τὸ ὡραιόμετρον αὐτὸ πιέζεται, ὥστε νὰ προσαρμοσθῆ εἰς τὸ σῶμα τῆς μετρωμένης καὶ ὅταν αὐτὸ γίνη, μία εἰδικὴ γραφομηχανὴ συνδεομένη μὲ τὸ μηχάνημα μ' ἕνα ἠλεκτροφόρο σύρμα, καταγράφει τὰς ἀναλογίας τοῦ σώματος.

Διὰ τὴν καταμέτρησιν τῶν ἀναλογιῶν τῆς κεφαλῆς, ὑπάρχει παρόμοιον εἰδικὸν μηχάνημα.

◊◊◊

'Ο 'Αντωνῖνο Κριτσινέλι, ἕνας βαθύπλουτος τοκογλύφος ἀπὸ τὸ Παλέρμο τῆς 'Ιταλίας, πιστεύων, σὰν καλὸς καθολικός, ὅτι ἡ ἐκ μέρους τοῦ Πάπα παροχὴ πρὸς τὸ ποίμνιον του ἀφέσεως ἁμαρτιῶν, ἀρκεῖ διὰ ν' ἀνοίξη εἰς τὰς ψυχάς, τῶν παρὰ τῆς 'Αγιότητός του συγχωρηθέντων, τὰς πύλας τοῦ Παραδείσου, ἀπεφάσισε νὰ ἐπισκεφθῆ τὸ Βατικανὸν καὶ νὰ ζητήση ἀπὸ τὸν ἐπὶ τῆς γῆς ἀντιπρόσωπον τοῦ 'Υψίστου, νὰ τοῦ συγχωρήση τὰς ἁμαρτίας.

Πράγματι, ἐγκαταλείψας τὰς ἐν Παλέρμῳ ἐργασίας του, ἐπεσκέφθη τὸ Βατικανὸν ἐπέτυχε νὰ ἴδη τὸν Πάπαν καὶ νὰ λάβη τὴν συγγνώμην καὶ τὰς εὐλογίας του, ἀλλὰ ἀντὶ τῶν πυλῶν τοῦ Παραδείσου, εἶδεν ἐπιστρέφων ἐκ τοῦ Βατικανοῦ εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμόν, νὰ συλλαμβάνεται διὰ νὰ ὁδηγηθῆ εἰς τὰς φυλακάς...

'Ο εὐλαβής.... τοκογλύφος, εἶχε λησμονήσει ὅτι, πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ κεφαλαίου, διὰ τοῦ ὁποίου ἵδρυσε τὸ τοκογλυφικὸν του γραφεῖον, εἶχε διαπράξει ληστείαν μετὰ φόνου, ὅτι εἶχε δικασθῆ ἐρήμην εἰς εἰκοσαετῆ εἱρκτὴν καὶ ὅτι κατεζητεῖτο ἀπὸ τὰς ἀρχάς.

Κατορθώσας νὰ δραπετεύση μετὰ τὴν διάπραξιν τοῦ ἐγκλήματος, εἶχεν ἐπανέλθει μετὰ δεκαπενταετῆ ἀπουσίαν εἰς 'Αμερικὴν καὶ ἐπίστευεν ὅτι— ἐφ' ὅσον εἶχεν ἐγκατασταθῆ ὑπὸ ἄλλο ὄνομα καὶ μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου εἶχε ἀλλάξει μορφὴν— δὲν θὰ τὸν ἀνεγνώριζε κανείς.

Δυστυχῶς ὅμως γι' αὐτόν, ὁ ἐποπτεύων ἐπὶ τῆς κινήσεως τοῦ σταθμοῦ μυστικὸς ἀστυνομικός, ὁ ὁποῖος ἦτο ἐξ ἐκείνων, εἰς τοὺς ὁποίους εἶχεν ἀνατεθῆ ἡ δίωξίς του κατὰ τὴν ἐποχὴν ποὺ διεπράχθη τὸ ἔγκλημα, τὸν ἀνεγνώρισε καὶ τὸν συνέλαβε. Φυσικά, ὁ Κριτσινέλι ἰσχυρίσθη ὅτι τὸ ἔγκλημά του εἶχε μετὰ τὴν πάροδον τόσου χρόνου παραγραφῆ καὶ ἑπομένως κακῶς συνελήφθη, ἀλλ' αἱ ἀρχαὶ δὲν τὸ ἔλαβον ὑπ' ὄψει διότι, σὺν τοῖς ἄλλοις, κατηγορεῖται καὶ διότι δὲν ἐξεπλήρωσε τὰς στρατιωτικὰς ὑποχρεώσεις του.

"Ετσι καὶ ἂν ἀκόμη γίνη δεκτὸν ὅτι τὸ ἔγκλημα παρεγράφη, πάλιν ὁ φτωχὸς τοκογλύφος δὲν θ' ἀφεθῆ νὰ ὁδεύση πρὸς τὸν παράδεισον, ἀλλὰ θὰ ὁδηγηθῆ στὸ στρατῶνα. 'Ασφαλῶς ποτὲ ἄλλοτε ἡ εὐλογία τοῦ Πάπα δὲ θάφερε τόση γρουσουζιά.

Διότι σὺν τοῖς ἄλλοις οἱ ὀφείλοντες ποσὰ πρὸς τὸν Κριτσινέλι βρῆκαν εὐκαιρία νὰ τὸν μηνύσουν ἐπὶ τοκογλυφίᾳ, πρᾶγμα ποὺ ἐπιβαρύνει ἀκόμα περισσότερο τὴ δύσκολη θέσι του.

ΓΡΑΨΕ ΛΑΘΟΣ!...

ΤΟΥ ΡΕΝΕ ΡΑΣΙΝ

'Ο 'Οκτάβιος Παλουαζῶ σηκώθηκε κατσουφιασμένος. 'Απὸ τὴν μισάνοιχτη πόρτα τὸ χέρι τῆς θυρωροῦ του τοῦ πέταξε ἕνα χαρτὶ τσακισμένο στὰ δύο. 'Ο 'Οκτάβιος τὸ πῆρε, τὸ ἄνοιξε καὶ μουρμούρισε :

—Μμ... ἄλλη συμφορὰ πάλι.

"Επειτα ἀνέβηκε σὲ μιὰ μισοσπασμένη καρέκλα καὶ κάρφωσε στὸν τοῖχο τὸ χαρτὶ ποῦχε φέρει ἡ θυρωρὸς καὶ στὸ ὁποῖο διάβαζε κανείς: «'Υπηρεσία καταδιώξεως, συνοικία Σηκουάνα κλπ.»

—Νὰ δοῦμε πόσα θὰ λάβω ἀκόμα, μουρμούρισε ἀπελπισμένος καὶ κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα. βάζοντας τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα στὰ χέρια, ἂν καὶ δὲν εἶχε καμμιὰ λύση νὰ σκεφθῆ γιατὴ θλιβερὴ κατάστασή του.

—'Αφοῦ τὸ πρᾶμμα δὲν καταλήγει στὴν ἀστυνομία ἀκόμα, πάλι καλά. Διασκεδάζει κανεὶς μὲ τὸ νὰ βρίσκεται σὲ σχέσεις μὲ τὴν Τράπεζα τῆς Γαλλίας.

"Επειτα τὰ μάτια του πέσανε σ' ἕνα φύλλο τοῦ «Δὸν Ζουάν», ἐφημερίδος ποὺ μόλις εἶχε βγῆ στὸ Παρίσι καὶ κυκλοφοροῦσε σὲ χιλιάδες ἀντίτυπα. 'Ο 'Οκτάβιος τὴν πῆρε μηχανικὰ στὰ χέρια του. "Εξαφνα τὰ μάτια του ἀνοίχτηκαν διάπλατα.

Τ' ἦταν αὐτὸ ποὺ διάβαζε μὲ χονδρά, μεγάλα γράμματα ; 'Εκατὸ χιλιάδες φράγκα !

"Ω ! διάολε. Σὲ ποιὸν εὐτυχῆ πρόκειται νὰ δοθοῦν αὐτὲς οἱ 100 χιλιάδες ;

Πῆρε τὴν ἐφημερίδα κοντήτερα καὶ διάβασε : «Δεσποινὶς καλῆς οἰκογενείας ἔχουσα προῖκα 100 χιλιάδων φράγκων, ζητεῖ σύζυγον σοβαρὸν καὶ ἀξιοπρεπῆ. Γράψατε Κ. 103 Πόστ—Ρεστάντ, Παρίσι».

◊◊◊

'Απ' ὅτι εἶχε διαβάσει ὁ ταλαίπωρος 'Οκτάβιος τὸ μόνο πρᾶμμα ποὺ ἔμενε μπροστὰ στὰ κατάπληκτα μάτια του, ἦταν τὰ πέντε μηδενικὰ ποὺ ἦταν κοντὰ στὸ 1. Χωρὶς νὰ χάνη καιρὸ κάθησε κι' ἔγραψε μὲ τὸ ὡραιότερο γράψιμο ἕνα γράμμα καὶ τὄκλεισε, ἔβαλε ἀπ' ἔξω Κ. 103 Πόστ—Ρεστάντ, Παρίσι καὶ τὄστειλε.Πέρασαν τρεῖς μέρες ἀγωνίας γιὰ τὸ Παλουαζῶ, ὅταν ἔξαφνα ἕνα πρωΐ, μαζὶ μ' ἕνα νέο λογαριασμὸ ἀγριώτερο ἀπ' ὅλους τοὺς προηγουμένους, τὰ χέρια τοῦ θυρωροῦ τοῦ πέταξαν ἕνα κομψὸ γραμματάκι μὲ καλλιγραφικὰ γράμματα, τὸ ὁποῖο δὲν ἦταν παρὰ μιὰ πρόσκλησις γιὰ νὰ περάση ἀπ' τὸν κ. Κοκαλάμ, λεωφόρος 'Αντέμ. 'Ο ἐνθουσιασμὸς τοῦ 'Οκταβίου ἦταν ἀπερίγραπτος. "Αρπαξε τὸ γραμματάκι κι' ἄρχισε νὰ χοροπηδάη στὸ δωμάτιο σὰν τρελλός. Τὸν καλοῦσαν λοιπὸν νὰ πάη στὸ σπίτι τῆς νύφης, ποὺ εἶχε τὶς 100 χιλ. φράγκα ; 'Επὶ τέλους ! θὰ ξελάσπωνε ἀπ' αὐτὴ τὴ φρικτὴ οἰκονομικὴ κατάστασι ποὺ τὸν εἶχε ρίξει ἡ κακοτυχία του. 'Επέρασε ἕνα χέρι τσουένι τὰ ρουχά του, τὰ γάντια του καὶ ἕτοιμος πιά, ὁ ὑποψήφιος γαμπρὸς διευθύνθηκε πρὸς τὸ σπίτι τὸ ὁποῖο θὰ τὸν ἔβγαζε ἀπὸ τὴ γκίνια. "Οταν ἔφθασε κεῖ ἐκτύπησε μὲ χέρι ποὺ ἔτρεμε, τὸ κουδοῦνι. "Ενας θυρωρὸς τοῦ ἄνοιξε καὶ τὸν ἔμπασε σ' ἕνα σαλονάκι.

'Ο 'Οκτάβιος προσπαθοῦσε νὰ πάρη ὅσο μποροῦσε πιὸ μεγαλοπρεπὲς ὕφος ἕως ὅτου ἡ πόρτα ἀνοίχθηκε κι' ἕνας ἀξιοσέβαστος κύριος μπῆκε μὲ πόζα. Αἱ συστάσεις ἔγιναν. 'Ο Παλουαζῶ εἶπε τ' ὄνομά του καὶ τοὺς τίτλους του, ὅταν ἔξαφνα ὁ ἀξιοσέβαστος κύριος εἶπε :

—Τὸ ἀγαπητό μου παιδί ! εἶνε τόσο μικρούλα.... Μὰ αὐτὸ τὸ μοιραῖο σφάλμα.... τὶ νὰ γίνη ! βλέπετε εἶνε ἀνθρώπινα κι' αὐτά. 'Εν πάση περιπτώσει δέχεσθε κύριε ;

Μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ Παλουαζῶ ἀστραφταν πάντα οἱ ἑκατὸ χιλιάδες καὶ πίσω ἀπ' αὐτὲς ὁ ἀτελείωτος ἀριθμὸς τῶν δανειστῶν του. Ψιθυριστὰ λοιπόν, ἀπήντησε :

—Ξέρω, κύριε, οἱ καταραμένες αὐτὲς οἱ περιστάσεις καμμιὰ φορὰ παρακινοῦν σὲ ὀδυνηρὲς συνέπειες.

◊◊◊

'Ικανοποιημένος ὁ σεβάσμιος κύριος ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ 'Οκταβίου, ὑπεκλίθη μὲ πολλὴν εὐγένειαν καὶ μπῆκε στὸ διπλανὸ δωμάτιο. 'Ο 'Οκτάβιος περίμενε μὲ ἀφάνταστη ἀγωνία νὰ δῆ ἐκείνη, ποὺ μαζὶ μ' ἕνα θελκτικὸ νέο κορμί, θὰ τοὔφερνε καὶ τὶς 100 χιλιάδες. Τὸ κάθε λεπτὸ ποὺ περνοῦσε τοῦ φαινόταν αἰώνας ὁλόκληρος. 'Επὶ τέλους νὰ ἡ πόρτα ἄνοιξε κι' ὁ σεβάσμιος κύριος φάνηκε μὲ μιὰ στρουμπουλὴ καὶ ἀλέγκρα κουκλίτσα, ἡ ὁποία ὑπεκλιθη μὲ πολλὴ χάρη μπροστὰ στὸν 'Οκτάβιο. 'Ο ταλαίπωρος 'Οκτάβιος κοκκίνησε σὰν ντομάτα.

"Ωστε αὐτὴ λοιπὸν ἦταν ἡ νέα ποὺ θὰ γινόταν συντρόφισσα τῆς ζωῆς του ; Μὰ αὐτὴ ἄξιζε νὰ τὴν ἔπαιρνε κανείς, ἂν δὲν εἶχε τὰ οἰκονομικὰ χάλια ποὺ εἶχε ὁ 'Οκτάβιος, καὶ χωρὶς προῖκα.

—Τὸ ὄνομά σας ; τὴ ρώτησε, ὁ 'Οκτάβιος, ὅταν κάθησε κοντά της κι' ἄρχισε ὁ τρυφερὸς διάλογος.

—Οὐρανία, ἀπήντησε τσαχπίνικα ἡ μικρούλα.

—Εἶσθε πράγματι ἕνα οὐράνιο πλάσμα εἶπε ὁ 'Οκτάβιος, βρίσκοντας τὴν εὐκαιρία νὰ ἐκφράση τὸ θαυμασμό του πρὸς τὴν προικοφόρο νέα.

—Θὰ σᾶς πῶ κάτι, τοῦ εἶπε μὲ τὸ ἀλλέγκρο ὕφος της ἡ Οὐρανία. Μὴ σᾶς φανῆ παράξενο. Χθὲς τὸ βράδυ ὠνειρεύθηκα ὅτι ἐμπόζαρα μ' ἕνα νέο ποὺ σᾶς ἔμοιαζε.

—"Ωστε μποζάρετε ; τὴ ρώτησε ὁ 'Οκτάβιος.

—"Εχω πάρει πολλὰ βραβεῖα ὥς τώρα τοῦ ἀπήντησε μὲ χαριτωμένη ὑπερηφάνεια ἡ Οὐρανία.

—Αὐτὴ εἶνε καλή, συλλογίσθηκε ὁ 'Οκτάβιος γιὰ τοὺς δανειστάς μας· ἀφοῦ μποζάρει κι' ὅλας θὰ τοὺς κάνη νὰ μὴ ξαναπατήσουν σπίτι μας.

◊◊◊

Τὸ βράδυ τῶν γάμων, ὅταν τὰ δυὸ τρυγονάκια ἑτοιμάζονταν γιὰ τὴ γνωστὴ νυκτερινὴ τελετὴ ὁ πεθερὸς τοῦ 'Οκταβίου τοῦ εἶπε :

—Παρέλειψα φίλε μου νὰ σᾶς κάνω μιὰ ἐξομολόγησι, ἔστω καὶ ἀργά, γιὰ νἄχω τὴ συνείδησή μου ἥσυχη. Προτοῦ πάρετε τὴν Οὐρανία μου σᾶς εἶπα ὅτι ὑπῆρχε ἕνα λάθος στὴ ζωή της. "Ε, λοιπόν, μάθετε ὅτι ὑπάρχουν δυό.

'Ο 'Οκτάβιος μὲ μιὰ βιαστικὴ χειρονομία, γιατὶ δὲν ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ μείνη μόνος μὲ τὴν Οὐρανία του τοῦ ἀπήντησε.

—Περιττόν ! δὲ θέλω νὰ ξέρω τίποτα παραπάνω.

'Ο πεθερὸς δὲν πρόσθεσε λέξη, παρὰ τοῦ παρέδωκε ἕνα δερμάτινο χαρτοφύλακα ἀπὸ Μαροκινό, μέσα στὸν ὁποῖον ἦταν ἡ προῖκα τῆς Οὐρανίας. "Οταν τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ ὁ 'Οκτάβιος ἄνοιξε τὸ χαρτοφύλακα, δὲ βρῆκε παρὰ 10 χιλ. φράγκα μόνον. "Εξω φρενῶν ἔτρεξε στὸν πεθερό του.

—Μὰ αὐτὸ ἀκριβῶς ἤθελα νὰ σᾶς πῶ, τοῦ ἀπήντησε ἐκεῖνος. Τὸ δεύτερος λάθος ἦταν τυπογραφικό 'Η ἐφημερὶς «Δὸν Ζουάν» ἀντὶ νὰ γράφη 10 χιλ. φράγκα, ἔγραψε 100.

'Ο 'Οκτάβιος τὸ φυσάει καὶ δὲν κρυώνει, ἀλλὰ εἶνε ἀργὰ πιά.

ΡΕΝΕ ΡΑΣΙΝ

Ο ΕΡΑΣΤΗΣ ΤΗΣ ΛΑΙΔΗΣ ΚΙΜΠΕΡΛΕΫ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 12ης σελίδος)

λινορ, ποὺ ἐπὶ τέλους ἤτανε ἀρραβωνιαστικιά του, ἀλλὰ μόνον γιὰ τὸ φίλο του ποὺ εἶχε μονομαχήσει καὶ εἶχε διαδοθῆ ὅτι πέθανε.

—Πῶς εἶνε ὁ φίλος σου παιδί μου ;

—Εὐτυχῶς δείχνει σήμερα κάποια μικρὴ καλλιτέρευσι.

—Τὶ κρῖμα, τὶ παλληκάρι, θὰ σωθῆ παιδί μου ;

—'Ελπίζω μητέρα, ἐλπίζω πολὺ πὼς θὰ σωθῆ. "Αν ὅμως ὁ Θεὸς νὰ φυλάη...,.

Δὲν συνεπλήρωσε τὴφράσι του. 'Αντελήφθη πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ πῆ ἐκεῖνο ποὺ ἐκινδύνευσε νὰ ξεστομίση.

—'Αλήθεια μητέρα φεύγεις ; ρώτησε αἰφνιδίως, ἀλλάζοντας κουβέντα.

—Τὶ νὰ κάνω παιδί μου, φεύγω. 'Αφοῦ στὴν 'Αθήνα κανεὶς πιὰ δὲν μᾶς πονάει, καὶ κανεὶς δὲν μᾶς προσέχει.

—Μητέρα ἄσε αὐτὰ τὰ λόγια, μὴ μὲ κάνης νὰ πονάω.

— Στενοχωριέμαι παιδί μου, στενοχωριέμαι πολύ.

Καὶ μαζὶ μὲ μένα στενοχωριέται πολὺ περισσότερο καὶ ἡ Τζούλια.

—'Αλήθεια, τὴ ρώτησε ὁ Φίλιππος, τὶ κάνει ἡ Τζούλια ;

—Τὴν ξέχασες παιδί μου, καθ' ὁλοκληρίαν.

—Δὲ λησμονῶ ποτὲ μητέρα μου, ὅτι ἤτανε ἡ παιδικὴ καὶ καλή μου φίλη.

—'Εσὺ παιδί μου τὸ λησμόνησες, ἐκείνη ὅμως δὲν πιστεύω νὰ τὤχη λησμονήσει.

Τὶς στιγμὲς ἐκεῖνες χτύπησε ἡ πόρτα τοῦ συνεχομένου μὲ τὸ δωμάτιο τῆς κυρίας Βαλέντη ἄλλου δωματίου καὶ προτοῦ προφθάση ὁ Φίλιππος νὰ πῆ λέξι ἡ μητέρα του φώναξε «ἐμπρός».

'Η πόρτα ἄνοιξε καὶ στὸ κατῶφλι φάνηκε ἡ Τζούλια.

'Ο Φίλιππος σηκώθηκε ἀμέσως ὄρθιος.

'Η Τζούλια ἔκανε πὼς ἐξεπλάγη, κοντοστάθηκε στὸ κατῶφλι διστακτική, μὲ τὸ χέρι στὸ πόμολο ἀπάνω τοῦ ἀνοιγμένου θυρόφυλλου.

—Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε, δὲν ἤξερα ὅτι εἶσθε ἐδῶ.

Καὶ τὸ μάτι της ἔπεσε ἐκφραστικό, χωρὶς νὰ δείχνη καμιὰ συγκίνησι ἀπάνω στὸν Φίλιππο.

—Πέρασε Τζούλια, πέρασε παιδί μου, ἔσπευσε νὰ προσθέση ἡ κυρία Βαλέντη.

'Ενῶ ὁ Φίλιππος ἔκανε δυὸ βήματα καὶ τῆς πρότεινε τὸ χέρι.

Γ. ΑΣΠΡΕΑΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια.

Πρόσωπο 30 ἐτῶν! Χέρια 50 ἐτῶν!

Συχνότατα ἀκούει κανεὶς νὰ παραπονοῦνται νοικοκυρὲς διὰ τὰ ἐκ τῆς ἐργασίας σκληρανωγημένα, γηρασμένα καὶ ζαρωμένα χέρια τους. Μερικὲς λέγουν : «Τὰ χέρια μου φαίνονται γυναικὸς 50 ἐτῶν, ἐνῶ εἶμαι μόνον 30». 'Εν τούτοις τὰ χέρια διατηροῦνται εὐκολώτερον νεανικὰ παρὰ τὸ πρόσωπον.

Τὰ χέρια ἔχουν ἀνάγκην περιποιήσεως διότι ἐκ τῆς συνεχοῦς ἐργασίας, (πλύσιμο, σκούπισμα καὶ καθάρισμα) χάνεται ἡ οὐσία ἐκείνη τοῦ δέρματος ἡ ὁποία κρατεῖ τὰ χέρια νεανικά.

Διὰ νὰ διατηρήσετε λοιπὸν πάντα νεανικὰ καὶ τρυφερὰ τὰ χέρια σας χρησιμοποιῆτε τακτικὰ μίαν κρέμαν ἡ ὁποία περιέχει τὴν EUCERIT, τὴν μόνην οὐσίαν ποὺ ἀναπληροῖ ὅ,τι χάνει ἡ ἐπιδερμὶς κατὰ τὴν ἐργασίαν.

Μὲ τὴν κρέμα NIVEA ἡ ὁποία περιέχει EUCERIT μπορεῖτε ἄφοβα νὰ κάμετε ὅλες τὶς ἐργασίες τοῦ σπιτιοῦ σας καὶ νὰ ἔχετε πάντοτε χέρια νεανικὰ καὶ τρυφερά.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Σταυρόλεξον

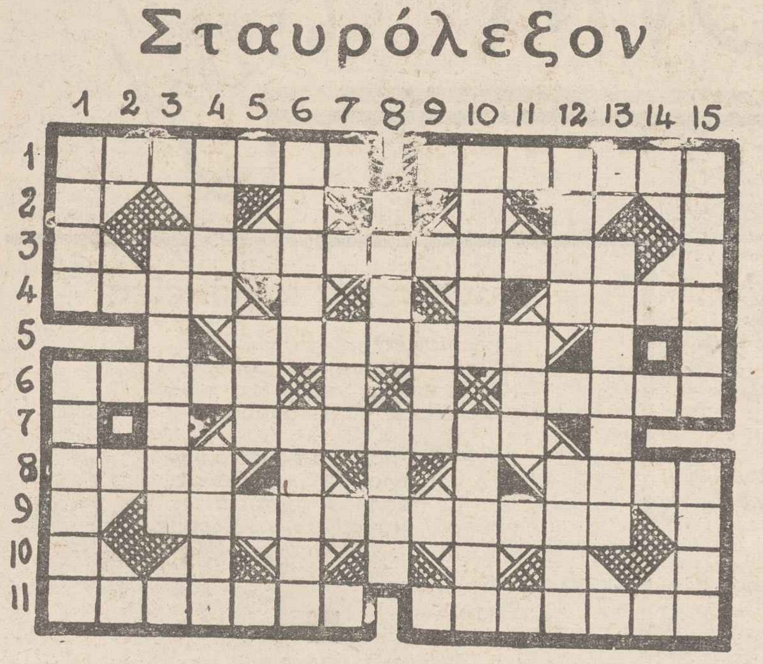

Νέα σειρὰ

ΑΡΙΘΜΟΣ : 18

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1.— Κινηματογραφικὸν ἔργον τὸ ὁποῖον προεβλήθη πρὸ ἡμερῶν εἰς πολυτελέστατον ἀθηναϊκὸν κινηματογράφον.— 'Ο πρὸς τὰ κάτω βλέπων, ἐκ θλίψεως ἢ ἀθυμίας.

3.— Συμπαθὴς Γάλλος ἠθοποιός, τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου ἀποτελεῖται ἐκ τριῶν λέξεων.

4.— 'Ο πρῶτος ἄνθρωπος.—Κινῶ τ. κατ' ἐπανάληψιν, δονῶ, κλονίζω, ταλαντεύω.

5.— 'Απαίτησις καὶ δὴ ἡ ἔκ τινος δικαιώματος πηγάζουσα.

6.— Γνώμη ἢ δοξασία ἐσφαλμένη, σφάλμα, λάθος.—Δὲν γνωρίζω, δὲν ἠξεύρω τι.

7.— Μικρὸν ρεῦμα ὕδατος, ποτάμιον.

8.— 'Απώλεια μάχης.— Νέος, οὗ κατὰ τὴν παράδοσιν ἠράσθη ἡ Σαπφώ.

9.— 'Επιχειρηματίας ἀναλαμβάνων τὴν μετάκλησιν ξένων, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἠθοποιῶν, πρὸς διοργάνωσιν παραστάσεων.

11.— 'Ονομασία φυτῶν καὶ ζώων τῶν διαβιούντων, ἀδιαφόρως, εἴτε ἐντὸς τοῦ ὕδατος εἴτε ἐν τῇ ξηρᾷ.—'Ο ἀσταθής, ὁ εὐμετακίνητος, εὐμετάβολος.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1.— 'Αριθμητικόν.— 'Ισχυρὸν κτύπημα' μεταφορικῶς, γεγονὸς προκαλοῦν μεγάλην ζημίαν, ὑλικὴν ἢ ἠθικήν.

3.— 'Επαρχία τοῦ νομοῦ Αἰτωλοακαρνανίας καὶ ὁ ἐν τῇ περιοχῇ αὐτῇ παραγόμενος ἐκλεκτὸς καπνός.

4.— Βασίλειον τῆς Ν. Α. 'Ασίας.—Πρόθεσις τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς γλώσσης.

5.—Παρ' ὅλον ὅτι ἀόρατος, εἶνε ἀπαραίτητος εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου.

6.—'Ο ἀφαιρῶν τι διὰ τῆς βίας.—Διάβροχο· διαπότιστοι ὑπὸ ὕδρατμῶν.

7.— Τὰ ἐκτεινόμενα εἰς εὐθεῖαν γραμμήν, ὁμαλά, ἐπίπεδα.

8.— 'Εκφράζονται προφορικῶς, ἀφηγοῦμαι, συνδιαλέγομαι.— Κιβώτιον' εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον τῆς πρέφας, ἡ ἀρχικῶς παθοριζομένη χρέωσις δι' ἕκαστον παίκτην.

9.— 'Αγώνισμα τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἀργήση νὰ κάνη τὴν ἐμφάνσίν του ἐπὶ τῶν ἑλληνικῶν ὀρέων.

10.— Τὸ ἐπὶ ἀμοιβῇ ἀγόμενον φορτίον, ὡς καὶ ἡ ἀμοιβὴ αὐτὴ (δημοτική).— 'Οροσειρὰ τῆς 'Ελλάδος, μεταξὺ Στερεᾶς 'Ελλάδος καὶ Θεσσαλίας.

11.— Μόριον τροπικὸν καὶ ὁμοιωματικὸν (τῆς δημοτικῆς).

12.— Μικρὸν μετάλλινον ἢ ξύλινον ραβδίον αἰχμηρὸν κατὰ τὸ ἓν ἄκρον.—Περίπτωσις, χρονικὴ περίοδος ἢ στιγμή.

13.— Νέος τὴν ἡλικίαν, νεαρός.

15.— Καθαρίζω τὸ δάπεδον ἢ τὸ ἔδαφος ἀπὸ τῶν ἐπ' αὐτοῦ ἀκαθαρσιῶν.— 'Ο πρὸ ὀλίγου χρόνου λαβὼν ὕπαρξιν.

Λ. ΔΕΠ.—

Κινηματογραφικα ἔργα

1) —Δ—Ο—Ο—Χ—Ρ—Σ—Α—Α.
2) Ο—Ρ—Ω—Τ—Σ—Ρ—Μ—Υ.
3) —Ο—Β—Θ—Ζ—Μ—Θ—.
4) Η—Ρ—Σ—Υ—Ο—Ο—Λ—.
5) —Α—Ν—Σ—Ο—
6) Λ—Γ—Ω—Τ—Σ—Ι—Η—.
7) —Ρ—Σ—Α—.
8) Β—Ε—Ε—Κ—Υ—Ω—Α.
9) Μ—Ν—Ε—Ε—.
10) —Π—Θ—Σ—Σ—Α—Α—Ζ
11) Η—Ξ—Γ—Ρ—Ι—.
12) —Σ—Ε—Ι—Ο—Β—Ρ—Α
13) Ε—Ω—Ι—Η—Ε—Ω—Ι—.
14) —Ο—Π—Ν—Ω—Δ—Σ—Ν.
15) Σ—Δ—Μ—Κ—Ι—Γ—Μ—Ρ—Α.

"Οπως καὶ εἰς τὰ προηγούμενα πρόκειται καὶ πάλιν περὶ κινηματογραφικῶν ἔργων, ἀλλὰ αὐτὴν τὴν φορὰν νέων, τῆς νέας χειμερινῆς περιόδου 1938—39.

Τὰ διάφορα αὐτὰ γράμματα ἄνευ καμμίας ἀπολύτου σημασίας, ἀντιπροσωπεύουν 15 περίφημα κινηματογραφικὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα ἐθαύμασαν ἤδη οἱ 'Αθηναῖοι, εἰς τοὺς πολυτελεστάτους κινηματογράφους τῆς πρωτευούσης κατὰ τὴν πρὸ μηνὸς ἀρξαμένην χειμερινὴν περίοδον.

Γνωρίζοντες λοιπὸν τώρα εἰς κάθε παῦλα ἀντικαθιστᾶ ἕνα γράμμα, μήπως δύνασθε νὰ εὕρητε τὰ δεκαπέντε ζητούμενα ὀνόματα;

Λαβύρινθος

Δημοσιεύομεν κατωτέρω ενα μικρὸ παιγνίδι, τὸ ὁποῖον θὰ σᾶς ἐπιτρέψη νὰ ἐξασκήσετε τὴν προσοχή σας καὶ τὴν παρατηρητικότητά σας... Πάρετε ἕνα μολύβι καὶ ἕνα ὡρολόγιον. Τοποθετήσετε τὴν μύτη τοῦ μολυβιοῦ σας στὸ σημεῖον «Α» καὶ προσέξατε ἔπειτα τὸν δείκτη τῶν δευτερολέπτων τοῦ ὡρολογίου σας.

"Επειτα χωρὶς ποτὲ νὰ περάσετε ἐπάνω ἀπὸ μαύρη γραμμὴ καὶ δίχως ποτὲ νὰ περάσετε δύο φορὲς ἀπὸ τὸ αὐτὸ σημεῖον, προσπαθήσετε νὰ φθάσετε στὸ σημεῖον «Β».

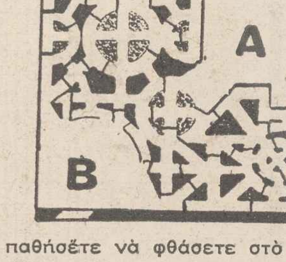

'Εὰν τώρα ὅλα αὐτὰ ἔγιναν ἐντὸς 10 δευτερολέπτων, εἶσθε ἄξιος συγχαρητηρίων... 'Εὰν χρειασθῆτε περισσότερον ἀπὸ τριάντα δευτερόλεπτα γιὰ νὰ ἐξέλθετε τοῦ λαβυρίνθου ὑπὸ τοὺς ἰδίους πάντα ὅρους, τότε πιὰ αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἔχετε ἀνάγκην ἐξασκήσεως, γιατὶ αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι δὲν ἔχετε διόλου παρατηρητικότητα.

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ

ΥΠ' ΑΡΙΘΜΟΝ : 17

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΧΟΥΑΡΕΣ. 2) ΟΜΑΣ—ΦΙΛΗ. 3) ΣΚΑΙΑ. 4) ΟΡΑΜΑ — ΑΠΟΧΗ. 5) ΠΑΝΘΕΟΝ. 6) ΜΕΤΑ—ΑΡΗΣ. 7) ΤΕΝΕΔΟΣ. 8) ΜΙΝΘΗ — ΑΣΙΤΩ. 9) ΛΑΣΣΟ. 10) ΟΔΟ—ΠΟΝΩ. 11) ΚΙΔΑΡΙΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΚΟΠΟΣ — ΑΜΝΟΣ. 3) ΖΑΡΑ ΛΕΑΝΤΕΡ. 5) ΑΠΑΤΗ. 6) ΟΥΣ — ΛΕΪΓ. 7) ΚΑΝΟΝΙΑ. 8) ΑΝΑ—ΣΙΑ. 9) ΙΔΕΩΔΕΣ. 10) ΕΥΑ—ΟΧΙ. 11) ΑΝΑΣΑ. 13) ΣΙΜΟΝΗ ΣΙΜΟΝ. 15) ΜΗΤΗΡ—ΠΩΓΩΝ

◊◊

'Αστυνομικὸν πρόβλημα

ΑΡΙΘΜΟΣ : 11

'Επρόκειτο πράγματι περὶ αὐτοκτονίας διότι ἐνῶ εἶνε δυνατὸν νὰ ἀπαγχονισθῆ ἀπὸ ἕνα μακρὺ σχοινὶ μαζεύοντας τὰ πόδια του πρὸς τὰ ἐπάνω ὅταν θέλη νὰ αὐτοκτονήση, ἀφ' ἑτέρου, ἕνας δολοφόνος γιὰ νὰ σκοινοθετήση μίαν αὐτοκτονίαν τοῦ θύματός του, θὰ ἐλάμβανε τὴν στοιχειώδη πρόνοιαν νὰ κρεμάση τὸ σῶμα ἀρκετα ὑψηλά, οὕτως ὥστε νὰ μὴ γεννηθοῦν ὑπόνοιαι περὶ σκηνοθεσίας.

◊◊

'Ορθὸν ἢ λανθασμένον

1) ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ (ὁ Νόμπελ ἦτο Σουηδός).

2) ΟΡΘΟΝ.

4) ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ (τῆς 'Αφρικῆς).

5) ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ (πρόκειτα περὶ 'Ισπανικοῦ ἐγχειριδίου).

6) ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ (δίδεται εἰς τὰς 'Ινδίας).

◊◊

Κινηματογραφικοὶ ἀστέρες.

1) ΖΑΡΑ ΛΕΑΝΤΕΡ.
2) ΤΙΝΟ ΡΟΣΣΙ.
3) ΑΝΡΥ ΦΟΝΤΑ.
4) ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑ.
5) ΛΟΥΪ ΖΟΥΒΕ.
6) ΖΩΡΖ ΜΙΛΤΟΝ.
7) ΣΟΝΙΑ ΧΕΝΥ.
8) ΖΥΛ ΜΠΕΡΥ.
9) ΣΑΡΛ ΒΑΝΕΛ.
10) ΠΙΕΡ ΦΡΕΝΑΙ.
11) ΖΑΝ ΓΚΑΛΛΑΝ.
12) ΤΖΙΝΑ ΜΑΝΕΣ.
13) ΜΙΣΕΛ ΣΙΜΟΝ.
14) ΑΝΝΑ ΝΙΓΚΛ.
15) ΠΙΕΡ ΡΕΝΟΥΑΡ.

Αὐτὰ ἦσαν τὰ ὀνόματα τῶν δεκαπέντε κινηματογραφικῶν ἀστέρων ποὺ ἔπρεπε νὰ εὕρετε. Καθὼς βλέπετε, εἶνε ὅλα γνωστὰ καὶ ἀγαπημένα εἴδωλα τῆς ὀθόνης.

◊◊

ΛΕΞΕΙΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ : 14

"Αρχων — Πώγων — Κώδων.
Λαγὼν — Παγὼν — Λάδων.
Σάπων — 'Ανθὼν — Κανών.
Ξενὼν — Μήκων — Κώθων.
Κυφὼν — Αὐλὼν — Κίμων.

Δημοσιεύομεν ἀνωτέρω δεκαπέντε λέξεις πέντε γραμμάτων ἑκάστη, αἱ ὁποῖαι λήγουν ὅλες εἰς «ΩΝ».

'Υπάρχουν φυσικὰ ἀκόμη πολλὲς ἄλλες λέξεις ποὺ ἀπαντοῦν στὸ πρόβλημα τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος καὶ αἱ ὁποῖαι δὲν δημοσιεύονται εἰς τὸν ἀνωτέρω πίνακα.

◊◊

Μαγικὸν τετράγωνον

ΑΡΙΘΜΟΣ : 23

30.	46.	39.	42.	33
44.	32.	28.	50.	36.
48.	40.	41.	34.	27.
31.	29.	47.	38.	45.
37.	43.	35.	26.	49

'Ιδοὺ πῶς ἔπρεπε νὰ τοποθετηθοῦν οἱ ἀριθμοὶ διὰ νὰ σχηματίσουν τὸ ζητούμενον «ΜΑΓΙΚΟΝ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΝ». Τοιουτοτρόπως καὶ μόνον, προσθέτοντες αὐτοὺς ὁριζοντίως, διαγωνίως καὶ καθέτως, θὰ εὑρίσκετε πάντα ὡς ἀποτέλεσμα : «190».

Τὸ νέο μας παιγνίδι

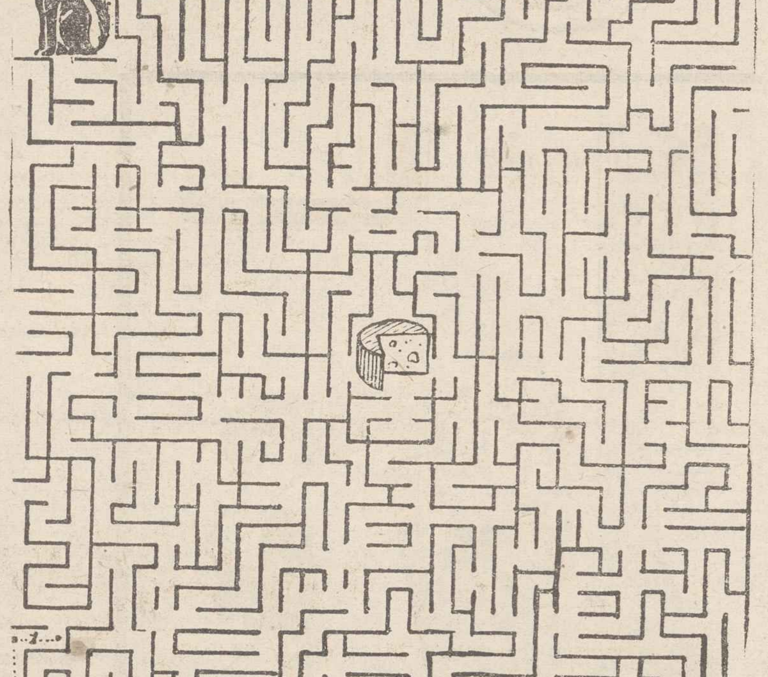

Τὸ παιγνίδι αὐτὸ παίζεται μεταξὺ δύο προσώπων. 'Ο ἕνας παίζει τὸν ρόλον τοῦ γάτου καὶ ὁ ἄλλος τοῦ ποντικοῦ. 'Ο καθεὶς ἀντιπροσωπεύεται ἐπὶ τοῦ σχεδιαγράμματος δι' εἰδικοῦ σήματος (π. χ. ἕνα μικρὸ ξύλο κόκκινο καὶ ἕνα μαῦρο). 'Ο καθεὶς ἀναχωρεῖ ἀπὸ τὸ διαμέρισμα ὅπου εὑρίσκεται (εἰς τὶς δύο γωνίες τοῦ σχεδίου) καὶ προχωρεῖ κάθε φορὰ κατὰ μίαν εὐθεῖαν γραμμὴ (παράδειγμα εἰς τὴν κάτω ἀριστεράν, γωνία τοῦ σχεδίου).

Διὰ νὰ κερδίσουν πρέπει:

'Ο μὲν ποντικὸς νὰ φθάση εἰς τὸ κέντρον τοῦ λαβυρίνθου, ὅπου εὑρίσκεται τὸ τυρί, χωρὶς ποτὲ νὰ συναντήση τὸν γάτο.

'Αντιθέτως ὁ γάτος πρέπει νὰ συναντήση κάπου τὸν ποντικὸ καὶ νὰ τὸν καταβροχθίση...

'Εὰν τώρα ὁ εἷς ἢ ὁ ἄλλος τῶν δύο ἀντιπάλων κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ταξιδίου των περιπλανηθοῦν καὶ φθάσουν ὁ εἷς εἰς τὸ διαμέρισμα τοῦ ἄλλου, πρέπει, νὰ ἐπιστρέψουν γρήγορα πίσω μὲ τοὺς αὐτοὺς πάντα σκοπούς. 'Εὰν πρόκειται περὶ τοῦ ποντικοῦ πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ τυριοῦ, ἐὰν δὲ πρόπερὶ τοῦ γάτου, εἰς ἀναζήτησιν καὶ σύλληψιν τοῦ ποντικοῦ, προτοῦ ὁ τελευταῖος φθάση στὸ τυρί.

'Ορθὸν ἢ λανθασμένον

ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ ποὺ συνοδεύουν κάθε κατωτέρω δημοσιευομένην φράσιν διαγράψατε ἐκείνην ποὺ δὲν ἁρμόζει.

1) 'Ο σημερινὸς πνευματικὸς ἀρχηγὸς τῶν 'Ινδιῶν Γκάντι, ὑπῆρξεν ἀγρότης:

ΟΡΘΟΝ ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΙΝ.

2) 'Ο "Εδισσον εἶνε ὁ ἐφευρέτης τοῦ τηλεφώνου:

ΟΡΘΟΝ ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ.

3) 'Ο ἴδιος, εἶνε ὁ ἐφευρέτης τοῦ γραμμοφώνου:

ΟΡΘΟΝ ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ.

4) 'Η Νορβηγία ἔχει κοινὰ σύνορα μετὰ τῆς Δανίας:

ΟΡΘΟΝ ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ.

5) 'Η Μαρία Στοῦαρτ ἀπέθανε στὴν Γαλλία:

ΟΡΘΟΝ ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ.

6) 'Υπάρχουν ἐπὶ τῆς ὑφηλίου τρεῖς «Μεσοποταμίες»:

ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ.

7) 'Η διῶρυξ τοῦ Παναμᾶ ἤρχισε νὰ λειτουργῆ κατὰ τὸν μεγάλον πόλεμον τοῦ 1914 — 1918.

ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ

8) 'Οντάριο, εἶνε τὸ ὄνομα μιᾶς τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν τῆς 'Αμερικῆς :

ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ

9) Τὰ ψάρια δὲν κοιμοῦνται :
ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ

10) 'Υπάρχουν λευκοὶ ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι δὲν ἐγνώρισαν ἀκόμη τὸν πολιτισμό :

ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ

11) 'Ο πληθυσμὸς τῆς ὑφηλίου αὐξάνει κάθε χρόνο :

ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ

12) 'Η πρώτη δοκιμὴ ὑποβρυχίου ἐξετελέσθη τὸν ΧΥΙΙον αἰῶνα :
ΟΡΘΟΝ, ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ

ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΔΙΟΥ ΣΥΝΑΡΜΟΛΟΓΗΣΕΩΣ

Δημοσιεύομεν σήμερον τὰ ὀνόματα τῶν ἀναγνωστῶν μας, οἱ ὁποῖοι συνεκόλλησαν ἐπιτυχῶς, τὰ τεμάχια τοῦ θρυμματισμένου πίνακος τοῦ Μπάρμπα—Μαθιοῦ. Οἱ λύται τοῦ παιγνιδίου, ποὺ μᾶς ἀπέστειλαν λύσεις εἶνε οἱ ἑξῆς:

'Ιωάννης Α. Πελαντζῆς (Νέα 'Ιωνία), Παναγιώτης Παγουλᾶτος (Πειραιεύς), 'Αγγελικὴ Μ. Μπακούρη ('Αθῆναι), Σοῦλα Μπαρσικιάν, 'Ελένη Γ. Κυραγγελῆ ('Αθῆναι), Μιχαὴλ Καρᾶκος (Θεσσαλονίκη), Τάκης Πολυκαλᾶς (μαθητὴς 'Εμπορικῆς Σχολῆς Πατρῶν), Φανοῦλα Ι. Πολλάκη (μαθήτρια ἡμιγυμνασίου Πόρου), Κώστας Μανίκος (Παγκράτι), Δημήτριος Δ. Ρεβεζῖκος (Τελειόφοιτος Γυμνασίου Λεωνδίου Κυνουρία), Καίτη Θανασάρα (Τρίκκαλα), Γιαννούλης 'Αρβανιτίδης (Θεσσαλονίκη), 'Αλβέρτος Ναμὲρ (Θεσσαλονίκη).

Κώστας Δ. Πανουλῆς (Στρατονίκη —Χαλκιδικῆς), Μιχαὴλ Καρασούλης (Χίος), 'Αγγελικὴ Π. Παπαδιονυσίου ('Αθῆναι), Μοσχοκάρφη Γαρδιανοῦ (Θεσσαλονίκη), Ρίτα Πατρώνα (Χίος), Εὐθυμία Α. Σούγγαρη (Καλλιθέα», 'Ιωάννα Β. Ρέκκα (Κηφισιά) 'Ηλίας Ν. Κριεζῆς (Ν. Φάληρον) Κωνσταντῖνος Ποζούτης (Μυτιλήνη) Σπύρος Μισαηλίδης (Χίος), Νικ. Μηλαΐτης (Χίος), Μινιὸν Κ. Στεφοπούλου (Πειραιεύς), 'Αχιλλεὺς Μιχαὴλ (Καλάμαι), Λέων Πον—ς (Αἴγιον), Σταυρούλα Κουτσομητοπούλου (Κιάτον), Ροδάνθη Ν. Μαυράκη (Πειραιεύς), Μάρκος Α. Δεκάριστος (Παγκράτι), Γεώργιος Γ. Βασιάδης (Πειραιεύς, Εὐτυχία 'Απ. Παπλᾶ (Πάτραι), 'Ιωάννης Δόμβρος (Πειραιεύς), 'Εμμανουὴλ Βασ. Μοδινὸς (Πειραιεύς).

(Συνέχεια ὀνομάτων εἰς τὸ προσεχές).